

الله
رسول
محمد

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

EVOLUUTION PETOS

Darwinilaisuuden ja sen
ideologisen perustan
luonnontieteellinen romahdus

Useimmat ihmiset uskovat, että evoluutioteorian esitteli ensimmäisenä Charles Darwin ja että se perustuu tieteellisiin todisteisiin, havaintoihin ja kokeisiin. Darwin ei kuitenkaan ole teorian luoja eikä teoria perustu tieteellisiin todisteisiin. Teoria muodostuu muinaisen materialistisen filosofian opin soveltamisesta luontoon. Vaikka mitkään tieteelliset löydöt eivät tue teoriaa, sitä tuetaan sokeasti materialistisen filosofian nimissä.

Tämä kiihkomielisyys on johtanut kaikenlaisiin onnettomuuksiin. Tämä johtuu siitä, että darwinilaisuuden ja sen tukeman materialistisen filosofian leviämisen myötä on muutettu vastaus kysymykseen: "Mikä ihminen on?" Ennen vastattiin: "Ihmiset on luonut Jumala ja heidän tulee elää hänen opettamansa hyvän moraalin mukaan." Nyt on alettu ajatella: "Ihminen tuli olevaksi sattumalta ja on henkiinjäämisen taistelussa kehittynyt eläin." Tästä harhakäsityksestä on maksettava korkea hinta. Väkivaltaiset ideologiat kuten rasismi, fasismi, kommunismi ja monet muut konfliktiin perustuvat näkemykset maailmasta ovat kaikki saaneet voimia tästä harhakäsityksestä.

Nykyaikaiset tieteelliset löydöt paljastavat yhä uudelleen, että darwinilaisuuden tieteeseen liittävät suositut uskomukset ovat virheellisiä. Tieteelliset todisteet laajasti kumoavat darwinilaisuuden ja paljastavat, että olemassaolomme alkuperä ei ole evoluutio vaan luominen. Jumala on luonut maailmankaikkeuden, kaikki elävät olennot ja ihmisen.

Tämä kirja on kirjoitettu tuon tosiasian saattamiseksi ihmisten tietoon. Kirjan ensimmäisen, alun perin Turkissa ja sen jälkeen monissa maissa tapahtuneen julkaisun jälkeen miljoonat ihmiset ovat lukeneet sen ja arvostaneet sitä. Paitsi turkiksi kirja on painettu englannin, italian, espanjan, venäjän, bosnian, arabian, malaijin ja indonesian kielillä. Kirjan teksti on vapaasti saatavilla kaikilla näillä kielillä osoitteessa www.evolutiondeceit.com.

KIRJOITAJASTA

Nimellä Harun Yahya teoksensa julkaiseva kirjailija syntyi Ankarassa vuonna 1956. Päätyttyään peruskoulutuksensa Ankarassa hän opiskeli taiteita Mimar Sinan -yliopistossa Istanbulissa sekä filosofiaa Istanbulin yliopistossa. 1980-luvulta alkaen kirjoittaja on julkaissut monia poliittisia, tieteellisiä ja uskontoon liittyviä kysymyksiä käsitteleviä kirjoja. Harun Yahya on tunnettu kirjailijana, joka on kirjoittanut hyvin tärkeitä teoksia paljastaakseen evolutionistien petoksen ja heidän väitteidensä pätemättömyyden sekä synkät yhteydet darwinilaisuuden ja veristen ideologioiden välillä.

Kaikki nämä kirjailijan teokset keskittyvät yhteen päämäärään: hän tahtoo välittää ihmisille Koraanin sanoman ja siten rohkaista heitä ajattelemaan perustavia uskontoon liittyviä kysymyksiä kuten Jumalan olemassaoloa, hänen ykseyttään ja tuonpuoleista, ja näyttää Jumalan kieltävien järjestelmien kuluneet perusteet ja harhautuneet aikaansaannokset.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

EVOLUUTION PETOS

Harun Yahya - Adnan Oktar

KIRJOITTAJASTA

Nimellä Harun Yahya teoksensa julkaiseva kirjailija syntyi Ankarassa vuonna 1956. Päätettyään peruskoulutuksensa Ankarassa hän opiskeli taiteita Mimar Sinan -yliopistossa Istanbulissa sekä filosofiaa Istanbulin yliopistossa. 1980-luvulta alkaen kirjoittaja on julkaissut monia poliittisia, tieteellisiä ja uskontoon liittyviä kysymyksiä käsitteleviä kirjoja. Harun Yahya on tunnettu kirjailijana, joka on kirjoittanut hyvin tärkeitä teoksia paljastaakseen evolutionistien petoksen ja heidän väitteidensä pätemättömyyden sekä synkät kytkenät darwinilaisuuden ja veristen ideologioiden välillä.

Hänen kirjailijanimensä koostuu nimistä Harun (Aaron) ja Yahya (John) kahden uskon puutetta vastaan taistelleen kunnioitetun profeetan muistoksi. Profeetan sinetillä kirjailijan teosten kannessa on symbolinen, teosten sisältöön liittyvä merkitys. Tämä sinetti edustaa Koraania Jumalan viimeisenä kirjana sekä hänen ja Profeettamme, kaikista profetoista viimeisen, viimeisenä sanana. Koraanin ja Sunnan johdatusta seuraten Harun Yahya on asettanut päätavoitteekseen osoittaa vääräksi jokainen Jumalan kieltävien ideologioiden opinkappale ja saada ”viimeinen sana” hiljentääkseen täydellisesti hyökkäykset uskontoa vastaan. Kirjailija käyttää korkeimman viisauden ja moraalisen täydellisyyden saavuttaneen Profeetan sinettiä merkinä aikomuksestaan sanoa tämä viimeinen sanansa.

Kaikki nämä kirjailijan teokset keskittyvät yhteen päämäärään: hän tahtoo välittää ihmisille Koraanin sanoman ja siten rohkaista heitä ajattelemaan perustavia uskontoon liittyviä kysymyksiä kuten Jumalan olemassaoloa, hänen ykseyttään ja tuonpuoleista, ja näyttää Jumalan kieltävien järjestelmien kuluneet perusteet ja harhautuneet aikaansaannot.

Harun Yahyalla on laaja lukijakunta monissa maissa Intiasta Yhdysvaltoihin, Englannista Indonesiaan, Puolasta Bosniaan ja Espanjasta Brasiliaan. Jotkut hänen kirjoistaan ovat saatavissa englanniksi, ranskaksi, saksaksi, italiaksi, portugaliksi, urduksi, arabiaksi, albaniksi, venäjäksi,

serbokroatiaksi, uygur-turkiksi ja indonesiaksi, ja lukijat ovat nauttineet niistä kaikkialla maailmassa.

Näitä teoksia on arvostettu suuresti, ja ne ovat saaneet monet ihmiset panemaan uskonsa Jumalaan ja toiset saavuttamaan syvemmän ymmärryksen uskostaan. Kirjoittajan viisaus, vilpittömyys ja hänen ymmärtämistä helpottava tyyliinsä antavat näille kirjoille erityisen leiman, joka vaikuttaa suoraan jokaiseen niitä lukevaan tai tutkivaan. Nämä teokset torjuvat tehokkaasti vastaväitteet, ja niille ominaisia piirteitä ovat tehokkuus, varmat tulokset ja kumoamattomuus. Näitä kirjoja lukenut ja niitä vakavasti pohtinut ei todennäköisesti voi enää vilpittömästi puolustaa materialistista filosofiaa, ateismia tai muita vääristyneitä ideologioita tai filosofioita. Tai jos joku yhä puolustaa sellaisia ideologioita, se on vain tunteenomaista itsepintaisuutta, sillä nämä kirjat ovat kumonnet niiden perustan. Harun Yahyan kirjojen ansiosta kaikki nykyaikaiset Jumalan kieltävät liikkeet on nyt kumottu.

Epäilemättä nämä kirjojen ominaisuudet johtuvat Koraanin viisaudesta ja selkeydestä. Kirjoittaja ei suinkaan ole ylpeä itsestään; hänen tarkoituksensa on vain palvella välineenä ihmisten etsiessä Jumalan oikeaa tietä. Lisäksi näiden teosten julkaisulla ei tavoitella taloudellista hyötyä.

Näiden seikkojen perusteella tekee arvokkaan palveluksen, jos rohkaisee ihmisiä lukemaan näitä kirjoja, jotka avaavat sydämen silmät ja ohjaavat ihmisiä hartaammiksi Jumalan palvelijoiiksi.

Samalla olisi ajan ja energian tuhlausta levittää kirjoja, jotka luovat hämmennystä ihmisten mielessä, johtavat ideologiseen kaaokseen ja joilla selvästi ei ole mitään voimakasta tai täsmällistä vaikutusta epäilysten poistumiseen sydämistä, kuten aikaisempi kokemus on osoittanut. On ilmeistä, että sellaisilla kirjoilla, jotka on suunniteltu korostamaan kirjoittajansa kirjallista kykyä pikemmin kuin jaloa päämäärää pelastaa ihmisiä uskon menetykseltä, ei voi olla suurta vaikutusta. Tätä epäilevät voivat helposti nähdä, että Harun Yahyan kirjojen ainoa tavoite on voittaa epäusko ja levittää Koraanin moraalisia arvoja. Tämän palveluksen saavuttama menestys, vaikutus ja vilpittömyys tulevat ilmeisiksi lukijoiden vakuuttuneisuudessa.

Yksi seikka on pidettävä mielessä: pääsy jatkuvaan julmuuteen ja konflikteihin sekä kaikkiin muslimien kohtelumuksiin on epäuskon ideologinen levinneisyys. Ne voidaan saada loppumaan vain epäuskon ideologisella kukistamisella ja sen varmistamisella, että kaikki tuntevat luomisen ihmeen ja Koraanin moraalin, niin että ihmiset voivat elää sen mukaisesti. Kun ottaa huomioon maailman nykyisen tilan, joka pakottaa ihmiset väkivallan, korruption ja konfliktien alapäin suuntautuvaan kierteeseen, on selvää, että tätä työtä on tehtävä nopeammin ja tehokkaammin. Muuten voi olla liian myöhäistä.

Ei ole liioiteltua sanoa, että Harun Yahyan kirjojen kokoelma on omaksunut tämän johtavan roolin. Jos Jumala suo, nämä kirjat voivat olla se keino, jonka avulla 2000-luvun ihmiset voivat saavuttaa Koraanin lupaaman rauhan ja siunauksen, oikeudenmukaisuuden ja onnen.

LUKIJALLE

Kaikissa kirjailijan teoksissa uskontoon liittyviä kysymyksiä selitetään Koraa-
nin säkeiden valossa ja ihmisiä kutsutaan lukemaan Jumalan sanaa ja elämään
sen mukaisesti. Kaikki Koraaenin säkeitä koskevat seikat on selitetty siten,
ettei lukijan mieleen jää mitään sijaa epäilyksille ja kysymyksille. Vilpittö-
män, yksinkertaisen ja sujuvan tyylin käyttäminen varmistaa, että jokainen
iästä ja yhteiskuntaryhmästä riippumatta voi helposti ymmärtää kirjat. Teho-
kas ja selkeä kirjoitustapa tekee mahdolliseksi lukea kirjan yhdellä istumalla.
Näissä kirjoissa kerrotut tosiasiat vaikuttavat jopa niihin, jotka jyrkästi torju-
vat hengellisyyden, eivätkä he pysty todistamaan vääräksi sisällön totuudelli-
suutta.

Tätä ja muita kirjailijan teoksia voi lukea joko yksin tai ryhmässä keskustel-
len. Kirjasta hyötyä etsiessään huomaa keskustelut hyvin hyödyllisiksi siinä,
että lukijat voivat suhteuttaa ajatuksiaan ja kokemuksiaan keskenään. Lisäksi
on suuri palvelus uskonnolle osallistua näiden yksinomaan Jumalan vuoksi
kirjoitettujen kirjojen esittelyyn ja lukemiseen. Kaikki kirjailijan teokset ovat
äärimmäisen vakuuttavia. Siksi niille, jotka haluavat kertoa uskonnostaan toi-
sille, yksi tehokkaimmista keinoista on rohkaista ihmisiä lukemaan näitä kir-
joja.

Toivomme lukijan käyttävän hetken aikaansa tutustuakseen kirjojen esitte-
lyyn tämän kirjan loppusivuilla ja arvostavan tätä rikasta uskoon liittyviä ky-
symyksiä koskevaa lähdeaineistoa, joka on hyvin hyödyllistä ja miellyttävää
lukea.

Näissä kirjoissa lukija ei kohtaa kuten muissa kirjoissa kirjoittajan henkilö-
kohtaisia mielipiteitä, epäilyttäviin lähteisiin perustuvia selityksiä, tyyliä, joka ei
ota huomion pyhien aiheiden vaatimaa kunnioitusta eikä toivottomia, epäilystä
luovia ja pessimistisiä kuvauksia, jotka eksyttävät sydämiä.

**www.harunyahya.com - www.harunyahya.net
en.harunyahya.tv**

EVOLUUTION PETOS

**Darwinilaisuuden ja sen ideologisen
perustan luonnontieteellinen romahdus**

**HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)**

ERITYINEN ESIPUHE.....	14
Johdanto.....	14
Darwinilainen valhe: elämä on konfliktia.....	14
Darwinin innoituksen lähde:	
Malthusin häikäilemättömyyden teoria	16
Mihin “viidakon laki” johti: fasismiin	17
Verinen liitto: darwinilaisuus ja kommunismi.....	18
Darwinilaisuus ja terrorismi	19
ISLAM EI OLE TERRORISMIN	
LÄHDE VAAN RATKAISU SIIHEN.....	21
Islam on rauhan ja hyvinvoinnin uskonto	21
Jumala tuomitsee ilkityön.....	22
Islam puolustaa suvaitsevaisuutta ja sananvapautta.....	22
Jumala on tehnyt viattomien	
ihmisten tappamisen laittomaksi	23
Jumala käskee uskovia olemaan	
myötätuntoisia ja armahtavia.....	24
Jumala on säätänyt suvaitsevaisuuden	
ja anteeksiantamuksen.....	24
Johtopäätös	26
JOHDANTO: Miksi evoluutioteoria	27
LUKU 1: Vapautuminen ennakkoluulosta	34
Sokea materialismi	35
Joukkojen evolutionistinen indoktrinaatio	38
LUKU 2: Teorian lyhyt historia.....	41
Darwinin mielikuviutus.....	42
Darwinin rasismi	44

Uusdarwinilaisuuden epätoivoiset yritykset	45
Darwinin ajan tieteen alkeellinen taso	47
Yritys ja erehdys: Keskeytyvä tasapainotila	48
LUKU 3: Evoluution kuvitteelliset mekanismit	52
Luonnonvalinta.....	52
“Teollisuusmelanismi”	53
Voiko luonnonvalinta selittää monimuotoisuuden?	55
Mutaatiot	57
LUKU 4: Fossiiliaineisto todistaa	
evoluutioteorian vääräksi	61
Elämä ilmaantui maapallolle äkkiä	
ja monimutkaisina muotoina.....	65
Molekyylivertailut syventävät	
evoluution kambrista umpikujaa.....	69
LUKU 5: Vedestä maalle siirtymisen tarina	71
Miksi siirtyminen vedestä maalle on mahdotonta	74
LUKU 6: Lintujen ja nisäkkäiden alkuperä	76
Toinen väitetty siirtymämuoto: archaeopteryx	79
Evolutionistien spekulatioita:	
archaeopteryxin hampaat ja kynnet	81
Archaeopteryx ja muita muinaisia lintufossiileja	82
Kuviteltu lintu – dinosaurus -kytkentä	83
Mikä on kärpästen alkuperä?	84
Nisäkkäiden alkuperä	85
Myytti hevosen evoluutiosta	88
LUKU 7: Pettävät fossiilitulkinnat	90

LUKU 8: Evoluutioväärennökset	93
Pilttdownin ihminen: orangin leuka ja ihmisen kallo.....	93
Nebraskan ihminen: sian hammas	95
Ota Benga: afrikkalainen häkissä.....	96
LUKU 9: Ihmisen evoluution rakennelma.....	98
Kuvitteellinen ihmisen sukupuu	99
Australopithecus: apinalaji	101
Homo habilis: ihmisenä esitetty apina	102
Homo rudolfensis: väärin yhdistetyt kasvot.....	105
Homo erectus ja sen jälkeläiset: ihmisiä.....	109
Neanderthalit	113
Homo sapiens archaic, homo heilderbergensis ja Cro-Magnonin ihminen	113
Esi-isiensä kanssa samanaikaisesti eläviä lajeja.....	114
Homo sapiensin salainen historia.....	117
1,7 miljoonaa vuotta vanha maja.....	118
Nykyihmisen jalanjäljet – 3,6 miljoonaa vuotta vanhat.....	119
Kahdella jalalla kävely evoluution umpikujana	122
Evoluutio: epätieteellinen usko	125
LUKU 10: Evoluution molekyylinen umpikuja	128
Taru sattumalta tuotetusta solusta	128
Evolutionistien tunnustuksia.....	130
Solun ihme ja evoluution loppu	131
Proteiinit haastavat sattuman	133
Vasemmanpuoleiset proteiinit	136
Oikea sidos on elintärkeä.....	138
Nollatodennäköisyys.....	139
Onko luonnossa yrityksen ja erehdyksen mekanisme?	140
Proteiinin sattumalta muodostumisen todennäköisyys on nolla.....	141
Elämän alkuperää koskeva evolutionistinen hälinä	143
Millerin koe.....	144
Millerin koe oli vain uskottelua	145

Viimeisimmät evolutionistiset	
lähteet kiistävät Millerin kokeen	147
Varhaisen maapallon ilmakehä ja proteiinit	149
Proteiinisynteesi ei ole mahdollinen vedessä	149
Toinen epätoivoinen yritys: Foxin koe	150
Ilmeenomainen molekyyli: DNA.....	152
Eloton aine ei voi synnyttää elämää	153
Voiko DNA syntyä sattumasta?.....	154
Toinen evolutionistinen turha yritys: “RNA-maailma”	157
Evolutionistien yrityksiä	158
Elämä on molekyylikasauman ylittävä käsite	161
LUKU 11: Termodynamiikka kumoo evoluutioteorian.....	164
“Avoimen järjestelmän” myytti	166
Aineen ”itseorganisoitumisen” myytti.....	168
LUKU 12: Suunnitelma ja sattuma.....	170
Jos siis monimutkainen rakenne ilmaantui	
aivan yhtäkkiä, mitä se tarkoittaa?	171
Darwinilainen kaava	172
Silmän ja korvan teknologia	174
LUKU 13: Evolutionistien väitteet ja tosiasiat.....	182
Muunnokset ja lajit.....	182
Vastustuskyky antibiooteille ja	
DDT-immuniteetti eivät ole todisteita evoluutiosta.....	185
Virhepäätelmä surkastuneista elimistä	188
Homologian myytti.....	190
Samanlaisia elimiä täysin	
erilaisilla elävillä lajeilla	191
Homologian geneettinen ja	
sikiönkehityksellinen umpikuja	193
Molekyyllisen homologian väitteen pätemättömyys	196
Sikiönkehitykseen liittyvän	
biogeneettisen kehitysteorian myytti	199

LUKU 14: Evoluutioteoria: materialistinen sitoumus.....	202
Darwinilaisuus ja materialismi	205
Materialistien tunnustuksia.....	206
Materialismin kuolema	207
LUKU 15: Tiedotusvälineet:	
hedelmällinen maaperä evoluutiolle	210
Paketoituja valheita.....	212
LUKU 16: Johtopäätös: evoluutio on petos.....	214
Evoluutioteoria on romahtanut.....	214
Evoluutiota ei voi vahvistaa edes tulevaisuudessa	215
Evoluution suurin este: sielu	215
Jumala luo tahtonsa mukaan	216
LUKU 17: Luomisen totuus	218
Mehiläiset ja hunajakannojen arkkitehtoniset ihmeet	218
Hämmästyttävät arkkitehdit: termitit	220
Tikka	221
Lepakoiden tutkajärjestelmä	221
Valaat	221
Sääsken muotoilu.....	222
Tarkkanäköiset petolinnut.....	223
Hämähäkin seitti	223
Talvihorrokseen vaipuvat eläimet.....	225
Sähköiset kalat.....	225
Eläinten älykäs suunnitelma: naamioituminen	226
Mustekala	227
Erilaiset näköjärjestelmät	227
Erityinen jäädytysjärjestelmä	228
Albatrossit	230
Vaivalloinen vaellus	231
Koalat	232
Kyky saalistaa paikoillaan.....	232

Linnun höyhenten muotoilu	234
Basiliski: veden pinnalla kulkemisen asiantuntija	236
Fotosynteesi.....	237
LUKU 18: Aineen todellinen olemus	239
Sähköisten signaalien maailma	240
Miten näemme, kuulemme ja maistamme?	241
“Ulkoinen maailma” aivojemme sisällä	244
Onko “ulkoisen maailman” olemassaolo välttämätön?.....	247
Kuka havaitsija on?	249
Todellinen absoluuttinen oleva.....	253
Kaikki ihmisen omistama on olennaisesti illusorista.....	256
Materialistien logiikan puutteet.....	259
Unien esimerkki.....	261
Maailma unissa.....	262
Esimerkki hermojen yhdistämisestä vastineeseen	263
Havaintojen muodostuminen aivoissa ei ole filosofiaa vaan luonnontieteellinen tosiasia.....	265
Materialistien suuri pelko.....	265
Materialistit ovat joutuneet historian suurimpaan ansaan.....	268
Johtopäätös	273
LUKU 19: Ajan suhteellisuus ja kohtalon todellisuus.....	276
Ajan havaitseminen.....	276
Ajattomuuden tieteellinen selitys.....	278
Suhteellisuus Koraanissa	284
Kohtalo	288
Materialistien huoli	292
Mitä uskovat saavuttavat.....	296
LUKU 20: SRF-konferenssit:	
evoluutiota koskevan tiedon jakaminen suurelle yleisölle	299
VIITTEET / LÄHTEET	306

Johdanto

Useimmat ihmiset uskovat, että evoluutioteorian esitteli ensimmäisenä Charles Darwin ja että se perustuu tieteellisiin todisteisiin, havaintoihin ja kokeisiin. Darwin ei kuitenkaan ole teorian luoja eikä teoria perustu tieteellisiin todisteisiin. Teoria muodostuu muinaisen materialistisen filosofian opin soveltamisesta luontoon. Vaikka mitkään tieteelliset löydöt eivät tue teoriaa, sitä tuetaan sokeasti materialistisen filosofian nimissä.

Tämä kiihkomielisyys on johtanut kaikenlaisiin onnettomuuksiin. Tämä johtuu siitä, että darwinilaisuuden ja sen tukeman materialistisen filosofian levittämisen myötä on muutettu vastaus kysymykseen: ”Mikä ihminen on?” Ennen vastattiin: ”Ihmiset on luonut Jumala ja heidän tulee elää hänen opettamansa hyvän moraalin mukaan.” Nyt on alettu ajatella: ”Ihminen tuli olevaksi sattumalta ja on henkiinjäämisen taistelussa kehittynyt eläin.” Tästä harhakäsityksestä on maksettava korkea hinta. Väkivaltaiset ideologiat kuten rasismi, fasismi, kommunismi ja monet muut konfliktiin perustuvat näkemykset maailmasta ovat kaikki saaneet voimia tästä harhakäsityksestä.

Tämä artikkeli tutkii tätä darwinilaisuuden maailmalle tuottamaa onnettomuutta ja paljastaa darwinilaisuuden yhteydet terrorismiin, yhteen aikamme tärkeimmistä maailmanlaajuisista ongelmista.

Darwinilainen valhe: elämä on konfliktia

Darwin lähti liikkeelle yhdestä perusolettamuksesta kehittäessään teoriansa: ”Elävien olentojen kehitys riippuu henkiinjäämisen taistelusta. Vahva voittaa kamppailun. Heikot on tuomittu tappioon ja unohdukseen.” Darwinin mukaan luonnossa vallitsee armoton henkiinjäämisen taistelu ja ikuinen konflikti. Vahvat voittavat aina heikot, ja tämä mahdollistaa kehityksen tapahtumisen. Tämä näke-

mys on kotoituneena hänen kirjalleen *The Origin of Species (Lajien synty)* antamassaan alaotsikossa: "*The Origin of Species by Means of Natural Selection or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*" ("*Lajien synty luonnonvalinnan kautta tai elämän taistelun suosimien rotujen säilyminen*").

Lisäksi Darwin esitti, että "taistelu henkiinjäämisestä" pätee myös ihmisrotujen välillä. Mielikuvituksellisen väitteen mukaan "suositut rodut" olivat voittoa taistelussa. Suositut rotuja Darwinin mukaan olivat valkoiset eurooppalaiset. Afrikkalaiset ja aasialaiset rodut olivat aasialaiset rodut olivat jääneet jälkeen henkiinjäämisen taistelussa. Darwin meni tätä pitemmälle ja esitti, että nämä rodut pian häviäisivät henkiinjäämisen taistelun kokonaan ja siten katoaisivat.

Jonain tulevana aikana, ei kovin kaukaisena vuosisadoilla mitattuna, sivistyneet ihmisrodut miltei varmasti hävittävät ja syrjäyttävät villit rodut kaikkialla maailmassa. Samanaikaisesti ihmisapinat... epäilemättä hävitetään. Kuilu ihmisen ja hänen lähimpien sukulaistensa välillä kasvaa, kun se siirtyy toivomme mukaan jopa kaukasialaista sivistyneemmän ihmisen ja yhtä alhaisen apinan kuin paviaanin välille neekerin tai australialaisen ja gorillan väliltä. (1)

Intialainen antropologi Lalita Vidyarthi selittää, miten Darwinin teoria toi rasismiin sosiaalitieteisiin:

Aikakauden sosiaalitieteilijät toivottivat hänen (Darwinin) oppinsa lämpimästi tervetulleeksi, ja he uskoivat ihmiskunnan saavuttaneen useita evoluution tasoja, jotka huipentuivat valkoisen miehen sivistyksessä. 1800-luvun jälkipuoliskolla valtaenemistö länsimaisista tiedemiehistä hyväksyi rasismiin tosiasiana. (2)

Darwinin innoituksen lähde:

Malthusin häikäilemättömyyden teoria

Darwinin innoituksen lähde tässä aiheessa oli brittiläisen taloustieteilijän Thomas Malthusin kirja *An Essay on the Principle of Population (Essee väestöperiaatteesta)*. Malthus laskee, että ihmisväestö kasvaa nopeasti, jos se jätetään selviytymään omin neuvoin. Hänen mukaansa pääasialliset vaikuttavat tekijät, jotka pitävät väestön hallinnassa, ovat onnettomuudet kuten sota, nälänhätä ja sairaudet. Tämän raajan väitteen mukaan joidenkin ihmisten on kuoltava, jotta toiset voisivat elää. Olemassaolo alkoi tarkoittaa ”pysyvää sotaa”.

Thomas Robert Malthus

Malthusin ajatukset olivat 1800-luvulla laajasti hyväksytyjä. Erityisesti eurooppalaisen yläluokan älymystö tuki hänen julmia ajatuksiaan. Artikkelissa *'The Nazis' Secret Scientific Agenda' (Natsien salainen tieteellinen agenda)* Malthusin väestönäkemyksille 1800-luvun Euroopassa annettua merkitystä on kuvailtu seuraavasti:

1800-luvun alkupuoliskolla kaikkialla Euroopassa hallitsevien luokkien jäsenet kokoontuivat keskustelemaan vasta keksitystä ”väestöongelmasta” ja suunnittelemaan keinoja panna täytäntöön Malthusin toimeksianto köyhien kuolleisuuden lisäämiseksi: **”Sen sijaan, että korostaisimme köyhille puhtautta, meidän olisi rohkaistava päivittäisiä tapoja. Kaupungeissamme meidän pitäisi tehdä kadut kapeammiksi, ahtaa enemmän ihmisiä taloihin ja tavoitella kulkutautien paluuta. Maaseudulla kylät olisi rakennettava lähelle seisovia lammikoita ja asutusta olisi erityisesti rohkaistava soisilla ja epäterveellisillä alueilla”** ja niin edelleen. (3)

Tämän julman politiikan ansiosta heikot ja henkiinjäämisen taistelussa hävinneet tuhoutuisivat ja siten nopea väestönkasvu saataisiin tasapainotetuksi. Tätä niin sanottua ”köyhien sortamisen” politiikkaa todella toteutettiin 1800-luvun Britanniassa. Pystytettiin teollisuusjärjestelmä, jossa kahdeksan- ja yhdeksänvuotiaat lapset pantiin työskentelemään hiilikaivoksissa kuusi tuntia päivässä ja tuhansia kuoli hirvittävässä olosuhteissa. Malthusin teorian vaatima ”henkiin-

jäämisen taistelu” johti miljoonien brittiläisten kärsimysten täyttämään elämään.

Nämä ajatukset vaikuttivat Darwiniin. Hän sovelsi konfliktin käsitettä kaikkeen luontoon ja esitti, että vahvimmat ja elinkelpoisimmat selviytyvät voittajina tästä olemassaolon taistelusta. Lisäksi hän väitti, että niin sanottu henkiinjäämisen taistelu on oikeutettu ja muuttumaton luonnonlaki. Toisaalta hän kiistämällä luomisen kehotti ihmisiä hylkäämään uskonnolliset käsityksensä. Siten hän hyökkäsi kaikkia eettisiä arvoja vastaan, jotka voisivat osoittautua esteiksi henkiinjäämisen taistelun armottomuudelle.

Näiden väärien ajatusten levittäminen johti ihmisiä häikäilemättömyyteen ja julmuuteen ja aiheutti siten ihmiskunnalle raskaan laskun maksettavaksi 1900-luvulla.

Mihin ”viidakon laki” johti: fasismiin

Samalla kun darwinilaisuus ruokki rasismia 1800-luvulla, se muodosti perustan ideologialle, joka kehittyi ja peitti maailman vereen 1900-luvulla, natsismin.

Natsi-ideologioissa on nähtävissä voimakas darwinilainen vaikutus. Kun tutkii tätä Adolf Hitlerin ja Alfred Rosenbergin muotoilemaa teoriaa, kohtaa sellaisia käsitteitä kuin ”luonnonvalinta”, ”valikoitu parittelu” ja ”henkiinjäämisen taistelu rotujen välillä”, joita toistetaan kymmeniä kertoja ”Lajien synnyssä”. Kun Hitler nimesi teoksensa *”Mein Kampf”* (Taisteluni), häntä innoittivat darwinilainen taistelu henkiinjäämisestä ja periaate, että elinkelpoisin perii voiton. Hän puhuu erityisesti rotujen välisestä taistelusta:

Historia huipentuisi uuteen tuhatvuotiseen vertaansa vailla olevan loistokkaaseen keisarikuntaan, joka perustuisi uuteen, luonnon itsensä määräämään rodulliseen hierarkiaan. (4)

Vuoden 1933 puoluekokouksessa Nürnbergissä Hitler julisti, että ”ylempi

rotu alistaa alemman rodun... oikeus, jonka voi nähdä luonnossa ja jota voidaan pitää ainoana ajateltavissa olevana oikeutena”.

Melkein kaikki asiaan perehtyneet historioitsijat tunnustavat tosiasiksi, että darwinilaisuus vaikutti natseihin. Historioitsija Hickman kuvaa darwinilaisuuden vaikutusta Hitleriin seuraavasti:

(Hitler) vahvasti uskoi evoluutioon ja julisti sitä. Mikä hyvänsä hänen mielenhäiriönsä syvempi, perustavampi monimutkaisuus olikaan, on varmaa, että (taistelun käsite oli tärkeä, koska)... hänen kirjansa, *Mein Kampf*, toi esille joukon evolutionistisia ajatuksia, erityisesti niitä, jotka korostivat taistelua, elinkelpoisimpien henkiinjäämistä sekä heikkojen hävittämistä paremman yhteiskunnan luomiseksi. (5)

Näillä näkemyksillään vaikuttanut Hitler vei maailman ennennäkemättömään väkivaltaan. Moniin etnisiin ja poliittisiin ryhmiin ja erityisesti juutalaisiin kohdistettiin hirvittävää julmuutta ja teurastusta natsien keskitysleireillä. Toinen maailmansota, joka alkoi natsien maahanhyökkäyksellä, maksoi 55 miljoonaa ihmishenkeä. Maailmanhistorian suurimman murhenäytelmän taustalla on darwinilaisuuden käsite ”henkiinjäämisen taistelusta”.

Verinen liitto: darwinilaisuus ja kommunismi

Kun fasistit ovat darwinilaisuuden oikealla laidalla, vasemmalla ovat kommunistit. Kommunistit ovat aina kuuluneet Darwinin teorian kiihkeimpiin kannattajiin.

Darwinilaisuuden ja kommunismin suhde periytyy kummankin opin perustajista asti. Marx ja Engels, kommunismin perustajat, lukivat Lajien synnyn heti, kun se ilmestyi, ja ällistyivät sen ”dialektisen materialismin” asennetta. Marxin ja Engelsin välinen kirjeenvaihto osoittaa, että he sanoivat Darwinin teorian sisältävän ”luonnonhistoriallisen perustan kommunismille”. Engels ylisti Darwinia kirjassaan *The Dialectics of Nature (Luonnon dialektiikka)*, jonka hän kirjoitti Darwinilta saamiensa vaikutteiden alaisena, ja hän pyrki antamaan oman panoksensa teoriaan luvussa nimeltä ”*The Part Played by Labour in the Transition from Ape to Man*” (”Työn osuus siirtymässä apinasta ihmiseen”).

Marxin ja Engelsin jalanjalkia seuranneet venäläiset kommunistit kuten Plekhanov, Lenin, Trotski ja Stalin hyväksyivät Darwinin evoluutioteorian. Plekhanov, jota pidetään venäläisen kommunismin perustajana, piti **marxismia ”darwinilaisuuden sovelluksena sosiaalitieteissä”**. (6)

Trotski sanoi: **”Darwinin teoria on korkein voitto koko orgaanisen aineen alueen dialektiikassa.”** (7)

Darwinilaisella koulutuksella oli keskeinen osuus kommunistikaadereiden muodostamisessa. Historioitsijat ovat todenneet esimerkiksi, että **Stalin oli nuoruudessaan uskonnollinen mutta kääntyi ateistiksi Darwinin kirjojen vuoksi**. (8)

Kommunistivallan Kiinan perustanut ja miljoonia ihmisiä surmannut Mao totesi avoimesti, että **”kiinalainen sosialismi on perustettu Darwinille ja hänen evoluutioteorialleen”**. (9)

Harvardin yliopiston tutkija James Reeve Pusey käsittelee yksityiskohtaisesti Darwinin vaikutusta Maoon ja kiinalaiseen sosialismiin tutkimuksessaan *China and Charles Darwin (Kiina ja Charles Darwin)*. (10)

Lyhyesti sanottuna evoluutioteorian ja kommunismin välillä on katkeamaton yhteys. Teoria väittää, että elävät olennot ovat sattuman tuotteita, ja tarjoaa niin sanottua tieteellistä tukea ateismille. Kommunismi, ateistinen ideologia, on tästä syystä tiukasti sidottu darwinilaisuuteen. Lisäksi evoluutioteoria esittää, että kehitys luonnossa on mahdollista konfliktin (toisin sanoen ”henkiinjäämisen taistelun”) ansiosta, ja tukee ”dialektiikan” käsitettä, joka on perustava kommunismissa.

Jos ajattelemme kommunistista ”dialektisen konfliktin” käsitettä, joka ”murhakoneena” tappoi 120 miljoonaa ihmistä 1900-luvun aikana, ymmärrämme paremmin darwinilaisuuden maapallolle tuottaman tuhon ulottuvuudet.

Darwinilaisuus ja terrorismi

Kuten olemme tähän mennessä nähneet, darwinilaisuus on erilaisten ihmiskunnalle 1900-luvulla tuhoa merkinneiden väkivallan ideologioiden perustana. Darwinilaisuudelle on kuitenkin ominaista ”eettinen ymmärrys” tai ”menetelmä”, joka voi vaikuttaa erilaisiin maailmankuviin. Tämän ymmärryksen tai menetelmän taustalla oleva perustava käsite on **”taistelu niitä vastaan, jotka eivät kuulu meihin”**.

Tämän voi selittää seuraavasti: Maailmassa on erilaisia uskomuksia, maailmankuvia ja filosofioita. Nämä voivat nähdä toisensa yhdellä kahdesta vaihtoe-

htoisesta tavasta.

Ne voivat kunnioittaa niiden olemassaoloa, jotka kuuluvat ”toisiin”, ja pyrkiä vuoropuheluun niiden kanssa inhimillisen menetelmin.

Ne voivat valita taistelun toisia vastaan ja pyrkiä varmistamaan oman edun vahingoittamalla toisia, toisin sanoen käyttäytyä kuin eläimet.

Terrorismiksi kutsumamme kauheus on vain jälkimmäisen näkemyksen ilmaus.

Kun pohdimme näiden kahden lähestymistavan eroa, näemme darwinilaisuuden ihmisten alitajuntaan painaman **ajatuksen ihmisestä taistelevana eläimenä** erityisen vaikuttavana. Konfliktin tien valitsevat yksilöt ja ryhmät eivät ehkä ole koskaan kuulleet darwinilaisuudesta ja sen ideologian periaatteita. Mutta silti he kannattavat näkemystä, jonka filosofinen pohja on darwinilaisuudessa. Tämän näkemyksen oikeutukseen heidät saavat uskomaan sellaiset darwinilaisuuteen perustuvat iskulauseet kuin ”Tässä maailmassa vahvat jäävät henkiin”, ”Isot kalat syövät pienet kalat”, ”Sota on hyve” ja ”Ihminen edistyy käymällä sotaa.” Jos darwinilaisuutta ei olisi, nämä väitteet olisivat vain tyhjiä iskulauseita.

Itse asiassa jos darwinilaisuuden poistaa, ei jää jäljelle mitään konfliktin filosofiaa. Kolme jumalallista uskontoa, joita useimmat maailman ihmiset tunnustavat, islam, kristinusko ja juutalaisuus, kaikki vastustavat väkivaltaa. Kaikki kolme uskontoa haluavat tuoda rauhan ja sopusoinnun maailmaan ja vastustavat viattomien ihmisten tappamista, julmuutta ja kidutusta. Konflikti ja väkivalta loukkaavat Jumalan ihmiselle asettamaa moraalisuutta ja ne ovat epänormaaleja ja ei-toivottuja käsitteitä. Darwinilaisuus kuitenkin näkee ja esittää konfliktin ja väkivallan luonnollisina, oikeutettuina ja oikeina käsitteinä, joiden täytyy toteutua.

Jos jotkut ihmiset harjoittavat terrorismia käyttäen islamin, kristinuskon tai juutalaisuuden käsitteitä ja symboleja ja näiden uskontojen nimissä, voi tämän vuoksi olla varma, että ne ihmiset eivät ole muslimeja, kristittyjä ja juutalaisia. He ovat todellisia sosiaalidarwinilaisia. He piiloutuvat uskonnon kaavun alle, mutta he eivät ole aitoja uskovia. Vaikka he väittävät palvelevansa uskontoa, he ovat itse asiassa uskonnon ja uskovien vihollisia. He tekevät häikäilemättä uskonnon kieltämän rikoksen ja tekevät sen tavalla, joka tahraa uskonnon mainetta.

Tämän vuoksi maapallon vitsauksen, terrorismin juuret eivät ole yhdessäkään jumalallisista uskonnoista vaan ateismissä ja sen ilmaisussa meidän aikanamme: darwinilaisuudessa ja materialismissa.

ISLAM EI OLE TERRORISMIN LÄHDE VAAN RATKAISU SIIHEN

Jotkut ihmiset, jotka sanovat toimivansa uskonnon nimissä, saattavat ymmärtää uskontonsa väärin tai toteuttaa sitä väärällä tavalla. Tämän vuoksi on virhe muodostaa kuvaa uskonnosta näiden ihmisten toiminnan perusteella. Paras tapa ymmärtää islamia on sen pyhän lähteen kautta. Islamin pyhä lähde on Koraani, ja Koraanin mallin mukainen moraalisuus, islam, on täysin erilainen kuin siitä joidenkin länsimaisten ihmisten mielessä muodostunut kuva. Koraani perustuu moraalisuuden, rakkauden, myötätunnon, armon, nöyryyden, uhrautuvaisuuden, suvaitsevaisuuden ja rauhan käsitteille, ja todella näiden moraalisten periaatteiden mukaan elävä muslimi on erittäin hienostunut, ajattelevainen, suvaitsevainen, luotettava ja mukautuva. Ympäriinsä oleville hän antaa rakkautta, kunnioitusta, rauhaa ja elämänilon tunnetta.

Islam on rauhan ja hyvinvoinnin uskonto

Sanalla islam on arabian kielessä merkitys ”rauha”. Islamin uskonto tuli tarjoamaan ihmisille rauhan ja hyvinvoinnin täyttämisen elämän, jossa Jumalan ikuinen armo ja myötätunto saavat ilmaisunsa maailmassa. Jumala kutsuu kaikki ihmiset hyväksymään Koraanin moraaliset opetukset mallina, jossa armo, myötätunto, suvaitsevaisuus ja rauha voidaan kokea maailmassa. Suurassa al-Baqara säkeessä 208 annetaan tämä määräys:

Te jotka uskotte! Tulkaa täydellisesti rauhaan (islamiin). Älkää seuratko Saatanan jalanjalkia. Hän on teille kertakaikkinen vihollinen.

Kuten tästä säkeestä näkee, ihmiset voivat kokea hyvinvoinnin vain hyväksymällä islamin ja elämällä Koraanin moraalisten opetusten mukaisesti.

No matter what ideology they may espouse, those who perpetrate terror all over the world are, in reality, Darwinists. Darwinism is the only philosophy that places a value on—and thus encourages—conflict.

Jumala tuomitsee ilkityön

Jumala on määrännyt ihmiskunnan välttämään pahaa; hän on kieltänyt epäuskon, moraalittomuuden, kapinan, julmuuden, hyökkäävyyden, murhan ja verenvuodatuksen. Ne, jotka eivät noudata tätä Jumalan käskyä, kulkevat Saatanan jalanjäljissä, kuten sanotaan edellä lainatussa säkeessä, ja ovat omak-suneet Jumalan selvästi lainvastaiseksi julistaman asenteen. Monista tätä käsit-televistä säkeistä on tässä vain kaksi:

Mitä tulee niihin, jotka rikkovat Jumalan sopimuksen, kun se on hyväksytty, ja hajottavat sen, minkä Jumala on määrännyt yhdistettäväksi, ja aiheuttavat turmelusta maailmassa, heidän ylleen tulee kirous. Heillä on pahuuden ma-japaikka. (Surat ar-Ra'd, 25)

Tavoitelkaa tuonpuoleisen asuntoa sen avulla, minkä Jumala on antanut teille, unohtamatta osuuttanne maailmasta. Ja tehkää hyvää niin kuin Jumala on ollut hyvä teille. Älkääkä yrittäkö aiheuttaa pahaa maailmassa. Jumala ei rakasta ilkityöntekijöitä. (Surat al-Qasas, 77)

Kuten näemme, Jumala on kieltänyt islamin uskonnossa kaikki pahansuovat teot, myös terrorismin ja väkivallan, sekä tuominnut ne, jotka tekevät sellaisia tekoja. Muslimi tuo kauneutta maailmaan ja parantaa sitä.

Islam puolustaa suvaitsevaisuutta ja sananvapautta

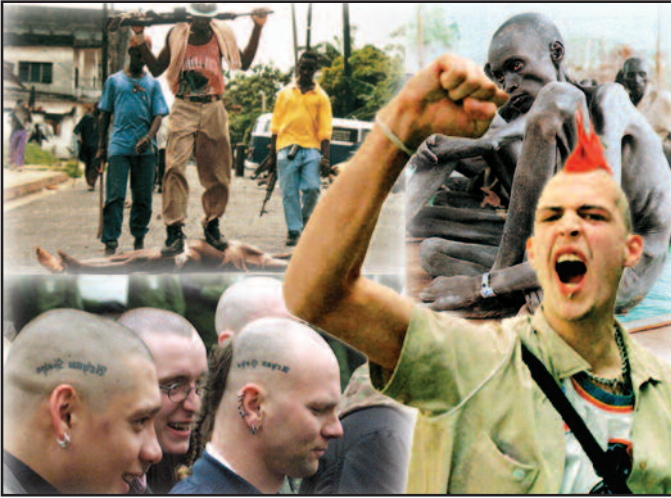
Islam on uskonto, joka vaalii elämän, käsitysten ja ajatuksen vapautta. Se on kieltänyt jännitteen ja konfliktin ihmisten keskuudessa, panettelun, epäluulon ja jopa kielteiset ajatukset toisesta yksilöstä.

Islam ei ole kieltänyt vain terroria ja väkivaltaa vaan myös vähäisimmän jonkin toisen ihmisen pakottamisen johonkin käsitykseen.

Uskonnossa ei ole pakkoa. Oikea ohjaus on tullut selvästi erotetuksi erehdyk-sestä. Jokainen, joka kieltää väärät jumalat ja uskoo Jumalaan, on saanut ki-inni varmimmasta kädensijasta, joka ei koskaan petä. Jumala on Kaikkikuuleva, Kaikkitietävä. (Surat al-Baqara, 256)

Niinpä muistuttakaa, teidän tarvitsee vain muistuttaa. Ette voi pakottaa heitä uskomaan. (Surat al-Ghashiyah, 22)

Kenenkään pakottaminen uskomaan uskonnon mukaan tai harjoittamaan sitä on islamin hengen ja olemuksen vastaista, koska on välttämätöntä, että usko hyväksytään vapaasta tahdosta ja omantunnon mukaan. Muslimit voivat tietenkin vaatia toisiaan noudattamaan Koraanin moraaliohjeita, mutta he eivät voi koskaan käyttää pakkoa. Missään tapauksessa yksilöä ei voi taivutella harjoittamaan uskontoa tarjoamalla hänelle maallisia etuoikeuksia.

Allah calls people to peace and security, whereas irreligious ideologies encourage conflict and terror.

Voidaan kuvitella täysin päinvastainen yhteiskunnan malli: esimerkiksi maailma, jossa ihmiset pakotetaan lailla harjoittamaan uskontoa. Sellainen yhteiskuntamalli on täysin vastakkainen islamille, koska **uskolla ja palvonnalla on arvoa vain, kun ne kohdistuvat Jumalaan**. Jos olisi järjestelmä, joka pakottaisi ihmiset uskomaan ja palvomaan, ihmiset olisivat uskonnollisia vain pelosta järjestelmää kohtaan. Uskonnon näkökulmasta on hyväksyttävää vain, että uskontoa harjoitetaan ympäristössä, jossa omantunnon vapaus on taattu, ja että sitä harjoitetaan Jumalan hyväksynnän saamiseksi.

Jumala on tehnyt viattomien ihmisten tappamisen laittomaksi

Koraanin mukaan yksi suurimmista synneistä on tappaa ihminen, joka ei ole tehnyt mitään väärää.

...Jos joku tappaa toisen ihmisen – ellei se ole kostoksi jostakusta toisesta tai hänen maailmalle aiheuttamansa turmeluksen vuoksi – se on kuin hän olisi murhannut koko ihmiskunnan. Ja jos kukaan antaa elämän toiselle ihmiselle, se on kuin hän olisi antanut elämän koko ihmiskunnalle. Sanansaattajamme tulivat heidän luokseen selkeiden merkkien kanssa, mutta sen jälkeenkin monet heistä tekivät ilkitöitä maapallolla. (Surat al-Ma’ida, 32)

Ne jotka eivät kutsu mitään muuta jumaluutta Jumalan rinnalla eivätkä tapa ketään, jonka Jumala on tehnyt loukkaamattomaksi, paitsi kun siihen on oikeus, eivätkä harjoita haureutta; kuka tahansa joka tekee niin, saa pahan rangaistuksen. (Surat al-Furqan, 68)

Kuten näemme yllä olevista säkeistä, niitä, jotka tappavat viattomia ihmisiä ilman syytä, uhataan kovalla rangaistuksella. Jumala on ilmoittanut, että yhden ih-

misen tappaminen on yhtä suuri synty kuin koko ihmiskunnan tappaminen. Se joka kunnioittaa Jumalan valtaoikeuksia ei vahingoittaisi edes yhtä yksilöä, saati tappaisi tuhansia viattomia ihmisiä. Ne, jotka luulevat voivansa välttää tuomiota ja rangaistusta tässä maailmassa, eivät koskaan välttä tilintekoa Jumalan ollessa läsnä viimeisenä päivänä. Siten uskovat, jotka tietävät, että heidän on tehtävä tiliä Jumalalle kuoleman jälkeen, kunnioittavat huolella Jumalan asettamia rajoja.

Jumala käskee uskovia olemaan myötätuntoisia ja armahtavia

Tässä säkeessä selitetään muslimin moraalisuus.

..olla yksi niistä, jotka uskovat ja vaativat toisiltaan järkähtämättömyyttä ja vaativat toisiltaan myötätuntoa. He ovat Oikean Seuralaisia. (Surat al-Balad: 17-18)

Kuten tästä säkeestä näkee, yksi tärkeimmistä Jumalan palvelijoilleen lähettämistä moraalिसäännöistä pelastuksen ja armon sekä Paratiisin saavuttamiseksi on **“vaatia toisiltaan myötätuntoisuutta”**.

Islam on kuvattu Koraanissa modernina, valistuneena, edistyksellisenä uskontona. Muslimi on ennen kaikkea rauhan ihminen, hänellä on demokraattinen asenne, hän on suvaitsevainen, sivistynyt, valistunut ja hän tuntee taiteita ja tieteitä.

Muslimi, joka on kasvatettu Koraanin hienoilla moraaliopetuksilla, lähestyy jokaista islamin odottamalla rakkaudella. Hän osoittaa kunnioitusta jokaista ajatusta kohtaan ja arvostaa taidetta ja estetiikkaa. Hän on sovitteleva minkä tahansa tapahtuman edessä, vähentää jännitteitä ja palauttaa sovun.

Tällaisista yksilöistä koostuvissa yhteiskunnissa on kehittyneempi sivistys, korkeampi sosiaalinen moraalі, enemmän iloa, onnea, oikeudenmukaisuutta, turvallisuutta, yltäkylläisyyttä ja siunausta kuin useimmissa nykyajan maailman moderneissa valtioissa.

Jumala on säätänyt suvaitsevaisuuden ja anteeksiantamuksen

Surat al-A'raf, säe 199, joka kehottaa ”harjoittamaan anteeksiantamusta”, ilmaisee anteeksiantamuksen ja suvaitsevaisuuden käsitteen, joka on yksi islamin uskon peruseriaatteista.

Islamin historiaa tarkasteltaessa nähdään selvästi, kuinka muslimit vakiinnuttivat tämän Koraanin moraaliopetuksen tärkeän säännön sosiaaliseen elämäänsä. Etenemisensä joka vaiheessa muslimit kumosivat laittomia käytäntöjä ja loivat vapaan ja suvaitsevan ympäristön. Uskonnon, kielen ja kulttuurin alueilla

he tekivät mahdolliseksi aivan vastakkaisia kantoja edustaville ihmisille elää saman katon alla vapaudessa ja rauhassa ja siten he antoivat alaisuudessaan eläville hyötyä tiedon, vaurauden ja aseman muodossa. Samoin yksi tärkeimmistä syistä, miksi suuri ja laajalle levinnyt ottomaanien keisarikunta pystyi pitkitämään olemassaoloaan niin monta vuosisataa, oli se, että sen elämäntapaa ohjasivat islamin tuomat suvaitsevaisuus ja ymmärrys. Vuosisatoja muslimeille on ollut ominaista suvaitsevaisuus ja myötätunto. Kaikkina aikoina he ovat olleet oikeudenmukaisimpia ja armahtavaisimpia ihmisiä. Kaikki etniset ryhmät tässä monikansaisessa yhteisössä harjoittivat vapaasti uskontoja, joita he olivat seuranneet vuosia, ja nauttivat täysistä mahdollisuuksista elää oman kulttuurinsa mukaan ja palvoa omalla tavallaan.

Todella, jo muslimien erityinen suvaitsevaisuus, kun sitä harjoitetaan Koranin määräämällä tavalla, voi tuoda rauhan ja hyvinvoinnin koko maailmaan.

Hyvä teko ja paha teko eivät ole sama asia. Vastaa pahaan jollakin paremmalla ja jos sinun ja jonkun toisen välillä on vihamielisyyttä, hänestä tulee kuin sydänystävä. (Surat al-Fussilat: 34)

Johtopäätös

Kaikki tämä osoittaa, että islamin ihmiskunnalle tarjoama moraaliopetus tuo rauhan, onnen ja oikeudenmukaisuuden maailmaan. Nykyajan maailmassa ”islamilaisen terrorismin” nimissä tapahtuvat raakuudet ovat täydellisesti erillään Koraanin moraaliopetuksista; ne ovat tietämättömien, kiihkoilevien ihmisten tekoja, rikollisten, joilla ei ole mitään tekemistä uskonnon kanssa. Ratkaisu näitä ihmisiä vastaan, jotka yrittävät tehdä raa’at tekonsa islamin varjolla, on kertoa ihmisille Koraanin todellisesta moraaliopetuksesta.

Toisin sanoen islamin usko ja Koraanin moraaliopetus eivät ole terrorismin ja terroristien tukijoita vaan parannuskeino, jonka avulla maailma voidaan pelastaa terrorismin vitsaukselta.

-
1. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 178
 2. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. p. 54
 3. Theodore D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program*, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
 4. L.H. Gann, "Adolf Hitler, The Complete Totalitarian", *The Intercollegiate Review*, Fall 1985, p. 24; cited in Henry M. Morris, *The Long war Against God*, Baker Book House, 1989, p. 78
 5. Hickman, R., *Biocreation*, Science Press, Worthington, OH, pp. 51–52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101-111, 1999
 6. Robert M. Young, *Darwinian Evolution and Human History*, Historical Studies on Science and Belief, 1980
 7. Alan Woods and Ted Grant, *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London: 1993
 8. Alex de Jonge, *Stalin and The Shaping of the Soviet Union*, William Collins Sons & Limited Co., Glasgow, 1987, p. 22
 9. K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
 10. James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin*, Cambridge, Massachusetts, 1983

Miksi evoluutioteoria

Joillekin ihmisille evoluutioteorialla ja darwinilaisuudella on vain tieteellistä merkitystä eikä näennäisesti mitään suoraa vaikutusta heidän jokapäiväiseen elämäänsä. Tämä on tietenkin yleinen väärinkäsitys.

Evoluutioteoria on paljon enemmän kuin vain kysymys biologisten tieteiden kehityksessä; se muodostaa perustan pettävälle filosofialle, joka on pitänyt hallinnsaan monia ihmisiä: materialismille.

Materialistinen filosofia, joka hyväksyy vain aineen olemassaolon ja olettaa ihmisen olevan kasa ainetta, väittää, että hän on vain eläin, jonka olemassaolon ainoana sääntönä on konflikti. Vaikka materialismia on levitetty modernina, tieteeseen perustuvana filosofiana, se on itse asiassa muinainen oppi, jolla ei ole tieteellistä perustaa. Ateistiset filosofit löysivät tämän muinaisessa Kreikassa syntyneen opin uudelleen 1700-luvulla. Sen istuttivat sitten 1800-luvulla useisiin tieteenaloihin sellaiset ajattelijat kuin Carl Marx, Charles Darwin and Sigmund Freud. Toisin sanoen tiedettä vääristeltiin materialismin sovittamiseksi siihen.

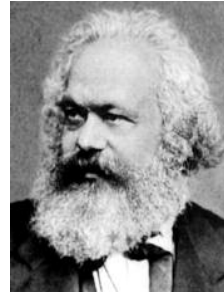
Kaksi viime vuosisataa ovat olleet materialismin verinen näyttämö. Materialismiin perustuvat ideologiat (ja kilpailevat, materialismia vastaan väittävät ideologiat, jotka kuitenkin jakavat sen peruseriaatteet) ovat tuoneet pysyvää väkivaltaa, sotaa ja sekasortoa maailmaan. 120 miljoonan ihmisen kuolemaan syyllinen kommunismi on materialistisen filosofian suora tulos. Fasismi - huolimatta siitä, että se teeskenteli olevansa vaihtoehto materialistiselle maailmankatsomukselle - hyväksyi materialismin perustavan käsityksen edistyksestä konfliktin kautta ja sai aikaan sortovaltaa, verilöylyjä, maailmansotia ja kansanmurhia.

Näiden kahden verisen ideologian lisäksi myös yksilöllinen ja sosiaalinen moraalit on tullut materialismin turmelemaksi.

Materialismin petollinen sanoma, ihmisen alentaminen eläimeksi, jonka olemassaolo on sattumanvaraista ja joka ei ole vastuussa millekään olennolle, hajotti moraalin tukipylväitä kuten rakkauden, armon, uhrautuvuuden vaatimattomuuden, rehellisyyden ja oikeudenmukaisuuden. Materialistien tunnuslauseen ”elämä on kamppailua” harhaanjohtaminen ihmiset alkoivat nähdä elämänsä vain etujen yh-

Karl Marx made it clear that Darwin's theory provided a solid ground for materialism and thus also for communism. He also showed his sympathy to Darwin by dedicating *Das Kapital*, which is considered as his greatest work, to him. In the German edition of the book, he wrote: "From a devoted admirer to Charles Darwin"

teentörmäyksinä, mikä puolestaan johti elämään viidakon lakien mukaan.

Jälkiä tästä filosofiasta, jolla on paljon vastattavaa kahden viime vuosisadan ihmisen aiheuttamien onnettomuuksien osalta, voi nähdä jokaisessa ideologiassa, joka pitää ihmisten välisiä eroja syinä konfliktiin. Näihin kuuluvat nykyajan terroristit, jotka väittävät kannattavansa uskontoa ja kuitenkin tekevät suurimman synnin murhaamalla viattomia ihmisiä.

Evoluutioteoria, tai darwinilaisuus, täydentää kuvan tässä vaiheessa kätevästi. Se tarjoaa myytin siitä, että materialismi olisi tieteellinen käsitys. Tämän vuoksi Karl Marx, kommunismin ja dialektisen materialismin perustaja, kirjoitti, että darwinilaisuus oli hänen maailmankatsomuksensa ”luonnonhistoriallinen perusta”.

Tämä perusta on kuitenkin mädäntynyt. Nykyaikaiset tieteelliset löydöt paljastavat yhä uudelleen, että darwinilaisuuden tieteeseen liittävät suositut uskomukset ovat virheellisiä. Tieteelliset todisteet laajasti kumoavat darwinilaisuuden ja paljastavat, että olemassaolomme alkuperä ei ole evoluutio vaan luominen. Jumala on luonut maailmankaikkeuden, kaikki elävät olennot ja ihmisen.

Tämä kirja on kirjoitettu tuon tosiasian saattamiseksi ihmisten tietoon. Kirjan ensimmäisen, alun perin Turkissa ja sen jälkeen monissa maissa tapahtuneen julkaisun jälkeen miljoonat ihmiset ovat lukeneet sen ja arvostaneet sitä. Paitsi turkiksi kirja on painettu englannin, italian, espanjan, venäjän, bosnian, arabian, malaijin ja indonesian kielillä. Kirjan teksti on vapaasti saatavilla kaikilla näillä kielillä osoitteessa www.evolutiondeceit.com.

Vastakkaisen näkemyksen lipunkantajat ovat tunnustaneet kirjan *The Evolution Deceit (Evoluution petos)* vaikutuksen. Harun Yahya oli aiheena *New Scientist (Uusi tiedemies)* -lehden artikkelissa ”*Burning Darwin*”(Darwinin polttaminen). Tämä johtava kansantajuinen darwinilainen aikakauslehti totesi nu-

merossaan 22.4.2000, että Harun Yahya on ”kansainvälinen sankari”, ja ilmaisi huolensa siitä, että ”hänen kirjansa ovat levinneet kaikkialle islamilaiseen maailmaan”.

Science (Tiede), johtava yleisen luonnontieteellisen yhteisön aikakausjulkaisu on korostanut Harun Yahyan teosten vaikutusta ja oppineisuutta. *Science*-julkaisun artikkelissa ”Creationism Takes Root Where Europe, Asia Meet” (”Luomisoppi juurtuu siellä missä Eurooppa ja Aasia kohtaa-

vat”)(18.5.2001) huomautettiin, että Turkissa ”oppineet kirjat kuten *The Evolution Deceit* ja *The Dark Face of Darwinism* (Darwinilaisuuden synkät kasvot)... ovat tulleet joissain osissa maata vaikutusvaltaisemmiksi kuin oppikirjat”. Kirjoittaja jatkaa arvioiden Harun Yahyan tuotantoa, joka on pannut alulle ”yhden maailman voimakkaimmista evoluution vastaisista liikkeistä Pohjois-Amerikan ulkopuolella”.

Vaikka tällaiset evolutionistiset aikakausjulkaisut toteavat tämän kirjan vaikutuksen, ne eivät esitä mitään tieteellisiä vastauksia sen väitteisiin. Syy on tietenkin se, että se ei yksinkertaisesti ole mahdollista. Evoluutioteoria on täydellisessä umpikujassa, minkä voi havaita tosiasiaksi lukemalla tämän kirjan seuraavat luvut. Kirja auttaa oivaltamaan, että darwinilaisuus ei ole tieteellinen teoria vaan valetieteellinen oppi, jota pidetään yllä materialistisen filosofian nimissä sen vastaisista todisteista ja sen varauksettomasta kumoamisesta huolimatta.

Toivomme, että *The Evolution Deceit* voi vielä kauan jatkaa panoksensa antamista ihmiskuntaa 1800-luvulta asti harhaan johtaneen materialistis-darwinilaisen teorian kumoamiseksi. Ja toivomme sen muistuttavan ihmisiä elämämme ratkaisevista tosiasioista, kuten siitä, miten olemme saaneet alkumme ja mitkä ovat velvollisuutemme Luojaamme kohtaan.

A Great Miracle of Our Times: Belief in the Evolution Deceit

All the millions of living species on the earth possess miraculous features, unique behavioural patterns and flawless physical structures. Every one of these living things has been created with its own unique detail and beauty. Plants, animals, and man above all, were all created with great knowledge and art, from their external appearances down to their cells, invisible to the naked eye. Today there are a great many branches of science, and tens of thousands of scientists working in those branches, that research every detail of those living things, uncover the miraculous aspects of those details and try to provide an answer to the question of how they came into being.

Some of these scientists are astonished as they discover the miraculous aspects of these structures they study and the intelligence behind that coming into existence, and they witness the infinite knowledge and wisdom involved. Others, however, surprisingly claim that all these miraculous features are the product of blind chance. These scientists believe in the theory of evolution. In their view, the proteins, cells and organs that make up these living things all came about by a string of coincidences. It is quite amazing that such people, who have studied for long years, carried out lengthy studies and written books about the miraculous functioning of just one organelle within the cell, itself too small to be seen with the naked eye, can think that these extraordinary structures came about by chance.

The chain of coincidences such eminent professors believe in so flies in the face of reason that their doing so leaves outside observers utterly amazed. According to these professors, a number of simple chemical substances first came together and formed a protein - which is no more possible than a randomly scattered collection of letters coming together to form a poem. Then, other coincidences led to the emergence of other proteins. These then also combined by chance in an organised manner. Not just proteins, but DNA, RNA, enzymes, hormones and cell organelles, all of which are very complex structures within the cell, coincidentally happened to emerge and come together. As a result of these billions of coinci-

dences, the first cell came into being. The miraculous ability of blind chance did not stop there, as these cells then just happened to begin to multiply. According to the claim in question, another coincidence then organised these cells and produced the first living thing from them.

Billions of "impossible events" had to take place together for just one eye in a living thing to form. Here too the blind process known as coincidence entered the equation: It first opened two holes of the requisite size and in the best possible place in the skull, and then cells that happened by chance to find themselves in those places coincidentally began to construct the eye.

As we have seen, coincidences acted in the knowledge of what they wanted to produce. Right from the very start, "chance" knew what seeing, hearing and breathing were, even though there was not one example of such things anywhere in the world at that time. It displayed great intelligence and awareness, exhibited considerable forward planning, and constructed life step by step. This is the totally irrational scenario to which these professors, scientists and researchers whose names are greatly respected and whose ideas are so influential have devoted themselves. Even now, with a childish stubbornness, they exclude anyone who refuses to believe in such fairy tales, accusing them of being unscientific and bigoted. There is really no difference between this and the bigoted, fanatical and ignorant medieval mentality that punished those who claimed the earth was not flat.

What is more, some of these people claim to be Muslims and believe in Allah. Such people find saying, "Allah created all of life" unscientific, and yet are quite able to believe instead that saying, "It came about in an unconscious process consisting of billions of miraculous coincidences" is scientific.

If you put a carved stone or wooden idol in front of these people and told them, "Look, this idol created this room and everything in it" they would say that was utterly stupid and refuse to believe it. Yet despite that they declare the nonsense that "The unconscious process known as chance gradually brought this world and all the billions of wonderful living things in it into being with enormous planning" to be the greatest scientific explanation.

In short, these people regard chance as a god, and claim that it is intelligent, conscious and powerful enough to create living things and all the sensitive balances in the universe. When told that it was Allah, the possessor of infinite wisdom, who created all living things, these evolutionist professors refuse to accept the fact, and maintain that unconscious, unintelligent, powerless billions of coincidences with no will of their own are actually a creative force.

The fact that educated, intelligent and knowledgeable people can as a group believe in the most irrational and illogical claim in history, as if under a spell, is really a great miracle. In the same way that Allah miraculously creates something like the cell, with its extraordinary organization and properties, this people are just as miraculously so blind and devoid of understanding as to be unable to see what is under their very noses. It is one of Allah's miracles that evolutionists are unable to see facts that even tiny children can, and fail to grasp them no matter how many times they are told.

You will frequently come across that miracle as you read this book. And you will also see that as well as being a theory that has totally collapsed in the face of the scientific facts, Darwinism is a great deceit that is utterly incompatible with reason and logic, and which belittles those who defend it.

Vapautuminen Ennakkoluuloista

Useimmat ihmiset hyväksyvät kaiken tiedemiehiltä kuulemansa ehdottomasti totena. Heille ei tule edes mieleen, että myös tiedemiehillä voi olla erilaisia filosofisia tai ideologisia ennakkoluuloja. Totuus asiassa on, että evolutionistiset tiedemiehet tyrkyttävät yleisölle omia ennakkoluulojaan ja filosofisia näkemyksiään tieteen valepuvussa. Vaikka he esimerkiksi tietävät sattumanvaraisten tapahtumien saavan aikaan vain epäsäännöllisyyttä ja sekasortoa, he silti väittävät, että sekä maailmankaikkeudessa että elävissä organismeissa havaittava suurenmoinen järjestys, suunnitelma ja muotoilu ovat syntyneet sattumasta.

Esimerkiksi biologi ymmärtää helposti, että proteiinimolekyylissä, elämän rakennuspalikassa, on niin käsittämätön harmonia, että ei ole juuri mitään todennäköisyyttä, että se olisi saattanut syntyä sattumasta. Siitä huolimatta hän väittää, että tällainen molekyyli tuli olevaksi maapallon alkuolosuhteissa miljardeja vuosia sitten sattumalta. Eikä hän lopeta tähän. Hän väittää myös epäröimättä, että ei vain yksi vaan miljoonia proteiineja syntyi sattumalta ja sitten liittyi uskomattomalla tavalla yhteen luodakseen ensimmäisen elävän solun. Lisäksi hän puolustaa näkemystään sokealla itsepäisyydellä. Tällainen henkilö on ”evolutionistinen” tiedemies.

Jos sama tiedemies sattuisi löytämään kolme tiiliskiveä pinossa tasaisella tiellä, hän ei koskaan olettaisi, että tiilet ovat tulleet toistensa lähelle ja sitten kiivenneet toistensa päälle sattumasta. Ketä tahansa sellaisen väitteen esittäjää pidettäisiin mielenvikaisena.

Kuinka sitten on mahdollista, että ihmiset, jotka osaavat arvioida tavanomaisia tapahtumia rationaalisesti, voivat omaksua niin järjenvastaisen asenteen, kun on kyse heidän oman olemassaolonsa ajattelemisesta?

Ei ole mahdollista väittää, että sellainen asenne omaksutaan tieteen nimissä: tieteellinen lähestymistapa vaatii molempien vaihtoehtojen ottamista huomioon aina, kun on kaksi yhtä mahdollista tiettyä seikkaa koskevaa vaihtoehtoa. Ja jos

yhden vaihtoehdon todennäköisyys on paljon pienempi – jos se on esimerkiksi vain yhden prosentin suuruinen, on rationaalista ja tieteellistä pitää pätevänä toista vaihtoehtoa, jonka todennäköisyys on 99 prosenttia.

Jatkakaamme tämä tieteellinen perusta mielessämme. Voidaan esittää kaksi näkemystä siitä, miten elävät olennot saivat alkunsa maapallolla. Ensimmäisen näkemyksen mukaan Jumala loi kaikki elävät olennot niiden nykyisissä monimutkaisissa rakenteissaan. Toisen näkemyksen mukaan elämä muodostui sattumanvaraisista yhteensattumista. Jälkimmäinen näkemys on evoluutioteorian väite.

Kun tarkastelemme tieteellistä, esimerkiksi molekyylibiologista tietoa, näemme, ettei ole mitään mahdollisuutta että yksittäinen elävä solu – tai edes yksi solun miljoonista proteiineista – olisi voinut tulla olevaksi sattumasta, niin kuin evolutionistit väittävät. Kuten valaisemme seuraavissa kappaleissa, myös todennäköisyyslaskelmat vahvistavat tämän moninkertaisesti. Siten evolutionistisella näkemyksellä elävien olentojen ilmaantumisesta on todennäköisyys nolla.

Tämä merkitsee sitä, että ensimmäisellä näkemyksellä on ”sadan prosentin todennäköisyys” olla totta. Elämä on siis tietoisesti saatettu alkuun. Toisin sanoen se luotiin. Kaikki elävät olennot on tehnyt oleviksi suunnittelunsa kautta voimaltaan, viisaudeltaan ja tiedoltaan korkea Luoja. Tässä tosiasiasa ei ole kyse vain vakaumuksen asiasta; se on normaali johtopäätös, johon viisaus, logiikka ja tiede johtavat.

Näissä olosuhteissa ”evolutionistisen” tiedemiehemme pitäisi luopua väitteestään ja pitäytyä sekä ilmeisiin että todistettuihin tosiasioihin. Muu ratkaisu osoittaa, että hän ei ole todellinen tiedemies vaan valmis uhraamaan tieteen filosofialle, ideologialle ja dogmalle.

”Tiedemiehemme” viha, itsepintaisuus ja ennakkoluulot lisääntyvät aina, kun hän joutuu vastakkain todellisuuden kanssa. Hänen asenteensa voi selittää yhdellä sanalla: ”usko”. Se on kuitenkin sokeaa, ennakkoluuloista uskoa, sillä mikään muu ei voi selittää piittaamattomuutta kaikista tosiasioista eikä elinikäistä omistautumista järjettömälle, mielikuvituksen kehittelemälle rakennelmalle.

Sokea materialismi

Tarkastelemamme usko on **materialistinen filosofia**, joka väittää, että aine on ollut olemassa ikuisesti ja että ei ole mitään muuta kuin aine. Evoluutioteoria on tämän materialistisen filosofian niin sanottu ”tieteellinen perusta”, ja teoriaa puolustetaan sokeasti tämän filosofian tukemiseksi. Kun tiede kumoo evoluu-

tioväitteet – ja juuri tämä on 1900-luvun lopussa saavutettu – sitä pyritään vääristämään ja saattamaan asemaan, jossa se tukee evoluutiota materialismin hengissä pitämisen tarkoituksessa.

Huomattavan turkkilaisen evoluutiobiologin sanat ovat hyvä esimerkki, joka auttaa näkemään sen sekavan arvioinnin ja mielivaltaisuuden, johon tämä sokea omistautuminen johtaa. Tämä tiedemies käsittelee seuraavasti sen todennäköisyyttä, että Cytochrome-C, yksi elämälle tärkeimmistä entsyymeistä muodostuu sattumanvaraisesti:

Cytochrome-C-sarjan muodostumisen todennäköisyys on yhtä suuri kuin nolla. Siten jos elämä vaatii tietyn sarjan, sillä voi sanoa olevan todennäköisyys toteutua kerran koko maailmankaikkeudessa. Muussa tapauksessa joidenkin meidän määrittelymme ulkopuolella olevien **metafyysisten voimien** pitäisi toimia tässä muodostumisessa. Jälkimmäisen vaihtoehdon hyväksyminen ei vastaa tieteen tavoitteita. Siksi on tarkasteltava ensimmäistä hypoteesia. (2)

Tämä tiedemies pitää luomisen hyväksymistä ”tieteellisempänä” hyväksyä mahdollisuus, jonka todennäköisyys on nolla. Tieteen sääntöjen mukaan kuitenkin tilanteessa, jossa kahdesta tapahtumaa selittävistä vaihtoehdoista toisen todennäköisyys on nolla, jäljelle jäävää vaihtoehtoa on pidettävä oikeana. Silti **dogmaattinen materialistinen lähestymistapa kieltäytyy hyväksymästä ylivoimaista Luoja**a. Tämä kieltäminen ajaa tämän tiedemiehen – ja monet muut, jotka uskovat samaan materialistiseen dogmaan – hyväksymään täysin järjenvastaisia väitteitä.

Näihin tiedemiehiin uskovat ja luottavat ihmiset lumoutuvat ja sokeutuvat samasta materialistisesta taivasta ja omaksuvat saman järjettömän ajattelutavan lukiessaan heidän kirjojaan ja artikkelejaan. Tämä dogmaattinen materialistinen näkökanta on syynä siihen, että monet huomattavat tiedeyhteisön jäsenet ovat ateisteja. Ne, jotka vapautuvat tämän lumouksen orjuudesta ja ajattelevat avoimella mielellä, eivät epäröi hyväksyä Luojan olemassaoloa. Amerikkalainen biokemisti, tohtori Michael J. Behe, yksi niistä huomattavista tiedemiehistä, jotka tukevat viime aikoina hyväksyntää saanutta **”älykkään suunnittelun”** teoriaa, kuvaa elävien organismien ”suunnittelun” tai ”luomiseen” uskomisesta kieltäytyviä tiedemiehiä seuraavasti:

Neljän viime vuosikymmenen aikana moderni biokemia on paljastanut solun salaisuudet. Se on vaatinut kymmenien tuhansien ihmisten omistautumista elämänsä parhaiksi päiviksi yksitoikkoiseen työhön laboratorioissa. Tulos näistä kumulatiivisista yrityksistä tutkia solua – tutkia elämää molekyyllitasolla – on äänekäs, selkeä, läpitunkeva tuki ”suunnittelulle”. Tulos on niin yksiselitteinen ja merkittävä, että se on arvioitava yhdeksi tieteen historian suurimmista saavutuksista. Sen sijaan tietoa solun äärimmäisestä monimutkaisuudesta ympäröi outo, **hämmentynyt hiljaisuus**. Miksi tiedeyhteisö ei ota ahnaasti vastaan hämmästyttävää löytöään? Miksi havain-

toa suunnitelmasta käsitellään älyllisin hansikkain? **Pulma on siinä, että kun norsun toinen puoli nimetään älykkääksi suunnitelmaksi, toinen on nimettävä Jumalaksi.** (3)

Tässä kiusallisessa tilanteessa ovat ne evolutionistiset materialistiset tiedemiehet, joita näkee televisiossa ja lehdistössä ja joiden kirjoja ehkä luette. Kaikki heidän tekemänsä tieteellinen tutkimus todistaa heille Jumalan olemassaoloa. Heidän sisäistämänsä dogmaattinen materialistinen koulutus on kuitenkin tehnyt heidät niin vastaanottamattomiksi ja sokeiksi, että he pysyvät yhä kiistämisessään.

Ihmiset, jotka vakaasti jättävät huomiotta selvät merkit ja todisteet Jumalasta, tulevat täydellisen vastaanottamattomiksi. Vastaanottamattomuuden aiheuttaman tietämättömyyden ja itseluottamuksen vankeina he voivat alkaa tukea jopa mielettömyyttä hyveenä. Hyvä esimerkki on evolutionisti Richard Dawkinsin vaatimus, että kristityt eivät saa olettaa nähneensä ihmettä, vaikka Neitsyt Marian patsas vilkuttaisi heille. Dawkinsin mukaan ”ehkä kaikki patsaan käden atomit vain olisivat sattuneet liikahtamaan samaan suuntaan – mikä on tietenkin hyvin epätodennäköistä mutta mahdollista.” (4)

Epäuskoisen asennoitumistapa on ollut olemassa kautta historian. Koraanissa sitä kuvaillaan seuraavasti:

Vaikka lähettäisimme heille enkeleitä ja kuolleet puhuisivat heille ja kokoaisimme kaiken heidän silmiensä eteen, heistä ei tule uskovia, ellei se ole Jumalan suunnitelma. Mutta useimmat heistä eivät piittaa (totuudesta). (Surat al-Anaam, 111)

Kuten tämä säe tekee selväksi, evolutionistien dogmaattinen ajattelu ei ole mikään heidän alkuperäinen keksintönsä eikä se ole vain heille ominainen ajattelutapa. Itse asiassa evolutionistinen tiedemies ei pidä yllä modernia tieteellistä ajattelua vaan tietämättömyyttä, joka on pitänyt pintansa sivistymättömistä pakanayhteisöistä alkaen.

Sama asennoitumistapa määritellään toisessa Koraanin säkeessä:

Vaikka avaisimme heille portin taivaaseen ja he saisivat jatkaa (koko päivän) nousuaan sinne, he sanoisivat: ”Silmämme on sumennettu. Ei, meidät on lumottu taikuudella.” (Surat Al-Hijr, 14-15)

Michael Behe:
"An embarrassed silence surrounds the stark complexity of the cell"

Joukkojen evolutionistinen indoktrinaatio

Kuten edellä lainatut säkeet osoittavat, yksi syy siihen, että ihmiset eivät näe olemassaolonsa tosiasioita, on eräänlainen järkeilyn estävä ”taikavoima”. Sama lumous on evoluutioteorian maailmanlaajuisen hyväksymisen takana. Lumouksella tarkoitan indoktrinaation aikaansaamaa tilaa. Ihmiset altistuvat niin voimakkaalle evoluutioteorian oikeellisuutta koskevalle indoktrinaatiolle, että he eivät usein edes huomaa sen vääristymiä.

Tämä indoktrinaatio vaikuttaa aivoihin negatiivisesti ja vammauttaa arviointikykyä. Jatkuvan indoktrinaation vaikutuksesta aivot lopulta alkavat havaita todellisuuden sellaisena, kuin indoktrinaatiossa on esitetty eikä sellaisena kuin se on. Tämän ilmiön voi todeta myös toisissa tapauksissa. Esimerkiksi jos joku hypnotisoidaan ja indoktrinoidaan uskomaan, että sänky, jossa hän makaa, on auto, hän havaitsee sängyn auton hypnoosi-istunnon jälkeen. Hän pitää asiaa täysin loogisena ja rationaalisena, koska hän todella näkee asian niin eikä epäile lainkaan, ettei hän olisi oikeassa. Tällaiset indoktrinaation mekanismin tehokkuuden ja voiman osoittavat esimerkit ovat tieteellisiä tosiasioita, jotka on todennettu lukemattomissa tieteellisessä kirjallisuudessa raportoiduissa, psykologian ja psykiatrian oppikirjojen vakioainekseen kuuluvissa kokeissa.

Evoluutioteoria ja siihen nojautuva materialistinen maailmankatsomus tyrkytetään joukoille tällaisten indoktrinaation menetelmien avulla. Evoluutioidoktrinaation tiedotusvälineissä, akateemisissa lähteissä ja tieteellisellä kentällä jatkuvasti kohtaavat ihmiset eivät onnistu huomaamaan, että tämän teorian hyväksyminen on itse asiassa ristiriidassa järjen perustavimpien periaatteiden kanssa. Sama indoktrinaatio saa valtaansa myös tiedemiehet. Nuoret tieteellistä uraansa aloittelevat omaksuvat ajan kuluessa yhä vahvemmin materialistisen maailmankatsomuksen. Tämän taikavoiman lumoamina monet evolutionistiset tiedemiehet etsivät yhä tieteellistä vahvistusta 1800-luvun irrationaalisille ja vanhentuneille evolutionistisille väitteille, jotka on kauan sitten kumottu tieteellisillä todisteilla.

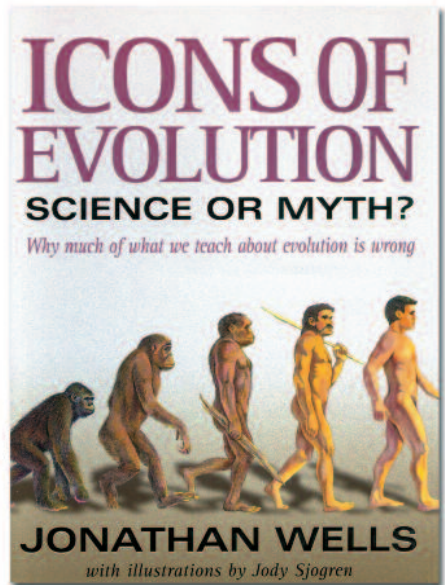
Richard Dawkins, busy with propagating evolution

On myös lisämekanismeja, jotka pakottavat tiedemiehet evolutionisteiksi ja materialisteiksi. Länsimaissa tiedemiehen on noudatettava tiettyjä standardeja edetäkseen urallaan, saadakseen akateemista tunnustusta tai saadakseen artikkelejaan julkaistuksi tieteellisissä lehdissä. Evoluution mutkaton hyväksyminen on ensimmäinen kriteeri. Tämä järjestelmä ajaa tiedemiehet omistamaan koko elämänsä ja tieteellisen uransa dogmaattisen uskon hyväksi. Amerikkalainen molekyylibiologi Jonathan Wells viittaa näihin painostusmekanismeihin vuonna 2000 julkaistussa kirjassaan *Icons of Evolution (Evoluution ikoneja)*.

...Dogmaattiset darwinilaiset aloittavat suostuttelemalla kapeaan todistusaineiston tulkintaan ja julistamalla tämän ainoaksi tavaksi tehdä tiedettä. Sitten kritisoijat leimataan epätieteellisiksi; heidän artikkelinsa torjutaan valtavirran lehdistä, joiden toimituskuntaa hallitsevat dogmatistit; kritisoijilta kielletään valtiovallan rahallinen tuki, kun apurahapyynnöt lähetetään dogmatisteille niin sanottuun vertaisarviointiin, ja lopulta kritisoijat ajetaan kokonaan ulos tiedeyhteisöstä. Tässä prosessissa darwinilaisen näkemyksen vastaiset todisteet yksinkertaisesti katoavat, niin kuin todistajat väkijoukon edessä. Tai todisteet haudataan erikoisjulkaisuihin, joista vain asialle omistautunut tutkija voi löytää ne. Kun kritisoijat on vaiennettu ja vastatodisteet on haudattu, dogmatistit julistavat, että teoriasta käydyssä tieteellisessä keskustelussa ei ole esitetty mitään todisteita sitä vastaan. (5)

Tällainen todellisuus vallitsee sen vakuutuksen takana, että ”tieteen maailma hyväksyy yhä evoluutioteorian”. Evoluutiota ei pidetä hengissä siksi, että sillä olisi tieteellistä arvoa, vaan koska se on ideologinen velvollisuus. Vain hyvin harvat tästä tietoiset tiedemiehet uskaltavat huomauttaa, että keisarilla ei ole vaatteita laisinkaan.

Jatkossa tämä kirja käsittelee evoluution vastaisia modernin tieteen löytöjä, jotka evolutionistit ovat jättäneet huomiotta tai jotka on haudattu erityisjulkaisuihin ja jotka tarjoavat selkeitä

Icons of Evolution, by Jonathan Wells

todisteita Jumalan olemassaolosta. Lukija voi todeta, että evoluutioteoria on itse asiassa petos – petos, joka on joka osaltaan ristiriidassa tieteen kanssa mutta jota pidetään yllä luomisen totuuden verhoamisen tarkoituksessa. Voi toivoa, että lukija herää sen lumouksen vallasta, joka sokeuttaa ihmisten mielet ja tuhoaa heidän arviointikykyänsä, ja että hän alkaa ajatella vakavasti tässä kirjassa käsiteltyjä asioita.

Jos hän pääsee eroon tästä lumouksesta ja ajattelee selkeästi, vapaasti ja ilman ennakkoluuloja, hän löytää pian kristallinkirkkaan totuuden. Myös modernin tieteen kaikilta osiltaan osoittama väistämätön totuus on, että elävät organismit eivät tulleet oleviksi sattuman vaan luomisen tuloksena. Ihminen näkee helposti luomisen totuuden, kun hän pohtii, kuinka hän itse on olemassa, kuinka hän on tullut olevaksi pisarasta vettä ja kuinka täydellinen mikä tahansa elävä olento on.

Teorian Lyhyt Historia

Evolutionistisen ajattelun juuret ulottuvat aina antiikin ajan dogmaattisiin pyrkimyksiin kieltää luomisen totuus. Useimmat pakanafilosofit antiikin Kreikassa puolustivat evoluutioteoriaa. Katsaus filosofian historiaan osoittaa, että evoluution idea muodostaa monen pakanafilosofian selkärangan. Kuitenkin modernin tieteen syntyä ja kehitystä stimuloi usko Jumalaan, ei tämä pakanallinen filosofia. Useimmat nykyaikaisen tieteen pioneerit uskoivat Jumalan olemassaoloon, ja harjoittamalla tiedettä he pyrkivät löytämään Jumalan luoman maailmankaikkeuden ja tajuamaan hänen lakejaan ja hänen luomistyönsä yksityiskohtia. Tähtitieteilijät **Leonardo da Vinci**, **Copernicus**, **Keppler** ja **Galileo**, paleontologian isä **Cuvier**, kasvitieteen ja eläintieteen pioneeri Linnaeus sekä **Isaac Newton**, jota on kutsuttu kaikkien aikojen suurimmaksi tiedemieheksi, kaikki harjoittivat tiedettä uskoen paitsi Jumalaan myös siihen, että koko maailmankaikkeus on saanut alkunsa hänen luomistyöstään. (6) Aikamme suurimpana nerona pidetty **Albert Einstein** oli myös hurskas, Jumalaan uskova tiedemies, ja hän lausui: ”En voi kuvitella aitoa tiedemiestä ilman syvällistä uskoa. Tilanteen voi ilmaista metaforalla: tiede ilman uskontoa on rampa.” (7)

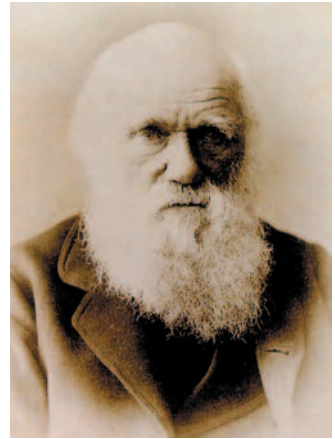
Yksi nykyaikaisen fysiikan perustajista, saksalainen **Max Planck** sanoi: ”Kuka tahansa, joka on vakavasti paneutunut minkäänlaiseen tieteelliseen tutkimukseen, oivaltaa, että tieteen tempelin oven yläpuolelle on kirjoitettu: Sinulla on oltava usko. Tiedemies ei tule toimeen ilman tätä ominaisuutta.” (8)

Evoluutioteoria on materialistisen filosofian tulos, ja se nousi esiin antiikin materialististen filosofioiden henkiinherättämisen seurauksena ja levisi 1800-luvulla laajalle. Kuten edellä on osoitettu, materialismi pyrkii selittämään luonnon puhtaasti aineellisilla tekijöillä. Koska se lähtökohtaisesti kieltää luomisen, se väittää kaiken niin elollisen kuin elottoman ilmaantuneen ilman luomistekoa ja lähinnä tuloksena sattumasta, joka on omaksunut järjestyneen tilan. Ihmismieli on kuitenkin rakentunut niin, että se käsittää järjestävän tahdon olemassaolon aina, kun se havaitsee järjestyksen. Tälle perustavalle ihmismielen taipumukselle vastakkainen materialistinen filosofia loi evoluutioteorian 1800-luvun puolivälissä.

Darwinin mielikuviutus

Evoluutioteorian sen nykyisin puolustetussa muodossa pani alulle englantilainen harrastelijaluonnontieteilijä Charles Robert Darwin.

Darwinilla ei ollut muodollista koulutusta biologiassa. Hän oli vain harrastelijana kiinnostunut luonnosta ja eliöistä. Tämä kiinnostus sai hänet osallistumaan vapaaehtoisena tutkimusretkikuntaan H.M.S. Beagle -laivalla, joka lähti Englannista vuonna 1832 ja kiersi maailman erilaisia alueita viiden vuoden ajan. Nuori Darwin vaikutui suuresti erilaisista eliölajeista, etenkin eräistä peipoista, joita hän näki Galapagos-saarilla. Hän ajatteli, että muuntelu niiden nokissa johtui niiden sopeutumisesta elinympäristöihin. Tämä ajatus mielessään hän oletti elämän ja lajien alkuperäksi ympäristöön sopeutumisen käsitteen. Darwinin mukaan erilaiset eliölajit eivät olleet Jumalan erikseen luomia, vaan ne olivat peräisin yhteisestä esi-isästä ja olivat erilaistuneet toisistaan luonnon olosuhteiden vaikutuksesta.

Charles Darwin

Darwinin hypoteesi ei perustunut mihinkään tieteelliseen löytöön tai kokeeseen. Ajan mittaan hän kuitenkin muutti sen suurelliseksi teoriaksi monien materialististen biologien tuella ja kannustuksella. Hänen ideansa oli, että elinympäristöönsä parhaiten sopeutuvat yksilöt siirsivät ominaisuutensa seuraaville sukupolville. Nämä edulliset ominaisuudet kasautuivat ajan mittaan ja muunsivat yksilöt täysin erilaiseksi lajiksi kuin niiden esi-isät. (Näiden ”edullisten ominaisuuksien” alkuperä oli siihen aikaan tuntematon.) Darwinin mukaan ihminen oli tämän mekanismin kehittynein lopputulos.

Darwin kutsui mekanisme ”**evoluutioksi luonnonvalinnan kautta**”. Hän ajatteli löytäneensä ”lajien alkuperän”. Yhden lajin alkuperä oli toinen laji. Hän julkisti nämä käsityksensä kirjassa *The Origin of Species, By Means of Natural Selection (Lajien synty – luonnonvalinnan kautta)* 1859.

Darwin oli hyvin tietoinen siitä, että hänen teoriassaan oli paljon ongelmia. Hän tunnusti ne kirjansa luvussa ”**Difficulties of the Theory**” (”Teorian vaikeuksia”). Nämä vaikeudet koostuivat pääasiassa fossiiliaineistosta, eliöiden monimutkaisista elimistä, joita ei voinut selittää sattumalla (esimerkiksi silmä) ja eliöiden vaistoista. Darwin toivoi, että jotkin uudet löydöt auttaisivat ylittämään

nämä vaikeudet. Tämä ei kuitenkaan estänyt häntä esittämästä hyvin riittämättömiä selityksiä joillekin tällaisille seikoille. Amerikkalainen fyysikko Lipson kommentoi seuraavasti Darwinin ”vaikeuksia”:

Lukiessani Lajien syntyä huomasin, että Darwin oli selvästi vähemmän varma itsestään, kuin hänen on usein esitetty olleen; esimerkiksi luku ”Teorian vaikeuksia” osoittaa huomattavia omia epäilyksiä. Fyysikkona olin erityisen kiinnostunut siitä, miten hänen arveli silmän saaneen alkunsa. (9)

Kun Darwin kehitteli teoriaansa, hän sai vaikutteita monilta häntä edeltäneiltä evolutionistisilta biologeilta, pääasiassa ranskalaiselta biologilta **Lamarckilta**. (10) Lamarckin mukaan elävät olennot siirtävät elämän aikana hankkimansa piirteet sukupolvelta toiselle ja kehittyvät sillä tavoin. Esimerkiksi kirahvit kehittyivät antiloonin kaltaisista eläimistä venyttämällä kaulansa sukupolvi sukupolvelta yhä pitemmäksi, kun ne yrittivät ylettyä ravintoon yhä korkeammalla puiden oksilla. Darwin otti siten käyttöön Lamarckin ehdottaman ”hankittujen ominaisuuksien siirtämistä” koskevan väitteen tekijänä, joka sai elävät olennot kehittymään.

Mutta sekä Darwin että Lamarck erehtyivät, koska heidän aikanaan elämää pystyttiin tutkimaan vain hyvin alkeellisen teknologian avulla ja hyvin riittämättömällä tasolla. Genetiikan ja biokemian kaltaisia tieteenaloja ei vielä ollut edes nimellisinä. Siten heidän teorioidensa täytyi nojautua kokonaan heidän mielikuviuksensa voimaan.

Kun Darwinin kirjan kaiut levisivät, itävaltalainen kasvitieteilijä Gregor **Mendel** keksi perinnöllisyyden lait vuonna 1865. Mendelin keksinnöstä ei kuultu paljon ennen vuosisadan loppua, mutta siitä tuli hyvin tärkeä 1900-luvun alussa. Tämä oli **genetiikan** tieteenalan synty. Jonkin verran myöhemmin saatiin selville kromosomien ja geenien rakenne. Kun 1950-luvulla selvitettiin geneettistä informaatiota sisältävän DNA-molekyylin rakenne, evoluutioteoria ajautui vakavaan kriisiin. Syynä tähän oli elämän uskomaton monimutkaisuus ja Darwinin ehdottamien kehitysmekanismien pätemättömyys.

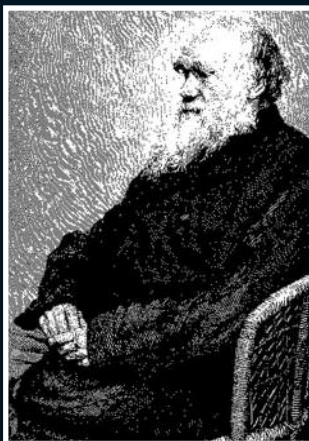
Tämän kehityksen olisi pitänyt johtaa siihen, että Darwinin teoria olisi hylätty historian roskakoriin. Sitä ei kuitenkaan hylätty, koska tietyt piirit jatkoivat teorian korjaamista, uudistamista ja kohottamista tieteelliselle tasolle. Nämä yritykset saavat merkitystä vain, kun oivallamme, että teorian takana on lähinnä ideologisia pyrkimyksiä, ei niinkään tieteellisiä näkökohtia.

Darwinin rasismi

Yksi tärkeimmistä mutta vähiten tunnetuista Darwinin piirteistä on hänen rasisminsa. Darwin piti valkoisia eurooppalaisia ”edistyneempinä” kuin muita ihmisrotuja. Darwin oletti ihmisen kehittyneen apinan kaltaisista olennoista. Samalla hän otaksui, että jotkut rodut ovat kehittyneet enemmän kuin toiset ja että jälkimmäisillä on vielä jäljellä ihmisaivan piirteitä. Lajien synnyn jälkeen julkaisemassaan kirjassa *The Descent of Man* (Ihmisen polveutuminen) hän huomautti rohkeasti suurista eroista erillisiin rotuihin kuuluvien ihmisten välillä. (1) Kirjassaan hän mainitsi mustat ja Australian aboriginaalit gorilloiden kanssa samanarvoisina ja päätteli sitten, että ”sivistyneet rodut” syrjäyttäisivät nämä alemmat rodut ajan mittaan. Hän sanoi:

Joskus – vuosisadoissa mitattuna ei kovin kaukaisessa – tulevaisuudessa sivistyneet ihmisrodut melkein varmasti tuhoavat ja korvaavat villit rodut kaikkialla maailmassa. Samaan aikaan... ihmisapinat epäilyksettä tuhoataan. Kuilusta ihmisen ja hänen lähimmän sukulaisensa välillä tulee tällöin leveämpi, sillä se on nykyistä kaukasialaista ihmistä – toivon mukaan – jopa sivistyneemmän ihmismuodon ja paviaanin tasoisen apinan välillä, eikä enää neekerin tai australialaisen ja gorillan välillä. (2)

Darwinin mielettömiä ajatuksia ei vain muotoiltu teorioiksi vaan ne kohotettiin

asemaan, jossa ne muodostivat tärkeimmän ”tieteellisen perustan” rasismille. Kun oletettiin elävien olentojen kehittyvän henkiinjäämisen taistelussa, darwinilaisuutta sovellettiin myös sosiaalitieteisiin.

Se muunnettiin aatteeksi, jota alettiin kutsua sosiaalidarwinilaisuudeksi.

Sosiaalidarwinilaisuus väittää nykyisten ihmisrotujen olevan ”evoluution tikkaiden” eri askelmilla. Sen mukaan eurooppalaiset rodut ovat muita edistyneempiä, kun taas monissa muissa roduissa ilmenee yhä ihmisapinoiden piirteitä.

1 Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*. London: Sphere Books, 1971, pp. 54-56

2 Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd ed., New York: A.L. Burt Co., 1874, p. 178

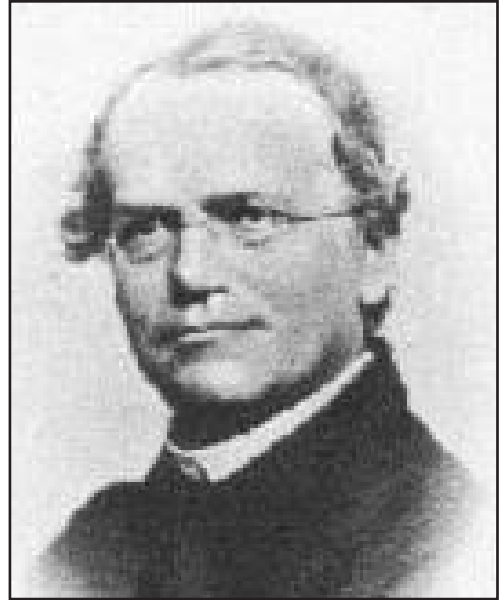
Uusdarwinilaisuuden epätoivoiset yritykset

Darwinin teoria joutui uuteen kriisiin 1900-luvun ensimmäisen neljänneksen aikana selville saatujen genetiikan periaatteiden vuoksi. Siitä huolimatta joukko tiedemiehiä, jotka olivat päättäneet pysyä uskollisina Darwinille, pyrki löytämään jonkinlaisia ratkaisuja. He kokoontuivat Amerikan geologian seuran kutsusta vuonna 1941. Muiden muassa geneetikot G. Ledyard Stebbins ja Theodosius Dobzhansky, eläintieteilijät Ernst Mayr ja Julian Huxley, paleontologit George Gaylord Simpson ja Glenn L. Jepsen, sekä matemaattiset geneetikot Ronald Fisher ja Sewall Right päätyivät pitkien keskustelujen jälkeen sopimukseen tavoista ”paikata” darwinilaisuutta.

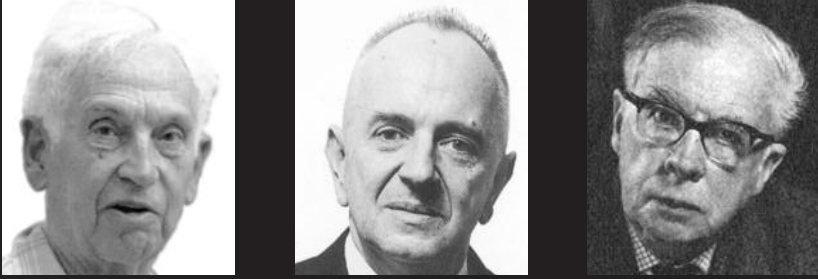
Tämä joukko keskittyi kysymykseen sellaisten suotuisien muunnelmien alkuperästä, joiden oletettiin saavan aikaan elävien olentojen kehittymisen. Tätä kysymystä Darwin itse ei pystynyt selittämään, vaan hän yritti sivuuttaa sen yksinkertaisesti nojautumalla Lamarckiin. Nyt ideana olivat ”**satunnaiset mutaatiot**”. Uusi teoria nimettiin ”**moderniksi synteettiseksi evoluutioteoriaksi**”, ja se muotoiltiin lisäämällä mutaation käsite Darwinin luonnonvalinnan teesiin. Pian tämä teoria tuli tunnetuksi **uusdarwinilaisuutena**, ja sen esittäjiä alettiin kutsua uusdarwinisteiksi.

Seuraavista vuosikymmenistä tuli uusdarwinilaisuuden toteennäyttämisen epätoivoisten yritysten aikakausi. Tiedettiin jo, että **mutaatiot** – eli elävien olentojen perintötekijöissä tapahtuvat ”vahingot” ovat aina haitallisia. Uusdarwinistit yrittivät vakiinnuttaa ”suosiollisen mutaation” käsitteen toteuttamalla tuhansia mutaatiokokeita. Kaikki heidän yrityksensä päätyivät täydelliseen epäonnistumiseen.

He yrittivät myös todistaa, että ensimmäiset elävät organismit ovat voineet saada alkunsa sattumasta teorian mukaisissa maapallon varhaisissa olosuhteissa,

The genetic laws discovered by the monk Gregor Mendel placed the theory of evolution in an impasse.

Neo-Darwinism's architects:
Ernst Mayr, Theodosius Dobzhansky and Julian Huxley

mutta nämä kokeet johtivat samanlaiseen epäonnistumiseen. Kaikki kokeet, joilla pyrittiin todistamaan elämän voivan syntyä sattumalta, epäonnistuivat. Todennäköisyyslaskelmat osoittavat, että edes yksittäinen proteiini, elämän rakennuspalikka, ei ole voinut syntyä sattumalta. Ja solua – joka evolutionistien mukaan sai alkunsa sattumasta maapallon varhaisissa säätelemättömissä olosuhteissa – ei pystytty syntetisoimaan edes 1900-luvun korkeatasoisimmissa laboratorioissa.

Uusdarwinilaisen teorian kumooa myös **fossiliaineisto**. Mistään päin maapalloa ei ole koskaan löydetty ”siirtymämuotoja”, joiden oletettiin osoittavan elävien olentojen asteittainen kehitys alkeellisista edistyneiksi lajeiksi uusdarwinilaisen teorian mukaisesti. Samaan aikaan vertaileva anatomia paljasti, että lajeilla, joiden oli oletettu kehittyneen toisistaan, on itse asiassa hyvin erilaisia anatomisia piirteitä eivätkä ne ole mitenkään voineet olla toistensa esi-isiä tai jälkeläisiä.

Mutta uusdarwinilaisuus ei missään tapauksessa ollut koskaan tieteellinen teoria vaan ideologinen oppi, ellei suorastaan eräänlainen uskonto. Darwinilainen filosofian ja eläintieteen professori Michael Ruse tunnustaa tämän seuraavilla sanoilla:

”Eikä varmasti ole epäilystä siitä, että menneisyydessä ja myös nykyisyydessä evoluutioteoria on toiminut monille evolutionisteille jonakin sellaisena, missä voi sanoa olevan elementtejä jostain sekulaarisen uskonnon kaltaisesta... Ja minusta näyttää selvältä, että jollain hyvin perustavalla tasolla evoluutio tieteellisenä teoriana sitoutuu jonkinlaiseen naturalismiin...” (11)

Tästä syystä evoluutioteorian kannattajat puolustavat sitä edelleen kaikista sen vastaisista todisteista huolimatta. He eivät kuitenkaan pääse yksimielisyyteen siitä, mikä ehdotetuista erilaisista evoluution toteutumisen malleista olisi ”oikea”.

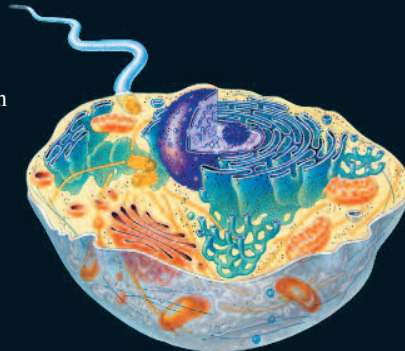
Darwinin ajan tieteen alkeellinen taso

Kun Darwin esitti olettamuksensa, genetiikan, mikrobiologian ja biokemian tieteenaloja ei vielä ollut. Jos nämä tieteenalat olisi perustettu, ennen kuin Darwin esitti teorian, hän olisi helposti voinut tunnistaa, että teoria oli täysin epätieteellinen, eikä olisi ehkä yrittänyt puolustaa sellaisia merkityksettömiä väitteitä. Lajin määräävä tieto on jo geenieissä, ja luonnonvalinnan on mahdotonta tuottaa uusia lajeja geenien muutosten kautta.

Detailed studies of the cell were only possible after the discovery of the electron microscope. In Darwin's time, with the primitive microscopes seen here, it was only possible to view the outside surface of the cell. The cell conceals an exceedingly complex structure.

Tuon ajan tieteen maailmalla oli myös vain hyvin pinnallinen ja karkea ymmärrys solun rakenteesta ja toiminnasta. Jos Darwinilla olisi ollut tilaisuus katsoa solua elektronimikroskoopilla, hän olisi todennut solun osien suuren monimutkaisuuden ja erityislaatuisen rakenteen. Hän olisi nähnyt omin silmin, ettei sellaisen herkän ja monimutkaisen järjestelmän ole mahdollista muodostua pienten muunnelmien tuloksena. Jos hän olisi tuntenut biomatematiikkaa, hän olisi oivaltanut, ettei edes yksittäinen proteiinimolekyyl, saati kokonainen solu, voi syntyä sattumasta.

Yksi tärkeimmistä malleista on mielikuvituksellinen ”korostuneeksi tasapainotilaksi” kutsuttu rakennelma.

Yritys ja erehdys: Keskeytyvä tasapainotila

Useimmat evoluutioon uskovat tiedemiehet hyväksyvät uusdarwinilaisen teorian hitaasta, asteittaisesta evoluutiosta. Viime vuosikymmeninä on kuitenkin ehdotettu toisenlaista mallia. ”Keskeytyväksi tasapainotilaksi” nimetty malli hylkää darwinilaisen ajatuksen kasautuvasta, asteittaisesta evoluutiosta ja väittää evoluution tapahtuneen sen sijaan suurina, erillisinä harppauksina.

Tämän kannan ensimmäiset kovaääniset kannattajat ilmaantuivat 1970-luvulla. Kaksi amerikkalaista paleontologia **Niles Eldredge** ja **Stephen Jay Gould** olivat hyvin tietoisia siitä, että fossiiliaineisto oli täysin kumonnut uusdarwinistien väitteet. Fossiilit osoittivat, että eliöt eivät olleet peräisin asteittaisesta kehityksestä vaan että ne ilmaantuivat äkillisesti ja täysin muotoutuneina. Uusdarwinistit elivät – ja elävät yhä – siinä toivossa, että kadoksissa olevat siirtymävaiheen muodot vielä löydetäisiin. Ymmärtäessään tämän toivon olevan perusteeton Eldredge ja Gould eivät kuitenkaan kyenneet luopumaan evolutionistisesta dogmasta, joten he esittivät uuden mallin, keskeytyvän tasapainotilan. Se väittää, että evoluutio ei tapahtunut pienten muunnelmien tuloksena vaan lähinnä äkillisinä ja suurina muutoksina.

Tämä oli vain mielikuvituksen luoma malli. Esimerkiksi Eldredgelle ja Gouldille tietä näyttänyt eurooppalainen paleontologi O.H. Shindewolf väitti ensimmäisen linnun syntyneen matelijan munasta ”kokonaisuutena” eli geneettisessä rakenteessa tapahtuneen valtavan ”onnettomuuden” tuloksena. (12) Saman teorian mukaan jotkin maalla eläneet eläimet ovat voineet muuttua jättiläismäisiksi valaiksi koettuaan äkillisen ja kattavan muodonmuutoksen. Nämä väitteet ovat täysin ristiriidassa genetiikan, biofysiikan ja biokemian kanssa, ja ne ovat yhtä tieteellisiä kuin sadut prinsseiksi muuttuvista sammakoista. Kuitenkin jotkut evolutionistiset paleontologit, jotka olivat huolissaan uusdarwinilaisten

Stephen Jay Gould

Today, tens of thousands of scientists around the world, particularly in the USA and Europe, defy the theory of evolution and have published many books on the invalidity of the theory. Above are a few examples.

väitteiden kriisistä, omaksuivat tämän teorian. Teoria ylittää eriskummallisuudessa jopa itse uusdarwinilaisuuden.

Tämän teorian ainoa tarkoitus oli tarjota selitys fossiiliaineiston aukoille, joita uusdarwinilainen malli ei pystynyt selittämään. Tuskin on kuitenkaan rationaalista yrittää selittää fossiiliaukkoa lintujen evoluutiossa väittämällä, että **”lintu putkahti yhtäkkiä matelijan munasta”**. Evolutionistit itse ovat myöntäneet, että lajin evoluutio toiseksi lajiksi vaatii suuren ja suosiollisen muutoksen geneettisessä informaatiossa. Mikään mutaatio ei kuitenkaan paranna geneettistä informaatiota eikä lisää siihen mitään. Mutaatiot vain häiritsevät geneettistä informaatiota. Siten keskeytyvän tasapainotilan teorian oletamat kokonaismutaatiot aiheuttavat ”kokonaisvaltaista” eli suurta geneettisen informaation vähene- mistä ja huononemista.

Lisäksi keskeytyvän tasapainotilan teoria romahtaa jo ensi askeleella kyvyttömyydessään vastata elämän alkuperää koskevaan kysymykseen, joka kumoo myös uusdarwinilaisen teorian heti alkutarkastelussa. Koska edes yksittäinen proteiini ei ole voinut saada alkuaan sattumasta, on järjetöntä väitellä siitä, ovatko triljoonia tällaisia proteiineja sisältävät eliöt käyneet läpi ”keskeytyvän” vai ”asteittaisen” evoluution.

Tästä huolimatta nykyisin ”evoluutiosta” keskusteltaessa mieleen tuleva malli on uusdarwinilainen. Seuraavissa luvuissa tarkastelemme ensin kahta uus-

Living Fossils

SEA STAR

Period: Ordovician

Age: 490 – 443 million years

BIRCH LEAF

Period: Eocene

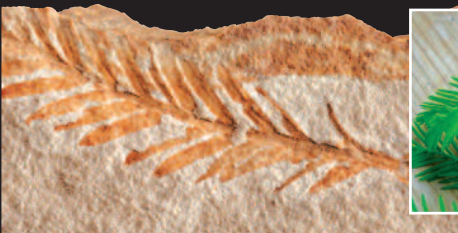
Age: 50 million years

FROGHOPPER

Period: Cretaceous

Age: 125 million years

SEQUOIA LEAF

Period: Eocene

Age: 50 million years

darwinilaisen mallin kuvitteellista mekanismia ja sitten fossiiliaineistoa testataksemme tätä mallia. Sen jälkeen paneudumme elämän alkuperän kysymykseen, joka kumoaa sekä uusdarwinilaisen mallin että kaikki muut evolutionistiset mallit kuten harppauksittaisen evoluution.

Ennen kuin ryhdymme tähän, voi olla hyödyllistä muistuttaa lukijaa siitä joka vaiheessa kohtaamastamme todellisuudesta, että evoluutiorakennelma on tarua ja suuri petos, täysin ristiriidassa todellisen maailman kanssa. Tätä rakennelmaa on käytetty maailman peittämiseen 140 vuoden ajan. Viimeisimpien tieteellisten löytöjen ansiosta sen puolustamisen jatkaminen on vihdoin tullut mahdottomaksi.

Luku Kolme Evoluution Kuvitteelliset Mekanismit

Uusdarwinilainen malli, jota käsittelemme nykyajan evoluutioteorian valtavirtana, väittää elämän kehittyneen kahden luonnollisen mekanismin tuloksena: luonnonvalinnan ja mutaatioiden. Teorian perusväittäjä on seuraava. Luonnonvalinta ja mutaatio ovat kaksi toisiaan täydentävää mekanismia. Kehityksellisten muunnelmien alkuperä ovat satunnaiset mutaatiot, jotka tapahtuvat eliöiden geneettisessä rakenteessa. Mutaatioiden aikaansaamat piirteet valikoituvat luonnonvalinnan mekanismin avulla, ja sillä tavoin eliöt kehittyvät.

Kun tutkimme tätä teoriaa tarkemmin, huomaamme, ettei mitään tällaista kehitysmekanismia kuitenkaan ole, koska luonnonvalinta tai mutaatio ei kumpikaan tue väitettä, jonka mukaan eliölajit olisivat kehittyneet ja muotoutuneet toisistaan.

Luonnonvalinta

Luonnonvalinta luonnollisena prosessina oli tuttu jo Darwinia edeltäneille biologeille, jotka määrittelivät sen ”mekanismiksi, joka pitää eliöt muuttumattomina ja heikentymättöminä”. Darwin ensimmäisenä esitti väitteen tämän prosessin kehityksellisestä voimasta ja rakensi sitten koko teoriansa tällaisen olettamuksen varaan. Darwinin kirjalleen antama nimi osoittaa, että luonnonvalinta on hänen teoriansa perusta: *The Origin of Species, by means of Natural Selection... (Lajien synty luonnonvalinnan kautta...)*

Darwinin ajasta alkaen ei ole kuitenkaan esitetty yhtään todistetta, joka olisi näyttänyt luonnonvalinnan saavan aikaan eliöiden kehittymistä. Englannin luonnonhistorian museon johtava paleontologi Colin Patterson, joka on myös huomattava evolutionisti, korostaa, että luonnonvalinnalla ei ole koskaan havaittu olevan voimaa aiheuttaa kehitystä.

Kukaan ei ole koskaan tuottanut lajia luonnonvalinnan mekanismilla. Kukaan ei ole koskaan päässyt lähellekään sitä, ja useimmat usdarwinilaisuuden nykyiset väitteet koskevat tätä kysymystä. (13)

Luonnonvalinta tarkoittaa, että elinympäristönsä luonnollisiin olosuhteisiin

parhaiten soveltuvat eliöt jäävät vallitseviksi sen kautta, että ne saavat hengissä säilyviä jälkeläisiä, kun taas ympäristöön huonosti sopivat eliöt katoavat. Esimerkiksi petoeläinten uhkaamassa hirvieläinlaumassa nopeimmat juoksijat luonnollisesti säilyvät hengissä. Tämä on totta. Mutta riippumatta siitä, miten kauan tämä prosessi jatkuu, se ei muuta näitä hirvieläimiä toiseksi lajiksi. Hirvet säilyvät aina hirvinä.

Kun tarkastelemme niitä muutamia tapauksia, jotka evolutionistit ovat esittäneet esimerkkeinä luonnonvalinnasta, huomaamme niiden olevan vain yksinkertaisia petoksen yrityksiä.

“Teollisuismelanismi”

Vuonna 1986 Douglas Futuyma julkaisi kirjan *The Biology of Evolution (Evoluution biologia)*, jota on pidetty yhtenä luonnonvalinnan kautta tapahtuvaa evoluutiota avoimimmin selittävistä teoksista. Kuuluisin hänen tästä aiheesta esittämistään esimerkeistä koskee perhospopulaation väriä, joka näytti tummuvan teollisen vallankumouksen ajan Englannissa. Teollisuismelanismin tarinan voi löytää lähes kaikista evoluutiobiologian kirjoista, ei vain Futuymän kirjasta. Tarina perustuu brittiläisen fyysikon ja biologin Bernard Kettlewellin 1950-luvulla tekemään koesarjaan ja sen voi tiivistää seuraavasti:

Kuvauksen mukaan teollisen vallankumouksen käynnistymisen aikaan puiden kuoren väri.

Manchesterin ympäristössä oli melko vaalea. Tämän vuoksi perhosia syövien lintujen oli helppo havaita puiden rungoilla lepäävät tummat (”melaaniset”) perhoset ja näillä perhosilla oli siis vain hyvin pieni mahdollisuus säilyä hengissä. Viisikymmentä vuotta myöhemmin metsäalueilla, joilla teollisuusaasteet olivat tappaneet jäkälät, puiden kuori oli tummunut, ja nyt vaaleista perhosista tuli helpoimpia saaliita. Tämän tuloksena vaaleiden perhosten määrä pieneni, kun taas tummien perhosten määrä kasvoi, koska linnut eivät huomanneet tummia perhosia yhtä helposti. Evolutionistit käyttävät tätä esimerkkiä suurena heidän teoriaansa tukevana todisteena. Toisaalta evolutionistit turvautuvat kuin ikkunasomistuksen rakentamiseen näyttäessään, miten vaaleat perhoset ”kehittyivät” tummiksi.

Pitäisi kuitenkin olla aivan selvää, että vaikka uskomme kuvatun tilanteen olevan totta, sitä ei voi mitenkään käyttää evoluutioteorian todisteena, koska luonnonvalinta ei saanut aikaan uutta muotoa, jota ei olisi aikaisemmin lainkaan ollut. Tummia perhosia oli perhospopulaatiossa jo ennen teollista vallankumousta. Vain olevien perhosmuunnelmien suhteelliset osuudet populaatiosta muuttuivat. Perho-

Industrial Melanism is certainly not an evidence for evolution because the process did not produce any new species of moths. The selection was only among already existing varieties. Moreover, the classical story of melanism is deceptive. The textbook pictures above (portrayed as genuine photos) are in fact of dead specimens glued or pinned to tree trunks by evolutionists.

set eivät olleet hankkineet uutta piirrettä tai elintä, joka olisi aiheuttanut lajin muodostumisen. Jotta perhonen muuttuisi uudeksi lajiksi, esimerkiksi linnuksi, sen geeneihin täytyisi lisätä jotain uutta. Toisin sanoen olisi pitänyt ladata kokonaan erillinen geneettinen ohjelma, joka sisältäisi informaation linnun fyysisistä piirteistä.

Tämä on evolutionistiseen teollisuusmelanismin tarinaan annettava vastaus. Tarinassa on kuitenkin myös mielenkiintoisempi puoli. Paitsi tarinan tulkinta, myös tarina itse on virheellinen. Kuten molekyylibiologi Jonathan Wells selittää kirjassaan *Icons of Evolution (Evoluution ikoneja)*, näiden perhosten tarina, joka on sisällytetty jokaiseen evoluutiobiologian kirjaan ja josta on tässä mielessä tullut ”ikoni”, ei vastaa totuutta. Wells esittää kirjassaan, miten tarinan “kokeellisena todisteena” pidetty Bernard Kettlewellin koe on itse asiassa tieteellinen skandaali. Tämän skandaalin peruselementtejä ovat:

Monet Kettlewellin jälkeen tehdyt kokeet osoittivat, että vain yksi näiden perhosten tyyppi lepäsi puiden rungoilla ja että muut suosivat pienten, vaakasuorien oksien alapintoja. Vuodesta 1980 alkaen on ollut selvää, että nämä perhoset eivät normaalisti lepää puiden rungoilla. 25 vuoden kenttätyön tuloksena monet tiedemiehet, muiden muassa Cyril Clarke, Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert ja Paul Brakefield päättelivät, että “Kettlewellin kokeessa perhoset oli

pakotettu käyttäytymään epätyypillisellä tavalla, joten testituloksia ei voi hyväksyä tieteellisiksi”.

Kettlewellin johtopäätöksiä testanneet tiedemiehet päätyivät vielä mielenkiintoisempiin tuloksiin. Kun vaaleiden perhosten lukumäärän oli voinut olettaa olevan suurempi vähemmän saastuneilla alueilla, tummia oli kuitenkin neljä kertaa niin paljon kuin vaaleita. Tämä merkitsi, että perhospopulaatioiden ja puiden runkojen välillä ei ollut Kettlewellin väittämää ja lähes kaikkien evolutionististen lähteiden toistamaa yhteyttä.

Kun tutkimus syveni, skandaalin ulottuvuus muuttui. Kettlewellin valokuvaamat ”perhoset puunrungolla” paljastuivat kuolleiksi perhosiksi. Kettlewell käytti kuolleita näytteitä, jotka kiinnitettiin liimalla tai neuloilla puiden rungoille ja sitten valokuvattiin. Todellisuudessa oli vain vähäiset mahdollisuudet onnistua ottamaan sellaisia kuvia, koska perhoset eivät levänneet puiden rungoilla vaan lehtien alla. (14)

Tiedeyhteisö paljasti nämä tosiasiat vasta 1990-luvun lopulla. Evolutionistit olivat syvästi pettyneitä, kun yksi evoluution peruskursseilla vuosikymmenten ajan eniten vaalituista aiheista, teollisuismelanismin myytti, romahti. Yksi heistä, Jerry Coyne, huomautti:

Oma reaktioni muistutti tyrmistystäni saadessani kuusivuotiaana tietää, että joululahjat jakoi oma isäni eikä joulupukki.(15)

Siten ”luonnonvalinnan kuuluisin esimerkki” viskattiin tieteellisenä skandaalina historian kaatopaikalle. Ja tämä oli väistämätöntä, koska luonnonvalinta ei ole kehityksellinen mekanismi, toisin kuin evolutionistit väittävät. Luonnonvalinta ei kykene lisäämään eliöön uutta elintä tai poistamaan elintä eikä muuttamaan eliötä toiseksi lajiksi

Voiko luonnonvalinta selittää eliöiden monimutkaisuuden?

Luonnonvalinta ei tarjoa mitään evoluutioteorialle, koska tämä mekanismi **ei voi koskaan lisätä eikä parantaa geneettistä informaatiota**. Se ei voi myöskään muuntaa yhtä lajia toiseksi: meritähteä kalaksi, kalaa sammakoksi, sammakkoa krokotiiliksi eikä krokotiilia linnuksi. Keskeytyvän tasapainotilan teorian vahvin kannattaja Could viittaa tähän luonnonvalinnan umpikujaan seuraavasti:

Darwinilaisuuden ydin on yhdessä väittämässä: Luonnonvalinta on evolutionistisen muutoksen luova voima. Kukaan ei kiistä luonnonvalinnan negatiivista tehtävää eliminoida kelvottomat muodot. Darwinilaiset teoriat väittävät luonnonvalinnan myös luovan kelvolliset muodot.(16)

Natural selection serves as a mechanism of eliminating weak individuals within a species. It is a conservative force which preserves the existing species from degeneration. Beyond that, it has no capability of transforming one species to another.

Toinen evolutionistien luonnonvalinnan yhteydessä käyttämä harhaanjohdava menetelmä on heidän pyrkimyksensä esittää tämä mekanismi tietoisena suunnittelijana. **Luonnonvalinnalla ei kuitenkaan ole tietoisuutta.** Sillä ei ole tahtoa, joka voisi päättää mikä on hyväksi ja mikä pahaksi eläville olennoille. Siten luonnonvalinta ei voi selittää biologisia järjestelmiä ja elimiä, joilla on **pelkistymättömän monimutkaisuuden** ominaisuus. Nämä järjestelmät ja elimet koostuvat yhteistoiminnasta monien osien välillä, eikä niistä ole hyötyä, jos yksikin osa puuttuu tai on virheellinen. (Esimerkiksi ihmisen silmä ei toimi ilman kaikkia yksityiskohtiaan.) Siten kaikki nämä osat yhteen tuovan tahdon pitäisi kyetä ennakoimaan tulevaisuus ja tähtäämään suoraan siihen etuun, joka saavutetaan viimeisessä vaiheessa. Koska luonnon mekanismeilla ei ole tietoisuutta eikä tahtoa, se ei voi tehdä mitään tällaista. Tämä evoluutioteorian perustan tuhoava seikka huolestutti myös Darwinia:

”Jos voitaisiin osoittaa, että on yksikin sellainen monimutkainen elin, joka ei ole mitenkään voinut muotoutua lukuisten, toisiaan seuraavien vähäisten muutosten tuloksena, minun teoriani ehdottomasti kumoutuisi.” (17)

Luonnonvalinta vain karsii pois lajin epämuodostuneet, heikot tai kelvottomat yksilöt. Se ei voi tuottaa uusia lajeja, uutta geneettistä informaatiota, eikä uusia elimiä. Toisin sanoen se ei voi saada mitään kehittymään. Darwin hyväksyi tämän tosiasian ja totesi: **”Luonnonvalinta ei voi tehdä mitään, ennen kuin suotuisia muunnelmia sattuu ilmaantumaan.”** (18) Tämän vuoksi uusdarwinistien on täytynyt nostaa mutaatiot luonnonvalinnan rinnalle ”hyödyllisten muutosten aiheuttajiksi”. Kuten kohta näemme, mutaatiot voivat kuitenkin olla vain ”vahingollisten muutosten aiheuttajia”.

Mutaatiot

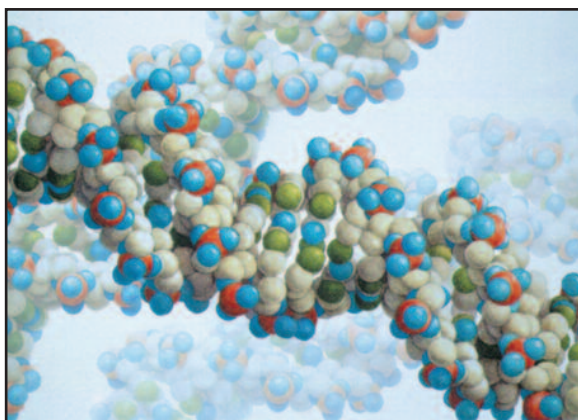
Mutaatiot määritellään katkoksiksi tai korvautumiksi, jotka tapahtuvat eliöiden solujen tumassa sijaitsevilla ja geneettistä informaatiota sisältävissä DNA-molekyyleissä. Nämä katkokset ja korvautumat ovat ulkoisten ärsykkeiden, kuten säteilyn ja kemiallisen vaikutuksen aiheuttamia. Mutaatio on aina ”onnettomuus” ja vahingoittaa DNA:n muodostavia tuman osia tai siirtää niiden paikkoja. Useimmiten mutaatiot aiheuttavat sellaista vahinkoa tai muutosta, jota solu ei pysty korjaamaan.

Mutaatiot, joihin evolutionistit usein vetoavat, eivät ole taikasauva, joka muuntaa eliöitä edistyneemmiksi ja täydellisemmiksi muodoiksi. Mutaation suora vaikutus on vahingollinen. Mutaatioiden aiheuttamat muutokset voivat olla vain Hirosiman, Nagasakin ja Tsernobylin ihmisten kokemien kaltaisia: kuolemaa, vammaisuutta, luonnonoikkuja.

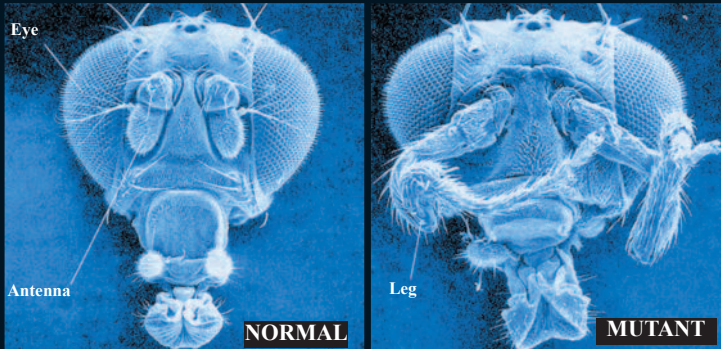
Syy tähän on yksinkertainen: DNA:n rakenne on hyvin mutkikas, ja sattumanvaraiset muutokset voivat aiheuttaa rakenteelle vain vahinkoa. B.G. Ranganathan toteaa:

Mutaatiot ovat pieniä, satunnaisia ja vahingollisia. Niitä sattuu harvoin, ja paras vaihtoehto on se, ettei niillä ole mitään vaikutusta. Nämä neljä mutaatioiden ominaisuutta tarkoittavat, että mutaatiot eivät voi johtaa evoluutiokehitykseen. **Satunnainen muutos äärimmäisen erilaistuneessa elimessä on joko vaikutukseton tai vahingollinen.** Satunnainen muutos kellossa ei voi parantaa kelloa. Mitä todennäköisimmin se on vahingollinen ja parhaimmillaan vaikutukseton. **Maanjäristys ei kehitä kaupunkia vaan aiheuttaa tuhoa.** (19)

Mutations add no new information to an organism's DNA: As a result of mutations, the particles making up the genetic information are either torn from their places, destroyed, or carried off to different places. Mutations cannot make a living thing acquire a new organ or a new trait. They only cause abnormalities like a leg sticking out of the back, or an ear from the abdomen.

ALL MUTATIONS ARE HARMFUL

Left: A normal fruit fly (*Drosophila*).

Right: A fruit fly with its legs jutting from its head; a mutation induced by radiation.

A disastrous effect of mutations on the human body. (right)

The boy at left is a Chernobyl nuclear plant accident victim.

Ei ole yllättävää, että vielä ei ole havaittu ainuttakaan hyödyllistä mutaatiota. Kaikki mutaatiot on todettu vahingollisiksi. Evolutionistinen tiedemies Warren Weaver totesi raportissa ydinsäteilyn geneettisiä vaikutuksia käsittelevälle komitealle, joka oli perustettu tutkimaan toisessa maailmansodassa käytettyjen ydinaseiden mahdollisesti aiheuttamia mutaatioita:

Monet hämmentyvät toteamuksesta, että käytännössä kaikki tunnetut mutanttigeenit ovat vahingollisia. Sillä mutaatiot ovat välttämätön osa evoluution prosessia. Miten hyvä vaikutus – kehitys korkeammiksi elämän muodoiksi – voi seurata **mutaatioista, jotka käytännössä kaikki ovat vahingollisia?** (20)

Jokainen yritys ”tuottaa hyödyllinen mutaatio” on johtanut epäonnistumiseen. Vuosikymmenten ajan evolutionistit tekivät monia kokeita tuottaakseen mutaatioita **hedelmäkärpäksillä**, koska nämä hyönteiset lisääntyvät hyvin nopeasti ja mutaatiot siten tulevat esiin hyvin pian. Yhä uusille sukupolville näitä kärpäsiä aiheutettiin mutaatioita, mutta silti ei havaittu yhtään hyödyllistä mutaatiota. Niinpä

evolutionisti Gordon Taylor kirjoittaa:

Yhdessäkään kaikista karpäskokeista, joita on tehty kaikkialla maailmassa viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana, ei ole havaittu syntyneen aikaisemmasta eroavaa uutta lajia – ei edes uutta entsyymiä. (21)

Toinen tutkija, Michael Pitman huomauttaa hedelmäkarpäsillä tehtyjen kokeiden epäonnistumisesta:

Morgan, Goldschmidt, Muller ja muut geneetikot ovat alistaneet sukupolvittain hedelmäkarpäsiä äärimmäisille kuumuuden, kylmyyden, valon ja pimeyden olosuhteille sekä kemialliselle käsittelylle ja säteilykäsittelylle. On tuotettu kaikenlaisia mutaatioita, jotka käytännössä kaikki ovat olleet vaikutuksettomia tai suorastaan turmiollisia. Ihmisen aikaansaamaa evoluutiotako? Ei oikeastaan. Vain harvat geneetikkojen aikaansaamista hirviöistä olisivat voineet säilyä hengissä niiden koeputkien ulkopuolella, joissa ne tuotettiin. **Käytännössä mutantit kuolevat, ovat lisääntymiskyvyttömiä tai taantuvat luonnonvaraiseksi muodoksi.** (22)

Sama koskee ihmistä. Kaikilla ihmisessä havaituilla mutaatioilla on vahingollisia seurauksia. Tässä asiassa evolutionistit pystyttävät savuverhon ja yrittävät esittää jopa esimerkkejä tällaisista turmiollisista mutaatioista ”evoluution todisteina”. Kaikki ihmisessä tapahtuvat mutaatiot johtavat fyysisiin epämuodostumiin, sellaisiin heikkouksiin kuin **Downin syndroomaan, albinismiin, lyhytkasvuisuuteen tai syöpään.** Nämä mutaatiot esitetään evolutionistisissa oppikirjoissa esimerkkeinä ”evoluutiomekanismin toiminnasta”. On tarpeetonta sanoa, että ihmisen vammaisuuteen tai sairauteen johtava prosessi ei voi olla ”evoluutiomekanismi”. Evoluution on tarkoitus tuottaa parempia muotoja, jotka ovat enemmän kuin kelvollisia säilymään hengissä.

Yhteenvetona esitetään tässä kolme pääsyitä siihen, että mutaatioita ei voi sovittaa palvelemaan evolutionistien väitteiden tukemista.

Mutaation suora vaikutus on vahingollinen. Koska mutaatiot tapahtuvat sattumanvaraisesti, ne melkein aina vahingoittavat eliötä, jossa ne tapahtuvat. Järkeä osoittaa, että ilman tietoisuutta tapahtuva puuttuminen täydelliseen ja monimutkaiseen järjestelmään ei voi parantaa järjestelmää vaan huonontaa sitä. Koskaan ei ole havaittu hyödyllistä mutaatiota.

Mutaatiot eivät lisää uutta informaatiota eliön DNA:han. Geneettisen informaation muodostamat osat irtoavat paikoiltaan, tuhoutuvat tai kulkeutuvat toisille paikoille. Mutaatiot eivät voi antaa eliölle uutta elintä tai uutta ominaisuutta. Ne saavat aikaan vain luonnottomuuksia kuten selässä kasvavan jalan tai vastassa kasvavan korvan.

Jotta mutaatio voisi siirtyä seuraavalle sukupolvelle, sen pitäisi tapah-

tua eliön lisääntymisluissa. Satunnaista muutosta muussa eliön solussa tai elimessä ei voi siirtää seuraavalle sukupolvelle. Esimerkiksi säteilyn tai muun ärsyksen silmässä aiheuttamat muunnokset eivät siirry seuraaville sukupolville.

Eliöiden on ollut mahdotonta kehittyä evoluutiossa, koska luonnossa ei ole mekanisme, joka voisi saada ne kehittymään. Tämä johtopäätös sopii yhteen fossiilaineiston tarjoamien todisteiden kanssa, jotka osoittavat evoluutorakennelman olevan kaukana todellisuudesta.

Fossiiliaineisto Todistaa Evoluutioteorian Vääräksi

Evoluutioteorian mukaan jokainen elossa oleva laji on kehittynyt edeltävästä lajista. Aikaisemmin elänyt laji on muuttunut ajan kuluessa joksikin muuksi, ja kaikki lajit ovat syntyneet tällä tavoin. Teorian mukaan tämä muuntuminen on edennyt hitaasti miljoonien vuosien kuluessa.

Jos tämä olisi totta, pitkän muuntumisajan kuluessa olisi elänyt lukuisia lajien välimuotoja.

Menneisyydessä olisi elänyt esimerkiksi puolittain kalan, puolittain matelijan kaltaisia lajeja, jotka olisivat saaneet joitain matelijan ominaisuuksia niillä aikaisemmin olleiden kalan ominaisuuksien rinnalle. Evolutionistit kutsuvat siirtymämuodoiksi näitä kuvitteellisia olentoja, joiden he uskovat joskus eläneen.

Jos sellaisia eläimiä olisi todella ollut, niitä olisi pitänyt olla miljoonia ja jopa miljardeja erilaisia. Ennen kaikkea näiden olentojen jäänteiden pitäisi olla edustettuina fossiiliaineistossa. Näiden siirtymämuotojen lukumäärän olisi pitänyt olla jopa suurempi kuin nykyisten eläinlajien, ja niiden jäänteitä pitäisi löytyä kaikkialta maapallolta. Darwin selitti *Lajien synnyssä*:

Jos minun teoriani on totta, on varmuudella täytynyt olla lukemattomia välittäviä muotoja, jotka liittävätkin mitä läheisimmin yhteen kaikki saman ryhmän lajit. Tästä seuraa, että niiden jäänteitä pitäisi voida löytää fossiilien joukosta. (23)

Jopa Darwin itse oli tietoinen sellaisten siirtymämuotojen jäänteiden puuttumisesta. Hänen toivonsa oli, että niitä löydettäisiin tulevaisuudessa. Toiveikkuaustaan huolimatta hän oivalsi, että hänen teoriansa suurin kompastuskivi oli siirtymämuotojen puuttuminen. Siksi hän kirjoitti *Lajien synnyn* luvussa “Teorian ongelmia”:

...Miksi, jos lajit ovat kehittyneet toisista lajeista asteittain, **emme näe kaikkialla lukemattomia siirtymämuotoja?** Miksi koko luonto ei ole hämmennystilassa, sen sijaan, että näemme vallitsevien eliöläjien olevan selkeästi määräytyneitä? ... Mutta, kun teorian mukaan on täytynyt olla lukemattomia siirtymämuotoja, miksi emme löydä niitä suurina määrinä hautautuneina maahan? ... Mutta miksi emme nyt löydä välialueelta, jolla ovat vallinneet välimuoto-olosuhteet, läheisesti yhdistäviä välittäviä muotoja? Tämä ongelma on pitkään täysin hämmentänyt minua. (24)

Living Fossils Refute Evolution

Fossils are proof that evolution never happened. As the fossil record shows, living things came into being in a single moment, with all the characteristics they possess and never altered in the least for so long as the species survived. Fish have always existed as fish, insects as insects and reptiles as reptiles. There is no scientific validity to the claim that species develop gradually. Almighty Allah created all living things.

HERRING

Period: Eocene

Age: 54-37 million years

SEA URCHIN

Period: Carboniferous

Age: 295 million years

SEQUOIA LEAF

Period: Eocene

Age: 50 million years

VEEVIL

Period: Oligocene

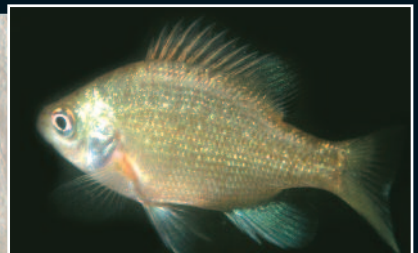
Age: 25 million years

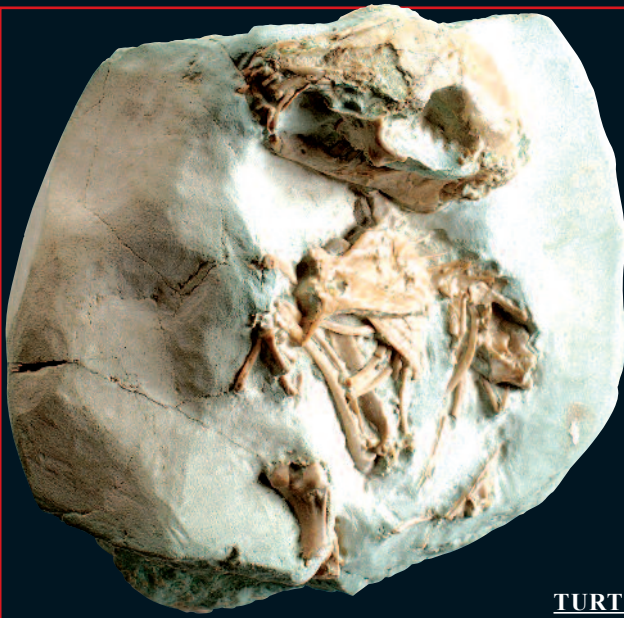

SUN FISH

Period: Eocene

Age: 54 – 37 million years

JUVENILE RABBIT

Period: Oligocene

Age: 30 million years

TURTLE

Period: Cretaceous

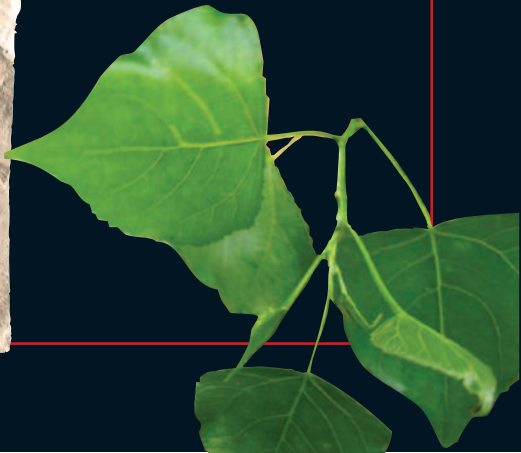
Age: 95 million years

POPLAR LEAF

Period: Eocene

Age: 54-37 million years

Ainoa Darwinin löytämä selitys ongelman ylittämiseksi oli toistaiseksi löytyneen fossiiliaineiston puutteellisuus. Hän väitti, että kun fossiiliaineisto tutkittaisiin tarkasti, puuttuvat linkit löydetäisiin. Uskoen Darwinin ennustukseen evolutionistit ovat kaikkialla maailmassa 1800-luvun puolivälistä alkaen etsineet fossiileja ja yrittäneet kaivaa esiin puuttuvia linkkejä. Kaikista heidän yrityksistään huolimatta **yhtään välittävää muotoa ei ole löydetty**. Kaikki kaivauksissa esiin tulleet fossiilit viittaavat vastoin evolutionistien uskoa siihen, että elämä ilmaantui maapallolle yhtäkkiä ja täysin muotoutuneena. Pyrkinessään todistamaan teorian oikeaksi evolutionistit ovat tahtomattaan saaneet sen romahtamaan.

Kuuluu brittiläinen paleontologi Derek V. Ager myöntää tämän siitä huolimatta, että hän on evolutionisti.

Käy ilmi, että jos tutkimme fossiiliaineistoa yksityiskohtaisesti, ryhmien tasolla tai lajien tasolla, huomaamme yhä uudestaan **vähittäisen evoluution sijasta uusien ryhmien yhtäkkisiä ilmaantumisia aikaisempien ryhmien tilalle**. (25)

Toinen evolutionistinen paleontologi Mark Czarnecki huomauttaa:

Suuri ongelma teorian todistamisessa on ollut fossiiliaineisto, maan geologisissa muodostumissa säilyneet merkit kadonneista lajeista. Tämä aineisto ei ole koskaan paljastanut merkkejä Darwinin hypoteettisista välittävistä muunnelmista. **Sen sijaan lajit ilmaantuvat ja katoavat äkillisesti**, ja tämä säännöttömyys on ruokkinut kreationistien väitettä, että Jumala on luonut kunkin lajin. (26)

Näitä aukkoja fossiiliaineistossa ei voi selittää sanomalla, että vielä ei ole löydetty riittävästi fossiileja, mutta lisää löydetään. Amerikkalainen paleontologi R. Wesson totesi vuonna 1991 julkaistussa kirjassaan *Beyond Natural Selection (Luonnonvalinnan ulottumattomissa)*, että “fossiiliaineiston aukot ovat todellisia ja ilmiömäisiä.”

Aukot fossiiliaineistossa ovat todellisia. Tärkeitä haaraantumisia koskevien merkkien puute on varsin ilmiömäistä. Lajit ovat tavallisesti pitkään täysin tai lähes staattisia. Lajeissa näkyy harvoin eikä suvuissa (genera) näy koskaan kehittymistä toisiksi lajeiksi tai suvuiksi, vaan korvautuminen toisella lajilla tai suvulla sekä muutos ovat enemmän tai vähemmän äkillisiä. (27)

Elämä ilmaantui maapallolle äkkiä ja monimutkaisina muotoina

Kun tutkitaan maaperän kerrostumia ja fossiiliaineistoa, on nähtävissä, että kaikki elävät organismit ilmaantuivat samanaikaisesti. Vanhin niistä maaperän kerrostumista, joista on löydetty eliöiden fossiileja, on kambrinen kerros. Sen iäksi on arvioitu 500 – 550 miljoonaa vuotta.

The fossils unearthed in Cambrian rocks belonged to complex invertebrate species like snails, trilobites, sponges, worms, jelly fish, starfish, marine crustaceans and sea lilies. Most interestingly, all of these distinct species emerged all of a sudden. For that reason, this miraculous phenomenon is referred to as the “Cambrian Explosion” in geological literature.

Kambrikauteen kuuluvasta kerroksesta löydetyt eliöt ilmaantuivat kaikki fossiiliaineistoon yhtäkkiä. Ei ole mitään edeltäviä esimuotoja. Kambrisesta kerroksesta löydetyt fossiilit kuuluvat etanoihin, trilopiitteihin, sieniin, kastematoihin, maneetteihin, merisiileihin ja muihin monimutkaisiin selkärangattomiin. Niin lukuisien erilaisten monimutkaisten olentojen muodostama laaja eliöiden mosaiikki ilmaantui niin äkkiä, että tätä ihmeenomaista tapahtumaa on geologisessa kirjallisuudessa kutsuttu “kambriseksi räjähdykseksi”.

Useimmilla tästä kerroksesta löydettyillä elämän muodoilla on monimutkaisia elimiä kuten silmät, kidukset, verenkiertojärjestelmä ja kehittyneitä fysiologisia järjestelmiä jotka eivät eroa nykyajan vastaavien eliöiden järjestelmistä. Esimerkiksi trilobiittien kaksilinssinen kampassilmä on muotoilun ihme.

Harvardin, Rochesterin ja Chicagon yliopistojen geologian professori David Raup sanoo: **“Trilobiitit käyttivät optimaalista muotoilua, joka vaatisi suunnittelijalta hyvää koulutetusta ja mielikuvitusta.”** (28)

Nämä mutkikkaat selkärangattomat ilmaantuivat äkillisesti ja täysin ilman mitään kytkentää tai välittävää muotoa niiden ja yksisoluisien organismien välillä. Yksisoluiset eliöt olivat ainoat elämän muodot maapallolla ennen niitä.

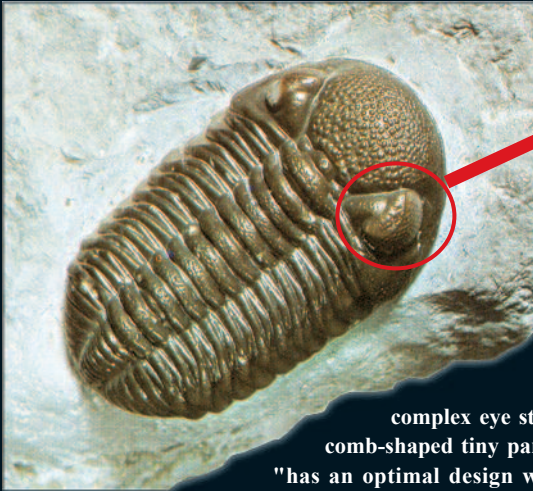
Richard Monastersky, suosituksen evolutionistisen julkaisun *Earth Sciences (Maatieteet)* toimittaja, toteaa evolutionisteille täydellisenä yllätyksenä tulleesta ”kambrisesta räjähdyksestä”:

Puoli miljoonia vuotta sitten nykyisten kaltaiset huomattavan monimutkaiset eliöt ilmaantuivat yhtäkkiä. Tämä hetki, aivan maapallon kambrisen kauden alussa, noin 550 miljoonaa vuotta sitten, merkitsi kehityksellistä räjähdystä, joka täytti maailman meret ensimmäisillä monimutkaisilla olennoilla. Nykyajan laajat eläinten pääryhmät

olivat olemassa jo varhaisella kambrikaudella, ja ne erosivat toisistaan yhtä selkeästi kuin nykyään. (29)

Kambrisen räjähdysen syvällisempi tutkiminen näyttää, minkä ongelman se aiheuttaa evoluutioteorialle. Äskettäiset löydöt osoittavat, että melkein kaikki eliöryhmät, perustavimmat eläinten jaottelut, ilmaantuivat äkillisesti kambrikaudella. Vuonna 2001 *Science (Tiede)* -lehdessä julkaistussa artikkelissa todetaan: ”Kambrikauden alkuun, noin 545 miljoonaa vuotta sitten, liittyy melkein kaikkien yhä vallitsevien eläinten päätyyppien (ryhmien) äkillinen ilmaantuminen fossiiliaineistoon.” (30) Saman artikkelin mukaan niin monimutkaisten ja toisistaan eroavien eliöryhmien selittäminen evoluutioteorian avulla edellyttäisi, että olisi löydetty hyvin rikkaita fossiilikerrostumia, jotka viittaisivat vähittäiseen kehitysp-

THE MIRACLE OF CREATION THAT CONFOUNDS EVOLUTION

THE EYE OF THE TRILOBITE

The trilobites that appeared in the Cambrian period all of a sudden have an extremely complex eye structure. Consisting of millions of honeycomb-shaped tiny particles and a double-lens system, this eye "has an optimal design which would require a well-trained and imaginative optical engineer to develop today" in the words of David

Raup, a professor of geology.

This eye emerged 530 million years ago in a perfect state. No doubt, the sudden appearance of such a wondrous structure cannot be explained by evolution and it proves the actuality of creation.

Moreover, the honeycomb eye structure of the trilobite has survived to our own day without a single change. Some insects such as bees and dragon flies have the same eye structure as did the trilobite.* This situation disproves the evolutionary thesis that living things evolved progressively from the primitive to the complex.

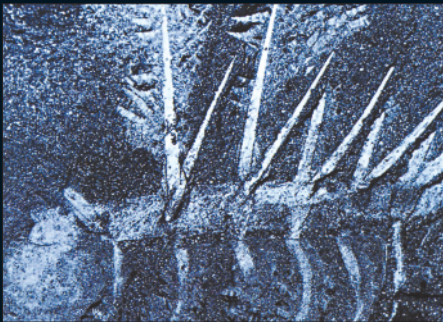
(*) R.L.Gregory, *Eye and Brain: The Physiology of Seeing*, Oxford University Press, 1995, p.31

rosessiin, mutta tämä ei ole vielä osoittautunut mahdolliseksi.

Tämän eriytymiskehityksen ja hajautumisen on täytynyt vaatia sellainen ryhmän edeltävä historia, josta ei ole fossiilitodisteita. Lisäksi niveljalkaisten suvunkehityksen pinnallinen tutkimus paljasti trilobiittien (esimerkiksi eucrustaceans) olevan niveljalkaisten suvun melko kehittyneitä haaroja. Mutta fossiilit näistä väitetyistä niveljalkaisten esimuodoista puuttuvat. Vaikka todisteita varhaisesta alkumuodosta löydettäisiin, jäisi haasteeksi selittää, miksi niin monet eläimet kasvoivat kooltaan ja saivat kuoren niin lyhyen ajanjakson kuluessa kambrikauden alussa.(31)

Evolutionistit eivät pysty vastaamaan kysymyksiin, miksi maapallo täyttyi yhtäkkiä niin suuresta määrästä eliöryhmiä ja miten nämä erilaiset olennot ilman yhteisiä esimuotoja saattoivat ilmaantua. Oxfordin eläintieteilijä Richard Dawkins, yksi maailman huomattavimmista evoluution kannattajista, huomauttaa tästä todellisuudesta, joka kumoaa kaikkien hänen kannattamiensa väitteiden perustan:

Esimerkiksi noin 600 miljoonaa vuotta vanhat kambriset kivikerrostumat ovat vanhimmat, joista on löydetty useimmat selkärangattomien pääryhmät. Ja monet niistä löydetään jo edistyneessä kehitysvaiheessa, kun ne esiintyvät aineistossa ensimmäisen kerran. **On kuin ne olisi vain istutettu sinne, ilman evoluutiohistoriaa.** On tarpeetonta todeta, että tämä äkilliseltä istuttamiselta näyttävä ilmaantuminen on ilahduttanut kreationisteja. (32)

INTERESTING SPINES: One of the creatures that suddenly emerged in the Cambrian Age is *Hallucigenia* (above, left). This and many other Cambrian fossils have hard, sharp spines to protect them from attack. One thing that evolutionists cannot account for is how these creatures should have such an effective defense system when there were no predators around. The lack of predators makes it impossible to explain these spines in terms of natural selection.

Kuten Dawkinsin on pakko myöntää, kambrinen räjähdys on voimakas todiste luomisen puolesta, koska luominen on ainoa keino selittää täysin muodostuneen elämän ilmaantuneen maapallolle. Douglas Futuyma, huomattava evolutionistinen biologi on myöntänyt tämän tosiasian ja lausunut: ”Organismit joko ilmaantuivat tai eivät ilmaantuneet maapallolle täysin muotoutuneina. Jos ne eivät ilmaantuneet täysin muotoutuneina, niiden on täytynyt kehittyä aikaisemmista lajeista jossain muuntumisprosessissa. **Jos ne ilmaantuivat täysin kehittyneessä tilassa, jonkin kaikkivoivan älyn on todellakin täytynyt luoda ne.**” (33) Darwin itse tunnisti tämän mahdollisuuden, kun hän kirjoitti: ”Jos lukuisat samoihin sukuihin tai perheisiin kuuluvat lajit todella syntyivät kaikki samanaikaisesti, tämä tosiasia olisi **kohtalokas teorialle luonnonvalinnan kautta tapahtuneesta hitaasta kehityksestä.**” (34) Kambriakausi on juuri Darwinin mainitsema ”kohtalokas isku”. Siksi sveitsiläinen paleoantropologi Stefan Bengtson kambriakautta kuvaillessaan tunnustaa välittävien muotojen puuttumisen, ja sanoo: ”Tämä Darwinille hämääntävä, hämmentävä tapahtuma häkellyttää meitä.” (35)

Kuten voimme nähdä, fossiiliaineisto osoittaa, että eliöt eivät kehittyneet vähitellen alkeellisista kohti edistyneempiä muotoja, vaan ne ilmaantuivat yhtäkkiä ja täydellisessä tilassa. Eliöt eivät siis syntyneet evoluution tuloksena, vaan ne luotiin.

Molekyylivertailut syventävät evoluution kambrista umpikujaa

Toinen evolutionistit vaikeaan asemaan saattava kambrista evoluutiota koskeva seikka ovat vertailut erilaisten eliöluokkien välillä. Näiden vertailujen tulokset osoittavat, että evolutionistien aivan viime aikoihin asti ”läheisinä sukulaisina” pitämät eläinluokat ovat geneettisesti hyvin erilaisia. Tämä asettaa vain teoreettisesti esitetyn ”välittävien muotojen” teorian entistä enemmän epäilyksen alaiseksi. Kansallisen tiedeakatemian (National Academy of Sciences) vuoden 2000 julkaisujen artikkelissa raportoidaan, että DNA-analyysit ovat siirtäneet paikoiltaan luokkia, joiden ennen ajateltiin olevan välittäviä muotoja.

DNA-jaksojen analyysi sanelee uusia tulkintoja suvunkehityksellisille puille. Luokkia, joiden ajateltiin edustavan toisiaan seuraavia monimutka suuden asteita metazoan suvunkehityspuun alaosassa, on siirrettävä paljon ylempiin osiin puunsisällä. Näin ei jää jäljelle kehityksellisiä ”välimuotoja”, ja on pakko arvioida bilaterian monimutkaisuuden alkuperä uudelleen... (36)

Samassa artikkelissa evolutionistiset kirjoittajat huomauttavat, että joitain luokkia, joita ennen pidettiin ”välittäjinä” eri ryhmien välillä, esimerkiksi sienie-

läimiä, knidarianeja ja kampamaneetteja, ei voi uusien geneettisten löytöjen jälkeen pitää sellaisina, Heidän mukaansa on “menetetty toivo” siitä, että nämä luokat muodostaisivat kehityksellisiä sukupuita.

Uudella molekyyliperustaisella fylogenialla (suvunkehityksellä) on tärkeitä seurauksia. Merkittävin niistä on “välittävien” luokkien katoaminen sienieläinten, knidarianien ja kampamaneettien ja toisaalta bilateriaanien viimeisen yleisen esi-muodon, urbilateriaanin, väliltä. Tuloksena on merkittävä aukko urbilateriaaniin johtavassa kannassa. Olemme kadottaneet vanhemmassa evolutionistisessa päätel-lyssä tavallisen toivon rekonstruoida morfologia onteloeläinalkumuodolle sellai-sen rakennelman kautta, joka koostuisi peräkkäisistä, monimutkaisuudeltaan kasvavista asteista ja perustuisi vielä jäljellä oleviin ”alkeellisiin” sukuperiin. (37)

Vedestä Maalle Siirtymisen Tarina

Evolutionistit olettavat kambriikauden kerrostumissa esiintyvien meren selkärangattomien jotenkin kehittyneen kymmenien miljoonien vuosien kuluessa kaloiksi. Samoin kuin kambriikauden selkärangattomilla ei ole esimuotoja, ei ole siirtymävaiheen linkkejä, jotka osoittaisivat evoluution näiden selkärangattomien ja kalojen välillä. On huomautettava, että selkärangattomien ja kalojen välillä on suunnattomia rakenteellisia eroja. Selkärangattomien kovat kudokset ovat niiden muun kehon ulkopuolella, kuun taas kalat ovat selkärangattomia, joilla kovat kudokset ovat kehon sisällä. Näin suunnattoman “evoluution” toteuttaminen olisi vaatinut miljardeja askelia, ja sitä osoittamassa pitäisi olla miljardeja välittäviä muotoja.

Evolutionistit ovat kaivaneet fossiilikerrostumia 140 vuoden ajan etsien tällaisia oletettuja muotoja. He ovat löytäneet miljoonia selkärangattomien ja miljoonia kalojen fossiileja. Mutta kukaan ei ole koskaan löytänyt yhtään fossiilia, joka olisi puolivälissä selkärangattoman ja kalan välillä.

Evolutionistinen paleontologi Gerald T. Todd myöntää tämän tosiasian artikkelissa “Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes” (“Keuhkojen evoluutio ja ruotoisten kalojen alkuperä”):

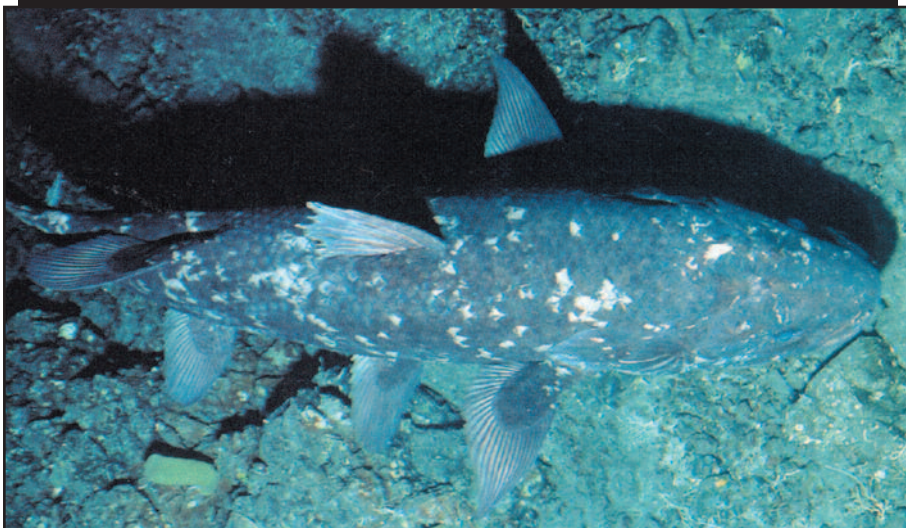
FALSE

According to the hypothetical scenario of "from sea to land", some fish felt the need to pass from sea to land because of feeding problems. This claim is "supported" by such speculative drawings.

410-million-year-old coelacanth fossil. Evolutionists claimed that it was the transitional form representing the transition from water to land.

Living examples of this fish have been caught many times since 1938, providing a good example of the extent of the speculations that evolutionists engage in.

Kaikki kolme ruotoisten kalojen alaryhmää esiintyvät fossiiliaineistossa ensimmäisen kerran suunnilleen samaan aikaan. Ne ovat heti suuressa määrin morfologisesti erilaistuneita ja raskaasti varustautuneita. Miten ne saivat alkunsa? Mikä sai ne eroamaan niin paljon toisistaan? Miten ne kaikki saivat raskaan panssarin? Ja miksi ei ole jäänyt mitään jälkeä aikaisemmista, välittävistä muodoista? (38)

Evoluutioteoria menee yhden askeleen edemmäs ja väittää, että selkärangattomista kehittyneet kalat muuttuivat sammakkoeläimiksi. Mutta tällä rakennelmalla ei ole todisteita. Ei ole yhtään ainoaa fossiilia todistamassa, että joskus olisi

AN EXAMPLE INVALIDATING EVOLUTION

To the side can be seen a 45-million-year-old freshwater turtle fossil found in Germany. To the left are the remains of the oldest known sea turtle, found in Brazil: This 110-million-year-old fossil is identical to specimens living today.

TURTLES

Turtle fossil aged 100 million years: No different from its modern-day counterpart. (The Dawn of Life, Orbis Pub., London 1972)

Just as the evolutionary theory cannot explain basic classes of living things such as fish and reptiles, neither can it explain the origin of the orders within these classes. For example, turtles, which is a reptilian order, appear in the fossil record all of a sudden with their unique shells. To quote from an evolutionary source: "this highly successful order is obscured by the lack of early fossils, although turtles leave more and better fossil remains than do other vertebrates. ... Intermediates between turtles and cotylosaurs, ... reptiles from which turtles [supposedly] sprang, are entirely lacking." (*Encyclopaedia Britannica Online*, "Turtle")

There is no difference between the fossils of ancient turtles and the living members of this species today. Simply put, turtles have not "evolved"; they have always been turtles since they were created that way.

Miksi siirtyminen vedestä maalle on mahdotonta

Evolutionistit väittävät, että vedessä elänyt laji jonain päivänä jollain tavoin astui maalle ja muuntui maalla eläväksi lajiksi.

Joukko ilmeisiä tosiasioita tekee tällaisen siirtymisen mahdottomaksi.

Painon kantaminen. Meressä elävillä olennoilla ei ole vaikeuksia kantaa omaa painoaan. Useimmat maalla elävät olennot käyttävät kuitenkin 40 prosenttia energiastaan painonsa kantamiseen. Merestä maalle siirtyneiden olentojen olisi pitänyt kehittää tarvittavat lihas- ja luustorakenteet sekä vastata lisääntyneeseen energian tarpeeseen samanaikaisesti, mikä on ollut mahdotonta satunnaisten mutaatioiden kautta.

Lämmön säilyttäminen. Maalla lämpötila voi muuttua hyvin nopeasti ja se vaihtelee suuresti. Maalla elävällä olenolla on kehon mekanismi, joka auttaa sietämään sellaisia suuria lämpötilan vaihteluja. Meressä taas lämpötila muuttuu hitaasti eikä vaihtelu ole niin laajaa. Jos elävän organismin kehon toimintaa säätelee meren pysyvään lämpötilaan sopeutunut mekanismi, organismin pitäisi saada suojajärjestelmä varmistamaan, että lämpötilan muutokset vahingoittaisivat sitä mahdollisimman vähän sen eläessä maalla. On mieletöntä väittää kalojen saaneen sellaisen järjestelmän satunnaisten mutaatioiden kautta heti, kun ne astuivat maankamaralle.

Veden käyttö. Aineenvaihdunnalle välttämätöntä vettä ja jopa kosteutta on maalla niukkojen vesivarastojen vuoksi välttämättä käytettävä rajoitetusti. Esi-

merkiksi ihon täytyy olla suunniteltu sallimaan veden luovuttaminen tiettyyn määrään asti mutta samalla estämään liiallinen haihtuminen. Siksi maalla elävillä olennoilla on janon tunne, toisin kuin meressä elävillä. Meressä elävien eläinten iho ei myöskään ole sopiva elämiseen muualla kuin vedessä.

Munuaiset. Meressä elävät olennot voivat helposti poistaa kehostaan kuona-aineet, erityisesti ammoniakkin, suodattamalla, koska niiden elinympäristössä on runsaasti vettä. Maalla vettä on käytettävä säästävaisesti. Siksi maaeläimillä on munuaisjärjestelmä. Ammoniakki säilötään muuntamalla se virtsaksi ja tässä erityksessä käytetään mahdollisimman vähän vettä. Lisäksi tarvitaan uusia järjestelmiä huolehtimaan munuaisten toiminnasta. Jotta siis siirtyminen vedestä maalle olisi voinut tapahtua, munuaisettomien eläinten olisi täytynyt yhtäkkiä kehittää munuaisjärjestelmä.

Hengitysjärjestelmä. Kalat ”hengittävät” ottamalla liuennutta happea vedestä, joka kulkee niiden kidusten läpi. Ne eivät pysty elämään muutamaa minuuttia kauemmin poissa vedestä. Voidakseen elää maalla niiden on täytynyt saada yhtäkkiä täydellinen keuhkojärjestelmä.

On mitä varmimmin mahdotonta, että kaikki nämä dramaattiset fysiologiset muutokset olisivat voineet tapahtua organismissa samanaikaisesti ja sattumalta.

elänyt puoliksi kalan ja puoliksi sammakkoeläimen kaltainen olento. Tämän tosiasian on vahvistanut tunnettu evolutionistinen auktoriteetti Robert L. Carroll, teoksen *Vertebrate Paleontology and Evolution (Selkärankaisten paleontologia ja evoluutio)* kirjoittaja, tosin vastahakoisesti: **“Meillä ei ole välittäviä fossiileja (nelijalkaisten esimuodoksi ehdotettujen) rhipidistian-kalojen ja varhaisten sammakkoeläinten välillä.”** (39) Kaksi evolutionistista paleontologia, Colbert ja Morales huomauttavat sammakkoeläinten kolmesta pääryhmästä, sammakoista, salamantereista ja matosammakoista (caeciliade):

Ei ole todisteita siitä, että millään paleotsooisilla sammakkoeläimillä olisi ollut yhdistelmä piirteitä, jotka voisi odottaa olleen yksittäisellä yhteisellä esimuodolla. Vanhimmat tunnetut sammakot, salamanterit ja matosammakot ovat hyvin samantlaisia kuin niiden nykyiset jälkeläiset.(40)

Vielä noin viisikymmentä vuotta sitten evolutionistit ajattelivat, että sellainen olento oli todella ollut olemassa. Tämä latimeriaksi kutsuttu ja noin 410 miljoonaa vuotta vanhaksi arvioitu kala esitettiin siirtymämuotona, jolla oli alkeelliset keuhkot, kehittyneet aivot, verenkierto- ja ruoansulatusjärjestelmät, valmiina toimimaan kuivalla maalla, ja jopa alkeellinen kävelymekanismi. Nämä anatomiset tulokset hyväksyttiin tieteellisissä piireissä kiistämättömäksi totuudeksi aina 1930-luvun lopulle asti. Latimeria esitettiin aitona siirtymämuotona, joka todisti evolutionistisen siirtymisen vedestä maalle.

Intian valtameressä tehtiin kuitenkin 22.12.1938 hyvin mielenkiintoinen löytö. Merestä pyydystettiin elävä seitsemän miljoonaa vuotta sitten sukupuuttoon kuolleeksi luullun ja aikaisemmin siirtymämuodoksi väitetyn latimeriasuvun jäsen. Latimerian elävän prototyypin löytyminen aiheutti epäilemättä ankaran järkytyksen evolutionisteille. Evolutionistinen paleontologi J.L.B. Smith sanoi, ettei hän olisi voinut olla hämmästyneempi, jos olisi löytänyt elävän dinosauruksen.(41) Myöhemmin on löydetty yli 200 latimeriaa monilla eri kerroilla eri puolilta maailmaa.

Elävät latimeriat paljastivat, miten pitkälle evolutionistit saattoivat mennä kehittäessään kuviteltuja rakennelmiaan. Toisin kuin oli väitetty, latimerioilla ei ollut alkeellisia keuhkoja eikä suuria aivoja. Evolutionististen tutkijoiden keuhkoksi ehdottama elin paljastui vain rasvapussiksi.(41) Lisäksi merestä maalle astumiseen valmistautuvana matelijaehdokkaana esitelty latimeria oli todellisuudessa kala, joka eli valtamerien syvyyksissä eikä koskaan tullut 180 metrin syvyyttä lähemmäs merenpintaa.(43)

Lintujen Ja Nisäkkäiden Alkuperä

Evoluutioteorian mukaan elämä sai alkunsa meressä ja kehittyi siellä, ja sammakkoeläimet siirsivät sen sitten maalle. Tämän evoluutiorekennelman mukaan edelleen sammakkoeläimet kehittyivät matelijoiksi, yksinomaan maalla eläviksi olennoiksi. Tämäkin oletus on mahdoton näiden kahden eläinryhmän välisten suurten rakenteellisten erojen vuoksi. Esimerkiksi sammakkoeläinten munat soveltuvat kehittymään vedessä ja matelijoiden munat maalla. Sammakkoeläimen asteittainen evoluutio ei tule kysymykseen, koska ilman täydellistä ja täysin suunniteltua munaa laji ei voi säilyä. Lisäksi ei ole – kuten ei muistakaan siirtymämuodoista – todisteita siirtymämuodoista, joiden olisi kytkettävä sammakkoeläimet matelijoihin. Evolutionistinen paleontologi ja selkärankaisten paleontologian auktoriteetti Robert L. Carroll joutuu hyväksymään, että **“varhaiset matelijat olivat hyvin erilaisia kuin sammakkoeläimet, eikä niiden esimuotoja ole vielä onnistuttu löytämään.”** (44)

Evolutionistien toivottomiksi tuomitut rakennelmat eivät kuitenkaan lopu vielä tähän. Jäljellä on yhä ongelma, miten saada nämä olennot lentämään. Koska evolutionistit uskovat, että lintujen on täytynyt jotenkin kehittyä, he väittävät niiden muotoutuneen matelijoista. Mitään lintujen erityisistä mekanismeista, jotka täysin eroavat maassa elävien eläinten rakenteesta, ei voi kuitenkaan selittää asteittaisella evoluutiolla. Ensiksikin siivet, lintujen poikkeuksellinen piirre, ovat evolutionisteille suuri umpikuja. Engin Korur, yksi turkkilaisista evolutionisteista, myöntää siipien evoluution mahdottomuuden.

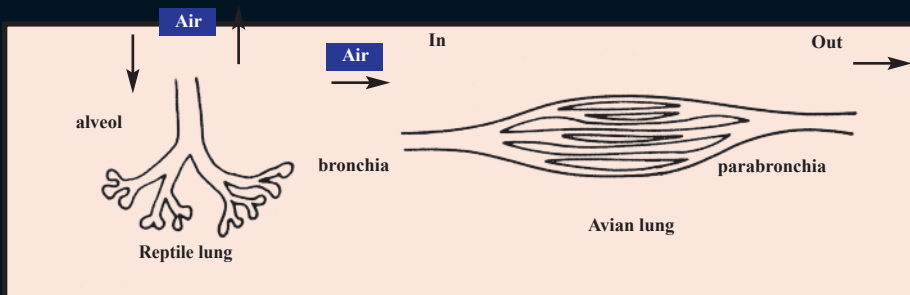
Silmille ja siiville yhteinen ominaisuus on, että ne voivat toimia vain jos ne ovat täysin kehittyneet. **Puoliksi kehittyneellä silmällä ei näe, eikä lintu voi lentää, jos sen siivet ovat puolittain muotoutuneet.** Kuinka nämä elimet ovat saaneet alkunsa, on jäänyt luonnon ihmeeksi, joka kaippaa valaisua. (47)

Kysymys siitä, miten siipien täydellinen rakenne syntyi toisiaan seuraavien satunnaisten mutaatioiden tuloksena, jää täysin vaille vastausta. Ei ole mitään keinoja selittää, kuinka matelijan eturaajat olisivat voineet muuttua täysin toimiviksi siiviksi sen geenien vääristymisten eli mutaatioiden tuloksena.

Sitä paitsi pelkät siivet eivät riitä siihen, että eliö pystyisi lentämään. Maassa eläviltä eliöiltä puuttuu monia muita mekanismeja, joita linnut käyttävät lentämiseen. Esimerkiksi lintujen luut ovat paljon kevyemmät kuin maassa elävien eläinten. Niiden keuhkot toimivat hyvin eri tavalla. Niillä on erilainen lihas- ja luustojärjestelmä ja hyvin erikoistunut sydänverenkierto. Nämä piirteet ovat ainakin yhtä tärkeitä lentämisen edellytyksiä kuin siivet. Eliöllä täytyi olla kaikki nämä mekanismit samanaikaisesti ja yhdessä; ne eivät ole voineet muotoutua vähitellen kasautumalla. Tämän vuoksi teoria, joka väittää maaeläimien kehittyneen lentäviksi eläimiksi, on täysin erheellinen.

SPECIAL LUNGS FOR BIRDS

The anatomy of birds is very different from that of reptiles, their supposed ancestors. Bird lungs function in a totally different way from those of land-dwelling animals. Land-dwelling animals breathe in and out from the same air vessel. In birds, while the air enters into the lung from the front, it goes out from the back. Allah created this distinct system specially for birds, which need great amounts of oxygen during flight. It is impossible for such a structure to evolve from the reptile lung.

Bird Feathers: The Structure that Evolution Fails to Explain

The theory of evolution, which claims that birds evolved from reptiles, is unable to explain the huge differences between these two different living classes. In terms of such features as their skeleton structure, lung systems, and warm-blooded metabolism, birds are very different from reptiles. Another trait that poses an insurmountable gap between birds and reptiles is the feathers of birds which have a form entirely peculiar to them.

The bodies of reptiles are covered with scales, whereas the bodies of birds are covered with feathers. Since evolutionists consider reptiles the ancestor of birds, they are obliged to claim that bird feathers have evolved from reptile scales. However, there is no similarity between scales and feathers.

A professor of physiology and neurobiology from the University of Connecticut, A.H. Brush, accepts this reality although he is an evolutionist: "Every feature from gene structure and organization, to development, morphogenesis and tissue organization is different (in feathers and scales)."¹ Moreover, Prof. Brush examines the protein structure of bird feathers and argues that it is "unique among vertebrates".²

There is no fossil evidence to prove that bird feathers evolved from reptile scales. On the contrary, "feathers appear suddenly in the fossil record, as an 'undeniably unique' character distinguishing birds" as Prof. Brush

states.³ Besides, in reptiles, no epidermal structure has yet been detected that provides an origin for bird feathers.⁴

In 1996, paleontologists made abuzz about fossils of a so-called feathered dinosaur, called *Sinosauropteryx*. However, in 1997, it was revealed that these fossils had nothing to do with birds and that they were not avian feathers.⁵

On the other hand, when we examine bird feathers closely, we come across a very complex structure that cannot be explained by any evolutionary process. The famous ornithologist Alan Feduccia states that "every feature of them has aerodynamic functions. They are extremely light, have the ability to lift up which increases in lower speeds, and may return to their previous position very easily". Then he continues, "I cannot really understand how an organ perfectly designed for flight may have emerged for another need at the beginning".⁶

The structure of feathers also compelled Charles Darwin to ponder them. Moreover, the perfect aesthetics of the peafowl's feathers had made him "sick" (his own words). In a letter he wrote to Asa Gray on April 3, 1860, he said "I remember well the time when the thought of the eye made me cold all over, but I have got over this stage of complaint..." And then continued: "...and now trifling particulars of structure often make me very uncomfortable. The sight of a feather in a peacock's tail, whenever I gaze at it, makes me sick!"⁷

When bird feathers are examined in detail, it is seen that they are made up of thousands of tiny tendrils attached to one another with hooks. This unique structure results in superior aerodynamic performance.

1- A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, Vol. 9, 1996, p.132

2- A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", p. 131

3- *Ibid.*

4- *Ibid.*

5- "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, Vol. 278, 14 November 1997, p. 1229

6- Douglas Palmer, "Learning to Fly" (*Review of The Origin of and Evolution of Birds* by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), *New Scientist*, Vol. 153, March, 1 1997, p. 44

7- Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Boston, Gambit, 1971, p. 101

Tämä kaikki tuo mieleen toisen kysymyksen. Vaikka olettaisimme tämän mahdottomuuden olevan totta, miksi evolutionistit eivät ole kyenneet löytämään yhtään ”puolisiipisiä” tai ”yksisiipisiä” fossiileja tukemaan tarinaansa?

Toinen väitetty siirtymämuoto: *archæopteryx*

Vastaukseksi evolutionistit mainitsevat yksittäisen olennon nimen. Se on *archæopteryx*iksi kutsuttu linnun fossiili, yksi laajimmin tunnetuista evolutionistien yhä puolustamista niin sanotuista siirtymämuodoista. Evolutionistien nykyisten lintujen esimuodoksi väittämä *archæopteryx* eli 150 miljoonaa vuotta sitten. Teorian mukaan jotkut pienikokoiset dinosaurukset, kuten *velociraptor* tai *dromeosaurus*, kehittyivät saamalla siivet ja alkoivat sitten lentää. Siten *archæopteryx*in oletetaan olevan siirtymämuoto, joka erkani dinosauruksista ja ensimmäisenä alkoi lentää.

Viimeisimmät *archæopteryx*-fossiilien tutkimukset osoittavat kuitenkin, että *archæopteryx* ehdottomasti ei ole siirtymämuoto vaan lintulaji, jolla on joitain sen nykyajan linnuista erottavia piirteitä.

Käsitys *archæopteryx*istä ”puolilintuna”, joka ei osannut lentää täydellisesti, oli suosittu evolutionistipiireissä vielä äskettäin. Rintalastan puuttumista tai sitä, että rintaluut eivät ainakaan olleet samanlaiset kuin nykyisillä lentävillä linnuilla, pidettiin tärkeimpänä todisteena siitä, että *archæopteryx* ei osannut lentää kunnolla. Rintalasta on rintakehän luu, johon lentämiseen tarvittavat lihakset ovat kiinnittyneet. (Nykyisin tämä rinnan luu on havaittavissa kaikilla lentävillä ja ei-lentävillä linnuilla ja jopa lepakoilla, lentävillä nisäkkäillä, jotka kuuluvat aivan eri sukuun.)

Vuonna 1992 löydetty seitsemäs *archæopteryx*-fossiili aiheutti kuitenkin suurta hämmästyystä evolutionisteissa. Syynä oli se, että tässä äskettäin

According to evolutionists, some small dinosaurs, such as *Velociraptors* or *Dromeosaurs*, evolved by acquiring wings and then starting to fly. Thus, *Archæopteryx* is assumed to be a transitional form that branched off from its dinosaur ancestors and started to fly for the first time. This imaginary tale appears in almost all evolutionist publications.

Archæopteryx exhibits the features of a full-fledged bird:

1. Its feathers show that it was a warm-blooded creature able to fly.
2. Its bones are hollow, like those of birds living today.
3. Its teeth represent no evidence that it evolved from reptiles. Many toothed bird species lived in the past.
4. There are bird species living today that possess similar claws on their wings.
5. The breastbone was observed in the seventh Archæopteryx fossil found recently. The presence of this bone shows that just like present-day birds, it possessed powerful flight muscles.

löydettyssä fossiilissa oli myös evolutionistien kauan puuttuvaksi oletettava rintalasta. Tätä fossiilia kuvailtiin *Nature*(*Luonto*)-lehdessä seuraavasti:

Vasta löydetyllä seitsemännellä archæopteryx-yksilöllä on osittain jäljellä suorakulmainen rintalasta, jollainen on pitkään arveltu tällä lajilla olleen mutta jollaisesta ei ole aikaisemmin löydetty merkkejä. **Tämä on todiste vahvoista lentolihasista.** (46)

Tämä löytö teki pätemättömiksi väitteet archæopteryxista puolilintuna, joka ei osannut lentää kunnolla.

Toisaalta linnun höyhenten rakenteesta tuli yksi tärkeimpiä todisteita sen puolesta, että archæopteryx oli lentävä lintu. Archæopteryxin epäsymmetristä höyhenrakennetta ei voi erottaa nykyisten lintujen höyhenrakenteesta, ja se osoittaa tämän eläimen pystyneen lentämään täydellisesti. Kuuluisa paleontologi Carl O. Dunbar totesi, että ”höyhentensä vuoksi archæopteryx on selvästi luokiteltava linnuksi”. (47)

Toinen archæopteryxin höyhenten rakenteen paljastama ominaisuus oli tasalämpöisen aineenvaihdunta. Kuten on tunnettua, matelijat ja dinosaurukset ovat vaihtolämpöisiä eläimiä, joihin vaikuttavat ympäristön lämpötilan vaihtelut sen sijaan, että ne säätelisivät itsenäisesti kehonsa lämmön tasaiseksi. Linnun höyhenten

hyvin tärkeä tehtävä on säilyttää eläimen kehon lämpö. Archæopteryxin höyhenet osoittavat sen olleen oikea, tasalämpöinen lintu, jonka oli säilytettävä kehonlämpönsä toisin kuin dinosaurusten.

Evolutionistien spekulatioita:

***archæopteryxin* hampaat ja kynnet**

Väittäessään archæopteryxin olleen siirtymämuoto evolutionistit vetoavat kynsiin sen siivissä sekä sen hampaisiin. On totta, että archæopteryxillä oli siivissään kynnet ja suussaan hampaat, mutta nämä piirteet eivät merkitse sitä, että tällä olennolla olisi mitään suhdetta matelijoihin. Sitä paitsi kahdella nykyään elävällä linnulla, touracolla ja hoatzinilla on kynnet, joilla ne tarttuvat oksiin. Nämä eläimet ovat täysiä lintuja, eikä niillä ole mitään matelijan piirteitä. Siten on täysin perusteetonta väittää archæopteryxiä siirtymämuodoksi vain sillä perusteella, että sen siivissä oli kynnet.

Myöskään hampaat archæopteryxin nokassa eivät osoita sen olleen siirtymämuoto. Evolutionistit huijaavat tarkoituksellisesti, kun he sanovat näitä hampaita matelijan piirteeksi. Hampaat eivät ole matelijoille tyypillinen ominaisuus. Nykyään joillain matelijoilla on hampaat ja toisilla ei. Sitä paitsi archæopteryx ei ole ainoa lintu, jolla on hampaat. On totta, että nykyään ei ole hampaallisia lintuja, mutta tarkastellessamme fossiiliaineistoa näemme, että sekä samanaikaisesti archæopteryxin kanssa että myöhemmin ja vielä varsin äskettäin eli erityinen lintusuku, jonka voi luokitella hampaallisiksi linnuiksi.

Tärkein seikka on, että **archæopteryxillä ja muilla hampaallisilla linnuilla hampaiden rakenne oli täysin erilainen kuin** niiden esimuodoiksi väitetyillä **dinosauruksilla**. Kuuluisat ornitologit Martin, Steward ja Whetstone havaitsivat, että archæopteryxillä ja muilla hampaallisilla linnuilla oli päältä litteät hampaat ja niissä laajat juuret. Näiden eläinten esimuodoiksi väitetyillä theropodi-dinosauruksilla taas oli sahanterän kaltaisesti ulkonevat hampaat ja niissä kapeat juuret. (48)

Tutkijat vertasivat myös archæopteryxin ja sen oletetun esimuodon, dinosauruksen, ranteen rakennetta eivätkä havainneet mitään yhtäläisyyksiä. (49)

Anatomistien Tarsitanon, Hechtin ja A.D. Walkerin tutkimukset paljastivat pelkiksi väärinkäsityksiksi jotkin väitetyt samanlaisuudet archæopteryxin ja dinosaurusten välillä, sellaisina kuin huomattava auktoriteetti John Ostrom esitti ne olettaessaan archæopteryxin kehittyneen dinosauruksista. (50)

Kaikki nämä löydöt osoittavat, että archæopteryx ei ollut siirtymälinkki vaan vain lintu, jonka voi sijoittaa hampaallisiksi kutsuttavien lintujen luokkaan.

***Archæopteryx* ja muita muinaisia lintufossiileja**

Evolutionistit ovat vuosikymmeniä julistaneet archæopteryxin olevan suurin todiste heidän lintujen evoluutiota koskevan teorian puolesta. Jotkut äskettäin löydetty fossiilit kuitenkin tekevät tämän rakennelman pätemättömäksi muilla perusteilla.

Kiinan selkärankaisten paleontologian instituutin paleontologit Lianhai Hou and Zhonghe Zhou löysivät vuonna 1995 uuden lintufossiilin, jonka he nimesivät **confuciusornisiksi**. Tämä lintu oli suunnilleen saman ikäinen kuin archæopteryx (noin 140 miljoonaa vuotta vanha), mutta sillä ei ollut hampaita. Lisäksi sillä oli nokassa ja höyhenissä samanlaiset ominaisuudet kuin nykyisillä linnuilla. Tällä linnulla oli samanlainen luurangon rakenne kuin nykyisillä linnuilla, mutta sillä oli myös kynnet siivissä samoin kuin archæopteryxillä. Tällä lajilla oli myös erityinen pyrstöluuksi nimetty rakenne, joka kannatteli pyrstöhöyheniä. Toisin sanoen tämä – kaikkien lintujen esimuodoksi ja puolimatelijaksi väitetyn archæopteryxin kanssa samanikäinen – lintu näytti hyvin samanlaiselta kuin nykyiset linnut. Tämä tosiasia kumosi kaikki evolutionistien väitteet archæopteryxista kaikkien lintujen alkeellisena esimuotona.

Toinen Kiinasta löydetty marraskuussa 1996 paljastunut fossiili aiheutti vielä suurempaa hämmennystä. Hou, Martin ja Alan Feduccia ilmoittivat tästä 130 miljoonaa vuotta sitten eläneestä **liaoningornisiksi** nimetystä linnusta *Science*-lehdessä. Liaoningornisilla oli, kuten nykyisillä linnuilla, rintalasta, johon lentolihakset olivat kiinnittyneet. Tämä lintu oli nykyisten lintujen kaltainen myös muilta piirteiltään. Ainoa ero olivat sen hampaat. Tämä tapaus näytti, että hampaallisen linnun rakenne ei ollut lainkaan alkeellinen, toisin

The bird named *Confuciusornis* is the same age as *Archæopteryx*

kuin evolutionistit olivat väittäneet. (52) Tämä todettiin *Discover* (Löytö)-lehden artikkelissa ”Mistä linnut tulivat? Eivät ainakaan dinosauruksista”. (53)

Myös toinen fossiili on kumonnut evolutionistien archæopteryxiä koskeneet väitteet: eoalulavis. Archæopteryxiä 30 miljoonaa vuotta nuoremmaksi sanotun **eoalulavisin** siipien rakenne oli samanlainen kuin nykyisten hitaasti lentävien lintujen siivissä havaittu rakenne. Tämä todisti, että 120 miljoonaa vuotta sitten taivaalla lensi monissa suhteissa nykyisten kaltaisia lintuja. (54)

Nämä tosiasiat jälleen kerran osoittavat varmuudella, että archæopteryx tai mitkään toiset samantapaiset muinaiset linnut eivät olleet siirtymämuotoja. Fossiilit eivät osoita erilaisten lintulajien kehittyneen toisistaan. Päinvastoin, fossiiliaineisto osoittaa, että nykyaikaisia ja joitain muinaisia lintuja kuten archæopteryx eli yhdessä samanaikaisesti. Jotkut näistä lintulajeista kuten archæopteryx ja confuciusornis ovat kuitenkin kuolleet sukupuuttoon, ja vain osa aikaisemmin eläneistä lajeista on selviytynyt nykyaikaan.

Jotkin tietyt piirteet eivät osoita, että elävä olento olisi ollut siirtymämuoto. Harvardin paleontologit ja maailmankuulut evolutionistit Jay Gould ja Niles Eldredge tunnustavat, että archæopteryx on mosaiikin kaltainen olento, jolla on useiden erilaisten muotojen piirteitä, mutta että sitä ei voi mitenkään pitää siirtymämuotona. (55)

Kuviteltu lintu – dinosaurus -kytkentä

Evolutionistien yritykset esittää archæopteryx siirtymämuotona merkitsevät väitettä, että linnut ovat kehittyneet dinosauruksista. Yksi maailman kuuluisimmista ornitologeista, Pohjois-Carolinan yliopiston Alan Feduccia vastustaa kuitenkin teoriaa lintujen sukulaisuudesta dinosaurusten kanssa siitä huolimatta, että hän on itse evolutionisti. Hän sanoo:

Olen tutkinut lintujen kalloja 25 vuoden ajan enkä näe mitään yhtäläisyyksiä. En yksinkertaisesti pysty näkemään sellaisia... Lintujen theropodi-alkuperästä tulee mielestäni 1900-luvun paleontologian noloin väite. (56)

Larry Martin, muinaisten lintujen asiantuntija Kansasin yliopistosta, toteaa: Totta sanoakseni, jos minun täytyisi puolustaa ominaisuuksiltaan tuollaisten lintujen dinosaurusalkuperää, olisin hämilläni joka kerta, kun minun olisi määrä nousta puhumaan siitä. (57)

Prof. Alan Feduccia

Mikä on kärpästen alkuperä?

Kun evolutionistit väittävät dinosaurusten muuntu-
neen linnuiksi, he tukevat väitettään sanomalla, että jotkut dinosaurukset, jotka räpyttivät eturaajojaan ottaakseen kiinni kärpäsiä, ”ottivat siivet alleen ja lensivät” kuten kuvassa. Tällä teorialla ei ole mitään tieteellistä perustaa ja se on vain mielikuvituksen tuote. Lisäksi se sisältää selvän loogisen ristiriidan. Evolutionistien lentämisen alkuperälle antama selitys on esimerkki, jossa esiintyy jo lentokyvyltään täydellinen kärpänen. Kärpänen räpyttää siipiään kesimäärin 500 kertaa sekunnissa, kun ihminen ei pysty sulkemaan ja avaamaan silmiään kymmentä kertaa sekunnissa. Lisäksi se liikuttaa molempia siipiään samanaikaisesti. Vähäisinkin eritahtisuus siipien värähtelyssä saisi kärpäsen menettämään tasapainonsa, mutta sellaista ei koskaan tapahdu.

Evolutionistien pitäisi ensin pystyä antamaan selitys sille, miten kärpänen on saanut täydellisen lentokykynsä. Sen sijaan he sepittävät kuvitteellisia rakennelmia siitä, miten paljon kömpelömmät eläimet kuten matelijat päätyivät lentämään.

Jo kärpäsessä ilmenevä täydellinen luomistyö tekee evoluutioväitteet pätemättömiksi.

Englantilainen biologi Robin Wootton kirjoitti artikkelissa ”The Mechanical Design of Fly Wings” (”Kärpäsen siipien mekaaninen rakenne”):

”Mitä paremmin ymmärrämme hyönteisen siipien toimintaa, sitä herkempanä ja kauniimpana niiden ra-

An example from evolutionist scenarios: Dinosaurs that suddenly took wing while trying to catch flies!

kenne ilmenee. Rakenteet suunnitellaan perinteisesti niin, että ne muovautuvat mahdollisimman vähän; mekanismit suunnitellaan liikuttamaan osiaan ennustettavilla tavoilla. Hyönteisten siivet yhdistävät nämä piirteet: niissä toimivat osat, joissa on laajalti erilaisia elastisia ominaisuuksia ja jotka on koottu yhteen siten, että saavutetaan sopivat muovautumiset reaktioina kaikkiin asianmukaisiin voimiin ja että ilmaa käytetään hyväksi mahdollisimman tehokkaasti. Niillä on hyvin vähän jos lainkaan teknologisia vertailukohtia – toistaiseksi.” (1)

Toisaalta ei ole yhtään fossiilia, joka olisi todiste kärpästen kuvitteellisesta evoluutiosta. Tämä on se mitä merkittävä ranskalainen eläintieteilijä Pierre Grassé tarkoitti sanoessaan: ”Hyönteisten alkuperä on hämärän peitossa.” (2)

1 Robin J. Wootton, “The Mechanical Design of Insect Wings”, *Scientific American*, v. 263, November 1990, p.120

2 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York, Academic Press, 1977, p.30

Nisäkkäiden alkuperä

Kuten olemme todenneet edellä, evoluutioteoria ehdottaa, että jotkin kuvitteelliset merestä nousseet olennot muuntuivat matelijoiksi ja että linnut muotoutuivat matelijoista. Saman rakennelman mukaan matelijat eivät ole vain lintujen vaan myös nisäkkäiden esimuoto. Suomupeatteisten, vaihtolämpöisten, munimalla lisääntyvien matelijoiden ja karvapeitteisten, tasalämpöisten, eläviä jälkeläisiä synnyttävien nisäkkäiden välillä on kuitenkin suuria rakenteellisia kuiluja.

Esimerkki rakenteellisista esteistä matelijoiden ja nisäkkäiden välillä on **leukojen rakenne**. Nisäkkäiden alaleuka koostuu vain yhdestä alaleuanluusta, ja hampaat ovat kiinnittyneet tähän luuhun. Matelijoilla on kolme pientä luuta kummallakin puolella alaleukaa. Toinen perusero on, että kaikilla nisäkkäillä on kolme luuta keskikorvassaan (vasara, alasin ja jalustin). Kaikilla matelijoilla on vain yksi luu keskikorvassa. Evolutionistit väittävät matelijan leuan ja matelijan keskikorvan kehittyneen asteittain nisäkkään leuaksi ja nisäkkään keskikorvaksi. Kysymys siitä, miten tämä kehitys tapahtui, jää kuitenkin vaille vastausta. Erityisesti ei pystytä koskaan selittämään, miten yksiluinen keskikorva kehittyi vähitellen kolmiluiseksi keskikorvaksi ja kuinka kuulokyky säilyi koko prosessin ajan. Ei ole yllättävää, että ainuttakaan matelijoita ja nisäkkäitä toisiinsa kytkevää fossiilia ei ole löydetty. Tämän vuoksi evolutionistisen paleontologin Roger Lewinin oli pakko myöntää, että **“siirtymä ensimmäiseen nisäkkääseen, mikä todennäköisesti tapahtui vain yhdessä, enintään kahdessa sukuhaarassa, on yhä arvoitus”**. (58)

George Gaylord Simpson, yksi suurimmista evolutionistisista auktoriteeteista ja uusdarwinilaisuuden perustajista, toteaa tästä evolutionisteille hämmentävästä tosiasiasta.

Maapallon elämän historian hämmentävin tapahtuma on **muutos mesotsooisesta, matelijoiden kaudesta nisäkkäiden kauteen**. On kuin yhtäkkiä olisi laskeutu esirippu näyttämöllä, joilla kaikkia päärooleja ovat esittäneet matelijat,

erityisesti dinosaurukset, suurin joukoin ja hämmentävän monimuotoisina, ja kuin esirippu olisi taas nostettu ja se olisi paljastanut saman näyttämön mutta uudella miehityksellä, jossa dinosaurukset eivät ole lainkaan mukana, muut matelijat ovat statisteja ja **kaikkia päärooleja esittävät nisäkkäät, joiden kaltaisiin on tuskin vihjattu aikaisemmissä näytöksissä.**

(59)

Yhtäkkiä ilmaantuessaan nisäkkäät sitä paitsi erosivat jo hyvin paljon toinen toisistaan. Niin erilaiset eläimet kuin **lepakot, hevoset, hiiret ja valaat** ovat kaikki nisäkkäitä ja ne kaikki ilmaantuivat saman geologisen kauden aikana. Kehityksellisten suhteiden rakentaminen niiden välille on mahdollista jopa mielikuvituksen laajimmassa rajoissa. Evolutionistinen eläintieteilijä R. Eric Lombard esitti tämän huomautuksen *Evolution (Evoluutio)*-lehdessä ilmestyneessä artikkelissa.

Jos etsii erityistä, nisäkkäiden suvunkehityksen rakentamisessa hyödyllistä informaatiota, joutuu pettymään. (60)

Kaikki tämä osoittaa, että eliöt ilmaantuivat maapallolle yhtäkkiä ja täysin muotoutuneina, ilman evolutio-

Evolutionists propose that all mammal species evolved from a common ancestor. However, there are great differences between various mammal species such as bears, whales, mice, and bats. Each of these living beings possesses specific systems. For example, bats are created with a very sensitive sonar system that helps them find their way in darkness. These complex systems, which modern technology can only imitate, could not possibly have emerged as a result of chance coincidence. The fossil record also demonstrates that bats came into being in their present perfect state all of a sudden and that they have not undergone any "evolutionary process".

A bat fossil aged 50 million years: no different from its present-day counterpart. (Science, vol. 154)

nistista prosessia. Tämä on konkreettinen todiste sen tosiasian puolesta, että ne luotiin. Evolutionistit pyrkivät tulkitsemaan todisteeksi evoluutiosta eliöiden ilmaantumisen tiettyssä järjestyksessä. Eliöiden ilmaantumisjärjestys on kuitenkin ”luomisen järjestys”, koska ei ole mahdollista puhua evolutionistisesta prosessista. Ylivertainen ja virheetön luominen täytti valtameret ja sitten maan eliöillä, ja lopulta luotiin ihminen.

Toisin kuin tiedotusvälineiden voimakkaan propagandan suurelle yleisölle tyrkyttämä ”apinamies”-teoria väittää, myös ihminen ilmaantui maapallolle yhtäkkiä ja täysin muotoutuneena.

Myytti hevosen evoluutiosta

Viime aikoihin asti evoluutio-
teorian pääasiallisena fossiili-
todisteena esitettiin
kuvitteellinen hevosen evoluution osoit-
tava sarja. Nykyään monet evolutionistit
itse myöntävät suoraan, että hevosen
evoluution rakennelma on kärsinyt va-
rarikon. Evolutionisti Boyce Rensberger
sanoi – pitäessään puheen Chicagon
luonnontieteen kenttämuseossa vuonna
1980 pidetyssä 150 evolutionistin neli-
päiväisessä symposiumissa, joka käsitteli
asteittaisen evoluutioteorian ongelmia –
että hevosen evoluution rakennelmalla ei
ole perusteita fossiiliaineistossa ja että ei
ole havaintoja kehitysprosessista, joka
vastaisi hevosen asteittaista evoluutiota.

Suosituksen hevosen evoluution esimer-
kin, jossa ehdotetaan asteittaista muu-
tosten sarjaa nelivarpaisesta,
ketunkokoisesta 50 miljoonaa vuotta sit-
ten eläneestä olennosta nykyiseksi yksi-
varpaiseksi ja paljon suuremmaksi
hevoseksi, on jo kauan tiedetty olevan
väärä. Asteittaisen muuttumisen sijasta
näiden välittävien lajien fossiilit viitta-
avat siihen, että kukin laji oli täysin eril-
linen, vallitsi muuttumattomana ja kuoli
sitten sukupuuttoon. Siirtymämuotoja ei
tunneta. (1)

Englannin luonnonhistorian museon
kuuluu paleontologi Colin Patterson
sanoi museon pohjakerroksessa yleisölle
avoinna olleesta ”hevosen evoluutiota”
esittelevästä näyttelystä:

On kerrottu hurja määrä toinen tois-
taan mielikuvituksellisempia tarinoita

There are breeds of horse of different sizes
on Earth. The "evolution of the horse" se-
quence is nothing more than fossils belong-
ing to these different breeds and certain
other mammals being set out one behind the
other.

siitä, millainen tämän (elämän) historian
luonne todella on. Kuuluu esimerkki
on yhä alakerrassa esillä oleva, ehkä vii-
sikymmentä vuotta sitten rakennettu he-
vosen evoluution esitys. Oppikirja
toisensa jälkeen on esittänyt sen kirjai-
mellisena totuutena. Tämä on minusta
todella valitettavaa, erityisesti koska täl-
laisia tarinoita tarjoavat ihmiset saatta-
vat itse olla tietoisia siitä, että osa tästä
aineksesta on luonteeltaan spekulatii-
vista. (2)

Mikä siis on ”hevosen evoluution” ra-
kennelman perusta? Tämä rakennelma
muodostettiin hämäävien kaavioiden
avulla, jotka oli laadittu asettamalla sar-

FALSE

This horse series in a museum display is comprised of various animals that lived at different times, and in different geographical locations. Here they have been arranged arbitrarily, one after the other, to suggest a linear sequence, according to a biased perspective. This scenario of equine “evolution” has no support in the fossil record.

jaksi fossiileja erillisistä, laajasti eri aikoina Intiassa, Etelä-Afrikassa, Pohjois-Amerikassa ja Euroopassa eläneistä lajeista yksinomaan evolutionistien rikkaan mielikuvituksen perusteella. Eri tutkijat ovat ehdottaneet yli 20 erilaista karttaa hevosen evoluutiosta. Evolutionistit eivät ole saavuttaneet yhteisymmärrystä sukupuista, jotka täysin eroavat toisistaan. Ainoa yhtymäkohta näissä rakennelmissa oli usko, että hevosen (equus) esimuoto oli eoseenikaudella, 55 miljoonaa vuotta sitten elänyt koiran koinen eläin eohippus. Mutta oletetut kehityslinjat eohippuksesta equusiin ovat täysin epäyhtenäiset.

Evolutionistinen tiedetoimittaja Gordon R. Taylor selittää tätä harvoin tunnustettua totuutta kirjassaan *The Great Evolution Mystery* (Suuri evoluutioarvoitus):

Mutta evoluutioteorian suurin heikkous on ehkä se, että paleontologit eivät ole onnistuneet löytämään vakuuttavia suvunkehityslinjoja tai eliöiden sarjoja, jotka edustaisivat

olennaista kehityksellistä muutosta. Hevonen mainitaan usein ainoana täydellisesti viimeisteltyinä esimerkkinä. Mutta tosiasia on, että linja eohippuksesta equusiin on hyvin säännötön. Sen väitetään osoittavan jatkuvaa koon kasvua, mutta jotkut muunnokset eivät todellisuudessa ole suurempia kuin eohippus vaan sitä pienempiä. Näytteitä eri lähteistä voi yhdistää vakuuttavan näköiseksi sarjaksi, mutta ei ole mitään todisteita siitä, että ne todella muodostivat tällaisen sarjan ajassa. (3)

Kaikki nämä seikat todistavat vahvasti, että darwinilaisuuden vankimpana tukena pidetyt hevosen evoluution kaaviot ovat vain mielikuvittellisia ja epätodennäköisiä tarinoita.

1 Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, November 5, 1980, p.15

2 Colin Patterson, *Harper's*, February 1984, p.60

3 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, Abacus, Sphere Books, London, 1984, p. 230

Pettävät Fossiilitulkinnat

Ennen kuin perehdymme yksityiskohtaisesti myyttiin ihmisen evoluutiosta, on mainittava propagandamenetelmä, joka on vakuuttanut suuren yleisön ajatuksesta, että menneisyydessä eli puolittain ihmisen ja puolittain apinan kaltaisia olentoja. Tämä propagandamenetelmä käyttää hyväksi fossiileista tehtyjä rekonstruktioita. Rekonstruktiot ovat kuvia tai malleja jotka on piirretty tai rakennettu löydetyn yksittäisen luun – joskus vain luun kappaleen – perusteella. Kaikki sanoma- ja aikakauslehdissä ja elokuvissa näkemämme apinaihmiset ovat rekonstruktioita.

Koska fossiilit ovat tavallisesti epäjärjestyksessä ja epätäydellisiä, kaikki niihin perustuvat otaksumat ovat todennäköisesti täysin spekulatiivisia. Itse asiassa evolutionistit tekevät rekonstruktioita – piirroksia ja malleja – fossiilijäänteiden pohjalta spekulatiivisesti nimenomaan pätevöittääkseen evoluutioväitteitä. Harvardin antropologi David R. Pilbeam painottaa tätä seikkaa sanoessaan: “Ainakin paleoantropologiassa aineisto on vielä niin niukkaa, että teoria vaikuttaa voimakkaasti tulkintoihin. Teoriat ovat menneisyydessä selvästi heijastaneet aineiston sijasta vallitsevia ideologioitamme.” (61) Koska visuaalinen informaatio ohjaa ihmisiä vahvasti, rekonstruktiot palvelevat parhaiten evolutionistien tarkoitusta, joka on ihmisten vakuuttaminen siitä, että näitä rekonstruoituja eläimiä todella eli menneisyydessä.

Tässä vaiheessa on tähdennettävä tiettyä seikkaa: luujäänteisiin perustuvat rekonstruktiot voivat paljastaa vain kohteen hyvin yleisiä ominaisuuksia, koska todelliset erottavat yksityiskohdat ovat ajan kuluessa nopeasti katoavissa pehmeissä kudoksissa. Siten pehmeiden kudosten spekulatiivisen tulkinnan myötä rekonstruktiopiirroksista ja -malleista tulee täysin riippuvaisia niitä tekevän tutkijan mielikuvituksesta. Earnst A. Hooten Harvardin yliopistosta selittää tilanteen näin:

Yritys rekonstruoida pehmeitä osia on vielä uskaliaampaa. Huulet, silmät, korvat ja nenänpää eivät jätä merkkejä niiden alla oleviin luisiin osiin. **Neanderthalin kallon päälle voi muotoilla yhtä hyvin simpanssin piirteet kuin filosofin kasvot. Näillä väitetyillä ihmisen muinaistyyppien rekonstruktioilla on hyvin vähän jos lainkaan tieteellistä arvoa**, ja ne todennäköisesti vain johtavat yleisöä harhaan. Älkää siis luottako rekonstruktioihin. (62)

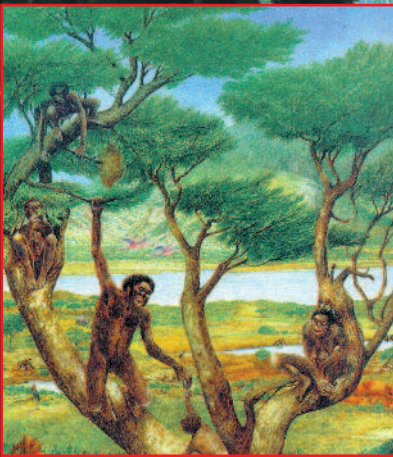
Imaginary and Deceptive Drawings

IMAGINARY DRAWING

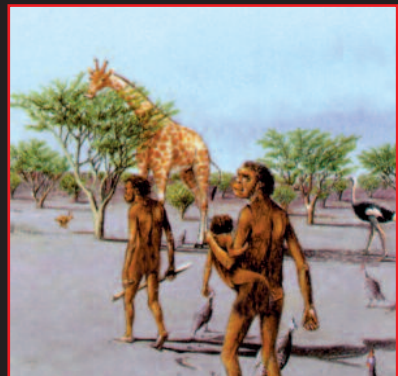

National Geographic, March 1996

Junior Larousse Encyclopaedia, vol. 1, p. 96

Geheimnisse Der Urzeit, Tiere und Menschen, p. 200

Junior Larousse Encyclopaedia, vol. 1, p. 94

In pictures and reconstructions, evolutionists deliberately give shape to features that do not actually leave any fossil traces, such as the structure of the nose and lips, the shape of the hair, the form of the eyebrows, and other bodily hair so as to support evolution. They also prepare detailed pictures depicting these imaginary creatures walking with their families, hunting, or in other instances of their daily lives. However, these drawings are all figments of the imagination and have no counterpart in the fossil record.

THREE DIFFERENT RECONSTRUCTIONS BASED ON THE SAME SKULL

Appeared in Sunday
Times, April 5, 1964

Maurice Wilson's
drawing

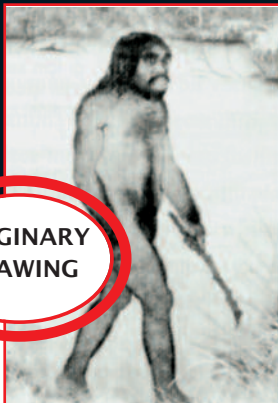

N.Parker's recon-
struction, N. Geographic, Septem-
ber 1960

IMAGINARY
DRAWING

Itse asiassa evolutionistit rakentavat sellaisia mielettömiä tarinoita, että he antavat erilaisia kasvoja samalla kallolle. Kuuluisa esimerkki tällaisesta väärennöksestä ovat *australopithecus robustus* (*zinjanthropus*) -fossiilista piirretyt kolme erilaista rekonstruktioita.

Fossiilien ennakkoluuloinen tulkitseminen tai monien kuvitteellisten rekonstruktioiden tekeminen voivat olla merkkejä siitä, miten usein evolutionistit turvautuvat temppeihin. Nämä teot näyttävät kuitenkin viattomilta, kun niitä vertaa tahallisiin väärennöksiin, joihin evoluutioteorian historian aikana on syyllistytty.

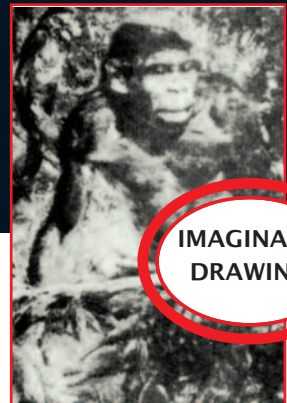

IMAGINARY
DRAWING

Two drawings of Java Man, which are totally different from each other, provide a good example of how fantastically fossils are interpreted by evolutionists.

Left: Maurice Wilson's drawing
(From *Ape to Adam: The Search for the Ancestry of Man*, Herbert Wendth)

Right: Steven Stanley's drawing
(*Human Origins*)

IMAGINARY
DRAWING

Evoluutiovääreennökset

Mitkään konkreettiset fossiilitodisteet eivät tue tiedotusvälineiden ja evolutionististen yliopistopiirien lakkaamatta yleisöön istuttamaa apinaihmissen kuvaa. Evolutionistit tuottavat pensseli kädessä kuvitteellisia olentoja, mutta heille muodostaa vakavan ongelman se, että ei ole näihin piirroksiin sopivia fossiileja. Yksi heidän käyttämänsä mielenkiintoinen keino tämän ongelman ylitämiseksi on **“tuottaa” ne fossiilit, joita he eivät pysty löytämään.** Piltdownin ihminen, tieteen historian suurin skandaali, on tyypillinen esimerkki tästä menetelmästä.

Piltdownin ihminen – orangin leuka ja ihmisen kallo

Vuonna 1912 tunnettu lääkäri ja myös paleoantropologian harrastelija Charles Dawson väitti löytäneensä leukaluun ja kallon kappaleen kuopasta Piltdownissa Englannissa. Vaikka leukaluu oli apinan leukaluun kaltainen, hampaat ja kallo olivat kuin ihmisen. Nämä näytteet nimettiin Piltdownin ihmiseksi. Niitä esiteltiin useissa museoissa 500 000 vuoden ikäisinä ja ehdottomina todisteina ihmisen evoluutiosta. Yli 40 vuoden ajan Piltdownin ihmisestä kirjoitettiin monia tieteellisiä artikkeleita, fossiilista tehtiin monia tulkintoja ja piirroksia ja se esitettiin tärkeänä todisteena ihmisen evoluutiosta. Aiheesta kirjoitettiin peräti 500 tohtorin väitöskirjaa. (63) Kuuluisa amerikkalainen paleoantropologi Henry Fairfield Osborn sanoi vuonna 1935 British Museumissa vieraillessaan: “Meitä muistutetaan yhä uudelleen siitä, että luonto on täynnä paradokseja, ja tämä on hämmästyttävä varhaista ihmistä koskeva löytö.” (64)

Vuonna 1949 Kenneth Oakley British Museumin paleontologian osastolta kokeili fluoritestausta, uutta joidenkin vanhojen fossiilien iän määrittämiseen käytettyä menetelmää. Koe tehtiin Piltdownin ihmisen fossiililla. Tulos oli tyrmistytävä. Testissä huomattiin, että Piltdownin ihmisen leukaluu ei sisältänyt lainkaan fluoria. Tämä osoitti, että se oli ollut maahan hautautuneena vain muutamia vuosia. Kallossa oli vain pieni määrä fluoria, ja tämä osoitti, että se oli vain muutaman tuhannen vuoden ikäinen.

The Story of a Hoax

1

The fossils are unearthed by Charles Dawson and given to Sir Arthur Smith Woodward.

2

Pieces are reconstructed to form the famous skull.

Pieces from a human skull

Orangutan Jaw

3

Based on the reconstructed skull, various drawings and sculptures are made, numerous articles and commentaries are written. The original skull is demonstrated in the British Museum.

4

After 40 years of its discovery, the Piltdown fossil is shown to be a hoax by a group of researchers.

Viimeisimmät fluorimenetelmällä tehdyt kronologiset tutkimukset ovat paljastaneet, että kallo on vain muutaman tuhannen vuoden ikäinen. Varmistui, että orangille kuuluneen leukaluun hampaat oli kulutettu keinotekoisesti ja että fossiilien kanssa löydetty ”alkeelliset” työkalut olivat yksinkertaisia, teräsvälineillä teroitettuja jäljitelmiä. (65) Weinerin saatettua päätökseen yksityiskohtaisen analyysin tämä väärennös paljastettiin yleisölle vuonna 1953. **Kallo oli kuulunut 500 vuotta sitten eläneelle miehelle ja leukaluu äskettäin kuolleelle apinalle.** Hampaat oli erityisesti asetettu järjestykseen, ja nivelet oli viilattu, jotta ne muistuttaisivat ihmisen niveliä. Lopuksi kaikki osat oli värjätty kaliumdikromaattissa, jotta niistä sai vanhahtavan vaikutelman. Tämä värjäys alkoi kadota, kun osat kastettiin happoon. Väärennöksen paljastaneen ryhmän jäsenenä ollut Le Gros Clark ei kyennyt peittämään ällistystään tilanteessa ja sanoi: **”Keinotekoisien kulluttamisen merkit pistivät heti silmään.** Ne olivat todella niin ilmeisiä, että voi hyvin kysyä, miten ne olivat voineet jäädä aikaisemmin huomaamatta.” (66) Kaiken tämän seurauksena Piltdownin ihminen poistettiin kiireesti British Museumista, missä se oli ollut esillä yli 40 vuotta.

Nebraskan ihminen: sian hammas

Vuonna 1922 Amerikan luonnonhistorian museon johtaja Henry Fairfield Osborn julisti, että hän oli löytänyt läntisestä Nebraskasta, läheltä Snake Brookia plioseenikaudelta peräisin olevan poskihampaan. Tällä hampaalla väitettiin olevan sekä ihmisen että apinan hampaiden ominaisuuksia. Seurasi syvä tieteellinen väittely, jossa jotkut tulkitsivat hampaan kuuluneen Pithecanthropus erectukselle ja toiset sanoivat sen viittaavan lähempänä ihmistä olevaan olentoon. Tämä laajaa keskustelua herättänyt fossiili nimettiin ”Nebraskan ihmiseksi”. Sille annettiin heti myös tieteellinen nimi, *hesperopithecus haroldcooki*.

Monet auktoriteetit antoivat tukensa Osbornille. **Tämän yksittäisen hampaan perusteella piirrettiin rekonstruktioita Nebraskan ihmisen päästä ja kehosta.** Lisäksi Nebraskan ihminen sekä hänen vaimonsa ja lapsensa kanssa kuvattiin perheenä luonnollisessa ympäristössä.

Kaikki nämä rakennelmat kehiteltiin vain yhdestä hampaasta. Evolutionisti-piirit tunnustivat tämän ”aaveihmisen” siinä määrin, että heidän yhteen hampaaseen perustamiaann ennakkoluuloisia päätelmiään vastustanutta William Bryania arvosteltiin ankarasti.

Vuonna 1927 löydettiin myös luurangon muita osia. Näiden myöhemmin löydettyjen palasten perusteella hammas ei kuulunut ihmiselle eikä apinalle. Sen

**IMAGINARY
DRAWING**

The picture on the left was drawn on the basis of a single tooth and it was published in the *Illustrated London News* magazine on July 24, 1922. However, the evolutionists were extremely disappointed when it was revealed that this tooth belonged neither to an ape-like creature nor to a man, but rather to an extinct pig species.

oivallettiin kuuluneen sukupuuttoon kuolleelle amerikkalaiselle villisikalajille, jota kutsuttiin prosthennopsiksi. William Gregory otsikoi *Science (Luonto)* -lehdessä julkaisemansa artikkelin, jossa hän ilmoitti tästä erehdyksestä: “Hesperopithecus: Apparently not an ape nor a man” (“Hesperopithecus: aivan ilmeisesti ei apina eikä ihminen”). Sitten kaikki piirrokset hesperopithecus haroldcookista ja ”hänen perheestään” poistettiin kiireesti evolutionistisesta kirjallisuudesta.

Ota Benga: afrikkalainen häkissä

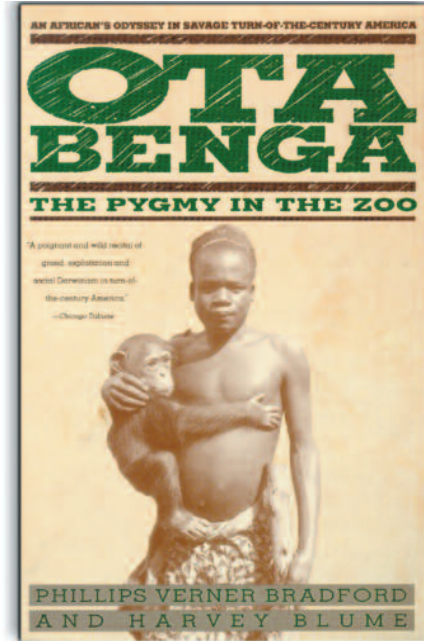
Kun Darwin oli kirjassaan *The Descent of Man (Ihmisen polveutuminen)* väittänyt, että ihminen oli kehittynyt vähitellen apinan kaltaisista olennoista, hän alkoi etsiä fossiileja väitteensä todistamiseksi. Jotkut evolutionistit kuitenkin uskoivat, että puolittain ihmisen, puolittain apinan kaltaisia olentoja saattoi löytää paitsi fossiiliaineistosta, myös elävinä eri puolilta maailmaa. 1900-luvun alkupuolella nämä pyrkimykset löytää **eläviä siirtymämuotoja** johtivat valitettaviin tapauksiin. Yksi julmimmista on tarina Ota Benga -nimisestä pygmistä.

Evolutionistinen tutkija otti Ota Bengan kiinni Kongossa vuonna 1904. Hänen nimensä tarkoittaa hänen omalla kielellään ystävää. Hänellä oli vaimo ja kaksi lasta. Kahlittuna ja häkissä kuin eläin hänet vietiin Yhdysvaltoihin, missä evolutionistitutkija esitteli häntä yleisölle St. Louisin maailmannäyttelyssä muiden apinalajien rinnalla ja nimitti häntä **“ihmistä lähimmäksi siirtymämuo-**

doksi”. Kaksi vuotta myöhemmin hänet vietiin Bronxin eläintarhaan New Yorkiin ja siellä häntä pidettiin näytteillä kategoriassa ”ihmisen muinaiset esi-isät” yhdessä muutamien simpanssien, Dinah-nimisen gorillan ja Dohung-nimisen orangin kanssa. Eläintarhan evolutionistinen johtaja Dr William T. Hornaday piti pitkiä puheita siitä, miten ylpeä hän oli, kun hänellä oli tämä poikkeuksellinen siirtymämuoto eläintarhaan, ja hän kohteli Ota Bengaa kuin tavallista eläintä. Kykenemät-

tömänä kestämaan saamaansa kohtelua Ota Benga lopulta teki itsemurhan. (68)

Piltdownin ihminen, Nebraskan ihminen, Ota Benga... Nämä skandaalit osoittavat, että evolutionistit eivät epäröi käyttää mitä tahansa epätieteellistä menetelmää todistaakseen teorianensa oikeaksi. Kun pidämme tämän mielessämme ja tarkastelemme muita ihmisen evoluution myytin niin sanottuja todisteita, kohtaamme samanlaisen tilanteen. Löydämme vain kuvitteellisen tarinan ja vapaaehtoisten armeijan, joka on valmis yrittämään mitä tahansa todistaakseen tarinan oikeaksi.

Ihmisen Evoluution Rakennelma

Edellisissä luvuissa olemme nähneet, että luonnossa ei ole elävien olentojen kehittymistä aikaansaavia mekanismeja ja että eliölajit eivät ole syntyneet evoluutioprosessin tuloksina vaan lähinnä ilmaantuneet yhtäkkiä ja nykyisessä täydellisessä muodossaan. Toisin sanoen ne luotiin yksilöllisesti. Siten on ilmeistä, että myös ”ihmisen evoluutio” on vain tarua eikä sitä koskaan todella tapahtunut.

Mitä evolutionistit siis esittävät tämän tarinan perustaksi?

Tämä perusta on lukuisien sellaisten fossiilien olemassaolo, joista evolutionistit voivat rakentaa kuvitteellisia tulkintoja. Historian aikana on elänyt yli **6 000** apinalajia, ja suurin osa niistä on kuollut sukupuuttoon. Nykyään maapallolla elää vain **120** apinalajia. Nämä noin 6000 apinalajia, joista suurin osa on sukupuuttoon kuolleita, muodostavat evolutionisteille rikkaan lähdeaineiston.

Evolutionistit laativat ihmisen evoluution rakennelman asettamalla joitain heidän tarkoitukseensa sopivia kalloja järjestykseen pienimmästä suurimpaan ja sirottelemalla niiden joukkoon joitain sukupuuttoon kuolleiden ihmisrotujen kalloja. Tämän rakennelman mukaan nykyajan ihmisillä ja suurilla apinoilla on yhteiset esi-isät. Nämä olennot kehittyivät ajan kuluessa, ja joistain tuli nykyajan apinoita, kun taas toista evoluution haaraa seuranneesta ryhmästä tuli nykyajan ihmisiä.

Kaikki paleontologiset, anatomiset ja biologiset löydöt ovat kuitenkin osoittaneet tämän väitteen yhtä keksytyksi ja epäpäteväksi kuin kaikki muutkin evoluutioväitteet. Ei ole esitetty mitään päteviä ja todellisia todisteta, jotka vahvistaisivat yhteyden ihmisen ja apinan välillä – vain väärennöksiä, vääristymiä sekä harhaanjohtavia piirroksia ja kommentteja.

Fossiiliaineisto osoittaa, että kautta historian ihmiset ovat olleet ihmisiä ja apinat apinoita. Jotkut evolutionistien ihmisen esi-isiksi väittämät fossiilit liittyvät ihmisrotuihin, jotka elivät hyvin äskettäin, noin 10 000 vuotta sitten, ja katosivat. Lisäksi monilla nykyään elävillä ihmisyyhteisöillä on samanlainen fyysinen ulkomuoto ja ominaisuudet kuin näillä sukupuuttoon kuolleilla ihmisroduilla, joita evolutionistit väittävät ihmisen esi-isiksi. Kaikki nämä ovat selviä todisteita siitä,

että ihminen ei ole missään historian vaiheessa käynyt läpi evoluutioprosessia.

Tärkeintä on, että ihmisen ja apinoiden välillä on lukuisia anatomisia eroa-
vuuksia ja että mikään niistä ei ole sellainen, joka voisi olla tuloksena evoluutioprosessista. Yksi näistä piirteistä on **kaksijalkaisuus**. Kuten kuvailemme myöhemmin yksityiskohtaisesti, kaksijalkaisuus on ihmiselle ominaista, ja se on yksi tärkeimmistä ihmisen eläimistä erottavista piirteistä.

Kuvitteellinen ihmisen sukupuu

Darwinilaisen väitteen mukaan nykyinen ihminen on kehittynyt joistain apinan kaltaisista olennoista. Tämän väitetyn evoluutioprosessin aikana, jonka oletetaan alkaneen neljä – viisi miljoonaa vuotta sitten, väitetään eläneen nykyisen ihmisen ja hänen esi-isänsä välisiä siirtymämuotoja. Tämän täysin kuvitteellisen rakennelman mukaan neljä peruskategoriaa ihmisen sukupuussa ovat:

Australopithecine (monikkomuoto sanasta Australopithecus)

Homo habilis

Homo erectus

Homo sapiens

Evolutionistit kutsuvat niin sanottuja ensimmäisiä ihmisen ja apinoiden yhteisiä esi-isiä nimellä **“australopithecus”**, joka tarkoittaa ”eteläisen Afrikan apina”. Australopithecus on vain vanha sukupuuttoon kuollut apinalaji, jota oli useita tyyppejä. Jotkut niistä olivat voimakasrakenteisia, toiset pieniä ja hoikkia.

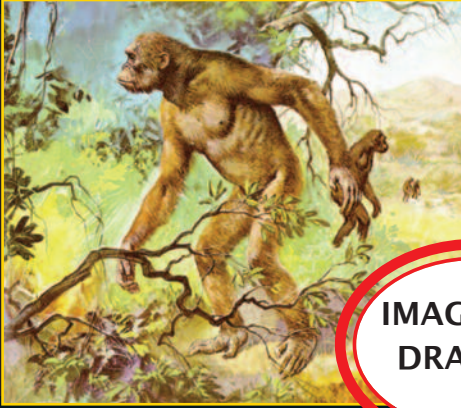
Evolutionistit luokittelevat ihmisen evoluution seuraavan vaiheen luokkaan ”homo” eli ”ihminen”. Evoluutioväitteen mukaan homo-sarjan olennot olivat kehittyneempiä kuin australopithecus eivätkä eronneet kovin paljon nykyisestä ihmisestä. Meidän aikamme nykyihmisen eli homo sapiensin sanotaan muotoutuneen tämän lajinkehityksen viimeisessä vaiheessa.

Sellaiset fossiilit kuin **Jaavan ihminen**, **Pekingin ihminen** ja **Lucy**, jotka esiintyvät ajoittain tiedotusvälineissä ja löytyvät evolutionistisista julkaisuista ja oppikirjoista, kuuluvat johonkin edellä mainituista lajeista. Näiden lajien oletetaan myös haarautuvan alalajeiksi.

Jotkut menneisyyden ehdokkaat siirtymämuodoiksi, kuten **ramapithecus**, täytyi jättää pois ihmisen sukupuusta, kun niiden oli ymmärretty olleen tavallisia apinoita. (69)

Mutta laatimalla ketjun “australopithecine > homo habilis > homo erectus > homo sapiens” evolutionistit tarkoittavat, että kukin näistä lajeista on seuraavan esimuoto. Paleoantropologien äskettäiset löydöt ovat kuitenkin paljastaneet, että

A SINGLE JAWBONE AS A SPARK OF INSPIRATION

**IMAGINARY
DRAWING**

The first Ramapithecus fossil found: a missing jaw composed of two parts. (on the right). The evolutionists daringly pictured Ramapithecus, his family and the environment they lived in, by relying only on these jawbones.

ustralopithecine, homo habilis ja homo erectus elivät eri puolilla maapalloa samanaikaisesti. Lisäksi tietty osa homo erectukseksi luokiteltavia ihmisiä on elänyt vielä varsin äskettäin. Homo sapiens neanderthalensis ja homo sapiens sapiens (nykyihminen) elivät samanaikaisesti samalla alueella. Tämä tilanne osoittaa aivan ilmeisesti pätemättömäksi väitteen, että niistä toinen olisi ollut toisen esimuoto.

Kaikki löydöt ja tieteelliset tutkimukset ovat olennaisesti paljastaneet, että fossiiliaineisto ei tue evolutionistien ehdottamaa evoluutioprosessia. Evolutionistien ihmisen esi-isiksi väittämät fossiilit kuuluvat todellisuudessa joko eri ihmisroduille tai apinalajeille.

Mitkä fossiilit sitten ovat ihmisiä ja mitkä apinoita? Onko mahdollista pitää mitään niistä siirtymämuotona? Saadaksemme vastaukset tarkastelemme kutakin luokkaa tarkemmin.

Australopithecus: apinalaji

Ensimmäinen luokka on nimetty ”australopithecus” eli ”eteläinen apina”. Näiden olentojen oletetaan ilmaantuneen ensin Afrikkaan noin neljä miljoonaa vuotta sitten, ja niitä eli vielä miljoona vuotta sitten. Australopithecinen joukossa on eri luokkia. Evolutionistit olettavat ensimmäisen Australopithecus-lajin olleen a. afarensis. Sen jälkeen tuli a. africanus, jolla oli ohuemmat luut, ja sitten suhteellisen suuriluinen a. robustus.

Kaikki australopithecus-lajit ovat sukupuuttoon kuolleita apinoita, jotka muistuttavat nykyisiä apinoita. Niiden kallon tilavuus on sama tai pienempi kuin nykyisillä simpansseilla. Kuten simpansseilla, niillä käsissä ja jaloissa on ulkonevia osia, joita ne käyttävät puissa kiipeilemiseen, ja niiden jaloissa on tarttumistoiminto puun oksasta kiinni pitämistä varten. Ne ovat lyhyitä, enintään 130 cm:n pituisia, ja aivan kuin simpansseilla uros on naarasta suurempi. Monet piirteet, kuten kallon yksityiskohdat, silmien lähekkäisyys, terävät poskihampaat, alaleuan rakenne, pitkät käsivarret ja lyhyet alaraajat, todistavat, että nämä olennot eivät eronneet nykyisistä apinoista.

Evolutionistit väittävät, että vaikka australopithecinella oli apinan anatomia, ne **kävelivät pystyasennossa** kuin ihmiset ja toisin kuin apinat.

Sellaiset paleoantropologit kuin Richard Leakey ja Donald C. Johanson ovat puolustaneet tätä pystyssä kävelemisen väitettä vuosikymmenten ajan. Monet tiedemiehet ovat kuitenkin tehneet paljon tutkimusta australopithecinen luuston rakenteesta ja todistaneet tämän väitteen pätemättömyyden. Maailmankuulujen englantilaisen ja amerikkalaisen anatomin Lord Solly Zuckermanin ja professori Charles Oxnardin tekemät laajat tutkimukset erilaisista australopithecus-näytteistä ovat osoittaneet, että nämä olennot eivät olleet kaksijalkaisia vaan että ne liikkuvat samalla tavoin kuin nykyajan apinat. Englannin hallituksen toimeksianosta näiden fossiilien luita viidentoista vuoden ajan tutkinut Lord Zuckerman ja hänen viiden asiantuntijan ryhmänsä tulivat siihen johtopäätökseen, että **australopithecine olivat vain tavallisia apinoita eivätkä missään tapauksessa kulkeneet kahdella jalalla**, vaikka Zuckerman oli itse evolutionisti. (70) Vastaavasti toinen asiaa koskeneesta tutkimuksesta tunnettu evolutionisti Charles E. Oxnard piti australopithecinen luuston rakennetta samankaltaisena kuin nykyisten orangien. (71) Lopulta vuonna 1994 Liverpoolin yliopiston tutkijaryhmä Englannissa käynnisti laajan tutkimuksen saavuttaakseen lopullisen johtopäätöksen. Viimein he päätyivät siihen, että **”australopithecine olivat nelijalkaisia”**. (72)

Australopithecinella ei ole mitään yhteyttä ihmiseen ja ne ovat yksinkertaisesti sukupuuttoon kuollut apinalaji.

Homo habilis: ihmisenä esitetty apina

Suuret yhtäläisyydet australopithecinen ja simpanssien luuston ja kallon rakenteiden välillä ja sen väitteen kumoaminen, että australopithecine olisivat kävelleet kahdella jalalla, aiheuttivat suuria pulmia evolutionistisille paleoantropologeille. Syynä oli se, että kuvitteellisen evoluutorakennelman mukaan homo erectus seurasi australopithecinea. Kuten etuliite ”homo” eli ”ihminen” osoittaa, **homo erectus** oli ihmisluokka ja sen luuranko on suora. Sen kallon tilavuus oli kaksinkertainen australopithecinen kalloihin verrattuna. Suora siirtymä australopithecinestä, simpanssien kaltaisista apinoista, homo erectukseen, jonka luuranko ei eronnut nykyisen ihmisen luurangosta, ei ole mahdollista edes evoluutioteorian mukaan. Siksi tarvitaan linkkejä eli siirtymämuotoja. **Homo habiliksen** käsite syntyi tästä tarpeesta.

Homo habiliksen luokittelun esittivät 1960-luvulla Leakeyt, jotka olivat koko perhe ”fossiilimetsästäjiä”. Leakeyien mukaan tällä uudella heidän homo habilikseksi luokittelemallaan lajilla oli suhteellisen suuri kallon tilavuus, kyky kävellä pystyasennossa ja käyttää kivisiä ja puisia työkaluja. Siten se olisi voinut olla ihmisen esi-isä.

Saman lajin 1980-luvun loppupuolella paljastuneet fossiilit muuttivat tämän näkemyksen täysin. Jotkut näihin uusiin fossiileihin nojautuvat tutkijat kuten Bernard Wood ja C. Loring Brace totesivat, että homo habilis, mikä tarkoittaa työkaluja käyttämään kykenevää ihmistä, pitäisi luokitella australopithecus habilikseksi, työkaluja käyttämään kykeneväksi eteläafrikkalaiseksi apinaksi, koska homo habiliksella oli paljon yhteisiä piirteitä australopithecus-apinoiden kanssa. Sillä oli pitkät käsivarret, lyhyet alaraajat ja apinamainen luuranko kuten australopithecinella. Sen sormet ja varpaat olivat kiipeämiseen soveltuvat. Sen alaleuan rakenne oli hyvin samanlainen kuin nykyisillä apinoilla. Sen 600 millilitran kallon tilavuus oli myös merkki siitä, että se oli apinoita. Evolutionistien erilaisena lajina esittelemä homo habilis oli siis todellisuudessa apinalaji niin kuin muutkin australopithecine.

Seuraavina vuosina suoritetut tutkimukset osoittivat todella, että homo habilis ei eronnut australopithecinestä. Tim Whiten löytämä luurankofossiili OH62 näytti, että tällä lajilla oli **pieni kallon tilavuus, pitkät käsivarret** ja puissa kiipeilyn mahdollistavat **lyhyet alaraajat**, aivan kuten nykyisillä apinoilla.

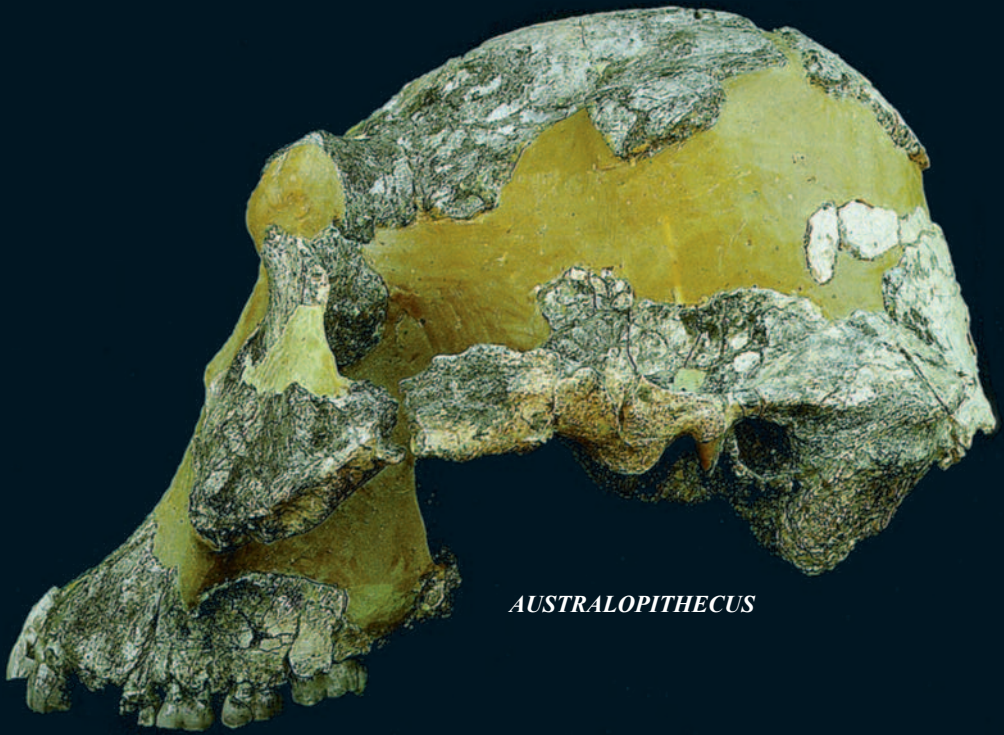
Australopithecus Aferensis: An Extinct Ape

The first fossil found in Ethiopia, Hadar, which is to be supposed to belong to *Australopithecus aferensis* species: AL 288-1 or "Lucy". For a long time, evolutionists struggled to prove that Lucy could walk upright; but the latest research has definitely established that this animal was an ordinary ape with a bent stride.

The *Australopithecus aferensis* AL 333-105 fossil seen below belongs to a young member of this species. This is why the protrusion has not yet formed on his skull.

AUSTRALOPITHECUS

Above is seen the skull of *Australopithecus africanus* AL 444-2 fossil, and below is the skull of a contemporary ape. The obvious similarity verifies that *A. africanus* is an ordinary ape species without any "human-like" features.

PRESENT-DAY
CHIMP

Amerikkalaisen antropologin Holly Smithin vuonna 1994 tekemät yksityiskohtaiset analyysit osoittivat, että homo habilis ei ollut ”homo” eli ihminen vaan apina. Smith totesi australopithecuksella, homo habiliksella, homo erectuksella ja homo neanderthalensilla tekemistään hammasanalyyseistä:

Kun rajoitamme analyysin näytteisiin, jotka täyttävät nämä kriteerit, solakoiden **australopithecinen ja homo habiliksen hampaiston kehityksen mallit on luokiteltava afrikkalaisille apinoille kuuluviksi**. Homo erectuksen ja homo neanderthalensin hampaistot ovat luokiteltavissa ihmismäisiksi. (73)

Saman vuoden aikana Fred Spoor, Bernard Wood ja Frans Zonneveld päätyivät samaan johtopäätökseen täysin eri menetelmällä. Menetelmä perustui vertailevaan analyysiin ihmisten ja apinoiden sisäkorvassa olevien tasapainon säilyttämisestä vastaavien kaarikäytävien välillä. Pystyssä kävelevän ihmisen kaarikäytävä erosi huomattavasti kumarassa kulkevien apinoiden kaarikäytävästä. Spoorin, Woodin ja Zonneveldin analysoimissa näytteissä australopithecinen ja lisäksi homo habiliksen sisäkorvan kaarikäytävät olivat samalaiset kuin nykyisten apinoiden. Homo erectuksen sisäkorvan kaarikäytävä oli samanlainen kuin nykyisen ihmisen. (74)

Tämä löytö tuotti kaksi tärkeää tulosta:

Homo habilikseksi nimetyt fossiilit eivät todella kuuluneet ”homo”-luokkiin eli ihmisiin vaan australopithecineen eli apinoihin

Sekä homo habilis että australopithecine olivat kumarassa kulkevia olentoja ja niillä oli siten apinan luuranko. Niillä ei ole mitään yhteyttä ihmiseen.

Homo rudolfensis: väärin yhdistetyt kasvot

Homo rudolfensis on vuonna 1972 löydetuille fossiilille kappaleille annettu nimi. Tämän fossiilin edustama luokka nimettiin homo rudolfensikseksi, koska kappaleet löydettiin läheltä Rudolf-jokea Keniasta. Useimmat paleoantropologit myöntävät, että nämä fossiilit eivät kuulu erilliseen lajiin vaan että homo rudolfensikseksi kutsuttu olento oli todellisuudessa homo habilis.

Fossiilit esiin kaivanut Richard Leakey esitteli 2,8 miljoonan vuoden ikäiseksi väitetyn kallon ”KNM-ER 1470” antropologian historian suurimpana löytönä, ja tällä oli kauaskantoisia vaikutuksia. Leakeyn mukaan tämä olento, jolla oli pieni kallon tilavuus kuten australopithecuksella mutta ihmismäiset kasvot, oli puuttunut linkki australopithecuksen ja ihmisen välillä. Pian kuitenkin paljastui, että kallon ”KNM-ER 1470” ihmismäiset kasvot, jotka esiintyivät usein tieteellisten lehtien kansissa, olivat tulos – mahdollisesti tarkoituksellisesta – virheellisestä

Homo Habilis: Another Extinct Ape

For a long time, evolutionists argued that the creatures they called *Homo habilis* could walk upright. They thought that they had found a link stretching from ape to man. Yet, the new *Homo habilis* fossils Tim White unearthed in 1986 and named as OH 62 disproved this assertion. These fossil fragments showed that *Homo habilis* had long arms and short legs just like contemporary apes. This fossil put an end to the assertion proposing that *Homo habilis* was a bipedal being able to walk upright. In truth, *Homo habilis* was nothing but another ape species.

"OH 7 *Homo habilis*" seen on the down left has been the fossil which best defined the mandibular features of the *Homo habilis* species. This mandible fossil has big incisary teeth. Its molar teeth are small. The shape of the mandible is square. All these qualities make this mandible look very similar to that of today's apes. In other words, *Homo habilis'* mandible once more confirms that this being is actually an ape.

kallon osien yhdistämisestä. Ihmiskasvojen anatomiaa tutkinut professori Tim Bromage jäsenteli tätä tosiasiaa, jonka hän paljasti tietokonesimulaatioiden avulla vuonna 1992:

Kun se ("KNM-ER 1470") rekonstruoidtiin ensimmäisen kerran, kasvot sovitettiin kalloon melkein pystysuoraan asentoon niin kuin nykyisen ihmisen litteät kasvot. Mutta äskettäiset anatomisten suhteiden tutkimukset ovat osoittaneet, että kasvojen on täytynyt olla huomattavasti ulospäin työntyneet, mikä on muodostanut apina-maisen, australopithecusta muistuttavan ulkonäön. (75)

Evolutionistinen paleontologi J. E. Cronin toteaa asiasta:

...sen suhteellisen karkeasti rakentuneet kasvot, litteähkö nenä-hammasvalli (nasal-alveolar clivus) (joka muistuttaa australopithecuksen koveria kasvoja), matala (ohimoille sijoittuva) kallon enimmäisleveys, voimakkaasti koiramaiset posket ja (säilyneistä juurista päätellen) suuret poskihampaat ovat kaikki suhteellisen alkeellisia piirteitä, jotka liittävät näytteet a. africanuksen luokkaan. (76)

C. Loring Brace Michiganin yliopistosta päätteli saman tuloksena analyysistä, joita hän teki kallon 1470 leuka- ja hammasrakenteilla. Hän sanoi, että leuan ja poskihampaat sisältävän osan koko osoitti kallolle 1470 kuuluneen täsmälleen samanlaiset kasvot ja hampaat kuin australopithecuksella. (77)

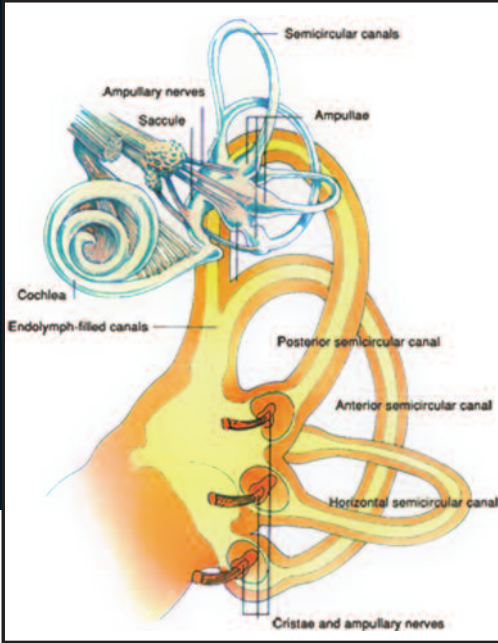
John Hopkins -yliopiston paleoantropologi Alan Walker, joka on tehnyt yhtä paljon tutkimusta KNM-ER 1470:lla kuin Leakey, puolustaa sitä kantaa, että tätä olentoa ei pitäisi luokitella "homoksi" eli sellaiseksi ihmislajiksi kuin homo rudolfensis tai homo habilis vaan se pitäisi lukea australopithecus-lajeihin. (78)

Sellaiset luokittelut kuin australopithecinen ja homo erectuksen väliseksi siirtymämuodoiksi väitetyt **homo habilis ja homo rudolfensis** ovat täysin kuvitteellisia. Kuten monet tutkijat ovat nykyään vahvistaneet, nämä olennot ovat **australopithecus-sarjan jäseniä**. Kaikki niiden anatomiset piirteet paljastavat, että kukin niistä on apinalaji.

Tämän tosiasian vahvisti kahden evolutionistisen antropologin Bernard Woodin and Mark Collardin Science-lehdessä vuonna 1999 julkistama tutkimus. Wood ja Mark selittivät, että homo habilis ja homo rudolfensis (kallo 1470) olivat kuvitteellisia luokkia ja että näihin luokkiin sijoitetut fossiilit pitäisi lukea australopithecus-sukuun.

Vielä myöhemmin fossiililajeja on luokiteltu homo-ryhmiin kuuluviksi niiden absoluuttisen kallontilavuuden sekä kielellistä kykyä, käden käyttöä ja kivi-työkalujen muotoilukykyä koskevien päätelmien perusteella. Harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta suvun määrittelyä ja käyttöä ihmisen evoluution yhteydessä, samoin kuin homo-ryhmän rajaamista on käsitelty ongelmattomana. Mutta... uusi

*The Result of the Analysis of the Inner Ear:
THERE WAS NO TRANSITION FROM APE TO MAN*

A comparative analysis of the semi-circular canals in the inner ear in both humans and apes shows that the fossils long portrayed as the forerunners of human beings were all in fact ordinary apes. The species *Australopithecus* and *Homo habilis* had the inner ear canals of an ape, while *Homo erectus* had human ones.

tietoaines, tuoreet tulkinnot ja paleoantropologisen aineiston rajoitukset tekivät nykyiset ihmisen (homo) luokitteluperusteet pätemättömiksi.

... käytännössä ihmistä muistuttavia fossiileja sijoitetaan homo-ryhmään yhdellä tai useammalla neljästä perusteesta. ... Nyt on kuitenkin ilmeistä, että mikään näistä neljästä kriteeristä ei ole tyydyttävä. Aivojen Rubicon-joki on ongelmallinen, koska absoluuttisen kallontilavuuden biologinen merkitys on kyseenalainen. Samoin on pakottavia todisteita siitä, että kielitoimintoja ei voi luotettavasti päätellä aivojen karkean ulkomuodon perusteella ja että kieleen liittyvät aivojen osat eivät ole niin hyvin paikallistettavissa kuin aikaisemmat tutkimukset olivat antaneet ymmärtää.

... Toisin sanoen homo-suku ei ole suku sellaisena kuin sen on oletettu olevan ja sisältävän alaluokat homo habilis ja homo rudolfensis. Siten homo habilis ja homo rudolfensis (tai homo habilis sensu lato niille, jotka eivät tunnusta alaluokkaa ”varhainen homo”) PITÄISI POISTAA homo-ryhmästä. Ilmeinen luokittelu-

vaihtoehto, joka olisi siirtää yksi tai molemmat näistä luokista olemassa olevaan ”varhaisten ihmisen kaltaisten” luokkaan, ei ole ongelmaton. Mutta me suosittelemme, että toistaiseksi sekä homo habilis että homo rudolfensis siirretään australopithecus-sukuun. (79)

Woodin ja Collardin johtopäätökset vahvistavat sen, mitä olemme selittäneet. Menneisyydessä ei ole elänyt ”alkeellisia ihmisen esi-isiä”. Sellaisina esitetyt olennot olivat tosiasiasa apinoita ja ne on sijoitettava australopithecus-sukuun. Fossiiliaineisto osoittaa, että sukupuuttoon kuolleiden apinoiden ja aineistoon yhätkäkkiä ilmaantuneen homon eli ihmislajin välillä ei ole kehityksellistä suhdetta.

Homo erectus ja sen jälkeläiset: ihmisiä

Evolutionistien mielikuvituksellisen rakennelman mukaan homo-lajin sisäinen kehitys on ollut seuraava: ensin homo erectus, sitten homo sapiens archaic ja Neanderthalin ihminen, myöhemmin Cro-Magnonin ihminen. Kaikki nämä luokat ovat todellisuudessa kuitenkin alkuperäisiä ihmisrotuja. Niiden väliset erot ovat yhtä suuria kuin inuiitin ja mustan afrikkalaisen, tai pygmin ja eurooppalaisen.

Tutkikaamme ensin homo erectusta, joka on mainittu alkeellisimpänä ihmislajin edustajana. Termi homo erectus tarkoittaa ”pystyssä kävelevää ihmistä”. Evolutionistien on täytynyt erottaa nämä ihmiset aikaisemmista lisäämällä pystyssä kävelemisen ominaisuus, koska kaikki käytettävissä olevat homo erectuksen fossiilit ovat suoria sellaisessa määrin, jollaista ei ole havaittu missään australopithecuksen eikä homo habiliksen näytteissä. **Homo erectuksen ja nykyisen ihmisen luurankojen välillä ei ole mitään eroa.**

Ensisijainen syy siihen, että evolutionistit määrittelevät homo erectuksen primitiiviseksi on sen kallon tilavuus (900 – 1100 millilitraa), joka on pienempi kuin nykyihmisellä keskimäärin, ja sen voimakas ulkonevuus kulmakarvojen kohdalla. **Nykyään elävissä kansoissa on kuitenkin monia, joilla on sama kallon tilavuus kuin homo erectuksella,** esimerkiksi pygmit, ja on joitain muita rotuja, joilla on ulkonevat kulmat, esimerkiksi Australian aboriginaalit.

On yleisesti hyväksytty tosiasia, että erot kallon tilavuudessa eivät välttämättä merkitse eroja älykkyudessa tai kyvyissä. Älykkyys riippuu lähinnä aivojen sisäisestä rakenteesta, ei niinkään niiden tilavuudesta. (80)

Homo erectuksen tekivät tunnetuksi Aasiasta löydetty fossiilit **Pekingin ihminen** ja **Jaavan ihminen**. Ajan mittaan kuitenkin ymmärrettiin, että nämä kaksi fossiilia eivät olleet luotettavia. Pekingin ihminen koostui joistain kipsiasasista, joiden alkuperäismallit olivat kadonneet, ja Jaavan ihminen oli pantu kasaan kallon kappaleista ja lantioluusta, joka oli löydetty metrien päästä ilman mitään merk-

Homo erectus: A Real Human Race

Homo erectus means "upright man". All the fossils included in this species belong to particular human races. Since most of the *Homo erectus* fossils do not have a common characteristic, it is quite hard to define these men according to their skulls. This is the reason why different evolutionist researchers have made various classifications and designations. Above left is seen a skull which was found in Koobi Fora, Africa in 1975 which may generally define *Homo erectus*. Above

right is a skull, *Homo ergaster* KNM-ER 3733, which has the obscurities in question.

The cranial capacities of all these diverse *Homo erectus* fossils surge between 900-1100 cc. These figures are within the limits of the contemporary human cranial capacity.

KNM-WT 15000 or Turkana Child skeleton on the right, is probably the oldest and the most complete human fossil ever found. Research made on this fossil which is said to be 1.6 million year old shows that this belongs to a 12 year old child who would become around 1.80 m. tall if he reached adolescence. This fossil which very much resembled to the Neanderthal race, is one of the most remarkable evidence invalidating the story of human's evolution.

The evolutionist Donald Johnson describes this fossil as follows: "He was tall and skinny. His body shape and the proportion of his limbs were the same as the current Equator Africans. The sizes of his limbs totally matched with that of the current white North American adults." (Donald C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981)

kiä siitä, että nämä luut olivat kuuluneet samalle yksilölle. Tämän vuoksi Afrikasta löydetyt homo erectus -fossiilit ovat saaneet kasvavan mekityksen. (On myös huomautettava, että eräät evolutionistit sijoittivat jotkut homo erectus -fossiilit toiseen, **homo ergasteriksi** nimettyyn luokkaan. Heillä on tästä asiasta erimielisyyksiä. Tässä kaikkia näitä fossiileja käsitellään homo erectuksen luokkaan kuuluvina.)

Kuuluisin Afrikasta löydetty homo erectus -näyte on Keniasta Turkana-järven läheltä löydetty Narikotome homo erectus eli **Turkana Boy**. On vahvistettu, että tämä fossiili on jäännös 12-vuotiaasta pojasta, joka olisi nuoruusiässä ollut 1,83 m pitkä. Fossiilin luurangon rakenne ei eroa nykyihmisen luurangosta. Amerikkalainen paleoantropologi Alan Walker sanoi epäilevänsä, ”ettei keskinkertainen patologi pystyisi erottamaan tätä fossiilia nykyihmisen luurangosta”. (81) Kallosta Walker sanoi, että ”se näytti hyvin paljon Neanderthalin ihmisen kallolta”. (82) Kuten näemme seuraavassa luvussa, Neanderthalin ihmiset olivat moderni ihmisrotu. Siten myös homo erectus oli moderni ihmisrotu.

Jopa evolutionisti Richard Leakey toteaa, että erot homo erectuksen ja nykyihmisen välillä eivät ole rodullista vaihtelua suurempia.

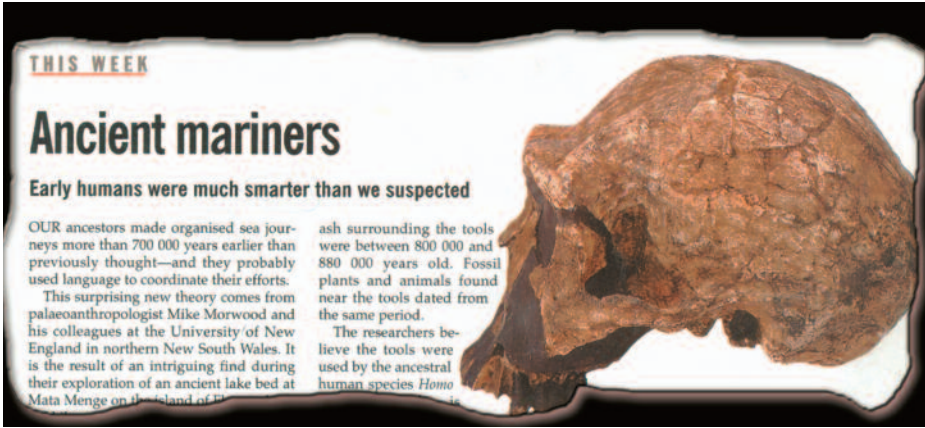
Voi myös nähdä eroja kallon tilavuudessa, kasvojen ulkonevuudessa, kulmien karkeudessa ja niin edelleen. **Nämä erot eivät todennäköisesti ole ilmeisempiä kuin nykyisen ihmisen eri maantieteellisten rotujen välillä.** Sellaista biologista muuntelua syntyy, kun populaatiot ovat toisistaan erotettuina huomattavan pitkiä aikoja. (83)

Professori William Laughlin teki laajoja tutkimuksia inuiiteilla ja Aleuttien saarten ihmisillä ja huomasi näiden ihmisten olevan merkittävästi homo erectuksen kaltaisia. Laughlin tuli siihen johtopäätökseen, että kaikki nämä eri muodot olivat nykyihmisen (homo sapiensin) eri rotuja.

Kun otamme huomioon valtavat erot sellaisten nykyisten kaukaisten ryhmien välillä kuin eskimot ja bushmannit, joiden tiedetään kuuluvan samaan ja ainoaan homo sapiens -lajiin, tuntuu oikeutetulta päätellä että sinanthropos (homo erectus -näyte ALC) kuuluu tähän samaan monimuotoiseen lajiin. (84)

Se tosiasia, että homo erectus on tarpeeton luokka ja että homo erectus -luokkaan sijoitetut fossiilit eivät itse asiassa eroa niin paljon homo sapiensista, että niitä täytyisi pitää eri lajina, on viime aikoina kuultu tiedeyhteisössä yhä useammin. *American Scientist* (*Amerikkalainen tiedemies*) -lehti teki kysymystä koskeista keskusteluista yhteenvedon, ja vuonna 2000 järjestettiin aihetta käsitellyt konferenssi.

700 THOUSAND YEAR OLD MARINERS

"Early humans were much smarter than we suspected..."

News published in *New Scientist* on March 14th 1998 tells us that the humans called *Homo Erectus* by evolutionists were practicing seamanship 700 thousand years ago. These humans, who had enough knowledge and technology to build a vessel and possess a culture that made use of sea transport, can hardly be called "primitive".

Useimmat Senckenbergin konferenssin osanottajat osallistuivat Michiganin yliopiston Milford Wolpoffin, Canberran yliopiston Alan Thornen ja heidän työtoveriensa käynnistämään kiihkeään väittelyyn homo erectuksen luokittelustatuksesta. He perutelivat voimakkaasti, että homo erectus ei ollut pätevä laji ja että se pitäisi poistaa luokittelujärjestelmästä kokonaan. Kaikki homo-suvun jäsenet ovat kahden miljoonan vuoden ajan ja nykypäivään asti kuuluneet samaan suuresti vaihtelevaan ja laajalle levinneeseen homo sapiens -lajiin ilman mitään luonnollisia katkoksia tai alaluokkia. Konferenssin aihetta, homo erectusta, ei ollut olemassa. (85)

”Homo erectusta ei ole” tarkoittaa, että homo erectus ei ole erillinen laji vaan kuuluu homo sapiens -lajiin.

Toisaalta on valtava kuilu homo erectuksen eli ihmisrodun ja sitä ihmisen evoluution rakennelmassa edeltäneiden apinoiden (australopithecuksen, homo habiliksen ja homo rudolfensiksen) välillä. Tämä tarkoittaa sitä, että ensimmäiset ihmiset ilmaantuivat fossiiliaineistoon äkkiä ja suoraan ilman mitään edeltävää kehityshistoriaa. Ei voi olla tämän suurempaa osoitusta siitä, että ihminen luotiin.

Tämän tosiasian myöntäminen on kuitenkin täysin vastoin evolutionistien dogmaattista filosofiaa ja ideologiaa. Tämän vuoksi he yrittävät esittää todellisuudessa ihmismäisen homo erectuksen puoliksi apinan kaltaisena olentona. He piirtävät homo erectus -rekonstruktioihinsa itsepintaisesti ihmisapinan kasvopiirteet. Toisaalta he samanlaisilla piirtämismenetelmillä inhimillistävät australopithecuk-

sen tai homo habiliksen kaltaisia apinoita. Tällä keinolla he pyrkivät lähentämään apinoita ja ihmisiä toisiinsa ja siten sulkemaan kuilua näiden erillisten luokkien välillä.

Neanderthalit

Neanderthalit olivat ihmisiä, jotka ilmaantuivat Eurooppaan yhtäkkiä 100 000 vuotta sitten ja katosivat tai sulautuivat – sekoittumalla toisiin rotuihin – hiljaisesti mutta nopeasti 35 000 vuotta sitten. Ne erosivat nykyihmisistä vain siten, että niiden luuranko oli karkeampi ja kallon tilavuus hieman suurempi.

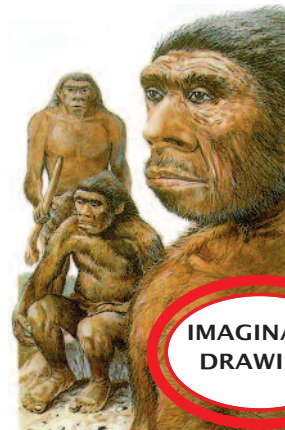
Neanderthalit oli ihmisrotu, ja useimmat myöntävät nykyään tämän tosiasian. Evolutionistit ovat yrittäneet kovasti esittää ne ”alkeellisena lajina”. Kaikki löydöt ovat kuitenkin osoittaneet, etteivät ne eronneet nykyajan rotevasta kadunmiehestä. Aiheen huomattava asiantuntija, New Mexicon yliopiston paleoantropologi Erik Trinkaus kirjoittaa:

Neanderthalin luurankojäännösten ja nykyihmisen luurangon yksityiskohtainen vertailu ovat näyttäneet, ettei **neanderthalin luurangossa ole mitään sellaista, mikä ratkaisevasta viittäisi nykyihmisen kykyjä vähäisempiin** karkea- ja hienomotorisiin, älyllisiin tai kielellisiin **kykyihin**. (86)

Monet nykyiset tutkijat määrittelevät neanderthalin nykyihmisen alalajiksi ja kutsuvat sitä nimellä ”homo sapiens neandertalensis”. Löydöt todistavat, että neanderthalit hautasivat vainajansa ja muotoilivat soittimia sekä että heillä oli kulttuuriyhteyksiä samaan aikaan eläneisiin homo sapiens sapiens -yhteisöihin. Täsmällisesti sanottuna neanderthalit olivat karkearakenteinen ihmisrotu, joka yksinkertaisesti katosi ajan mittaan.

Homo sapiens archaic, homo heilderbergensis ja Cro-Magnonin ihminen

Arkaainen homo sapiens on kuvitteellisessa evoluutorakennelmassa viimeinen vaihe ennen nykyihmistä. Evolutionisteilla ei itse asiassa ole paljon sanottavaa näistä ihmisistä, koska niiden ja nykyihmisen välillä on vain hyvin pieniä eroja. Jotkut tutkijat jopa sanovat, että tämän rodun edustajia elää vielä nykyään, ja mainitsevat Australian aboriginaalit esimerkkinä. Kuten arkaaisella homo sapiensilla myös

FALSE MASKS: Although no different from today's man, Neanderthals are still depicted as ape-like by evolutionists.

aboriginaaleilla on paksut ulospäin työntyvät kulmakarvat, sisään kääntyvä alaleuan rakenne ja hieman pienempi kallon tilavuus. Lisäksi on tehty tärkeitä löytöjä, jotka viittaavat, ettei ole kovin kauan siitä, kun sellaisia ihmisiä eli Unkarissa ja joissain Italian kylissä.

Evolutionistisessa kirjallisuudessa homo heilderbergensiksenä mainittu ryhmä on itse asiassa sama kuin homo sapiens archaic. Syynä siihen, että käytetään kahta eri termiä viittaamaan samaan ihmisrotuun, ovat käsitteelliset erimielisyydet evolutionistien välillä. Kaikki homo heilderbergensiksen ryhmään luokitellut fossiilit osoittavat, että 500 000 ja jopa 740 000 vuotta sitten ensin Englannissa ja myöhemmin Espanjassa eli anatomiselta rakenteeltaan nykyisten kanssa hyvin samanlaisia ihmisiä.

Cro-Magnonin ihmisen arvioidaan eläneen noin 30 000 vuotta sitten. Silä oli kupolin muotoinen kallo ja leveä otsa. Kallon tilavuus – 1600 ml – oli suurempi kuin nykyihmisellä keskimäärin. Kallossa oli leveä ulkonemat kulmakarvojen kohdalla ja ulkonema takana, mikä oli ominaista myös neanderthalin ja homo erectuksen kalloille.

Vaikka Cro-Magnonin ihmistä pidetään eurooppalaisena rotuna, sen kallon rakenne ja tilavuus näyttävät hyvin samanlaisilta kuin monien Afrikassa ja tropiikissa nykyään elävien kansojen. Tähän samanlaisuuteen nojautuen Cro-Magnonin arvellaan olleen arkaainen afrikkalainen rotu. Jotkin toiset paleoantropologiset löydöt ovat näyttäneet, että Cro-Magnonin ja neanderthalin rodut sekoittuivat toisiinsa ja loivat perustan nykyisille roduille. Lisäksi nykyään myönnetään, että Cro-Magnonin rodun edustajia elää edelleen eri puolilla Afrikkaa sekä Saluten ja Dordognen alueilla Ranskassa. Myös Puolassa ja Unkarissa on havaittu elävän ihmisiä, joilla on samanlaisia piirteitä.

Esi-isiensä kanssa samaan aikaan eläviä lajeja

Tähän mennessä tutkittu muodostaa selkeän kuvan. Ihmisen evoluution rakenne on täysin kuvitteellinen. Jotta sellainen sukupuu olisi totta, olisi pitänyt tapahtua asteittainen kehitys apinasta ihmiseksi, ja tämän prosessin tallentava fossiiliaineisto olisi pitänyt löytyä. **Apinoiden ja ihmisen välillä on kuitenkin valtava kuilu.** Luurangon rakenne, kallon tilavuus ja sellaiset kriteerit kuin käveleminen pystyssä tai voimakkaasti eteenpäin kumartuneena erottavat ihmisen apinoista. (Edellä mainitun, vuonna 1994 tehdyn, sisäkorvan tasapainokäytävää koskeneen tutkimuksen perusteella australopithecus ja homo habilis luokiteltiin apinoiksi ja homo erectus ihmiseksi.)

Neanderthals: A Robust People

Above is seen *Homo sapiens Neanderthalensis*, Amud 1 skull found in Israel. Neanderthal man is generally known to be robust yet short. However it is estimated that the owner of this fossil had been 1.80 m. high. His cranial capacity is the largest ever seen: 1740cc. Because of all these, this fossil is among the important pieces of evidence definitely destroying the claims that Neanderthals were a primitive species.

Toinen merkittävä löytö, joka todistaa, että näiden eri lajien välillä ei voi olla sukupuuta, on toistensa esi-isiksi ja seuraajiksi väitettyjen lajien eläminen samanaikaisesti. Jos, kuten evolutionistit väittävät, australopithecus muuntui homon habitiksi ja tämä vuorostaan homo erectukseksi, niiden elinaikakausien olisi väistämättä pitänyt seurata toisiaan. Mitään tällaista kronologista järjestystä ei kuitenkaan ole.

Evolutionistien arvion mukaan australopithecus eli aikana noin neljä miljoonaa – noin miljoona vuotta sitten. Homo habitiksi luokiteltujen olentojen on taas ajateltu eläneen noin 1,7 miljoonaa – 1,9 miljoonaa vuotta sitten. Homo rudolfensisen, jonka on sanottu olevan edistyneempi olento, tiedetään olevan jopa 2,5 – 2,8 miljoonaa vuotta vanha. Toisin sanoen homo rudolfensis on melkein miljoona vuotta vanhempi kuin homo habilis, jonka pitäisi olla sen esi-isä. Toisaalta homo erectuksen ikä on peräti 1,6 – 1,8 miljoonaa vuotta, mikä tarkoittaa sitä, että sen näytteet ilmaantuivat maapallolle samana ajanjaksona kuin sen niin sanotun esi-isän, homo habituksen.

Alan Walker vahvistaa tämän tosiasian toteamalla, että ”Itä-Afrikasta on todisteita myöhään säilyneistä pienistä **australopithecus-yksilöistä, jotka olivat samanaikaisia ensimmäisten homo habitusten, sitten homo erectusten kanssa.**” (87) Louis Leakey on löytänyt australopithecuksen, homo habituksen ja homo erectuksen fossiileja lähes rinnakkain Olduvain rotkon alueelta Bed II -kerroksesta. (88)

Mitä varmimmin mitään evolutionistien esittämän kaltaista sukupuuta ei ole. Harvardin yliopiston paleontologi Stephen Jay Gould selittää tämän evoluution umpikujan, vaikka hän on itse evolutionisti:

Mitä tikapuistamme on tullut, jos meillä on kolme samanaikaista ihmisen kaltaisten olentojen linjaa (a. africanus, karkeat australopithecine ja h. habilis), joista mikään ei selvästi polveudu toisesta? Mikään näistä kolmesta ei myöskään osoita mitään kehittymisen merkkejä esiintymisensä aikana. (89)

Kun siirrymme homo erectuksesta homo sapiensiin, näemme taas, ettei voi olla puhuttakaan sukupuusta. On todisteita siitä, että homo erectus ja homo sapiens archaic elivät vielä niin myöhään kuin 27 000 vuotta sitten, jopa vielä 10 000 vuotta sitten. Kow:n suolta Australiasta on löydetty 13 000 vuotta vanhoja homo erectuksen kalloja. Jaavan saarelta löydettiin 27 000 vuotta vanha homo erectuksen kallo. (90)

Homo sapiensin salainen historia

Kiinnostavin ja merkittävin tosiasia, joka mitätöi evoluutioteoriaan kuuluvan kuvitteellisen sukupuun koko perustan, on **nykyihmisen odottamattoman pitkä historia**. Paleonatologinen aineisto paljastaa, että täsmälleen meidän näköisiamme homo sapiens -ihmisiä eli jo miljoona vuotta sitten.

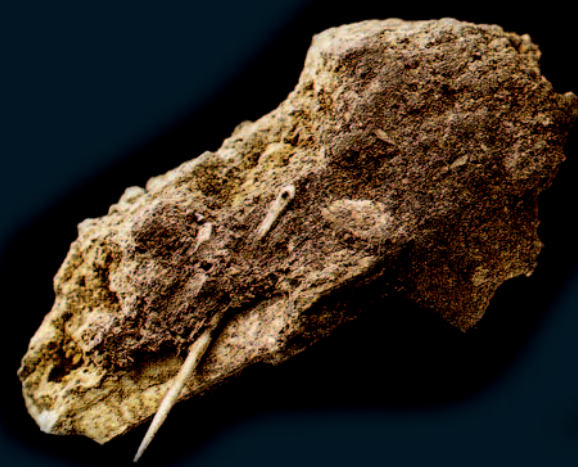
Ensimmäiset tähän aiheeseen liittyvät löydöt teki Louis Leakey, kuuluisa evolutionistinen paleoantropologi. Leakey löysi vuonna 1932 Kanjeran alueelta Victoria-järven ympäristöstä Keniasta useita fossiileja, jotka kuuluivat pleistoseenikauden puoliväliin ja jotka eivät eronneet nykyihmisestä. Pleistoseenikauden puoliväli oli kuitenkin miljoona vuotta sitten. (91) Koska nämä löydöt käänsivät evolutionistisen sukupuun ylösalaisin, jotkut evolutionistiset paleoantropologit torjuivat ne. Leakey kuitenkin väitti aina, että hänen arvionsa olivat oikeita.

Juuri kun tämä ristiriita oli vähällä unohtua, Espanjasta vuonna 1995 esiin kaivettu fossiili paljasti hyvin merkittävällä tavalla, että homo sapiensin historia oli paljon oletettua vanhempi. Tämän fossiilin löysi kolme Madridin yliopiston paleoantropologia Gran Dolinaksi kutsutusta luolasta **Atapuercan** alueelta. Fossiili kuului täysin nykyihmiseltä näyttäneen yksitoistavuotiaan pojan kasvoihin. Lapsi oli kuitenkin kuollut 800 000 vuotta sitten. Discover-lehti käsitteli aihetta yksityiskohtaisesti joulukuun 1997 numerossaan.

Löytö järkytti jopa Ferrerasin, Gran Dolinan kaivausten johtajan näkemyksiä. Ferreras sanoi:

Odotimme jotain suurta, jotain kookasta, jotain mahtipontista... tiedättehän, jotain ”alkeellista”. Oletuksemme 800 000 vuotta vanhasta pojasta oli jotain Turkanan pojan kaltaista. Ja löysimme täysin mykyaikaiset kasvat. Minulle tämä on kaikkein vaikuttavinta... Juuri tällaiset asiat ravistelevat ajatuksia. Jonkin näin odottamattoman löytäminen. Ei fossiilien löytäminen. Myös fossiilien löytäminen on odottamatonta, ja ei siinä mitään. Mutta vaikuttavinta on löytää menneisyydestä jotain, minkä ajatteli kuuluvan nykyisyyteen. Se on kuin löytäisi jotain niin kuin... kuin löytäisi

26.000 Year Old Needle

An interesting fossil showing that the Neanderthals had knowledge of clothing: A needle 26,000 years old. (D. Johanson, B. Edgar From *Lucy to Language*, p. 99)

kasettinauhurin Gran Dolinasta. Se olisi hyvin yllättävää.. **Myöhäiseltä pleistoseenikaudelta ei odota löytävänsä kasettaja ja nauhureita. Nykykaikaisten kasvojen löytäminen on sama asia.** Olimme hyvin hämmästyneitä, kun näimme ne kasvot. (92)

Tämä fossiili tähdensi sitä tosiasiaa, että homo sapiensin historian täytyy ulottua 800 000 vuotta taaksepäin. Ensi järkytyksestä toivuttuaan fossiilin löytäneet evolutionistit päättivät, että se kuului eri lajiin, koska evolutionistisen sukupuun mukaan homo sapiensin ei olisi pitänyt elää 800 000 vuotta sitten. Niinpä he tekaisivat kuvitteellisen lajin, **homo antecessorin** ja sijoittivat Atapuercan kallon tähän luokkaan.

1,7 miljoonaa vuotta vanha maja

On tehty monia löytöjä, jotka todistavat homo sapiensin eläneen jopa aikaisemmin kuin 800 000 vuotta sitten. Yksi niistä on Louis Leakeyn Olduvain rotokossa 1970-luvun alkupuolella tekemä löytö. Siellä, Bed II -kerroksessa Leakey sai selville, että australopithecus, homo habilis ja homo erectus elivät rinnakkain samanaikaisesti. Vielä mielenkiintoisempi oli Leakeyn samassa kerrostumasta

(Bed II:sta) löytämä rakennelma. Leakey löysi sieltä **ki-
vimajan** jäännökset. Tapahtuman epätavallinen puoli oli se, että löydetyt rakennukset, jonka kaltaisia käytetään yhä joissain osissa Afrikkaa, on voinut rakentaa vain homo sapiens. Siten Leakeyn löytöjen mukaan australopithecuksen, homo habiliksen ja homo erectuksen sekä nykyihmisen on täytynyt elää rinnakkain noin 1,7 miljoonaa vuotta sitten. (93) Tämä löytö tekee varmasti pätemättömäksi evoluutioteorian, jonka mukaan nykyihminen kehittyi apinan kaltaisista olennoista kuten australopithecuksesta.

One of the most popular periodicals of the evolutionist literature, *Discover*, put the 800 thousand-year-old human face on its cover with the evolutionists' question "Is this the face of our past?".

Nykyihmisen jalanjäljet – 3,6 miljoonaa vuotta vanhat

Jotkut löydöt todella jäljittävät nykyihmisen alkuperän 1,7 miljoonan vuoden taakse. Yksi tärkeimpiä löytöjä ovat Mary Leakeyn Laetolista, Tansaniasta vuonna 1977 löytämät jalanjäljet. Nämä jäljet löydettiin 3,6 miljoonan vuoden ikäiseksi lasketusta kerrostumasta, eivätkä ne eronneet jäljistä, jotka nykyihminen olisi jättänyt.

Mary Leakeyn löytämiä jalanjälkiä tutki myöhemmin joukko kuuluisia paleoantropologeja kuten Don Johanson ja Tim White. Tulokset pysyivät samoina. He kirjoittivat:

Siitä ei ole epäilystäkään... **Ne ovat nykyihmisen jalanjälkien kaltaiset.** Jos yhden sellaisen jättäisi nyt Kalifornian hiekkarannalle ja neljävuotiaalta kysyttäisiin, mikä se on, hän sanoisi heti jonkun kävelleen siinä. Hän ei pystyisi erottamaan sitä sadoista muista hiekkarannan jalanjäljistä, eikä kukaan meistä pystyisi. (94)

Louis Robbins Pohjois-Carolinan yliopistosta esitti jalanjälkiä tutkittuaan seuraavat huomautukset:

Jalan kaari oli koholla – pienellä yksilöllä oli korkeampi kaari kuin minulla –

ja isovarvas oli suuri ja linjassa seuraavan varpaan kanssa... Varpaat saavat otteen maasta niin kuin ihmisen varpaat. Tällaista ei näe muissa eläinkunnan muodoissa. (95)

Jalanjälkien morfologisen muodon tutkimukset näyttivät yhä uudelleen, että ne oli tunnustettava ihmisen jäljiksi ja nimenomaan nykyihmisen (homo sapiens) jäljiksi. Näitä jalanjälkiä myös tutkinut Russell Tuttle kirjoitti:

Pieni paljasjalkainen homo sapiens olisi voinut

tehdä ne... Miltään erottuvilta morfologisilta piirteiltään niiden olentojen jalat, jotka tekivät nämä jäljet, eivät olisi olleet erotettavissa nykyihmisten jaloista. (96)

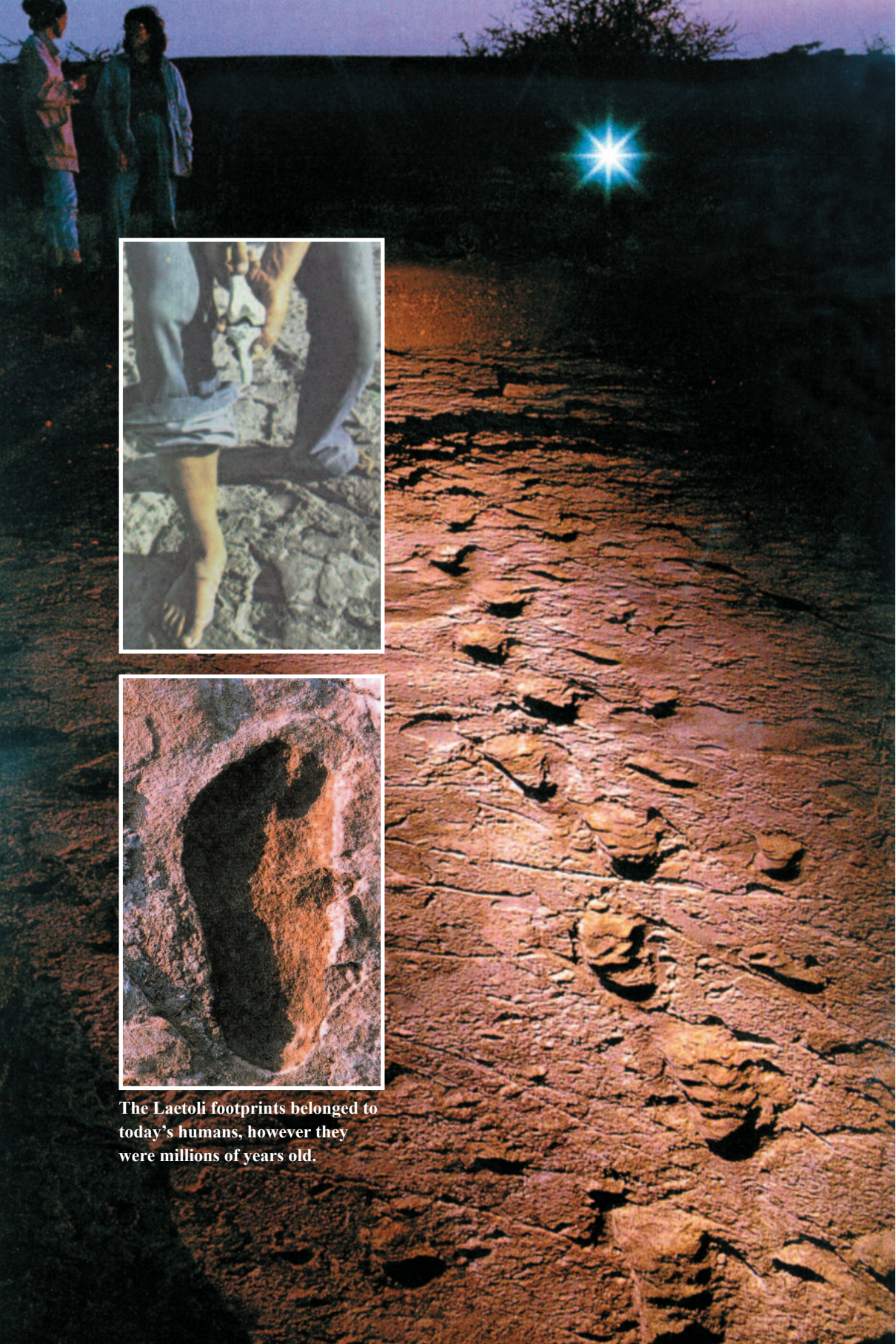
Jalanjälkien puolueeton tutkimus paljasti niiden todelliset tekijät. Todellisuudessa nämä jäljet koostuivat 20 fossiloituneesta kymmenvuotiaan nykyihmisen jalanjäljestä ja 27:stä vielä nuoremman nykyihmisen jalanjäljestä. He olivat varmuudella olleet kaltaisiamme nykyihmisiä.

Tämä tilanne teki Laetolin jalanjäljistä keskustelujen keskipisteen useiksi vuosiksi. Evolutionistiset paleoantropologit yrittivät epätoivoisesti keksiä jäljille selityksen, sillä heidän oli vaikea hyväksyä se tosiasia, että nykyihminen oli kävellyt maapallolla 3,6 miljoonaa vuotta sitten. ”Selitys” alkoi muotoutua 1990-luvulla. Evolutionistit päättivät, että näiden jäkien pitäisi olla australopithecuksen jättämät, koska heidän teoriansa mukaan oli mahdotonta, että 3,6 miljoonaa vuotta sitten olisi elänyt homo-laji. Russell H. Tuttle kirjoitti artikkelissaan vuonna 1990:

Laetolin G-alueen 3,5 miljoonaa vuotta vanhat jalanjäljet muistuttavat tavannukaisesti kengittä kulkevien nykyihmisten jälkiä. Mitkään niiden piirteistä eivät viittaa siihen, että Laetolin ihmisolennot olisivat olleet vähemmän kyvykkäitä kahdella jalalla kulkijoita kuin me olemme. Jos G-jalanjälkien ei tiedettäisi olevan niin vanhat, olisimme valmiit päättämään, että ne on tehnyt suvun homo edustaja... Joka tapauksessa meidän on hyllytettävä löysät oletukset, että jäljet olisi tehnyt joku

Findings of a 1.7 million-year-old hut shocked the scientific community. It looked like the huts used by some Africans today.

The Laetoli footprints belonged to today's humans, however they were millions of years old.

Lucyn kaltainen, australopithecus afarensis. (97)

Nämä 3,6 miljoonaa vuotta vanhoiksi arvioidut jalanjäljet eivät ole voineet kuulua australopithecukselle. Ainoa syy, miksi niiden ajateltiin olevan australopithecuksen jättämät, oli se 3,6 miljoonan vuoden ikäinen vulkaaninen kerrostuma, josta ne löydettiin. Jäljet yhdistettiin australopithecukseen sen oletuksen perusteella, että ihmisiä ei olisi voinut elää niin varhaisena aikana.

Nämä Laetolin jälkien tulkinnat osoittavat hyvin tärkeän tosiasian. Evolutio-
nistit eivät puolusta teoriaansa tieteellisten tosiasioiden perusteella vaan niistä huolimatta.

Tätä teoriaa tuetaan sokeasti mistään piittaamatta, siten että sen kanssa ristiriitaiset tosiasiat jätetään huomiotta tai vääristetään palvelemaan sen tarkoituksia.

Evoluutioteoria ei siis ole tiedettä vaan oppi, jota pidetään yllä tieteestä huolimatta.

Kahdella jalalla kävely evoluution umpikujana

Tähän mennessä käsitellyn fossiiliaineiston lisäksi myös ylipääsemättömät anatomiset kuilut ihmisen ja apinoiden välillä tekevät ihmisen evoluution kuvitelman pätemättömäksi. Yksi näistä kuiluista liittyy kävelemistapaan.

Ihmiset kävelevät pystyssä kahdella jalalla. Tämä on hyvin erikoinen liikkumisen tapa, jota ei esiinny millään muulla lajilla. Joillain eläimillä on rajoittunut kyky liikkua takajaloilla seisten. Sellaiset eläimet kuin karhut ja pienet apinat voivat liikkua tällä tavalla vain harvoin, esimerkiksi pyrkiessään tavoittamaan ruokaa, ja silloinkin vain lyhyen ajan. Normaalisti niiden luurangot nojautuvat eteenpäin ja ne liikkuvat neljällä jalalla.

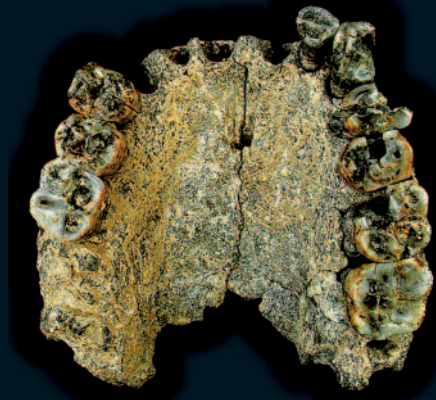
Onko kahdella jalalla kulkeminen kehittynyt pienten apinoiden neljällä jalalla liikkumisesta kuten evolutionistit väittävät?

Ei tietenkään. Tutkimus on osoittanut, että kaksijalkaisuuden evoluutiota ei ole tapahtunut eikä sitä olisi voinut tapahtua. Ensiksikin kaksijalkaisuus ei ole ke-

A Human Mandible Aged 2.3 Million Years

Another example showing the invalidity of the imaginary family tree devised by evolutionists: a human (*Homo sapiens*) mandible aged 2.3 million years. This mandible coded A.L. 666-1 was unearthed in Hadar, Ethiopia.

Evolutionist publications seek to gloss it over by referring to it as "a very startling discovery"... (D. Johanson, Blake Edgar, *From Lucy to Language*, p.169)

hityksellinen etu. Pienten apinoiden liikkumistapa on paljon helpompi, nopeampi ja tehokkaampi kuin ihmisen kaksijalkainen käynti. Ihminen ei voi niin kuin simpanssi hypätä puusta toiseen astumatta maahan eikä juosta 125 km:n tuntinopeudella niin kuin gepardi. Päinvastoin, kahdella jalalla kävelevä ihminen kulkee paljon hitaammin maassa. Samasta syystä ihminen on luonnossa yksi liikkumisen ja puolustautumisen suhteen kaikkein vähiten suojatuista lajeista. Evoluution logiikan mukaan apinoiden ei olisi pitänyt kehittyä omaksumaan kahdella jalalla kulkemista. Sen sijaan ihmisten olisi pitänyt kehittyä nelijalkaisiksi.

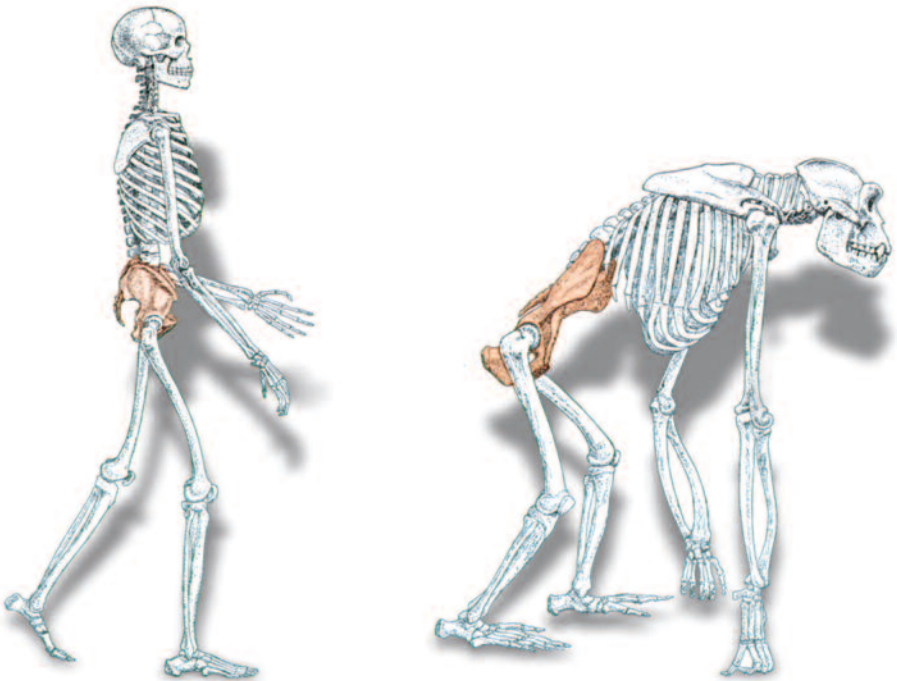
Toinen evoluutioväitteiden umpikuja on, että kaksijalkaisuus ei sovi darwinilaisuuden mukaiseen asteittaisen kehityksen malliin. Tämä evoluution perustan muodostava malli vaatii, että nelijalkaisuuden ja kaksijalkaisuuden välillä olisi yhdistävä askelma. Englantilainen paleoantropologi Robin Crompton osoitti vuonna 1996 tietokoneen avulla toteutetussa tutkimuksessaan, että yhdistävää askelmaa ei voi olla. Crompton tuli seraavaan johtopäätökseen: olento voi kävellä joko pystyssä tai neljällä jalalla. (98) Välimuotokäynti ei ole mahdollinen, koska se kuluttaisi suunnattomasti energiaa. Tämän vuoksi puolittain kahdella jalalla kävelevää olentoa ei voi olla.

Ihmisen ja apinan välinen valtava kuilu ei rajoitu vain kaksijalkaisuuteen. Monia muita kysymyksiä – kuten aivojen kapasiteetti ja kyky puhua – on vielä sel-

vittämättä. Evolutionistinen paleoantropologi Elaine Morgan tekee seuraavan tätä asiaa koskevan tunnustuksen:

Ihmisen neljä huomattavinta mysteeriä ovat: 1) Miksi he kävelevät kahdella jalalla? 2) Miksi he ovat kadottaneet turkkinsa? 3) Miksi heille on kehittynyt niin suuret aivot? 4) Miksi he oppivat puhumaan?

Oikeaoppiset vastaukset näihin kysymyksiin ovat: 1) Emme vielä tiedä. 2) Emme vielä tiedä. 3) Emme vielä tiedä. 4) Emme vielä tiedä. Kysymysten listaa voisi pidentää huomattavasti ilman mitään vaikutusta vastausten yksitoikkoisuuteen. (99)

Recent researches reveal that it is impossible for the bent ape skeleton fit for quadrupedal stride to evolve into upright human skeleton fit for bipedal stride.

Evoluutio – epätieteellinen usko

Lordi Solly Zuckerman on yksi Englannin kuuluisimmista ja kunnioitetuimmista tiedemiehistä. Hän tutki fossiiliaineistoa ja teki monia yksityiskohtaisia tutkimuksia vuosien ajan. Hän sai lordin arvonimen tieteeseen hyväksi tekemistään palveluksista. Zuckerman on evolutionisti. Siksi hänen evoluutiota koskevia kommenttejaan ei voi pitää tahallisesti nurjina huomautuksina. Mutta tutkittuaan vuosien ajan ihmisen evoluution rakennelmaan liittyviä fossiileja hän teki sen johtopäätöksen, että väitetyt kaltaista sukupuuta ei todellisuudessa ole.

Zuckerman myös laatii mielenkiintoisen ”tieteiden kirjon”. Hän muodosti tieteiden kirjon, joka ulottuu hänen tieteellisinä pitämistään epätieteellisiin. Zuckermanin kirjon mukaan tieteellisimpiä eli konkreettisesta tietoaineksestä riippuvia tieteenaloja ovat kemia ja fysiikka. Niiden jälkeen tulevat biologiset tieteet ja sitten sosiaalitieteet. Spektrin äärimmäisessä päässä vähiten tieteellisinä pidettävien tieteiden paikalla ovat yliaistillisen havaitsemisen käsitteet kuten telepatia ja kuudes aisti – ja lopulta ihmisen evoluutio. Zuckerman selittää päättelyään:

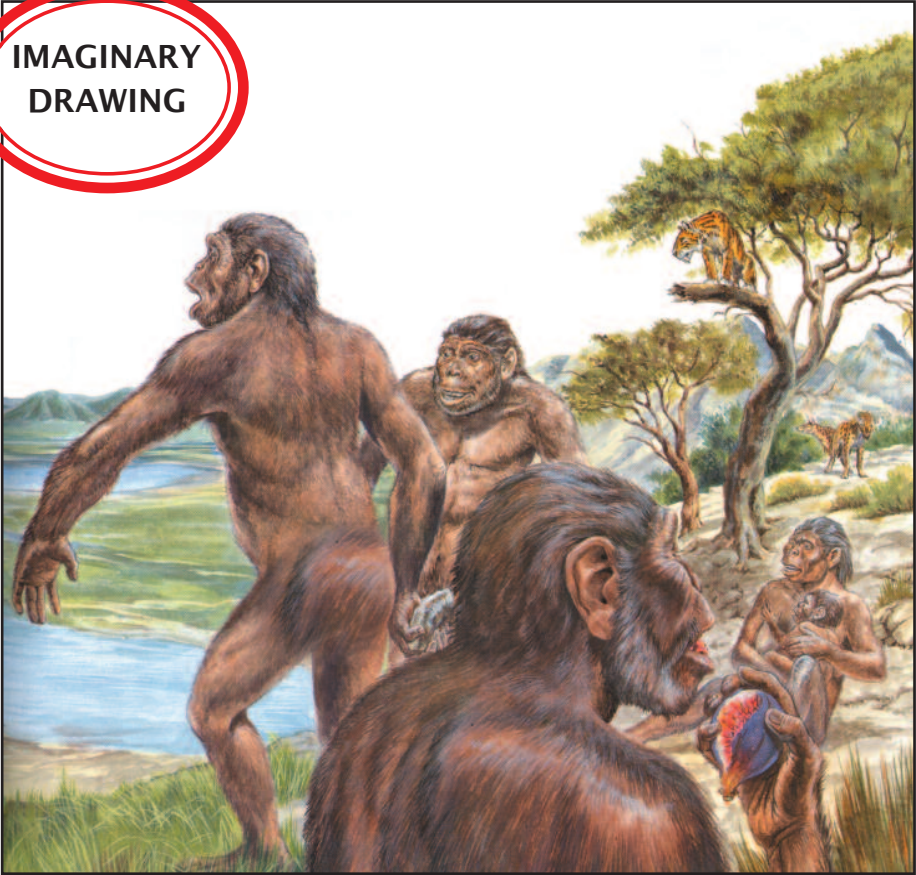
Siirrymme sitten kokonaan pois objektiivisen totuuden alueelta sellaisille oletetun biologisen tiedon alueille kuin yliaistillinen havaitseminen ja **ihmisen fossiilihistorian tulkinta, missä uskovalle on mikä tahansa mahdollista** ja missä harras uskovainen pystyy joskus uskomaan useita ristiriitaisia asioita samanaikaisesti. (100)

Tärkeän ihmisen alkuperää käsittelevän julkaisun *Discovering Archeology (Arkeologian löytäminen)* päätoimittaja Robert Locke kirjoittaa: ”Ihmisen esisien etsiminen saa aikaan enemmän kuumenemistä kuin valaisua”. Hän myös lainaa artikkelissaan kuuluisan evolutionistisen paleoantropologisen tiedemiehen Tim Whiten tunnustusta:

Olemme kaikki turhautuneita ”kaikista niistä kysymyksistä, joihin emme ole pystyneet vastaamaan”. (101)

Artikkelissa on katsaus ihmisen alkuperää koskevan evoluutioteorian umpikujasta ja aiheesta levitetyn propagandan perusteettomuudesta:

IMAGINARY
DRAWING

The myth of human evolution is based on no scientific findings whatsoever. Representations such as the above have no other significance than reflecting evolutionists' imaginative wishful thinking.

Mikään tieteenalue ei ehkä ole kiistanalaisempi kuin ihmisen alkuperän tutkimus. Johtavat paleontologit ovat erimielisiä jopa perustavimmista suuntaviivoista ihmisen sukupuussa. Uusia haaroja kasvaa suuren kohun säestäminä vain kuihtuakseen ja kuollakseen uusien fossiililöytöjen myötä. (102)

Samantasiasian hyväksyi äskettäin myös tunnetun *Nature*-lehden päätoimittaja Henry Gee. Vuonna 1999 julkaistussa kirjassaan *In Search of Deep Time (Syvää aikaa etsimässä)* Gee mainitsee ihmisen evoluution kehitykselliset rakennelmat ”ihmisen ennakkoluuloihin sopimaan muovattuina ja

täydellisesti ihmisen keksiminä luomuksina” ja lisää:

Se, että poimitaan sarja fossiileja ja väitetään niiden muodostavan suvunkehityksen, ei ole testattavan tieteellisen hypoteesin laatimista vaan pätevyydeltään yhtä hyvä väite kuin iltasatu – huvittava, ehkä jopa rakentava, mutta ei tieteellinen. (103)

Mikä sitten on syynä siihen, että niin monet tiedemiehet pitävät niin tiukasti kiinni tästä opista? Miksi he ovat niin kovasti yrittäneet pitää teoriansa hengissä sen kustannuksella, että heidän on täytynyt hyväksyä lukemattomia ristiriitoja ja jättää huomiotta löytämiään todisteita?

Ainoa vastaus on heidän pelkonsa sitä tosiasiaa kohtaan, joka heidän täytyy kohdata, jos he luopuvat evoluutioteoriasta. Tämä tosiasia on se, että Jumala on luonut ihmisen. Ja evolutionistit eivät voi ennako-oletustensa ja materialistisen filosofiansa vuoksi hyväksyä luomisen käsitettä.

Tästä syystä he pettävät itseään, samoin kuin maailmaa käyttämällä hyväksyen tiedotusvälineitä, joiden kanssa he ovat yhteistyössä. Jos he eivät löydä sopivia fossiileja, he ”valmistavat” ne joko kuvitteellisten piirrosten tai keksittyjen mallien muodossa ja yrittävät antaa sen vaikutelman, että evoluution todistavia fossiileja on löydetty. Osa heidän materialistisen näkemyksensä jakavista tiedotusvälineistä yrittää myös pettää yleisöä ja juurruttaa evoluutioteorian ihmisten tietoisuuteen.

Kaikista heidän yrityksistään huolimatta totuus on ilmeinen. Ihminen ei tullut olevaksi evoluutioprosessin kautta vaan Jumalan luomana. Siksi ihminen on vastuussa Jumalalle, vaikka hän olisi kuinka haluton ottamaan vastuuta.

Evolution

Molekyylinen Umpikuja

K

irjan aikaisemmissa osissa on selostettu, miten fossiiliaineisto kumoo evoluutioteorian. Itse asiassa sellaiset selostukset eivät olisi olleet lainkaan tarpeen, koska evoluutioteoria kumoutuu jo paljon ennen kuin päästään väitteisiin ”lajien evoluutiosta” ja fossiilien todistusvoimasta. Teorian heti alkuun merkityksettömäksi tekevä seikka on kysymys siitä, miten elämä ilmaantui maapallolle.

Evoluutioteoria käsittelee tätä kysymystä väittämällä, että elämä alkoi sattumalta muodostuneesta solusta. Tämän rakennelman mukaan neljä miljardia vuotta sitten maapallon varhaisessa ilmakehässä erilaiset elottomat kemialliset yhdisteet kävivät läpi reaktioita, joissa sähkövirtausten ja paineen vaikutukset saivat ne muodostamaan ensimmäisen elävän solun.

Ensimmäiseksi on sanottava, että on epätieteellistä väittää elottomien aineiden voivan liittyä yhteen ja synnyttää elämää. Mitkään kokeet tai havainnot eivät ole tukeneet tällaista väitettä. Elämä syntyy vain elämästä. Jokainen elävä solu muodostuu kopiona toisesta solusta. Kukaan maailmassa ei ole onnistunut muodostamaan elävää solua yhdistämällä elottomia aineita, ei edes parhaissa laboratorioissa.

Evoluutioteoria väittää, että elävän olennon solu, jota ei pystytä saamaan aikaan, vaikka kaikki ihmisen äly, tieto ja teknologia otetaan käyttöön, onnistui kuitenkin muodostumaan sattumalta varhaisen maapallon olosuhteissa. Seuraavilla sivuilla tarkastellaan, miksi tämä väite on vastoin tieteen ja järjen perustavimpia periaatteita.

Taru sattumalta tuotetusta solusta

Jos joku uskoo, että elävä solu voi syntyä sattumasta, mikään ei estä häntä yhtä hyvin uskomasta todeksi seuraavanlaisista tarinaa:

Eräänä päivänä möhkäle kivien väliin puristunutta savea paljaalla maalla on sateen jälkeen kastunut. Auringon noustua savi kuivuu ja kovettuu ja saa jäykän, kestävännä muodon. Myöhemmin nämä muottina toimineet kivet jotenkin hajoavat palasiksi, ja siisti, hyvin muodostunut tiiliskivi tulee näkyviin. Tämä tiili odottaa samoissa luon-

nonoloissa vuosia, että muodostuisi toinen samanlainen tiili. Tämä jatkuu, kunnes satoja ja tuhansia samanlaisia tiiliä on muodostunut samalla paikalla. Sattumalta mikään aikaisemmin muodostuneista tiilistä ei kuitenkaan vahingoitu. Vaikka tiilet ovat alttiina myrskylle, sateelle, tuulelle, paahtavalle auringolle ja jäätävälle kylmyydelle tuhansien vuosien ajan, ne eivät halkeile, hajoa eivätkä kulkeudu pois, vaan ne odottavat samassa paikassa samalla päättäväisyydellä toisten tiilien muodostumista.

Kun tiiliä on riittävästi, ne pystyttävät rakennuksen järjestymällä vierekkäin ja toistensa päälle, sen jälkeen kun ne ovat liikkuneet sattumanvaraisesti luonnon voimien kuten tuulten, myrskyjen ja pyörremyrskyjen avulla. Samanaikaisesti luonnollisissa oloissa muodostuu täydellisellä ajoituksella sellaista ainetta kuin sementtiä tai hiekkaseosta, ja sitä kulkeutuu tiilien väliin niin, että se kiinnittää ne toisiinsa. Tämän kaiken tapahtuessa maassa muodostuu luonnollisissa oloissa rautamalmia ja se asettuu perustuksiksi rakennuksille, jonka tiilet pystyttävät. Prosessin lopputuloksena nousee täydellinen rakennus kaikkine osineen, puosineen ja asennuksineen.

Rakennus ei tietenkään koostu vain perustuksista, tiilistä ja sementistä. Miten siis hankitaan muut puuttuvat ainekset? Vastaus on yksinkertainen. Kaikkia rakennustyömaalla tarvittavia aineita on maassa, jolle rakennus pystytetään. Silikonia lasiin, kuparia sähköjohtoihin sekä rautaa pylväisiin, palkkeihin ja vesijohtoihin on maan alla runsain määrin. Tarvitaan vain ”luonnollisten olosuhteiden” taitoa muotoilla nämä aineet ja asettaa ne paikoilleen rakennuksen sisään. Kaikki asennukset, puosot ja lisävarusteet asettuvat paikoilleen tuulten, sateiden ja myrskyjen avulla. Kaikki on sujunut niin hyvin, että tiilet ovat asettuessaan jättäneet tarvittavat ikkuna-aukot, aivan kuin ne olisivat tienneet luonnollisten olosuhteiden muodostavan myöhemmin jotain lasin kaltaista. Ne eivät myöskään ole unohtaneet jättää tilaa myöhemmin sattumalta muodostuvien vesi- sähkö- ja lämmitysjärjestelmien asentamiselle. Kaikki on sujunut niin hyvin, että yhteensattumat ja ”luonnolliset olosuhteet” ovat tuottaneet täydellisen järjestelmän.

Jos on pystynyt säilyttämään uskonsa tähän tarinaan näin pitkälle, ei pitäisi olla mitään vaikeuksia kuvitella, miten kaupungin muut rakennukset, istutukset, tiet, jalkakäytävät sekä infrastruktuuri, viestintä- ja kuljetusjärjestelmät ovat syntyneet. Kirjoittaja, jolla on teknistä tietoa ja joka on jonkin verran perehtynyt aiheeseen, voi jopa laatia äärimmäisen ”tieteellisen”, muutaman niteen laajuisen teoksen, jossa hän ilmaisee teoriansa ”viemärijärjestelmän evoluutiokehityksestä ja sen yhtäpitävyydestä nykyisten rakenteiden kanssa”. Näistä älykkäistä tutkimuksista voi saada akateemisen kunnianosoituksen, ja tutkija voi pitää itseään ihmiskuntaa valistavana nerona.

Evolutionistien tunnustuksia

Elämän synnyn selittäminen on suurin evoluutioteorian kohtaamista kriiseistä. Orgaaniset molekyylit ovat liian monimutkaisia, jotta niiden voisi selittää syntyneen sattumalta. Lisäksi orgaanisen solun on ollut ilmeisen mahdotonta syntyä sattumalta.

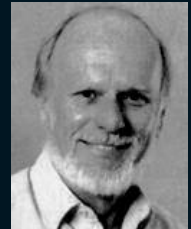
Evolutionistit törmäsivät kysymykseen elämän alkuperästä 1900-luvun toisen neljänneksen aikana. Yksi molekyyllisen evoluution teorian johtavista auktoriteeteista, venäläinen evolutionisti Alexander I. Oparin sanoi vuonna 1936 ilmestyneessä kirjassaan *The Origin of Life* (Elämän alkuperä): ”Valitettavasti solun alkuperä jää kysymykseksi, joka on koko evoluutioteorian hämärin kohta.” (1)

Oparinin jälkeen evolutionistit ovat suorittaneet lukemattomia kokeita, tehneet tutkimusta ja koonneet havaintoja todistaakseen, että solu olisi voinut syntyä sattumalta. Jokainen sellainen yritys on kuitenkin tehnyt yhä selvemmäksi solun monimutkaisen rakenteen ja todistanut yhä enemmän evolutionistien hypoteeseja vastaan. Klaus Dose, Johannes Gutenberg -yliopiston biokemian instituutin johtaja, on todennut:

Elämän alkuperää koskevat yli 30 vuoden kokeilut kemiallisen ja molekyyllisen

evoluution alueilla ovat johtaneet parempaan ymmärrykseen elämän syntyä maapallolla koskevan ongelman valtavuudesta, eivät niinkään mihinkään ratkaisuun. Tällä hetkellä kaikki keskustelut alan pääasiallisista teorioista ja kokeista päätyvät joko umpikujaan tai tiedon puutteen myöntämiseen. (2)

Seuraava San Diego Scripps Instituten geokemistin Jeffrey Badan lausuma tekee selväksi evolutionistien avuttomuuden tässä umpikujassa:

Jeffrey Bada

Nyt jättäessämme 1900-luvun meilä on yhä edessämme ratkaisemattomana sama ongelma kuin 1900-luvun alkaessa: miten elämä sai alkunsa maapallolla. (3)

New York Timesin tiedetoimittaja Nicholas Wade huomautti samaan tapaan kesäkuussa 2000:

Elämän alkuperä maapallolla on kokonaan arvoitus, ja näyttää siltä, että mitä enemmän saadaan tietää, sitä akuutimmaksi arvoitus muuttuu. (4)

Alexander Oparin:

1 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York: Dover Publications, 1953 (Reprint), p.196.

2 Klaus Dose, “The Origin of Life: More Questions Than Answers”, *Interdisciplinary Science Reviews*, Vol 13, No. 4, 1988, p. 348

3 Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, p. 40

4 Nicholas Wade, “Life’s Origins Get Murkier and Messier”, *The New York Times*, June 13, 2000, pp. D1-D2

Evoluutioteoria väittää elämän syntyneen sattumasta. Tämä väite ei ole lainkaan vähemmän absurdi kuin nyt kerrottu tarina, sillä kaikkine toimintajärjestelmineen, yhteydenpito-, kuljetus- ja huoltotoimintoineen solu ei ole vähemmän mutkikas kuin kaupunki.

Solun ihme ja evoluution loppu

Solun monimutkainen rakenne oli tuntematon Darwinin aikana, ja silloin elämän selittäminen sattumilla ja luonnon olosuhteilla tuntui evolutionisteista riittävän vakuuttavalta.

1900-luvun teknologia on auttanut tarkastelemaan perusteellisesti elämän pienimpiä osasia ja paljastanut, että solu on monimutkaisin ihmisen koskaan kohtaama järjestelmä. Nykyään tiedämme solun koostuvan energiaa solun käyttöön tuottavista voima-aseista, elämälle välttämättömiä entsyymejä ja hormoneja valmistavista tehtaista, kaikkia valmistettavia tuotteita koskevan välttämättömän tiedon tallentavasta tietopankista, raaka-aineita ja tuotteita paikasta toiseen välittävästä monimutkaisista kuljetusjärjestelmistä ja kanavista, raaka-aineita käytökelpoisiin osiin hajottavista hyvin varustetuista laboratorioista ja jalostamoista sekä erikoistuneista solukalvon proteiineista, jotka kontrolloivat soluun tulevia ja siitä poistuvia aineita. Ja nämä muodostavat vain pienen osan tästä uskomattoman monimutkaisesta järjestelmästä.

Evolutionistinen tiedemies W.H. Thorpe myöntää, että **“alkeellisin solu koostuu mekanismeista, jotka ovat uskomattoman paljon monimutkaisempia kuin mikään ihmisen toistaiseksi suunnittelema saati rakentama kone.”** (104)

Solu on niin monimutkainen, että edes ihmiskunnan saavuttama korkein teknologia ei pysty tuottamaan sellaista. Mikään yritys keinotekoisien solun valmistamiseksi ei ole koskaan onnistunut. Kaikista sellaisista yrityksistä on itse asiassa luovuttu.

Evoluutioteoria väittää, että tämä järjestelmä, jota ihmiskunta ei kaikesta käytettävissään olevasta älystä, tiedosta ja teknologiasta huolimatta pysty tuottamaan, syntyi sattumasta varhaisen maapallon olosuhteissa. Solun sattumalta syntyneen todennäköisyys on yhtä suuri kuin sen mahdollisuuden, että painettu kirja syntyisi kirjapainossa tapahtuvan räjähdysten tuloksena.

Englantilainen matemaatikko ja tähtitieteilijä Sir Fred Hoyle esitti vastaavan vertauksen eräässä haastattelussaan, joka julkaistiin Nature-lehdessä 12.11.1981. Vaikka Hoyle oli itse evolutionisti, hän ilmaisi, että mahdollisuus korkeampien elämän muotojen ilmaantumiseen tällä tavoin on yhtä suuri kuin sen, **että**

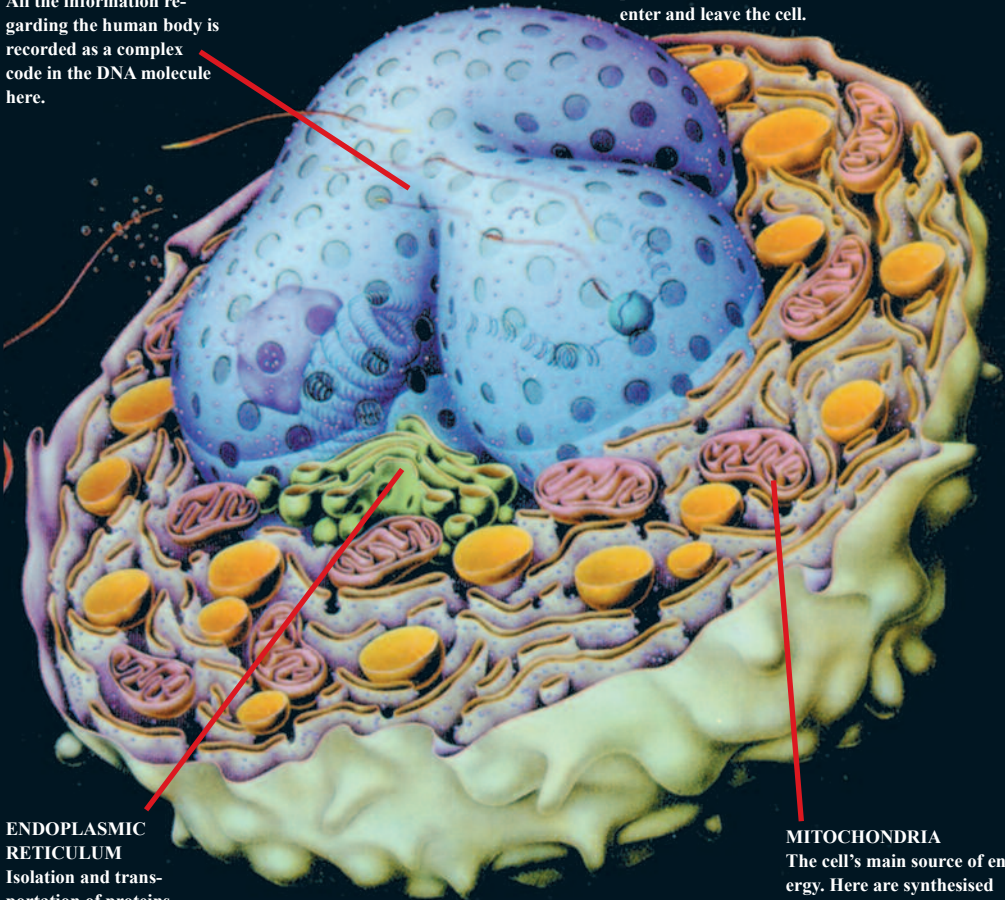
The Complexity of the Cell

NUCLEUS

All the information regarding the human body is recorded as a complex code in the DNA molecule here.

CELL MEMBRANE

Thanks to its selective permeability, the membrane performs the final selection of which molecules can enter and leave the cell.

ENDOPLASMIC RETICULUM

Isolation and transportation of proteins and other molecules.

MITOCHONDRIA

The cell's main source of energy. Here are synthesised all the ATP molecules necessary for bodily functions.

CELL MEMBRANE GATES

These absorb oxygen and glucose and expel substances such as proteins and enzymes synthesised by the cell.

The cell is the most complex and most elegant system man has ever witnessed. Professor of biology Michael Denton, in his book entitled *Evolution: A Theory in Crisis*, explains this complexity with an example:

"To grasp the reality of life as it has been revealed by molecular biology, we must magnify a cell a thousand million times until it is twenty kilometers in diameter and resembles a giant airship large enough to cover a great city like London or New York. What we would then see would be an object of unparalleled complexity and a marvelous structure. On the surface of the cell we would see millions of openings, like port holes of a vast space ship, opening and closing to allow a continual stream of materials to flow in and out. If we were to enter one of these openings we would find ourselves in a world of supreme technology and bewildering complexity... (a complexity) beyond our own creative capacities, a reality which is the very antithesis of coincidence, which excels in every sense anything produced by the intelligence of man..."

kaatopaikan yli puhaltava pyörremyrsky kasaisi siellä olevista aineista Boeing 747 -lentokoneen. (105) Tämä tarkoittaa sitä, että solun ei ole mahdollista syntyä sattumasta ja siten sen on täytynyt syntyä luomisen tuloksena.

Yksi perussyy siihen, että evoluutioteoria ei voi selittää solun ilmaantumista, on solun ”pelkistymätön monimutkaisuus”. Elävä solu pitää itseään yllä monien soluelintensä sopusointuisen yhteistyön avulla. Jos yksikin näistä soluelimistä epäonnistuu toiminnassaan, solu ei voi säilyä elävänä. Solulle ei ole mahdollista odottaa, että tietoisuutta vailla olevat mekanismit kuten luonnonvalinta ja mutaatiot sallivat sen kehittyä. Siten maapallon ensimmäisen solun täytyi välttämättä olla täydellinen solu, jossa oli kaikki tarvittavat soluelimet ja toiminnot. Tämä merkitsee väistämättä sitä, että solun täytyy olla luotu.

Proteiinit haastavat sattuman

Evoluutioteoria epäonnistuu paitsi solun, myös sen rakennusosasten selittämisessä. On mahdotonta että luonnon oloissa olisi itsestään rakentunut edes yksi solun muodostavista tuhansista monimutkaisista proteiinimolekyyleistä.

Proteiinit ovat jättiläismolekyylejä ja koostuvat pienemmistä, aminohapoiksi kutsutuista yksiköistä, jotka ovat asettuneet tiettyyn järjestykseen laatunsa ja rakenteensa mukaan. Nämä molekyylit ovat elävän solun rakennuspalikoita. Yksinkertaisimmassa proteiinissa on 50 aminohappoa, mutta on joitain, jotka koostuvat tuhansista aminohapoista. Olennaista on, että yhdenkin aminohapon puuttuminen, lisääminen tai korvaaminen toisella proteiinin rakenteessa tekee proteiinista hyödyttömän molekyylijoukon. Jokaisen aminohapon on oltava oikeanlainen ja oikealla paikallaan järjestyksessä. Tämä järjestys on liian ihmeellinen selitettäväksi sattumasta johtuvaksi, joten se saattaa toivottomiin vaikeuksiin evoluutioteorian, joka väittää elämän saaneen alkunsa sattumasta. (Lisäksi evoluutioteoria ei kykene selittämään myöhemmin käsiteltävää väitettään edes aminohappojen sattumanvaraisesta muodostumisesta.)

Yksinkertaisten, kenen tahansa ymmärrettävissä olevien todennäköisyyslaskelmien avulla voi helposti havaita sen vaihtoehdon ehdottoman mahdottomuuden, että proteiinien toiminnallinen rakenne olisi syntynyt sattumasta.

Keskikokoinen proteiinimolekyylit koostuu 288 aminohaposta, joita on kahdetoista eri lajia. Ne voisi järjestää noin 10^{300} eri tavalla. Se on tähtitieteellisen suuri luku, joka koostuu ykkösestä ja 300 nolasta. Kaikista näistä mahdollisista järjestyksistä vain yksi muodostaa toivotun proteiinin. Loput ovat joko täysin hyödyttömiä tai mahdollisesti elämälle vahingollisia aminohappojen ketjuja.

Toisin sanoen vain yhden proteiinimolekyylin muodostumisen todennäköisyys on ”yksi 10^{300} :sta. Tämän yhden tapauksen sattumisen todennäköisyys on käytännöllisesti olematon. Matematiikassa kutsutaan ”nollatodennäköisyyksiksi” todennäköisyyksiä, jotka ovat pienempiä kuin yhden suhde 10^{50} :een.

Sitä paitsi 288 aminohapon proteiinimolekyyli on melko vaatimaton verrattuna tuhansista aminohapoista koostuviin jättiläisproteiinimolekyyleihin. Kun sovellamme samanlaista todennäköisyyslaskentaa näihin jättiläismolekyyleihin, näemme jopa sanan mahdoton käyvän riittämättömäksi.

Kun etenemme yhden askeleen elämän kehityksen rakennelmassa, havaitsemme, ettei yksi proteiini yksinään merkitse mitään. Yksi pienimmistä koskaan löydetyistä bakteereista, mycoplasma hominis H39, sisältää 600 eri proteiinityyppejä. Tässä tapauksessa olisi toistettava edellä yhdelle proteiinille tehdyt todennäköisyyslaskelmat kullekin näistä 600 proteiinityypistä. Tätä tulosta ei voi kuvata edes mahdottomuuden käsitteellä.

Jotkut tätä lukevat ja aikaisemmin evoluutioteorian tieteelliseksi selitykseksi hyväksyneet voivat epäillä, että mainitut luvut ovat liioiteltuja eivätkä vastaa tosiasioita. Näin ei kuitenkaan ole: luvut ovat ehdottomia ja konkreettisia tosiasioita. Kukaan evolutionisti ei voi esittää vastalauseita näitä lukuja vastaan. He myöntävät, että yhden proteiinin satunnaisen muodostumisen todennäköisyys on yhtä pieni kuin sen, että ”koneella kirjoitettava apina tuottaisi maailmanhistorian kuvauksen ilman ainuttakaan virhettä”. (106) Sen sijaan, että hyväksyisivät vaihtoehdoisen selityksen eli luomisen, he kuitenkin jatkavat mahdottomuuden puolustamista.

Monet evolutionistit myöntävät saman tosiasian. Esimerkiksi kuuluisa evolutionistinen tiedemies Harold F. Blum sanoo, että **”pienimpien tunnettujen proteiinien kokoisen polypeptidin spontaani muodostuminen näyttää olevan kaiken todennäköisyyden ulkopuolella.”** (107)

Evolutionistit väittävät, että molekyylinen evoluutio tapahtui hyvin pitkän ajan kuluessa ja että tämä pitkä aika teki mahdottoman mahdolliseksi. Aminohappojen on kuitenkin mahdotonta muodostaa proteiineja sattumalta riippumatta siitä, miten pitkä aika on. Amerikkalainen geologi William Stokes myöntää tämän kirjassaan *Essentials of Earth History (Perusasiat maapallon historiasta)* kirjoittaen, että todennäköisyys on niin pieni, että **”sitä (proteiinia) ei syntyisi miljardien vuosien kuluessa yhdelläkään miljardeista planeetoista, joilla jokaisella olisi aminohappojen synnylle välttämätön tiivistynyt nestemäinen kerros”.** (108)

Mitä tämä kaikki siis tarkoittaa? Kemian professori Perry Reeves vastaa

The chemical structure of even a single cytochrome-C protein (above left) is too complex to be accounted for in terms of chance—so much so, in fact, that the Turkish evolutionist biologist professor Ali Demirsoy admits that the chance formation of a single cytochrome-C sequence "as unlikely as the possibility of a monkey writing the history of humanity on a typewriter without making any mistakes."

tähän kysymykseen:

Kun tarkastelee mahdollisten rakenteiden valtavaa määrää, jotka voisivat olla tuloksena yksinkertaisesta satunnaisesta aminohappojen yhdistymisestä höyrystyvässä alkumeressä, on hätkähdyttävää uskoa, että elämä olisi voinut saada alkunsa tällä tavoin. **On uskottavampaa, että sellainen tehtävä olisi vaatinut Suuren Rakentajan ja hänen mestarillisen suunnitelmansa.** (109)

Jos edes yhden proteiinin satunnainen muodostuminen on mahdotonta, on miljardi kertaa mahdottomampaa, että noin miljoona sellaista proteiinia yhdistyy oikealla tavalla ja muodostaa kokonaisen ihmissolun. Lisäksi solu ei koskaan koostu pelkästään proteiinikaumasta. Proteiinien lisäksi solu sisältää myös nuklidihappoja, hiilihydraatteja, lipidejä ja monia muita kemiallisia aineita kuten elektrolyyttejä, jotka ovat järjestyneet tietyssä suhteessa, sopusoinnussa ja mallissa sekä rakenteen että toiminnan osalta. Jokainen niistä toimii rakennuspalikkana tai proteiinien rinnalla eri soluelimissä.

New Yorkin yliopiston kemian professori ja DNA-asiantuntija Robert Shapiro laski todennäköisyyden yhden bakteerin sisältämien 2000 proteiinityypin satunnaiselle muodostumiselle. (Ihmissolussa on 200 000 erilaista proteiinityyppeä.) Hän päätyi lukuun yhden suhde $10^{40000.110}$:een (uskomattomaan lukuun, jonka muodostavat ykkönen ja 40 000 nollaa).

Chandra Wickramasinghe, joka toimii soveltavan matematiikan ja tähtitieteen professorina Cardiffissa, Walesissa, huomauttaa:

Todennäköisyys elämän muodostumiselle elottomasta aineesta on yhden suhde lukuun, jossa on 40 000 nollaa... Se on tarpeeksi suuri hautaamaan Darwinin ja koko evoluutioteorian. Ei ollut mitään alkukeitosta, ei tällä planeetalla eikä millään toisella, ja jos **elämän alku** ei ollut sattumanvarainen, sen täytyi olla **tarkoituksellisen älyn tuote.** (111)

Sir Fred Hoyle huomauttaa näistä epäuskottavista luvuista:

Sellainen teoria (että elämän sai aikaan äly) on todella niin ilmeinen, että on ihmeteltävä, miksi sitä ei laajasti pidetä itsestään selvänä. Syyt ovat lähinnä psykologisia, eivät niinkään tieteellisiä. (112)

Syy siihen, että Hoyle käytti termiä psykologinen, on evolutionistien itselleen asettama ehto olla hyväksymättä sitä, että elämä olisi luotu. Nämä ihmiset ovat määritelleet päätavoitteekseen Jumalan olemassaolon hylkäämisen. Vain tästä syystä he jatkavat sellaisten järjettömien rakennelmien puolustamista, jotka hekin tunnustavat mahdottomiksi.

Vasemmanpuoleiset proteiinit

Tarkastelkaamme nyt yksityiskohtaisesti, miksi evolutionistien käsitykset proteiinien muodostumisesta ovat mahdottomia.

Oikeiden aminohappojen oikea järjestys ei yksinkertaisesti riitä proteiinimolekyylin muodostamiseen. Tämän lisäksi jokaisen proteiinin rakenteessa mukana olevan 20 eri proteiinityypin on oltava vasemmanpuoleinen. On kahdentyyppisiä aminohappoja: vasemman- ja oikeanpuoleisia. Ero niiden välillä on niiden kolmiulotteisten rakenteiden välinen peilisyymmetria, vastaava kuin ihmisen vasemman ja oikean käden välinen.

Kaksi tällä tavalla erityyppistä aminohappoa voi helposti sitoutua toinen toisiinsa. Tutkimus on paljastanut hämmästyttävän tosiasian: kaikkien kasvien ja eläinten proteiinit, yksinkertaisimmasta eliöstä monimutkaisimpaan, koostuvat vasemmanpuoleisista aminohapoista. Jos yksikin oikeanpuoleinen aminohappo kiinnittyy proteiinin rakenteeseen, proteiini muuttuu hyödyttömäksi. On kiinnostavaa, että joissain kokeissa, kun bakteereille annettiin oikeanpuoleisia aminohappoja, bakteerit heti tuhosivat nämä aminohapot ja joissain tapauksissa muodostivat niiden kappaleista vasemmanpuoleisia aminohappoja voidakseen käyttää niitä.

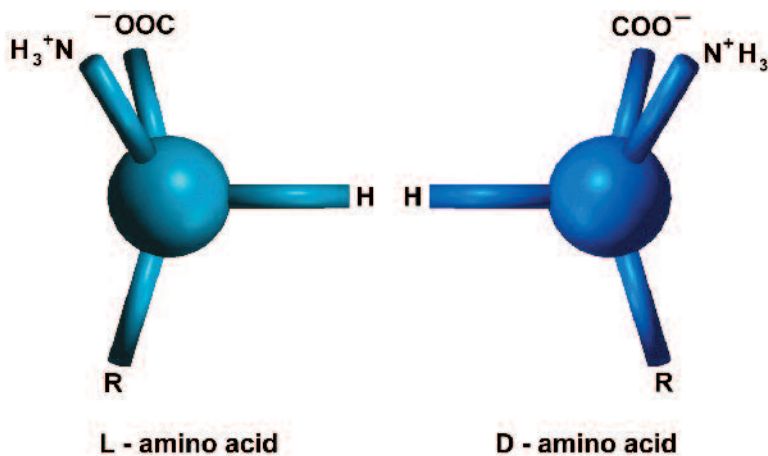
Olettakaamme hetken ajan, että elämä sai alkunsa sattumasta, kuten evolutionistit väittävät. Tässä tapauksessa sattumalta muodostuneita aminohappoja pitäisi olla luonnossa karkeasti saman verran. Siten kaikilla elävillä olennoilla pitäisi olla koostumuksessaan sekä vasemman- että oikeanpuoleisia aminohap-

poja, koska kemiallisesti kahden erityyppisen aminohapon on mahdollista yhdistyä toisiinsa. Todellisuudessa kaikkien elävien organismien proteiinit ovat rakentuneet vain vasemmanpuoleisista aminohapoista.

Evolutionisteilla on yhä edessään kysymys sitä, miten proteiinit poimivat vain vasemmanpuoleiset kaikkien aminohappojen joukosta ja miten yksinkään oikeanpuoleinen aminohappo ei sekaannu elämän prosessiin. Heillä ei ole mitään keinoa selittää sellaista erityistä ja tietoista valintaa.

Tämä proteiinien ominaisuus voimistaa lisäksi evolutionistien hämmennystä ”sattuman” umpikujassa. Jotta voisi syntyä ”merkityksellinen” proteiini, ei riitä, että aminohappoja on oikea määrä ja että ne ovat oikeassa järjestyksessä ja yhdistyvät toisiinsa oikean kolmiulotteisen mallin mukaan. Lisäksi kaikkien näiden aminohappojen täytyy tulla valituksi vasemmanpuoleisten joukosta eikä mukana saa olla yhtään oikeanpuoleista aminohappoa. Ei ole kuitenkaan mitään luonnollista valintamekanismia, joka tunnistaisi sarjaan liittyneen oikeanpuoleisen aminohapon ja toteaisi, että se on virheellisenä poistettava ketjusta. Tämä seikka jälleen kerran poistaa sattuman mahdollisuuden lopullisesti.

Brittanica Science Encyclopaediassa, joka on evoluutioteorian julkinen puolustaja, todetaan, että kaikissa maapallon elävien organismien aminohapoissa ja monimutkaisten polymeerien kuten proteiinien rakennuspalikoissa on sama vasemmanpuoleinen symmetria. Lisäksi mainitaan tämän tarkoittavan samaa kuin

In nature, there are two different types of amino acids, called "left-handed" and "right-handed". The difference between them is the mirror-symmetry between their three-dimensional structures, which is similar to that of a person's right and left hands.

kolikon heittäminen miljoona kertaa ja kruunan saaminen joka kerralla. Saman kirjan mukaan ei ole mahdollista ymmärtää, miksi molekyyleistä tulee vasemmanpuoleisia ja oikeanpuoleisia, ja tämä valinta liittyy kiehtovalla tavalla elämän alkuperään maapallolla. (113)

Jos kolikko miljoona kertaa heitettäessä kääntyy aina kruunapuoli ylöspäin, onko loogisempaa lukea se sattuman seuraukseksi vai hyväksyä jokin siihen kohdistuva tietoinen vaikutus? Vastaus on ilmeinen. Tästä selvästä ilmeisyydestä huolimatta evolutionistit turvautuvat sattumaan yksikertaisesti siksi, että he eivät halua hyväksyä tietoisin vaikutuksen olemassaoloa.

Aminohappojen vasemmanpuoleisuutta vastaava ilmiö liittyy nukleotideihin, DNA:n ja RNA:n pienimpiin yksiköihin. Toisin kuin elävien organismien aminohapoista, vain oikeanpuoleiset nukleotidit tulevat valituiksi. Tämä on toinen tilanne, jota ei voi mitenkään selittää sattumalla.

On pääteltävä tähän mennessä tarkastelemiemme todennäköisyyksien ehdottomasti todistaneen, että elämän alkuperää ei voi selittää sattumalla. Jos yritämme laskea todennäköisyyden sille, että keskikokoisen, 400 aminohaposta koostuvan proteiinin aminohapot valikoituvat vain vasemmanpuoleisten joukosta, päädyimme todennäköisyyteen yksi 2^{400} :stä eli 10^{120} . Vertailun vuoksi muistakaa, että maailmankaikkeuden elektronien lukumääräksi arvioidaan 10^{79} , joka on paljon pienempi luku kuin 10^{120} . Sen todennäköisyys, että nämä aminohapot muodostaisivat vaaditun järjestyksen ja toimivan muodon, merkitsisi paljon suurempia lukuja. Jos yhdistämme nämä todennäköisyydet ja laajennamme aiheen lukuisampien ja erityyppisten proteiinien muodostumiseen, laskelmat muuttuvat käsittämättömiksi.

Oikea sidos on elintärkeä

Edes tähän mennessä muodostunut pitkä lista ei kata kaikkia evoluutioteorian umpikujia. Ei riitä, että aminohapot järjestyvät lukumäärältään, järjestykseltään ja kolmiulotteiselta rakenteeltaan oikein. Proteiinin muodostuminen vaatii myös, että useamman haaran sisältävät aminohappomolekyylit kytkeytyvät toisiinsa vain tiettyjen haarojen kohdalla. Tällaista sidettä kutsutaan peptidisidokseksi. Aminohapot voivat sitoutua toisiinsa eri tavoin, mutta proteiineja syntyy vain niistä aminohapoista, jotka liittyvät yhteen peptidisidoksin.

Tätä voi selvittää vertailulla. Oletetaan, että kaikki auton osat ovat täydelliset ja oikein asennetut lukuun ottamatta sitä, että yksi pyöristä ei ole kiinnitetty ruuveilla ja muttereilla vaan vaijerilla, napa osoittamaan maahan. Sellaisen auton olisi mahdotonta liikkua edes metrin matkaa riippumatta siitä, miten mon-

imutkaista teknologiaa ja miten voimakas moottori siinä on. Ensi silmäyksellä kaikki näyttäisi olevan kunnossa, mutta yhdenkin pyörän väärä kiinnitys tekisi auton käyttökelvottomaksi. Samalla tavalla proteiinimolekyylissä yhdenkin aminohapon kiinnittyminen toiseen muulla kuin peptidisidoksella tekisi koko molekyylin hyödyttömäksi.

Tutkimus on osoittanut, että sattumanvaraisesti yhdistyvät aminohapot satuvat yhdistymään peptidisidoksella vain 50 prosentin suhteessa ja että siis puolessa tapauksista ne yhdistyvät muilla sidoksilla, joita ei esiinny proteiineissa. Toimiakseen kunnolla kunkin niistä aminohapoista, joista proteiini koostuu, täytyy sitoutua vain peptidisidoksin, samoin kuin kunkin täytyy valikoitua vain vasemmanpuoleisista.

Tämä todennäköisyys on yhtä suuri kuin sen, että jokainen aminohappo on vasemmanpuoleinen. Kun siis tarkastelemme 400 aminohaposta koostuvaa proteiinia, sen todennäköisyys, että kaikki aminohapot liittyvät toisiinsa vain peptidisidoksin, on yhden suhde 2^{399} :een.

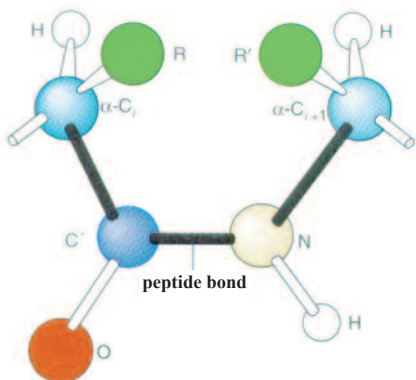
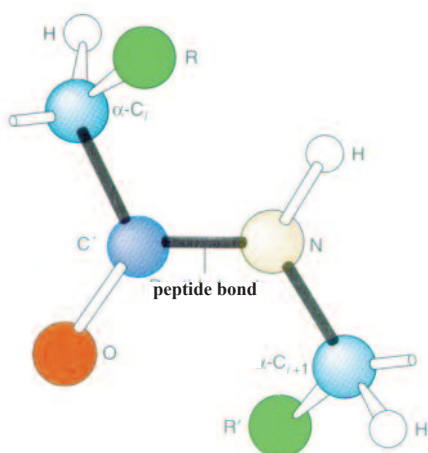
Nollatodennäköisyys

Kuten myöhemmin nähdään, 500 aminohaposta koostuvan proteiinimolekyylin muodostumisen todennäköisyys on yhden suhde lukuun, joka muodostetaan asettamalla 950 nollaa ykkösen perään. Tämä on ihmismielelle käsittämätön luku. Tämä on vain todennäköisyys paperilla. Käytännössä sellaisella todennäköisyydellä on mitätön, nollan veroinen mahdollisuus toteutua. Matematiikassa pienemmällä todennäköisyydellä kuin yhden suhde 10^{50} :een katsotaan olevan tilastollisesti nolla mahdollisuutta toteutua.

Todennäköisyys yhden suhde 10^{950} :een on kaukana tämän määritelmän rajojen ulkopuolella.

Kun 500 aminohaposta koostuvan proteiinimolekyylin muodostumisen todennäköisyys saavuttaa tällaiset mittasuhteet, voimme edetä uhmaamaan mielen rajoja korkeamman tason epätodennäköisyyksillä. Hemoglobiinimolekyylissä, joka on elintärkeä proteiini, on 574 aminohappoa, mikä on enemmän kuin edellä mainituissa proteiineissa. On myös otettava huomioon, että jo yhdessä kehomme miljardoista punaisista verisoluista on 280 miljoonaa hemoglobiinimolekyyliä.

Maapallon oletettu ikä ei ole riittävä, jotta se olisi sallinut edes yhden proteiinin muodostua ”yrityksen ja erehdyksen” menetelmällä, saati sitten yhden verisolun. Vaikka olettaisimme aminohappojen yhdistyneen ja eronneen toisistaan yhden proteiinimolekyylin muodostamiseksi yrityksen ja erehdyksen menetelmän mukaisesti hukkaamatta yhtään aikaa maapallon muodostumisesta alkaen, toden-

The amino acid molecules that make up proteins must be linked to each other in a so-called “peptide bond”, which is only one of the many possible types of bonds found in nature. Otherwise, the resulting amino acid chains would be useless, and no proteins would be formed.

näköisyyden yhden suhde 10^{950} :een toteutumisen vaatima aika on pitempi kuin maapallon ikä.

Kaikesta tästä seuraava johtopäätös on, että evoluutio hukkuu hirvittävään epätodennäköisyyden kuiluun jo yksittäisen proteiinin muodostumisen tasolla.

Onko luonnossa yrityksen ja erehdyksen mekanismia?

Todennäköisyyyslaskelmista annettujen esimerkkien jälkeen tarkastelu on syytä päättää todennäköisyyden perustavaa logiikkaa koskevaan kysymykseen. Edellä esitettyjen todennäköisyyyslaskelmien osoitettiin johtavan tähtitieteellisiin mittoihin, ja näiden tähtitieteellisten todennäköisyyksien todettiin olevan käytännössä mahdottomia toteutua. Todennäköisyyden logiikkaan liittyy kuitenkin myös evolutionisteille vielä paljon tärkeämpi ja kaottilaisempi seikka. Luonnon oloissa nämä todennäköisyydet eivät voi edes aloittaa yrityskauttaan, koska luonnossa ei ole proteiinien muodostamiseen tähtävää yrityksen ja erehdyksen mekanismia.

500 aminohaposta koostuvan proteiinin muodostamisen todennäköisyyden osoittamiseksi laaditut seuraavan sivun todennäköisyyyslaskelmat ovat päteviä vain ihanteellisessa ”yrityksen ja erehdyksen”

Proteiinin sattumalta muodostumisen todennäköisyys on nolla

Hyödyllisen proteiinin muodostumiselle on kolme perusehtoa:

Ensimmäinen ehto: Kaikkien proteiiniketjun aminohappojen on oltava oikeaa tyyppiä ja oikeassa järjestyksessä.

Toinen ehto: Ketjun kaikkien aminohappojen on oltava vasemmanpuoleisia.

Kolmas ehto: Kaikkien näiden aminohappojen on liityttävä toisiinsa muodostamalla peptidisidoksesi kutsuttu kemiallinen sidos.

Jotta proteiini voisi muodostua sattumalta, kaikkien kolmen perusehdon on täyttyvä samanaikaisesti.

Proteiinin sattumalta muodostumisen todennäköisyys on näiden ehtojen täyttymisen todennäköisyydet kerrottuna keskenään.

Esimerkiksi keskikokoisen, 500 aminohaposta koostuvan proteiinin tapauksessa:

1. Aminohappojen oikeassa järjestyksessä olemisen todennäköisyys:

Proteiineissa esiintyviä aminohappoja on 20 eri tyyppiä. Tämän mukaan:

- Sen todennäköisyys, että kukin aminohappo tulee valituksi oikein näiden 20 joukosta = $1/20$.
- Sen todennäköisyys, että kaikki 500 aminohappoa tulevat valituiksi oikein = $1/20^{500} = 1/10^{650}$
= yhden suhde 10^{650} :een.

2. Aminohappojen vasemmanpuoleisuuden todennäköisyys:

- Sen todennäköisyys, että yksi aminohappo on vasemmanpuoleinen = $1/2$
- Sen todennäköisyys, että kaikki 500 aminohappoa ovat vasemmanpuoleisia samanaikaisesti = $1/2^{500} = 1/10^{150}$
= yhden suhde 10^{150} :een

3. Aminohappojen peptidisidoksin yhdistymisen todennäköisyys:

Aminohapot voivat yhdistyä toisiinsa erilaisin kemiallisin sidoksin. Jotta voisi syntyä hyödyllinen proteiini, kaikkien ketjun aminohappojen täytyy yhdistyä toisiinsa tietyllä, peptidisidokseksi kutsutulla kemiallisella sidoksella. On laskettu, että aminohapon yhdistyminen toisiin peptidisidoksella eikä millään muulla sidoksella tapahtuu 50 prosentin todennäköisyydellä. Suhteessa tähän:

- sen todennäköisyys, että kaksi aminohappoa liittyy toisiinsa peptidisidoksella = $1/2$
- sen todennäköisyys, että 500 aminohappoa kaikki liittyvät toisiinsa peptidisidoksin = $1/2^{499} = 1/10^{150}$ = yhden suhde 10^{150} :een

$$\text{Kokonaistodennäköisyys } 1/10^{650} \times 1/10^{150} \times 1/10^{150} = 1/10^{950}$$

= yhden suhde 10^{950} :een

suhteissa. Siksi proteiinin muodostuminen luonnollisessa ympäristössä on loogisesti ja teknisesti mahdotonta, riippumatta todennäköisyyden näkökulmasta. Itse asiassa sellaisen tapahtuman todennäköisyydestä puhuminen on aivan epätieteellistä.

Jotkut kouluttautumattomat evolutionistit eivät käsitä tätä. Koska he olettavat proteiinin muodostumisen olevan yksinkertainen kemiallinen reaktio, he tekevät naurettavia päätelmiä kuten: "Aminohapot yhdistyvät reaktiossa ja muodostavat proteiineja." Satunnaiset kemialliset reaktiot elottomassa aineessa voivat kuitenkin saada aikaan vain yksinkertaisia ja alkeellisia muutoksia. Niiden joukko on tietty ja rajallinen. Jonkin verran monimutkaisempia kemiallisia aineita varten tarvitaan valtavien tehtaiden, kemiallisten laitosten ja laboratorioden osallisuutta. Lääkkeet ja monet muut päivittäin käyttämämme kemialliset aineet ovat tämän tyyppisiä. Proteiineissa on paljon monimutkaisempi rakenne kuin näissä teollisuuden tuottamissa kemiallisissa aineissa. Siksi on mahdotonta, että satunnaiset kemialliset reaktiot saisivat lopputuloksena aikaan proteiineja, joista jokaisessa – kuin suunnittelun ja insinööritaidon ihmeessä – kukin osa sopii paikalleen tietyssä järjestyksessä.

Jos hetkeksi sivuutetaan kaikki edellä kuvatut mahdottomuudet, voidaan olettaa, että sattumalta spontaanisti kehittyisi hyödyllinen proteiinimolekyylä. Evoluutioteorialla ei kuitenkaan olisi tässä tilanteessa selityksiä, koska säilyäkseen tämän proteiinin pitäisi olla eristettynä luonnollisesta ympäristöstä ja hyvin erityisten olosuhteiden suojaamana. Muuten tämä proteiini joko hajoaisi alituneena maan luonnollisille olosuhteille tai liittyisi toisiin happoihin, aminohappoihin tai kemiallisiin yhdisteisiin kadottaen ominaisuutensa ja muuttuen kokonaan eri aineeksi ja hyödyttömäksi.

Elämän alkuperää koskeva evolutionistinen hälinä

Kysymys siitä, miten elävät olennot ensimmäisen kerran ilmaantuivat, on niin kriittinen umpikuja evolutionisteille, että he tavallisesti pyrkivät jättämään tämän aiheen kokonaan käsittelemättä. He yrittävät ohittaa tämän kysymyksen sanomalla, että "ensimmäiset eliöt syntyivät tuloksena satunnaisista tapahtumista vedessä". He ovat tiesululla, jota he eivät voi mitenkään kiertää. Huolimatta paleontologisista evoluutioväitteistä, tässä asiassa heillä ei ole käytettävissään mitään fossiileja, joita he voisivat vääristää ja tulkita väärin, kun he toivovat saavansa tukea väitteilleen. Siten evoluutioteoria tulee ehdottomasti kumotuksi heti alusta alkaen.

On otettava huomioon tärkeä seikka. **Jos mikä tahansa evoluutioprosessin vaihe pystytään todistamaan mahdottomaksi, se riittää osoittamaan koko evoluutioteorian täysin vääräksi ja pätemättömäksi.** Esimerkiksi todistamalla proteiinien sattumanvarainen muodostuminen mahdottomaksi kumotaan samalla myös kaikki evoluution myöhempiä vaiheita koskevat väitteet. Tämän vaiheen jälkeen tulee merkityksettömäksi tarkastella joitain ihmisen ja apinan kalloja ja tehdä niistä teorioita.

Evolutionistit eivät pitkään halunneet lainkaan mainita kysymystä, kuinka elävät organismit syntyivät elottomasta. Tämä jatkuvasti vältelty kysymys kasvoi kuitenkin väistämättömäksi ongelmaksi, ja yrityksiä sen selvittämiseksi tehtiin sarjassa tutkimuksia 1900-luvun toisen neljänneksen aikana.

Pääkysymys oli: miten ensimmäinen elävä solu on voinut ilmaantua maapallon varhaisympäristössä? Millaisen selityksen siis evolutionistit voisivat antaa tälle ongelmalle?

Vastauksia kysymyksiin etsittiin kokeiden avulla. Evolutionistiset tiedemiehet ja tutkijat suorittavat näihin kysymyksiin kohdistuvia laboratoriokeita, mutta ne eivät herättäneet paljonkaan kiinnostusta. Arvostetuin elämän alkuperää koskevista tutkimuksista on **Millerin kokeeksi** kutsuttu, amerikkalaisen tutkijan Stanley Millerin vuonna 1953 suorittama koe. (Tutkimus tunnetaan myös Urey – Millerin kokeena Millerin ohjaajan, Chicagon yliopiston Harlod Urey'n panoksen vuoksi.)

Tämä koe on ainoa ”todiste”, jota on väitetty käytetyn evoluution ensimmäistä vaihetta koskevan molekyyllisen evoluutioväitteen todistamiseksi. Huolimatta yli puolen vuosisadan kulumisesta ja suurista teknologisista kehitysaavutuksista, seuraavaa askelta näissä tutkimuksissa ei ole otettu. Millerin koe opetetaan silti edelleen kurssikirjoissa evolutionistisena selityksenä ensimmäisten eliöiden synnylle. Evolutionistit välttävät tarkoituksellisesti vastaaviin kokeisiin ryhtymistä, koska he ovat tietoisia, että tällaiset tutkimukset eivät tukisi heitä vaan päinvastoin kumoaisivat heidän olettamuksensa.

Millerin koe

Stanley Millerin tavoite oli esittää kokeellinen löytö, joka näyttäisi aminohappojen, proteiinien rakennusosasten, voineen syntyä sattumasta elottomalla maapallolla miljardeja vuosia sitten. Miller käytti kokeessa kaasuseosta, jollaisen hän oletti vallinneen alkumaapallolla (mikä myöhemmin osoittautui epärealistiseksi). Seos koostui ammoniakista, metaanista, vedystä ja vesihöyrystä. Koska

nämä kaasut eivät luonnon olosuhteissa reagoisi keskenään, Miller asetti koeympäristöön energian tuottajan käynnistääkseen reaktiot kaasujen välillä. Olettaen vastaavan energian voineen tulla salamaniskuista varhaismaapallon ilmakehässä hän käytti keinotekoisia energialähdettä antamaan energiaa.

Miller keitti kaasuseosta 100 Celsius-asteen lämpötilassa viikon ajan, ja hän lisäsi koeympäristöön sähkövirran. Viikon lopussa Miller analysoi koeastian pohjan kemikaaleja ja havaitsi, että sinne oli muodostunut kolme niistä 20 aminohaposta, jotka muodostavat proteiinien perusosat.

Tämä koe herätti suurta innostusta evolutionistien joukossa ja se esitettiin huomattavana menestyksenä. Huumaantuneen euforian vallassa monet julkaisut laativat lisäksi sellaisia otsikoita kuin ”Miller luo elämää”. Se, mitä Miller oli onnistunut syntetisoimaan, oli kuitenkin vain joitain elottomia molekyylejä.

Tämän kokeen rohkaisemina evolutionistit alkoivat heti tuottaa uusia rakennelmiä. Aminohappojen jälkeen seuraavista vaiheista alettiin kiireesti tehdä oletuksia. Oletusten mukaan aminohapot olisivat myöhemmin sattumasta liittyneet yhteen oikeiksi sarjoiksi muodostaen proteiineja. Jotkin näistä sattumalta muodostuneista proteiineista olisivat asettuneet solukalvon kaltaisiksi rakenteiksi, jotka ”jotenkin” olisivat syntyneet ja muodostaneet alkeellisen solun. Solut olisivat liittyneet ajan mittaan yhteen ja muodostaneet ensimmäiset elävät organismit. Millerin koe oli kuitenkin vain uskottelua, ja se on myöhemmin osoitettu monessa suhteessa virheelliseksi.

Millerin koe oli vain uskottelua

Millerin koe pyrki osoittamaan, että aminohapot voisivat muodostua itsestään varhaisen maapallon olosuhteissa, mutta siinä oli epäjohdonmukaisuutta tietyissä suhteissa. Epäjohdonmukaisuudet olivat seuraavat:

Käyttämällä ”kylmänsan” menetelmää Miller eristi aminohapot heti niiden muodostuttua. Ellei hän olisi tehnyt näin, olosuhteet aminohappojen syntymisympäristössä olisivat tuhonneet nämä molekyylit heti. Varhaisista maapallon olosuhteista epäilemättä puuttui tällainen tietoinen eristämisen mekanismi. Vaikka yksi aminohappo saisi alkunsa, se tuhoutuisi heti ilman tällaista mekanismia. Kemisti Richard Bliss ilmaisi tämän ristiriidan seuraavasti: ”Todellakin, ilman tätä kylmäloukkua, energialähde olisi tuhonnut kemialliset tuotteet.” (114) Aikaisemmissa kokeissaan, ilman kylmänsamekanismia, Miller ei tosiaan pystynyt muodostamaan yhtään aminohappoa käyttäessään samoja aineksia.

Varhaisen maapallon ilmakehä, jota Miller pyrki jäljittelemään ko-

keessaan, ei ollut todenmukainen. 1980-luvulla tiedemiehet pääsivät yksimielisyyteen näkemyksestä, että keinotekoisessa ympäristössä olisi pitänyt olla metaanin ja ammoniakkin sijasta typpeä ja hiilidioksidia. Pitkän hiljaisuuden jälkeen Miller itse myönsi, että hänen kokeessa käyttämänsä ilmakehäympäristö ei ollut realistinen. (115) Miksi Miller sitten oli välttämättä halunnut käyttää näitä kaasuja? Vastaus oli yksinkertainen: ilman ammoniakkaa oli mahdotonta syntetisoida aminohappoja. Kevin Mc Kean kertoo tästä Discover-lehdessä julkaistussa artikkelissa:

Miller ja Urey jäljittelivät muinaista maapallon ilmakehää metaanin ja ammoniakkin seoksella. Heidän mukaansa maapallo oli todella homogeeninen yhdistelmä metallia, kiveä ja jäää. Viimeaikaisista tutkimuksista on kuitenkin ymmärretty, että maapallo oli tuohon aikaan hyvin kuuma ja se koostui sulasta nikkelistä ja raudasta. Siksi sen ajan kemiallisen ilmakehän olisi pitänyt koostua enimmäkseen tyypestä (N_2), hiilidioksidista (CO_2) ja vesihöyrystä (H_2O). Nämä eivät kuitenkaan ole yhtä sopivia orgaanisten molekyylien muodostamiseen kuin metaani ja ammoniakki. (116)

Amerikkalaiset tiedemiehet J.P. Ferris and C.T. Chen toistivat Stanley Millerin kokeen hiilidioksidia, vetyä, typpeä ja vesihöyryä sisältävässä ilmakehäympäristössä eivätkä pystyneet saamaan aikaan yhtään aminohappomolekyyliä. (117)

Kolmas tärkeä Millerin kokeen mitätöivä seikka on se, että **ilmakehässä oli riittävästi happea tuhoamaan kaikki aminohapot aikana, jolloin niiden on ajateltu syntyneen.** Tämän Millerin huomiotta jättämän tosiasian paljastavat 3,5 miljardin vuoden ikäisiksi arvioiduista kivistä löydettyt hapettuneen raudan ja uraanin jäänteet.

Myös muut löydöt ovat osoittaneet, että hapen määrä oli tuossa vaiheessa paljon suurempi kuin evolutionistit alun perin olettivat. Tutkimukset näyttävät myös, että tuohon aikaan maa altistui kymmenen tuhatta kertaa suuremmalle määrälle ultraviolettisäteilyä kuin evolutionistit arvioivat. Tämä intensiivinen ultraviolettisäteily olisi väistämättä vapauttanut happea ilmakehään hajottamalla vesihöyryä ja hiilidioksidia.

Tällainen tilanne kumoo täysin Millerin kokeen, jossa happi jätettiin kokonaan huomiotta. Jos kokeessa olisi käytetty happea, metaani olisi hajonnut hiilidioksidiksi ja vedeksi, ja ammoniakki olisi hajonnut typeksi ja vedeksi. Toisaalta hapettomassa ympäristössä ei olisi voinut olla myöskään otsonikerrosta ja siten aminohapot olisivat hajonneet heti, koska ne olisivat altistuneet hyvin voimakkaalle ultraviolettisäteille ilman otsonikerroksen suojaa. Toisin sanoen niin happipitoinen kuin hapetonkin alkumaapallo olisi ollut tuhoava ympäristö aminohapoille.

Viimeisimmät evolutionistiset lähteet kiihdyttävät Millerin kokeen

Nykyään Millerin koe jätetään täysin huomiotta jopa evolutionististen tiedemiesten keskuudessa. Kuuluisan evolutionistisen tiedelehden *Earth (Maa)* helmikuun 1998 numerossa, artikkelissa nimeltä ”Life’s Crucible” (”Elämän tulikoe”) esitettiin seuraavat lausumat:

Geologit ajattelevat nyt, että varhainen ilmakehä koostui pääasiassa hiilidioksidista ja typestä, vähemmän herkästi reagoivista kaasuisista kuin vuoden 1953 kokeessa käytetyt. Ja vaikka Millerin ilmakehä olisi voinut vallita, kuinka olisi voinut saada yksinkertaiset molekyylit kuten aminohapot välttämättömien kemiallisten muutosten läpi, jotka muuttaisivat ne monimutkaisemmiksi yhdisteiksi, tai polymeereiksi, kuten proteiineiksi? Miller itse luovuttaa tässä kohdassa arvoitusta. ”Se on ongelma,” hän huokaa ärtyneenä. ”Miten voi tehdä polymeerejä? Se ei ole niin helppoa.” (1)

Kuten näemme, nykyään jopa Miller itse myöntää, että hänen kokeensa ei johda mihinkään päätelmään, joka selittäisi elämän alkuperää. Se, että evolutionistiset tiedemiehet pitävät yhä kiinteästi kiinni tästä kokeesta, on vain osoitus evoluutio-teorian kurjasta tilasta ja sen puolustajien epätoivosta.

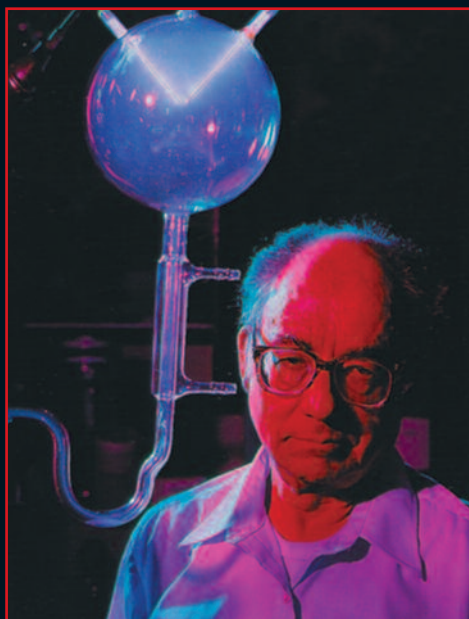
National Geographic -lehden maaliskuun 1998 numerossa, artikkelissa nimeltä ”The Emergence of Life on Earth” (”Elämän ilmaantuminen maapallolle”) aiheesta todettiin:

Monet tiedemiehet epäilevät nyt, että varhainen ilmakehä oli erilainen kuin Miller ensin oletti. He ajattelevat sen koostuneen lähinnä hiilidioksidista ja typestä, ei niinkään vedystä, metaanista ja ammo-

niakista.

Nämä ovat huonoja uutisia kemisteille. Kun he yrittävät saada hiilidioksidia ja tyypeä yhtymään, he saavat vähäpätöisen määrän orgaanisia molekyylejä – vastaavasti kuin jos liuottaisi pisaran elintarvikeväriä uima-altaalliseen vettä. Tiedemiesten on vaikeaa kuvitella, että elämä olisi alkanut sellaisesta laimennetusta keitosta.

Millerin koe tai mikään muu evolutionistinen yritys ei voi vastata kysymykseen elämän ilmaantumisesta maapallolle. Kaikki tehdyt tutkimukset osoittavat, että elämän on mahdotonta ilmaantua sattumalta, ja vahvistavat siten, että elämä on luotu.

1. *Earth*, "Life's Crucible", February 1998, p.34
2. *National Geographic*, "The Rise of Life on Earth", March 1998, p.68

Millerin kokeen lopussa oli muodostunut monia sellaisia orgaanisia happoja, joiden ominaisuudet olivat vahingollisia elävien olentojen rakenteelle ja toiminnalle. Jos aminohappoja ei olisi eristetty vaan ne olisi jätetty samaan ympäristöön näiden kemiallisten aineiden kanssa, niiden tuhoutuminen tai muuttuminen muiksi yhdisteiksi kemiallisten reaktioiden kautta olisi ollut väistämätöntä.

Lisäksi kokeen lopussa oli syntynyt suuri määrä oikeanpuoleisia aminohappoja. Näiden aminohappojen olemassaolo kumooa teorian jopa sen oman järkeilyn puitteissa, koska oikeanpuoleiset aminohapot ovat niitä, jotka eivät pysty toimimaan elävien organismien muodostumisessa. Olosuhteet, joissa aminohapot muodostuivat Millerin kokeessa, eivät siis olleet elämälle sopivat. Todellisuudessa koeilmakehä muodostui happosekoitukseksi, joka tuhosi ja hapetti aikaansaadut hyödylliset molekyylit.

Kaikki nämä tosiasiat viittaavat samaan konkreettiseen totuuteen: **Millerin koe ei voi väittää todistaneensa, että eliöt muodostuivat sattumasta alkumaapallon olosuhteissa.** Koko tutkimus ei ollut muuta kuin tarkoituksellinen ja kontrolloitu laboratoriotutkimus aminohappojen tuottamiseksi. Kokeessa käytettyjen kaasujen määrät ja laadut oli valittu ihanteellisiksi mahdollistamaan aminohappojen syntyminen. Järjestelmälle annettun energian määrä ei ollut liikaa eikä liian vähän, vaan se oli järjestetty täsmällisesti mahdollistamaan tarvittavien reaktioiden tapahtuminen. Koelaitteet oli eristetty niin, ettei sinne päässyt vuotamaan mitään alkumaapallon oloissa todennäköisesti esiintyneitä, vahingollisia tai tuhoavia tai muuten aminohappojen muodostumista estäviä aineita. Mitään sellaisia aineita, mineraaleja tai yhdisteitä, joita oli alkumaapallon oloissa mutta jotka olisivat todennäköisesti muuttaneet reaktioiden kulkua, ei otettu mukaan koeolosuhteisiin. Happi, joka olisi hapettumisen kautta estänyt aminohappojen muodostumisen, oli vain yksi tällaisista vahingollisista aineista. Edes ihanteellisissa laboratorio-oloissa tuotettujen aminohappojen oli mahdotonta säilyä ja välttää tuhoutuminen ilman kylmänsamekanismia.

Itse asiassa evolutionistit itse kumosivat evoluution tällä kokeella, sillä jos koe todisti mitään, se todisti, että aminohappoja voidaan tuottaa vain kontrolloidussa laboratorioympäristössä, missä kaikki olosuhteet on erityisesti suunniteltu tietoisesti vaikuttamisen kautta. Elämän aikaan saava voima ei siis voi olla sattuma ilman tietoisuutta vaan nimenomaan tietoinen luominen.

Syy siihen, että evolutionistit eivät hyväksy tätä ilmeistä totuutta, on heidän sokea uskollisuutensa täysin epätieteellisille ennakkoluuloille. On mielenkiintoista, että opiskelijaansa Stanley Milleriä Millerin kokeessa ohjannut **Harold Urey** on tehnyt aiheesta seuraavan tunnustuksen:

Kaikki me elämän alkuperää tutkivat huomaamme, että **mitä enemmän tarkastelemme asiaa, sitä enemmän se vaikuttaa meistä liian monimutkaiselta ollakseen voinut kehittyä missään**. Me kaikki pidämme uskon kappaleena, että elämä kehittyi elottomasta aineesta tällä planeetalla. Sen monimutkaisuus vain on niin suuri, että on vaikeaa uskoa sen kehittyneen.

Varhaisen maapallon ilmakehä ja proteiinit

Kaikista edellä mainituista epäjohdonmukaisuuksista huolimatta evolutionistit viittaavat yhä Millerin kokeeseen välttääkseen kysymyksen siitä, miten aminohapot muodostuivat itsestään varhaisen maapallon ilmakehässä. Jopa nykyään he jatkavat ihmisten pettämistä teeskentelemällä, että ongelma on ratkaistu tällä erheellisellä kokeella.

Elämän alkuperän selittämisen toisessa vaiheessa evolutionistit kohtaavat kuitenkin suuremman ongelman, johon aminohappojen muodostumista ei voi edes verrata – **proteiinit** eli elämän rakennuspalikat, jotka koostuvat sadoista erilaisista tietyllä tavalla järjestyneistä ja toisiinsa liittyneistä aminohapoista.

Sen väittäminen, että proteiinit ovat muodostuneet sattumalta luonnon oloissa, on paljon epärealistisempaa ja järjettömämpää kuin väite aminohappojen syntymisestä sattumalta. Edellä on todennäköisyyslaskelmien avulla osoitettu sen matemaattinen mahdottomuus, että aminohapot liittyisivät sattumanvaraisesti oikeiksi sarjoiksi muodostaakseen proteiineja. Nyt tarkastelemme sen mahdottomuutta, että proteiineja voisi tuottaa kemiallisesti varhaisen maapallon oloissa.

Proteiinisynteesi ei ole mahdollinen vedessä

Yhdistyessään proteiinin tuottamiseksi aminohapot muodostavat keskenään erityisen siteen, peptididoksen. Peptididoksen muodostuessa vapautuu yksi vesimolekyyli.

Tämä tosiasia kumoo ehdottomasti evolutionistien selityksen, että varhainen elämä sai alkunsa vedessä, koska kemiassa määritellyn **La Châtelierin periaatteen** mukaan vettä vapauttava (kondensoiva) reaktio ei voi tapahtua hydraattisessa ympäristössä. Tällaisen reaktion toteutumisella hydraattisessa ympäristössä sanotaan olevan pienin todennäköisyys kaikkien kemiallisten reaktioiden joukossa.

Siten valtameret, joissa elämän on väitetty alkaneen ja aminohappojen syntyneen, ovat epäilyksettä sopimattomia paikkoja proteiinien muodostumiselle aminohapoista. Toisaalta evolutionistien olisi järjetöntä muuttaa mieltään ja väittää elämän alkaneen maalla, koska meret ja valtameret ovat ainoat paikat, missä

aminohapot ovat voineet säilyä suojassa ultraviolettisäteilyltä. La Châtelierin periaate kumoaa väitteen elämän muodostumisesta meressä. Tässä on jälleen yksi evoluution kohtaama ongelma.

Toinen epätoivoinen yritys: Foxin koe

Edellä mainitun ongelman haastamina evolutionistit alkoivat keksiä ”vesipulmasta” epärealistisia rakennelmia, jotka täysin kumosivat heidän teoriansa. Sydney Fox oli yksi tunnetuimmista näiden tutkijoiden joukossa. Fox esitti seuraavan teorian ongelman ratkaisemiseksi. Hänen mukaansa ensimmäisten aminohappojen on täytynyt kulkeutua kallionkielekkeelle lähelle tulivuorta heti sen jälkeen, kun ne ovat muodostuneet alkumeressä. Veden, joka sisältyi tähän kallioille tulleet aminohapot käsittävään seokseen, on täytynyt haihtua, kun lämpötila on lähestynyt veden kiehumispistettä. Siten ”kuivuneet” aminohapot ovat voineet muodostaa proteiineja.

Monet ihmiset eivät kuitenkaan hyväksyneet tätä ”monimutkaista” ulospääsyä ongelmasta, koska aminohapot eivät olisi voineet kestää niin korkeita lämpötiloja. Tutkimus vahvisti, että aminohapot tuhoutuivat heti korkeissa lämpötiloissa.

Mutta Fox ei antanut periksi. Hän yhdisti puhdistettuja aminohappoja laboratoriossa ”hyvin erityisissä olosuhteissa” kuumentamalla niitä kuivassa ympäristössä. Aminohapot yhdistyivät, mutta silti ei saatu aikaan proteiineja. Itse asiassa Fox sai tuotetuksi vain yksinkertaisia ja epäjärjestyksessä olevien satumanvaraisesti toisiinsa liittyneiden aminohappojen renkaita. Nämä renkaat eivät millään tavalla muistuttaneet mitään elävää proteiinia. Sitä paitsi jos Fox olisi pitänyt aminohapot tasaisessa lämpötilassa, nämä hyödyttömät renkaat olisivat myös hajonneet. (121)

Toinen kokeen mitätöivä seikka oli se, että Fox ei käyttänyt Millerin kokeen hyödyttömiä lopputuotteita, vaan elävistä organismeista saatuja puhtaita aminohappoja. Tässä Millerin kokeen jatkoksi tarkoitettussa tutkimuksessa olisi pitänyt lähteä liikkeelle Millerin lopputuotteista. Fox tai kukaan muu tutkija ei kuitenkaan käyttänyt Millerin tuottamia hyödyttömiä aminohappoja. (122) Foxin koetta ei otettu vastaan myönteisesti edes evolutionistien joukossa, koska oli selvää, että hänen tuottamiaan merkityksettämiä aminohappoketjuja (proteinoideja) ei voinut muodostua luonnon oloissa. Lisäksi vielä ei ollut onnistuttu tuottamaan proteiineja, elämän perusyksiköitä. Proteiinien alkuperän ongelma jäi edelleen voimaan. 1970-luvun suosituissa tiedelehdessä *Chemical Engineering News* (Kemiallisen in-

One of the evolutionists' gravest deceptions is the way they imagine that life could have emerged spontaneously on what they refer to as the primitive Earth, represented in the picture above. They tried to prove these claims with such studies as the Miller experiment. Yet they again suffered defeat in the face of the scientific facts: The results obtained in the 1970s proved that the atmosphere on what they describe as the primitive Earth was totally unsuited to life.

sinöörिताidon uutiset) Foxin koe mainittiin seuraavasti:

Sydney Fox ja eräät toiset tutkijat onnistuivat yhdistämään aminohappoja proteinoidien muotoon käyttämällä hyvin erityistä kuumennustekniikkaa olosuhteissa, jollaisia ei todellisuudessa lainkaan vallinnut maapallon varhaisvaiheissa. Proteinoidit eivät myöskään ole lainkaan samanlaisia kuin elävissä organismeissa esiintyvät hyvin säännölliset proteiinit. Ne eivät ole muuta kuin hyödyttömiä, epäsäännöllisiä tahroja. Lisäksi ilmaistiin, että jos sellaisia molekyyliä olisi todella muodostunut varhaisina aikoina, ne olisivat epäilyksettä tuhoutuneet. (123)

Foxin aikaansaamat proteinoidit olivat todella sekä rakenteeltaan että toiminnaltaan täysin erilaisia kuin oikeat proteiinit. Ero proteinoidien ja proteiinien välillä oli yhtä valtava kuin korkean teknologian välineen ja jalostamattoman raaka-ainekasan välillä.

Sitä paitsi edes tällaisilla epäsäännöllisillä aminohappoketjuilla ei ole ollut mahdollisuutta säilyä alkuiltmakehässä. Voimakkaan ultraviolettialtistuksen ja

epävakaisten luonnon olojen aiheuttamat vahingolliset ja tuhoiset fyysikaaliset ja kemialliset vaikutukset olisivat saaneet proteinoideit hajoamaan. Le Châtelierin periaatteen mukaan aminohappojen oli myös mahdotonta muodostua veden alla, missä ne olisivat olleet suojassa ultraviolettisäteilyltä. Kun tämä otettiin huomioon, ajatus proteinoideista elämän perustana menetti lopulta kannatuksensa tiedemiesten keskuudessa.

Ihmeenomainen molekyyli: DNA

Molekyylitason tarkastelu on tähän mennessä osoittanut, että evolutionistit eivät ole valaisseet lainkaan aminohappojen syntyä. Proteiinien muodostuminen on oma mysteerinsä, mutta ongelma ei rajoitu vain aminohappoihin ja proteiineihin: ne ovat vasta alku. Niiden jälkeen solun täydellinen rakenne johtaa evolutionistit umpikujaan. Syynä on se, että solu ei ole vain kasauma aminohapporakenteisia proteiineja. Se on elävä mekanismi, jossa on satoja kehittyneitä järjestelmiä ja joka on niin monimutkainen, että ihminen on ollut kykenemätön ratkaisemaan sen arvoitusta. Vaikka jätettäisiin monimutkaisimmat järjestelmät sivuun, **evolutionistit eivät kykene selittämään edes solun perusyksiköiden muodostumista.**

Kun evoluutioteoria on ollut kykenemätön tarjoamaan yhtenäistä selitystä niiden molekyylien olemassaololle, jotka ovat solun rakenteen perusta, genetiikan tieteenalan kehitys ja nukleiinihappojen – DNA:n ja RNA:n – löytäminen ovat tuottaneet evoluutioteorialle aivan uusia ongelmia. Vuonna 1955 kahden tiedemiehen, James Watsonin ja Francis Crickin työ käynnisti uuden aikakauden biologiassa. Monet tiedemiehet suuntasivat huomionsa genetiikan tieteenalaan. Nyt, vuosien tutkimusten jälkeen DNA:n salaisuus on suureksi osaksi paljastettu.

DNA:ksi kutsuttu molekyyli, joka sijaitsee solun tumassa kehomme kaikissa 100 triljoonassa solussa, sisältää ihmiskehon täydellisen rakennussuunnitelman.

In his experiment, Fox produced a substance called "proteinoid". Proteinoids were randomly assembled combinations of amino acids. Unlike proteins of living things, these were useless and non-functional chemicals.

Here is an electron microscope vision of proteinoid particles.

ELOTON AINE EI VOI SYNNYTTÄÄ ELÄMÄÄ

Jotkut evolutionistien kokeet kuten Millerin koe ja Foxin koe on suunniteltu todistamaan, että eloton aine voi järjestäytyä ja synnyttää monimutkaisen elävän olennon. Tämä on täysin epätieteellinen vakaumus. Kaikki havainnot ja kokeet ovat kiistämättä todistaneet, että aineella ei ole sellaista kykyä. Kuuluisa englantilainen astronomi ja matemaatikko Sir Fred Hoyle toteaa, että aine ei voi synnyttää elämää itsensä, ilman jotain tarkoituksellista puuttumista siihen:

Jos aineessa olisi peruseriaate, joka jollain tavoin ohjaisi orgaanisia järjestelmiä kohti elämää, sen olemassaolon voisi helposti näyttää laboratoriossa. Voisi esimerkiksi antaa kylpyammeen edustaa alkumerta. Olkaa hyvä ja täyttäkää se millä tahansa ei-biologisilla kemikaaleilla. Pumpatkaa mitä tahansa kaasuja sen yli tai sen läpi ja kohdistakaa siihen mitä tahansa mieleistänne säteilyä. Antakaa kokeen jatkua vuosi ja katsokaa, kuinka monia 2000 entsyymistä (elävien solujen tuottamista proteiineista) altaaseen on ilmestynyt. Voin antaa vastauksen ja siten säästää kokeen toteuttamisen ajan, vaivan ja kustannukset. Ette löydä mitään, paitsi mahdollisesti tahmeaa liejua, joka muodostuu aminohapoista ja muista yksinkertaisista orgaanisista kemikaaleista. (1)

Evolutionistinen biologi Andrew Scott myöntää saman tosiasian:

Ottakaa jotain ainetta, kuumentakaa sitä ja sekoittakaa. Tämä on Genesiksen nykyaikainen versio. "Perustavien" voimien – painovoiman, sähkömagnetismin sekä vahvan ja heikon atomivoiman – oletetaan tehneen loput. Mutta miten paljon tästä sievästä tarinasta on vahvasti perusteltua, ja miten paljon on toiveikasta spekulatiota. Todellisuudessa melkein jokaisen pääasiallisen vaiheen mekanismiin, kemiallisista edeltäjistä ensimmäisiin tunnistettaviin soluihin, kohdistuu joko ristiriitaisia käsityksiä tai täydellinen hämmennys. (2)

1 Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, New York, Holt, Rinehard & Winston, 1983, p. 256

2 Andrew Scott, "Update on Genesis", *New Scientist*, vol. 106, May 2nd, 1985, p. 30

Ihmisen kaikkia ominaisuuksia, niin fyysistä ulkomuotoa kuin sisäelinten rakennetta koskeva informaatio on kirjattu DNA:han erityisen koodausjärjestelmän avulla. Informaatio on koodattu DNA:han molekyylin neljän erilaisen perusosan sarjojen avulla. Nämä perusosat nimetään kirjaimin A, T, G, C niiden nimien alkukirjainten mukaan. Kaikki rakenteelliset erot ihmisten välillä riippuvat muunnelmista näiden kirjainten sarjoissa. Tämä on jonkinlainen neljästä eri kirjaimesta koostuva tietopankki.

DNA:n kirjainten sarjallinen järjestys määrää ihmisen rakenteen pienimpiä yksityiskohtia myöten. Sellaisten piirteiden kuin pituuden sekä hiusten, silmien ja ihon värin lisäksi jokaisen solun DNA:ssa on suunnitelma 206 luuta, 600 lihasta,

10 000 kuulolihaksen verkostoa, kahden miljoonan näköhermon verkostoa, 130 miljardin metrin pituista verisuonistoa ja kehon 100 triljoonaa solua varten. **Jos DNA:n informaatio kirjoitettaisiin paperille, olisi koottava jättiläismäinen kirjasto, jossa olisi 900 kappaletta 500-sivuisia tietosanakirjoja.** Tämä uskottoman laaja tieto on koodattu geneiksi kutsuttuihin DNA:n rakennusosasiin.

Voiko DNA syntyä sattumasta?

Tässä vaiheessa eräs tärkeä yksityiskohta ansaitsee huomiota. Virhe geenin muodostavassa nukleotidien sarjassa voi tehdä geenin täysin hyödyttömäksi. Kun ottaa huomioon, että ihmiskehossa on 200 000 geeniä, tulee ilmeiseksi, kuinka mahdotonta on, että näiden geenien miljoonat nukleotidit muodostuisivat sattumalta oikeaksi sarjaksi. Evolutionistinen biologi Frank Salisbury huomauttaa tästä mahdottomuudesta:

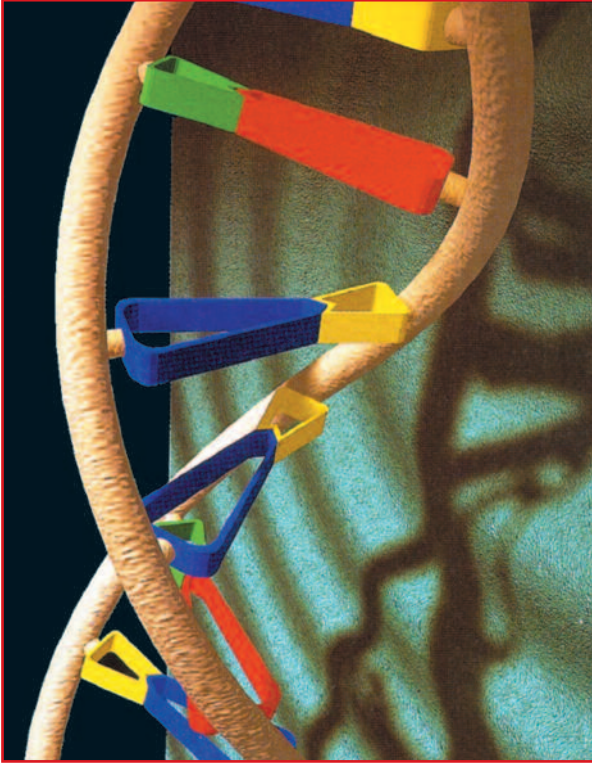
Keskikokoinen proteiini saattaa sisältää noin 300 aminohappoa. Tätä kontrolloiva DNA:n geeni koostuisi noin 1000:sta ketjuun järjestäytyneestä nukleotidista. Koska DNA:n ketjussa on neljänlaisia nukleotideja, tuhannen lenkin ketju voisi esiintyä $4^{1,000}$ erilaisessa muodossa. Algebran (logaritmien) avulla saamme selville että $4^{1000}=10^{600}$. Luku kymmenen kerrottuna itsellään 600 kertaa tuo tulokseksi luvun, jossa on ykkösen jäljessä 600 nollaa. Tämä luku on täysin käsitys-kymme ulkopuolella. (124)

Luku 4^{1000} on yhtä kuin 10^{600} . Tämä luku voidaan merkitä asettamalla 600 nollaa ykkösen perään. Kun ykkönen yhdentoista nollan kanssa merkitsee triljoonaa, luku, jossa on 600 nollaa, on todella vaikeasti käsitettävä luku. Ranskalainen tiedemies Paul Auger ilmaisee seuraavasti sen mahdottomuuden, että DNA tai RNA muodostuisi nukleotidien sattumanvaraisen kasautumisen tulokseksi. (125)

On tarkasti erotettava toisistaan kaksi vaihetta monimutkaisten molekyylien kuten nukleotidien sattumanvaraisessa muodostumisessa kemiallisten tapahtumien kautta. Nukleotidien tuottaminen yksi kerrallaan, mikä on mahdollista, ja niiden yhdistyminen aivan erityisiin sarjoihin. Jälkimmäinen on ehdottomasti mahdotonta. (125)

Jopa Francis Crick, joka on monia vuosia uskonut molekyyliiseen evoluutioon, myönsi DNA:n löytymisen jälkeen itselleen, että niin monimutkainen molekyyli ei voinut syntyä sattumalta, spontaanisti, evoluutioprosessin tuloksena:

Rehellinen ihminen, jolla on käytössään kaikki nykyinen tietomme, voi todeta vain, että jossain mielessä tällä hetkellä elämän alkuperä näyttää olevan melkein ihme. (126)

The molecule known as DNA, which is found in the nucleus of each of the 100 trillion cells in our bodies, contains the complete blueprint for the construction of the human body. The information regarding all the characteristics of a person, from physical appearance to the structure of the inner organs, is recorded in DNA.

Turkkilaisen evolutionistin, professori Ali Demirsoyn oli pakko tehdä aiheesta seuraava tunnustus:

Itse asiassa proteiinin ja nukleiinihapon (DNA:n tai RNA:n) muodostumisen todennäköisyys on arvioinnin ulkopuolella oleva todennäköisyys. Tietyn proteiiniketjun ilmaantumisen mahdollisuus on lisäksi niin pieni, että sitä voi kutsua tähtitieteelliseksi. (127)

Tässä vaiheessa herää mielenkiintoinen ongelma. Kun DNA voi kopioitua vain tiettyjen entsyymien avulla, jotka ovat itse asiassa proteiineja, näiden entsyymien synteesi voi puolestaan toteutua vain DNA:han koodatun informaation varassa. Koska molemmat ovat riippuvaisia toinen toisistaan, molempien on täytynyt ilmaantua samanaikaisesti kopiointia varten, tai toinen on täytynyt ”luoda” ennen toista. Amerikkalainen mikrobiologi Jacobson kommentoi aihetta:

Sillä hetkellä (kun elämä alkoi) täytyi samanaikaisesti olla läsnä ohjeet suunnitelmien uusintamiseen, energiaa varten ja ainesten ottamiseen ympäristöstä, kasvusarjaa varten ja toimeenpanomekanismeja varten, joka muuntaisi ohjeet kasvuksi. Tämä tapahtumien yhdistelmä on vaikuttanut uskomattoman epätodennäköiseltä sattumalta, ja se on usein luettu jumalallisen osallisuuden ansioksi. (128)

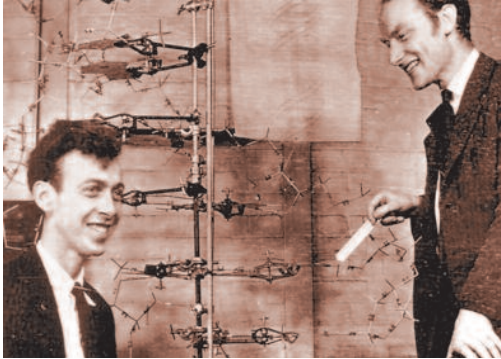
Edeltävä lainaus on kirjoitettu kaksi vuotta sen jälkeen, kun James Watson and Francis Crick olivat selvittäneet DNA:n rakenteen. Mutta kaikesta tieteen kehityksestä huolimatta tämä ongelma jää evolutionisteilta ratkaisematta. Saksalaiset tiedemiehet Junker ja Scherer selittivät, että kunkin kemialliseen evoluutioon tarvittavan molekyylin synteesi vaatii tietynlaisia olosuhteita ja että sen todennäköisyys, että nämä muodostumisehdoiltaan hyvin erilaiset aineet yhdistyisivät, on nolla:

Tähän mennessä ei tiedetä tehdyn yhtään koetta, jossa olisi saatu aikaan kaikki kemiallisessa evoluutiossa välttämättömät molekyylit. Siksi on olennaista tuottaa eri molekyylejä eri paikoissa, juuri sopivien olosuhteiden vallitessa, ja sitten siirtää ne reaktiota varten toiseen paikkaan ja suojella niitä vahingollisilta vaikutuksilta kuten hydrolyysiltä ja fotolyysiltä. (129)

Evoluutioteoria on siis kykenemätön todistamaan mitään evoluution vaihetta, joiden väitetään tapahtuneen molekyyalitasolla. Sen sijaan, että tieteen edistys tarjoaisi vastauksia tällaisiin kysymyksiin, se tekee ne vain entistä monimutkaisemmiksi ja selvittämättömämmiksi.

Mielenkiintoista kyllä, evolutionistit uskovat kaikkiin näihin mahdottomiin rakennelmiin, ikään kuin kukin niistä olisi tieteellinen tosiasia. Koska he eivät missään tapauksessa tunnusta luomista, heillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin uskoa mahdottomaan. Kuuluista australialainen biologi Michael Denton kertoo aiheesta kirjassaan *Evolution: A Theory in Crisis* (*Evoluutio: teoria kriisissä*):

Skeptikolle on yksinkertaisesti loukkaus järkeä vastaan sellainen ehdotus, että korkeampien eliöiden geneettiset ohjelmat, jotka koostuvat lähes tuhannesta informaation osasta ja vastaavat kirjainten sarjaa pienessä tuhannen kirjan kirjastossa ja

Watson and Crick with a stick model of the DNA molecule.

sisältävät koodatussa muodossa lukuisia tuhansia herkkiä laskelmia, jotka valvovat, täsmentävät ja määräävät miljardien solujen kasvua ja kehitystä monimutkaisen organismin muotoon, olisivat muodostuneet **puhtaasti sattumanvaraisessa prosessissa. Mutta darwinisti hyväksyy teorian ilman epäilyksen häivää. Paradigma pääsee voitolle.** (130)

Toinen evolutionistinen turha yritys:

“RNA-maailma”

1970-luvun keksintö, että alkumaapallon ilmakehässä alun perin vallinneet kaasut tekivät aminohapposynteesin mahdottomaksi, oli kova isku molekyylisen evoluution teorialle. Ymmärrettiin, että sellaisten evolutionistien kuin Miller, Fox ja Ponnamperuma tekemät “alkeellisen ilmakehän kokeet” olivat pätemättömiä. Tämän vuoksi 1980-luvulla käynnistettiin uusia evolutionistisia yrityksiä. Niiden tuloksena esitettiin ”RNA-maailman” rakennelma, jonka mukaan ensin eivät muodostuneet proteiinit vaan proteiineihin tarvittavan informaation sisältävät RNA-molekyylit.

Harvardin kemistin Walter Gilbertin vuonna 1986 esittämän rakennelman mukaan miljardeja vuosia sitten muodostui sattumalta RNA-molekyyli, joka onnistui kopioimaan itsensä. Tämä RNA-molekyyli alkoi ulkoisten vaikutusten tuloksena tuottaa proteiineja. Sen jälkeen tuli välttämättömäksi tallentaa tämä informaatio toiseen molekyyliin, ja jotenkin sitten ilmaantui DNA.

Tämä tuskin kuviteltavissa oleva rakennelma koostuu joka vaiheessaan mahdottomuuksien ketjusta, ja se vain suurensi ongelmaa ja toi esiin monia selvittämättömiä kysymyksiä sen sijaan, että olisi tarjonnut mitään selitystä elämän

EVOLUTIONISTIEN TUNNUSTUKSIA

Todennäköisyyslaskelmat tekevät selväksi, että monimutkaiset molekyylit kuten proteiinit ja nukleiinihapot (DNA ja RNA) eivät olisi koskaan voineet muodostua sattumalta riippumatta toisistaan. Evolutionistit joutuvat kuitenkin kohtaamaan sen vielä suuremman ongelman, että kaikkien näiden monimutkaisten molekyyliden täytyi olla olemassa samanaikaisesti, jotta elämää voisi lainkaan olla. Tämä vaatimus johtaa evoluutioteorian täyteen hämmennykseen. Tässä vaiheessa jotkut johtavat evolutionistit ovat tunteneet itsensä pakotetuiksi myöntämään tämän hämmennyksen. Esimerkiksi Stanley Millerin ja Francis Crickin läheinen tutkijatoveri San Diegon yliopistosta Kaliforniasta, arvossapidetty evolutionisti Leslie Orgel sanoo:

On äärimmäisen epätodennäköistä, että proteiinit ja nukleiinihapot, jotka ovat molemmat rakenteeltaan monimutkaisia, olisivat syntyneet spontaanisti samassa paikassa ja samaan aikaan. Näyttää kuitenkin mahdottomalta että toinen olisi voinut olla olemassa ilman toista. Ja siten ensi silmäyksellä pitäisi ehkä päätellä, että elämä ei olisi koskaan voinut alkaa kemiallisin keinoin. (1)

Saman tosiasian ovat myöntäneet myös toiset tiedemiehet:

DNA ei voi tehdä tehtäväänsä, muun muassa muodostaa lisää DNA:ta, ilman katalyyttisten proteiinien tai entsyymien apua. Proteiinit eivät siis voi muodostua ilman DNA:ta, mutta toisaalta DNA ei voi muodostua ilman proteiineja. (2)

Miten geneettinen koodi ja mekanismit sen kääntämiseen – ribosomit ja RNA-molekyylit – saivat alkunsa? Tällä hetkellä meidän on vastauksen sijasta tyydyttävä ihmeen ja kunnioituksen tunteeseen. (3)

New York Timesin tiedetoimittaja Nicholas Wade huomautti vuonna 2000 julkaistussa artikkelissaan:

Kaikki, mikä liittyy elämän alkuperään maapallolla, on arvoitus, ja näyttää siltä, että mitä enemmän saadaan tietää, sitä hämmentävämmäksi se muuttuu. (4)

1 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, vol. 271, October 1994, p. 78

2 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, vol. 264, February 1991, p. 119

3 Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York, Vintage Books, 1980, p. 548

4 Nicholas Wade, "Life's Origins Get Murkier and Messier", *The New York Times*, June 13, 2000, pp. D1-D2

alkuperälle:

Kun on mahdotonta selittää edes yhden sellaisen nukletotidin muodostumista sattumalta, jollaisista RNA koostuu, miten on mahdollista, että nämä kuvitteelliset nukleotidit muodostavat RNA:n liittymällä yhteen oikeaksi sarjaksi? Evolutionisti John Horgan myöntää RNA:n sattumanvaraisen muodostumisen mahdottomuuden seuraavasti:

Kun tutkijat jatkavat RNA-maailman käsitteen tarkastelua lähemmin, tulee esille

lisää ongelmia. Miten RNA alkuaan syntyi? RNA:ta ja sen rakennusosasia on vaikeaa syntetisoida laboratoriossa parhaissa olosuhteissa, puhumattakaan uskottavista olosuhteista. (131)

Vaikka oletettaisiin RNA:n syntyneen sattumalta, kuinka tämä yksinkertaisesti nukleotidiketjusta koostuva RNA olisi voinut ”päättää” kopioida itsensä, ja millaisella mekanismilla se olisi toteuttanut kopioitumisprosessin? Mistä se löysi kopioitumisessa käytettävät nukleotidit? Jopa evolutionistiset mikrobiologit Gerald Joyce ja Leslie Orgel ilmaisevat epätoivonsa tilanteen vuoksi kirjassaan *In the RNA World (RNA-maailmassa)*:

Tämä keskustelu... on tavallaan keskittynyt mitättömyyteen: myytiin kopioituvasta RNA-molekyylistä, joka nousi uutena sattumanvaraisten polynukleotidien keitoksesta. Tällainen käsitys ei ole vain epärealistinen nykyisen esibiottista kemiaa koskevan ymmärryksen valossa, vaan sen pitäisi uhmata jopa optimistista näkemystä RNA:n katalyyttisistä mahdollisuuksista. (132)

Vaikka alkumaapallolla olisi ollut kopioituva RNA ja RNA:n käytettävissä lukuisasti kaikenlaisia aminohappoja ja kaikki nämä mahdottomuudet olisivat jotenkin toteutuneet, tilanne ei silti johtaisi yhdenkään proteiinin muodostumiseen. RNA sisältää vain tietoa proteiinien rakenteesta. Aminohapot taas ovat raaka-aineita. Ei ole kuitenkaan mitään mekanismeja, joka tuottaisi proteiineja. RNA:n olemassaolon pitäminen riittävänä edellytyksenä proteiinien muodostumiselle on yhtä järjetöntä kuin sellainen odotus, että auto tulisi kootuksi ja valmistetuksi itsestään, kun sen rakennuspiirustukset heitetään sen tuhannet osat sisältävän kasan päälle. Tässä tapauksessa tuottaminen ei voi onnistua siksikään, että prosessiin ei ole osallistumassa mitään tehdasta eikä työntekijöitä.

Proteiini tuotetaan ribosomitehtaassa monien entsyymien avulla ja tuloksena äärimmäisen monimutkaisista solun sisäisistä prosesseista. Ribosomi on monimutkainen soluelin, joka koostuu proteiineista. Siten tämä tilanne tuo esiin toisen

Prof. Francis Crick:
"The origin of life appears to be almost a miracle."

järjettömän olettamuksen, että myös ribosomin olisi pitänyt syntyä sattumalta samanaikaisesti. Jopa Nobelin palkinnon saanut Jacques Monod, yksi kiihkeimmistä evoluution kannattajista, selittää, että proteiinisyntheseä ei pidä mitenkään aliarvioida niin, että se riippuisi vain nukleiinihapoissa olevasta informaatiosta:

Koodi on merkityksetön, ellei sitä käännetä. Nykyisen solun kääntämiskoneisto koostuu ainakin 50 makromolekyylläisestä osasta, jotka itse ovat DNA:han koodattuja: koodia ei voida kääntää muuten kuin kääntämisen tuotteiden avulla. Tämä on nykyajan muunnos kysymyksestä omne vivum ex ovo. Milloin ja miten tämä ympyrä sulkeutui? Sitä on suunnattoman vaikea kuvitella. (133)

Miten alkumaapallon RNA-ketju olisi voinut tehdä sellaisen päätöksen ja mitä menetelmiä se olisi käyttänyt toteuttaakseen proteiinien tuottamisen yksin, ottamalla 50 erikoistuneen osan tehtävät? Evolutionisteilla ei ole vastauksia näihin kysymyksiin.

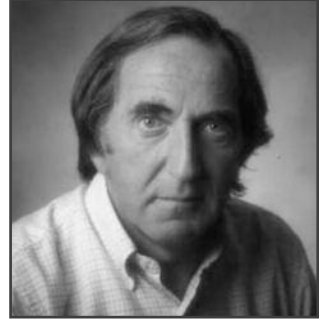
Tohtori Leslie Orgel, yksi Stanley Millerin ja Francis Crickin tutkijavereista San Diegon yliopistosta, Kaliforniasta, käyttää termiä skenaario siitä mahdollisuudesta, että ”elämän alkuperä olisi RNA-maailmassa”. Orgel kuvailee, millaisia ominaisuuksia tällä RNA:lla olisi täytynyt olla ja miten mahdotonta se olisi, *American Scientist* –lehdessä lokakuussa 1994 julkaistussa artikkelissaan *The Origin of Life (Elämän alkuperä)*:

Totesimme, että skenaario olisi voinut toteutua, jos esibioottisella RNA:lla olisi ollut kaksi ominaisuutta, jotka ilmeisesti puuttuvat nykyiseltä RNA:lta: kyky kopioitua ilman proteiinien apua ja kyky katalysoida jokainen proteiinisynthesin vaihe. (134)

Kuten pitäisi olla selvää, kahden näin monimutkaisen ja äärimmäisen olennaisen prosessin odottaminen RNA:n kaltaiselta molekyyliltä on mahdollista vain evolutionistin mielikuvituksen voiman ja näkemyksen pohjalta. Konkreettiset tieteelliset tosiasiat sen sijaan tekevät selväksi, että ”RNA-maailman” teoriaksi kutsuttu uusi elämän sattumanvaraisen synnyn malli on yhtä epäuskottava taru kuin aikaisemmat mallit.

Biokemisti Gordon C. Mills Texasin yliopistosta ja molekyylibiologi San

Fransiscon valtion yliopistosta arvioivat RNA-maailma -rakennelman virheitä ja muotoilevat johtopäätöksensä artikkelissa “The RNA World: A Critique” (“RNA-maailma: kritiikkiä”): **“RNA on merkittävä molekyyli. RNA-maailman hypoteesi on toinen asia. Emme näe mitään perusteita pitää sitä vahvistettuna tai edes lupaavana.”** (135)

Dr. Leslie Orgel: “... life could never, in fact, have originated by chemical means.”

Tiedetoimittaja Brig Klycen artikkeli vuodelta 2001 selittää evolutionistien olevan hyvin itsepintaisia tässä asiassa, mutta tähän mennessä saavutetut tulokset ovat jo näyttäneet, että kaikki nämä yritykset ovat turhia:

RNA-maailman tutkimus on keskikokoinen teollisuusyritys. Tämä tutkimus on osoittanut, kuinka tavattoman vaikeaa elävien solujen olisi ollut syntyä sattumalta elottomasta aineesta maapallolla käytettävissä olleena aikana. Tämä näyttö on arvokas panos tieteen hyväksi. Myös lisätutkimukset ovat arvokkaita. Mutta on hämmäntävää, että äskettäin käsitetyistä vaikeuksista huolimatta yhä väitetään itsepintaisesti, että elämä voi syntyä spontaanisti elottomista kemikaaleista. Tämä muistuttaa keski-ajan alkemistien työtä, kun he itsepintaisesti yrittivät muuttaa lyijyä kullaksi. (136)

Elämä on molekyylikasauman ylittävä käsite

Unohtakaamme hetkeksi kaikki epätodennäköisyydet ja olettakaamme, että proteiinimolekyyli muodostui kaikkein sopimattomimmassa, vähiten kontrolloidussa ympäristössä, alkumaapallon olosuhteissa. Vain yhden proteiinin muodostuminen ei olisi riittävää. Tämän proteiinin täytyisi odottaa kärsivällisesti, kärsimättä mitään vahinkoa, tuhansien, ehkä miljoonien vuosien ajan, näissä kontrolloimattomissa olosuhteissa, kunnes toinen molekyyli sattumalta muodostuisi sen viereen samanlaisissa olosuhteissa. Sen täytyisi odottaa, kunnes miljoonia oikeanlaisia ja olennaisia proteiineja olisi muodostunut rinnakkain samaan

paikkaan, kaikki sattumalta. Aikaisemmin muodostuneiden täytyisi olla kyllin kestäviä odottamaan toisten muodostumista aivan rinnalleen, tuhoutumatta ultraviolettisäteistä ja ankarasta mekaanisesta vaikutuksesta huolimatta. Sitten näiden proteiinien, joita olisi ilmestynyt riittävä määrä aivan samaan paikkaan, täytyisi liittyä toisiinsa merkityksellisiksi yhdistelmiksi muodostaen soluelimet. Mikään ulkopuolinen aine, vahingollinen molekyyli tai hyödytön proteiini ei saisi sekaantua tapahtumaan. Sitten, vaikka nämä soluelimet olisivat muodostuneet äärimmäisen sopusointuisella ja yhteistoiminnallisella tavalla, niiden täytyisi ottaa itseensä kaikki tarvittavat entsyymit ja peittyä solukalvolla, jonka sisäpuolen pitäisi täyttyä erityisellä, niille ihanteellisen ympäristön tarjoavalla nesteellä. Jos nyt kaikki nämä äärimmäisen epätodennäköiset tapahtumat toteutuisivat sattumalta, tulisiko tämä molekyylikasauma eläväksi?

Vastaus on ”ei”, koska tutkimus on paljastanut, että **pelkkä kaikkien elämälle välttämättömien aineiden yhdistäminen ei riitä elämän käynnistymiseksi**. Vaikka kaikki elämälle välttämättömät proteiinit koottaisiin koeputkeen, nämä yritykset eivät johtaisi elävän solun tuottamiseen. Kaikki tästä aiheesta tehdyt kokeet ovat osoittautuneet epäonnistuneiksi. Kaikki havainnot ja kokeet viittaavat siihen, että elämä voi saada alkunsa vain elämästä. Väite, että elämä on kehittynyt elottomista aineista, eli abiogeneesi-väite on vain taru evolutionistien haaveissa ja täysin ristiriidassa havaintojen ja koetulosten kanssa.

Tässä mielessä myös ensimmäisen elämän maapallolla täytyy olla peräisin muusta elämästä. Tämä on heijastuma Jumalan nimityksestä Hayy (Elämän omistaja). Elämä voi alkaa, jatkua ja päättyä vain hänen tahdostaan. Mitä tulee evoluutioon, se ei ole vain kykenemätön selittämään, miten elämä sai alkunsa, vaan se on myös kykenemätön selittämään, miten elämälle välttämättömät aineet muodostuivat ja liittyivät yhteen.

Chandra Wickramasinghe kuvailee kohtaamaansa todellisuutta tiedemiehenä, jolle on hänen koko elämänsä ajan opetettu elämän syntyneen satumanvaraisten tapahtumien tuloksena:

Varhaisimmasta tiedemieskoulutuksestani alkaen minut aivopestiin hyvin voimakkaasti uskomaan, että tiede ei voi olla sopusoinnussa minkään tarkoituksellisen luomisen kanssa. Tuosta käsityksestä on täytynyt tuskallisesti luopua. Tällä hetkellä en pysty keksimään yhtään järjellistä perustelua, joka voisi tyrmätä Jumala-uskoon kääntymistä tukevan näkemyksen. Meillä oli ennen avoimet mielet. Nyt olemme oivaltaneet, että ainoa looginen vastaus kysymykseen elämästä on luominen, ei mikään vahingossa tapahtunut sattumanvarainen temppu. (137)

Termodynamiikka

Kumoa Evoluutioteorian

Y

hdeksi fysiikan peruslaeista hyväksytyt termodynamiikan toisen lain mukaan normaaleissa olosuhteissa kaikki omilleen jätetyt järjestelmät ovat taipuvaisia joutumaan enemmän epäjärjestykseen, hajaannukseen ja rappioon suorassa suhteessa siihen, mitä enemmän aikaa kuluu. Kaikki elävä ja eloton kuluu, huononee, mätänee, hajoaa ja tuhoutuu. Tämä on kaikkien olentojen tavalla tai toisella kohtaama ehdoton loppu ja tämän lain mukaan tätä väistämätöntä prosessia ei voi peruuttaa.

Olemme kaikki havainneet tämän. Jos esimerkiksi vie auton erämaahan ja jättää sen sinne, tuskin odottaa löytävänsä sen paremmassa kunnossa, kun tulee takaisin muutaman vuoden kuluttua. Päinvastoin, voi odottaa näkevänsä sen renkaat tyhjentyneinä, sen ikkunat särkyneinä, sen pohjan ruostuneena ja sen moottorin hajonneena. Sama väistämätön prosessi toteutuu vielä nopeammin elävien olentojen kohdalla.

Termodynamiikan toinen laki on keino, jolla tämä luonnon prosessi määritellään fysiikan yhtälöinä ja laskelmina.

Tämä kuuluisa fysiikan laki tunnetaan myös ”entropian lakina”. Entropia on fysiikassa järjestelmään kuuluvan epäjärjestyksen laajuus. Järjestelmän entropia kasvaa, kun se siirtyy järjestäytyneestä, organisoidusta ja suunnitellusta tilasta kohti epäjärjestyneempää, hajonneempaa ja suunnittelemattomampaa tilaa. Mitä suurempi on järjestelmän epäjärjestyksen aste, sitä korkeampi on sen entropia. Entropian laki väittää, että koko maailmankaikkeus etenee väistämättömästi kohti epäjärjestyneempää, suunnittelemattomampaa ja organisoimattomampaa tilaa.

Termodynamiikan toisen lain eli entropian lain pätevyys on kokeellisesti ja teoreettisesti vahvistettu. Aikamme tärkeimmät tiedemiehet ovat yksimielisiä siitä, että entropian laki pysyy voimassa hallitsevana paradigmana seuraavan historian jakson ajan. Aikamme suurin tiedemies, Albert Einstein sanoi sen olevan kaiken luonnontieteen korkein laki. Myös Sir Arthur Eddington viittasi siihen ”koko maailmankaikkeuden ylimpänä metafyyssisenä lakina”. (138)

Evoluutioteoria on väite, jota kannatetaan jättämällä täysin huomiotta tämä perustava ja universaalisti tosi fysiikan laki. Evoluution tarjoama mekanismi on

täysin ristiriidassa tämän lain kanssa. Evoluutioteoria sanoo, että epäjärjestyneet, hajaantuneet ja elottomat atomit ja molekyylit ajan kuluessa spontaanisti liittyivät yhteen tietyn järjestyksen ja suunnitelman mukaan muodostaakseen äärimmäisen monimutkaisia molekyylejä kuten proteiineja, DNA:ta ja RNA:ta, minkä jälkeen ne vähitellen saivat aikaan miljoonia erilaisia eliölajeja, joilla oli vielä monimutkaisempia rakenteita. Evoluutioteorian mukaan tämä oletettu prosessi, joka tuottaa jokaisessa vaiheessaan suunnitellumman, järjestyneemmän, monimutkaisemman ja organisoidumman rakenteen, on muodostunut aivan itsestään luonnon oloissa. Entropian laki tekee selväksi, että tällainen niin sanottu luonnon prosessi on täysin ristiriidassa fysiikan periaatteiden kanssa.

Evolutionistiset tiedemiehet ovat myös tietoisia tästä tosiasiasta. J.H. Rush toteaa:

Evoluution monimutkaisen kulun aikana elämä osoittaa huomattavaa vastavoimaa termodynamiikan toisen lain ilmaisemalle taipumukselle. Kun toinen laki ilmaisee peruuttamattoman etenemisen kohti lisääntyntä entropiaa ja epäjärjestyttä, elämä kehittää jatkuvasti korkeampia järjestyksen tasoja. (139)

Evolutionistinen tiedemies Roger Lewin ilmaisee evoluution termodynaamisen umpikujan *Science*-lehden artikkelissaan:

Yksi biologien kohtaama ongelma on evoluution ilmeinen ristiriita termodynamiikan toisen lain kanssa. Järjestelmien pitäisi ajan kuluessa hajota ja sisältää yhä vähemmän, ei enemmän, järjestyttä. (140)

Toinen evolutionistinen tiedemies, George Stravropoulos toteaa tunnetussa evolutionistisessa lehdessä *American Scientist*, että elämän spontaani muodostuminen on termodynaamisesti mahdotonta ja että monimutkaisten elävien mekanismien olemassaolon selittäminen luonnon lakien avulla ei onnistu:

Tavallisissa olosuhteissa mikään monimutkainen orgaaninen molekyyli ei kuitenkaan voi muodostua spontaanisti vaan sen sijaan hajoaa termodynamiikan toisen lain mukaisesti. Se on todella sitä epävakaampi ja sen hajoaminen ennemmin tai myöhemmin on sitä varmempaa, mitä monimutkaisempi se on. Fotosynteesiä, mitään elämän prosesseja tai itse elämää ei, huolimatta hämärästä ja tarkoituksellisesti hämmentävästä kielenkäytöstä, vielä pystytä ymmärtämään termodynamiikan tai minkään täsmällisen tieteen ehdoilla. (141)

The law of thermodynamics holds that natural conditions always lead to disorder and loss of information. Evolutionary theory, on the other hand, is an unscientific belief that utterly contradicts with this law.

Kuten on vahvistettu, termodynamiikan toinen laki muodostaa evoluutio-rakennelmalle ylittämättömän esteen sekä luonnontieteellisesti että loogisesti. Kykenemättöminä esittämään mitään tieteellistä ja johdonmukaista selitystä tämän esteen poistamiseksi evolutionistit voivat voittaa sen vain mielikuvituksen avulla. Esimerkiksi kuuluisa evolutionisti Jeremy Rifkin toteaa uskovansa, että evoluutio voittaa tämän fysiikan lain “taikavoimalla”:

Entropian lain mukaan kehitys hävittää tällä planeetalla elämän käytettävissä olevaa energiaa. Meidän käsityksemme evoluutiosta on täsmälleen päinvastainen. Me uskomme, että evoluutio jotenkin taian tavoin luo suurempaa kokonaisarvoa ja järjestystä maapallolla. (142)

Nämä sanat osoittavat hyvin selvästi, että evoluutio on täysin dogmaattinen uskomus.

“Avoimen järjestelmän” myytti

Kohdattuun nämä tosiasiat evolutionistit ovat joutuneet turvautumaan termodynamiikan toisen lain runtelemiseen. He sanovat, että se pätee vain suljetuissa järjestelmissä ja että avoimet järjestelmät ovat sen soveltamisalan ulkopuolella.

“Avoin järjestelmä” on sellainen termodynaaminen järjestelmä, jossa energia ja aine virtaavat sisään ja ulos toisin kuin “suljetussa järjestelmässä”, jossa alkuperäinen energia ja aine pysyvät vakiona. Evolutionistit väittävät maailman olevan avoin järjestelmä: se on koko ajan alttiina auringosta tulevalle energiavirralle, entropian laki ei päde maailmaan kokonaisuutena, ja monimutkaisia eliöitä voi syntyä järjestäytymättömistä, yksinkertaisista ja elottomista rakenteista.

Tässä on kuitenkin ilmeinen vääristymä. **Se tosiasia, että järjestelmään virtaa energiaa, ei riitä tekemään siitä järjestynyttä. Tarvitaan erityisiä mekanisme, jotta energiasta tulisi toimivaa.** Esimerkiksi auto tarvitsee moottorin, välitysjärjestelmät ja niihin liittyvät kontrollointimekanismit muuttaakseen bensiinin energian liikkeeksi. Ilman sellaista energian muuntamisen mekanismea auto ei voisi käyttää bensiinin energiaa.

Samaa pätee elämään. On totta, että elämä on peräisin auringon energiasta. Aurinkoenergian pystyvät kuitenkin muuntamaan kemialliseksi energiaksi vain eliöiden uskomattoman monimutkaiset energian muuntamisen järjestelmät (kuten kasvien fotosynteesi sekä eläinten ja ihmisen ruoansulatusjärjestelmä). Mikään eliö ei voi elää ilman sellaisia energianmuuntojärjestelmiä. Ilman energianmuuntojärjestelmää aurinko on vain tuhoavan – polttavan, kuivattavan ja sulattavan – säteilyn lähde.

Termodynaaminen järjestelmä ilman jonkinlaista energianmuuntojärjestelmää ei siis ole suotuisa evoluutiolle riippumatta siitä, onko se avoin vai suljettu. Kukaan ei väitä luonnossa olleen alkumaapallon olosuhteissa sellaisia monimutkaisia ja tietoisia mekanismeja. Evolutionistien todellinen ongelma onkin kysymys siitä, kuinka monimutkaiset energianmuuntomekanismit – kuten kasvien fotosynteesi, jota edes nykyaikainen teknologia ei pysty jäljittelemään – ovat voineet syntyä itsestään.

Aurinkoenergian virtauksella maapallolle ei ole mitään sellaista vaikutusta, joka itsestään saisi aikaan järjestystä. Riippumatta siitä, miten korkeaksi lämpötila nousee, aminohapot vastustavat sitoutumista toisiinsa järjestelmällisiksi sarjoiksi. Pelkkä energia ei riitä saamaan aminohappoja muodostamaan paljon monimutkaisempia proteiinimolekyylejä, tai saamaan proteiineja muodostamaan paljon monimutkaisempia ja organisoituneempia soluelinten rakenteita. Tämän järjestäytymisen todellinen ja olennainen lähde on kaikilla tasoilla tietoinen suunnittelu, toisin sanoen luominen.

Aineen “itseorganisoitumisen” myytti

Täysin tietoisina siitä, että termodynamiikan toinen laki tekee evoluution mahdottomaksi, jotkut evolutionistiset tiedemiehet ovat tehneet spekulatiivisia yrityksiä sulkea näiden kahden käsityksen välistä kuilua evoluution mahdollistamiseksi. Kuten tavallista, nämäkin yritykset näyttävät, että evoluutioteoria on joutunut läpipääsemättömään umpikujaan.

Yrityksissä sovittaa yhteen termodynamiikka ja evoluutio on kunnostautunut belgialainen tiedemies Ilya Prigogine. Hän aloitti kaaosteoriasta ja esitti joukon hypoteeseja siitä, miten järjestys muotoutuu kaaoksesta eli epäjärjestyksestä. Hän väitti, että jotkut avoimet järjestelmät voivat osoittaa merkkejä entropian väheneemisestä energian sisäänvirtauksen ansiosta, ja tästä seuraava järjestäytyminen on todiste siitä, että ”aine voi organisoitua itse”. Siitä alkaen aineen itseorganisoitumisen käsite on ollut varsin suosittu evolutionistien ja materialistien keskuudessa. He esiintyvät kuin he olisivat löytäneet materialistisen alkuperän elämän monimutkaisuudelle ja materialistisen ratkaisun elämän alkuperän ongelmaan.

Lähempi tarkastelu paljastaa kuitenkin, että tämä väite on täysin abstrakti ja itse asiassa toiveajattelua. Lisäksi se sisältää hyvin naiivin petoksen. Petos on tahallisessa kahden eri käsitteen sekoittamisessa: ”self organization” (itsejärjestäytymisen) ja ”self ordering” (itseorganisoitumisen). (143)

Tämän voi selittää esimerkin avulla. Kuvitellaan merenranta, jolla on eri-

tyyppisiä kiviä sekaisin: isoja, pienempiä ja hyvin pieniä kiviä. Kun voimakas aalto osuu rantaan, kivien joukossa voi tapahtua ”järjestäytymistä”. Vesi kuljettaa samanpainoisia saman verran. Kun aalto vetäytyy takaisin, kivet voivat mahdollisesti järjestäytyä pienimmästä suurimpaan kohti merta.

Tämä on itsejärjestäytymisen prosessi. Merenranta on avoin järjestelmä ja energian sisäänvirtaus – aalto – voi aiheuttaa järjestäytymistä. Mutta on huomattava, että sama prosessi ei voi synnyttää rannalle hiekkalinnaa. Nähdessämme hiekkalinnan olemme varmoja, että joku on tehnyt sen. Ero linnan ja ”järjestyksessä” olevien kivien välillä on, että edellinen sisältää hyvin ainutlaatuista monimutkaisuutta kun taas jälkimmäinen vain toistuvaa järjestystä. Tämä toistuva järjestys on kuin kirjoituskoneen satoja kertoja tuottama jälki aaaaaaaaaaaaaaaaaa, koska esine – järjestelmään ulkopuolelta virranneena energiana – on pudonnut näppäimistön kirjaimen a päälle. Sellainen toistuva a-kirjainten järjestys ei tietenkään sisällä informaatiota eikä siksi monimutkaisuutta. Tarvitaan tietoinen mieli tuottamaan monimutkainen kirjainten sarja, joka sisältää informaatiota.

Sama periaate soveltuu tilanteeseen, jossa tuuli puhaltaa pölyiseen huoneeseen. Ennen tätä sisäänvirtausta pöly voi olla levinneenä kaikkialle huoneessa. Kun sisään tuulee, pöly saattaa kasautua huoneen nurkkaan. Tämä on itsejärjestäytymistä. Mutta pöly ei koskaan organisoidu itsekseen eikä muodosta ihmisen kuvaa huoneen lattialle.

Nämä esimerkit ovat aivan samanlaisia kuin evolutionistien ”itseorganisoitumisen” rakennelmat. He väittävät, että aineella on taipumusta itseorganisoitumiseen, ja tarjoavat sitten esimerkkejä itsejärjestäytymisestä ja pyrkivät sekoittamaan nämä kaksi käsitettä. Prigogine itse antaa esimerkkejä itsejärjestyvistä molekyyleistä energian sisäänvirtauksen aikana. Amerikkalaiset tiedemiehet Thaxton, Bradley ja Olsen selittävät tätä asiaa kirjassaan *The Mystery of Life's Origin (Elämän alkuperän arvoitus)* seuraavasti:

Kussakin tapauksessa molekyylien sattumanvaraiset liikkeet juoksevassa aineessa korvautuvat hyvin järjestäytyneellä käyttäytymisellä. Prigogine, Eigen ynnä muut ovat esittäneet, että samanlainen itseorganisoituminen saattaa olla luontaista orgaaniselle kemialle ja voi mahdollisesti olla perustana elävissä järjestelmissä olennaisille äärimmäisen monimutkaisille makromolekyyleille. Tällaisilla analogioilla on niukasti merkitystä elämän alkuperän kysymyksessä. Suurin syy on se, että ne eivät erota toisistaan järjestystä ja monimutkaisuutta. Säännöllisyys tai järjestys ei voi toimia elävien järjestelmien tarvitsemien suurten tietomäärien säilömisessä. Ne eivät vaadi niinkään järjestelmällistä rakennetta kuin äärimmäisen epäsäännöllisen mutta määrätynlaisen rakenteen. Tämä on vakava virhe tarjotussa analogiassa. Sellainen

spontaani järjestäytyminen, jota tapahtuu energian virratessa järjestelmien läpi, ei ole missään ilmeisessä yhteydessä siihen työhön, jota DNA:n ja proteiinien kaltaisten jaksottomien runsaasti informaatiota sisältävien makromolekyylien rakentaminen vaatii. (144)

Itse asiassa Prigogine itse on joutunut myöntämään, että hänen väitteensä eivät selitä elämän alkuperää. Hän sanoi:

Biologisen järjestyksen ongelma on siirtyminen molekyyli toiminnasta molekyyli tilaan yläpuolella olevaan solun järjestykseen. Ongelmaa ei ole läheskään ratkaistu. (145)

Miksi evolutionistit sitten yhä yrittävät uskoa epätieteellisiin rakennelmiin kuten aineen itseorganisoitumiseen? Miksi he itsepintaisesti torjuvat elävissä järjestelmissä ilmeisen älykkyyden? Vastaus on, että heillä on dogmaattinen usko materialismiin ja he uskovat aineella olevan jokin salaperäinen voima luoda elämää. New Yorkin yliopiston kemian professori ja DNA-asiantuntija Robert Shapiro selittää tätä evolutionistien uskoa ja sen perustana olevaa materialistista dogmaa seuraavasti:

Tarvitaan siten toinen evolutionistinen periaate, jotta voimme päästä kuilun yli yksinkertaisista luonnon kemikaaleista ensimmäisiin tehokkaasti kopioituvuihin. Tätä periaatetta ei ole vielä kuvailtu yksityiskohtaisesti eikä esitelty, mutta sitä on ennakoitu ja sille on annettu sellaisia nimiä kuin kemiallinen evoluutio tai aineen itseorganisoituminen. Dialektinen materialistinen filosofia pitää tämän periaatteen olemassaoloa itsestään selvänä, ja Alexander Oparin on soveltanut sitä elämän alkuperään. (146)

Koko tämä tilanne tekee selväksi, että evoluutio on empiirisen tieteen vastainen dogma ja että elävien olentojen alkuperän voi selittää vain ylikuonnollisen voiman osallisuudella. Tämä ylikuonnollinen voima on koko maailmankaikkeuden tyhjästä luoneen Jumalan luomistyö. Luonontiede on todistanut, että termodynamiikan perusteella evoluutio on mahdottomuus ja että elämän olemassaolon ainoa selitys on luominen.

Suunnitelma Ja Yhteensattuma

Edellisessä luvussa olemme havainneet, miten mahdotonta elämän sattumanvarainen muodostuminen on. Hyväksykäämme nämä mahdottomuudet hetkeksi. Oletetaan, että miljoonia vuosia sitten muodostui solu, kun se oli saanut hankituksi kaiken elävään tarvittavan, ja että se ”tuli eläväksi”. Evoluutio romahtaa taas tässä vaiheessa. Sillä vaikka tämä solu olisi säilynyt jonkin aikaa, se olisi lopulta kuollut, ja sen kuoleman jälkeen ei olisi jäänyt mitään ja kaikki olisi palanut alkutilanteeseen. Näin olisi käynyt, koska vailla geneettistä informaatiota tämä ensimmäinen solu ei olisi kyennyt lisääntymään ja aloittamaan uutta sukupolvea. Elämä olisi päättynyt se kuolemaan.

Geneettinen järjestelmä ei koostu vain DNA:sta. Samassa ympäristössä pitäisi olla myös: entsyymejä DNA:n koodien lukemiseen; näiden koodien lukemisen jälkeen tuotettuja RNA-sanansaattajia; ribosomi, johon sanansaattaja RNA koodin mukaisesti kiinnittyy ja takertuu tuotantoa varten, sekä äärimmäisen monimutkaisia entsyymejä suorittamaan lukuisia välittäviä prosesseja. Sellaista ympäristöä ei voi olla missään muualla kuin kokonaan eristyneessä ja täysin valvotussa ympäristössä kuten solussa, joka sisältää kaikki välttämättömät raaka-aineet ja energian.

Tästä seuraa, että orgaaninen aine voi lisääntyä vain, kun se on olemassa täysin muodostuneena soluna, jossa ovat kaikki soluelimet, ja sopivassa ympäristössä, missä se voi säilyä hengissä, vaihtaa aineita ja saada energiaa ympäristöstään. Tämä tarkoittaa, että maapallon ensimmäinen solu muodostui ”yhtäkkiä”, koko monimutkaisine rakenteineen.

Jos siis monimutkainen rakenne ilmaantui aivan yhtäkkiä, mitä se tarkoittaa?

Esittäkäämme tämä kysymys esimerkin avulla. Solua voi sen monimutkaisuuden puolesta verrata korkean teknologian autoon. (Itse asiassa solu koostuu paljon monimutkaisemmista ja kehittyneemmistä järjestelmistä kuin auto mootoreineen ja muine teknisine osineen.) Voidaan kysyä, mitä pitäisi ajatella, jos kulkiessaan syvällä metsässä löytäisi puiden keskeltä viimeisintä mallia olevan auton. Ajattelisiko auton löytäjä, että metsän eri elementit ovat sattumalta yhdistyneet ja miljoonien vuosien kuluessa tuottaneet sellaisen kulkuneuvon? Kaikki auton raaka-aineet saadaan raudasta, muovista, kumista, maasta tai sen sivutuotteista, mutta saisiko tämä tosiasia uskomaan, että nämä aineet ovat syntetisoituneet sattumalta ja sitten liittyneet yhteen valmistaen sellaisen auton?

Epäilemättä kuka tahansa täysijärkinen tietäisi auton olevan tietoisin suunnittelun tuotos – siis peräisin tehtaasta – ja ihmettelisi, miksi se on keskellä metsää. Monimutkaisen rakenteen yhtäkkäinen syntyminen täysin odottamatta on osoitus siitä, että sen on luonut tietoinen tekijä. Sellaisen monimutkaisen rakenteen kuin solun on epäilyksettä luonut ylivoimainen tahto ja viisaus. Toisin sanoen se on syntynyt Jumalan luomistyönä.

Uskoessaan puhtaan sattuman voivan tuottaa täydellisiä rakenteita evolutionistit ylittävät järjen ja tieteen rajat. Yksi suorasukaisista auktoriteeteista tässä asiassa on kuuluisa ranskalainen eläintieteilijä Pierre Grassé, Ranskan tiedeakatemian entinen puheenjohtaja. Hän on materialisti mutta tunnustaa, että darwinilainen teoria ei kykene selittämään elämää, ja esittää väitteensä darwinilaisuuden selkärankana olevasta “yhteensattuman logiikasta”:

Tuntuu vaikealta uskoa otolliseen sellaisien mutaatioiden ilmestymiseen, jotka auttavat eläimiä ja kasveja tyydyttämään tarpeitaan. Darwinilainen teoria on kuitenkin vielä vaativampi. Yksittäisen kasvin ja yksittäisen eläimen pitäisi kokea tuhansittain onnekkaita, sopivia tapahtumia. Siten ihmeistä tulisi sääntö: äärimmäisen epätodennäköiset tapahtumat eivät voisi olla sattumatta... **Ei ole päiväunelmoinnin kieltävää lakia, mutta tiede ei saa antautua sellaiseen.** (147)

Grasse tiivistää mitä yhteensattuman käsite merkitsee evolutionisteille: “...Sattumasta tulee jonkinlainen sallimus, jota ei ateismin verhon vuoksi nimetä

mutta jota salaa palvotaan.” (148)

Evolutionistien logiikan epäonnistuminen johtuu siitä, että he ovat uskollisesti säilyttäneet yhteensattuman käsitteen. Koraanissa sanotaan, että muita olentoja kuin Jumalaa palvovat ovat vailla ymmärrystä:

Heillä on sydämet, joilla he eivät ymmärrä, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule. He ovat kuin karjaa: heitä voi johtaa harhaan, sillä he eivät välitä (varoituksista). (Surat al-Araf, 179)

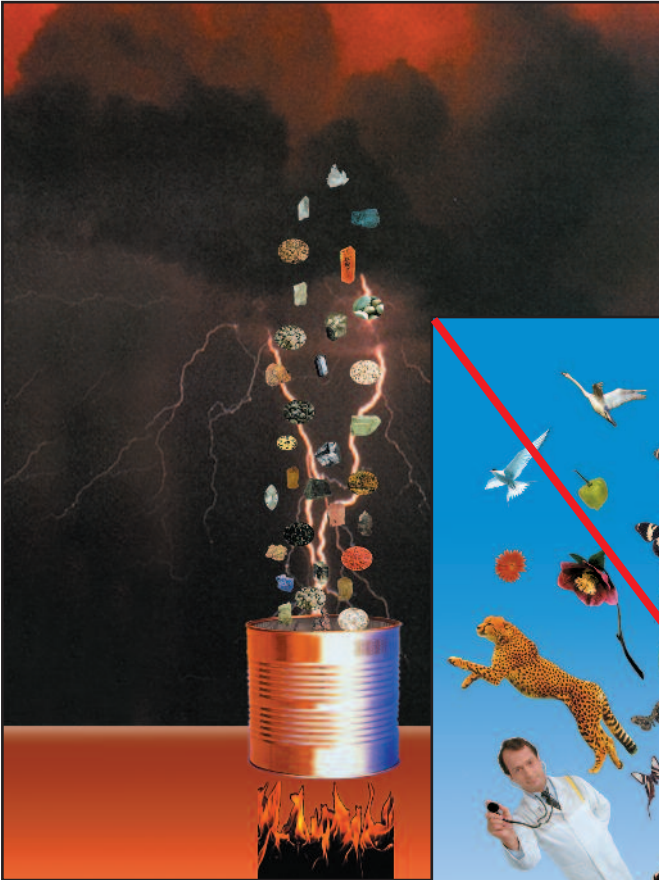
Darwinilainen kaava

Kaikkien tähän mennessä käsittelemiemme teknisten todisteiden lisäksi voidaan tarkastella lapsellekin ymmärrettävän esimerkin avulla, millaisia ennakkoluuloja evolutionisteilla on.

Evoluutioteoria väittää elämän muodostuneen sattumalta. Tämän väitteen mukaan elottomat ja tiedottomat atomit liittyivät yhteen muodostaen solun ja nämä sitten jotenkin muodostivat eliöitä, muiden muassa ihmisen. Ajatelkaamme tätä. Kun saatamme yhteen elementtejä, jotka ovat elämän rakennusaineita kuten hiiltä, fosforia, typpeä ja kaliumia, muodostuu vain kasauma. Riippumatta siitä, millaiselle käsittelylle atomikasa altistetaan, se ei voi muodostaa edes yhtä eliötä. Haluttaessa voidaan laatia aiheesta koe ja tutkia evolutionistien puolesta sitä, mitä he todella väittävät darwinilaisen kaavan mukaan lausumatta sitä julki.

Evolutionistit voivat laittaa suuriin tynnyreihin paljon eliöiden koostumuksessa mukana olevia aineita kuten fosforia, typpeä, hiiltä, happea, rautaa ja magnesiumia. He voivat myös lisätä mitä tahansa välttämättömänä pitämäänsä ainetta, vaikka sitä ei esiintyisi normaaleissa olosuhteissa. He voivat lisätä seokseen haluamansa määrän aminohappoja – joilla ei ole mitään mahdollisuutta muodostua luonnon oloissa – ja proteiineja – jollainen muodostuu todennäköisyydellä 10-950. Seoksia voidaan altistaa kuumuudelle ja kosteudella niin kauan kuin halutaan. Niitä voidaan sekoittaa millä tahansa teknologisesti kehitetyllä välineellä. Evolutionistit voivat asettaa parhaat tiedemiehet tynnyrien ääreen. Asiantuntijat voivat odottaa tynnyreiden ääressä biljoonia, jopa triljoonia vuosia. He voivat käyttää vapaasti mitä tahansa olosuhteita, joita he pitävät välttämättöminä ihmisen muotoutumiselle. Riippumatta siitä, mitä he tekevät, he eivät pysty tuottamaan näissä

tynnyreissä ihmistä, vaikkapa professoria, joka tutkisi solujensa rakennetta mikroskoopilla. He eivät pysty tuottamaan kirahveja, leijonia, mehiläisiä, kanarialintuja, hevosia, delfiinejä, ruusuja, orkideoita, liljoja, neilikoita, banaaneja, appelsiineja, taateleita, tomaatteja, meloneja, vesimeloneja, viikunoita, oliiveja, viinirypäleitä, persikoita, riikinkukkoja, fasaaneja, värikkäitä perhosia, eivätkä mitään miljoonista muista

Even if evolutionists placed all the substances necessary for life in a barrel and applied to them whatever processes they chose, involving all the scientists in the world in this experiment and waiting for billions of years, they would never be able to form a single living thing inside that barrel—nor even a single cell of a living thing.

tällaisista elävistä olennoista. He eivät itse asiassa pystyisi saamaan aikaan edes yhtä solua yhtäkään eliötä varten.

Tiedottomat solut eivät siis pysty muodostamaan solua liittymällä yhteen. Ne eivät pysty tekemään uutta päätöstä ja jakamaan tätä solua kahtia, eivätkä sitten tekemään lisää päätöksiä ja luomaan professoreja, jotka ensin keksivät elektronimikroskoopin ja sen jälkeen tutkivat sillä omien solujensa rakennetta. **Aine on tiedoton, eloton kasauma ja se tulee eläväksi Jumalan ylivertaisen luomistyön tuloksena.**

Päinvastaista väittävä evoluutioteoria on täysin järjenvastainen harhakuvitelmä. Tämä tosiasia paljastuu, kun evolutionistien väitteitä tutkii vähänkin, kuten edeltävässä esimerkissä.

Silmän ja korvan teknologia

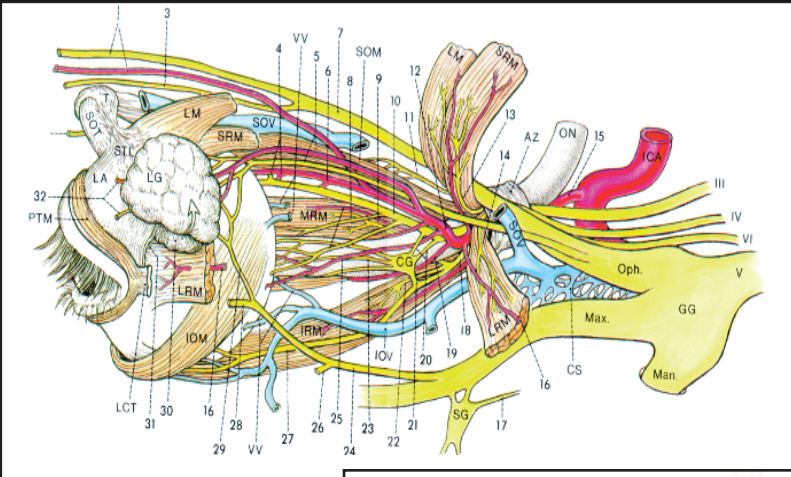
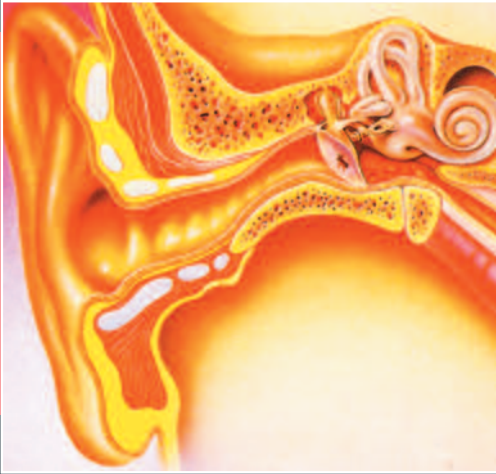
Toinen evoluutioteorian vastaamatta jättämä kysymys on silmän ja korvan erinomainen havainnoimiskyky.

Ennen siirtymistä aiheeseen ”silma” on vastattava lyhyesti kysymykseen: ”Miten me näemme?” Kohteesta tulevat valonsäteet osuvat silmän verkkokalvolle. Täällä solut muuntavat valonsäteet sähkösignaaleiksi ja ne saapuvat aivojen takaosassa näkökeskukseksi kutsuttuun kohtaan. Tässä aivojen keskuksessa sähkösignaalit havaitaan prosessien sarjan jälkeen kuvana. Tämän teknisen taustan pohjalta voimme ajatella asiaa.

Aivot ovat eristyksissä valolta. Tämä tarkoittaa, että aivojen sisus on täysin pimeä eikä valo tavoita paikka, jossa aivot sijaitsevat. Näkökeskukseksi kutsuttu paikka on täysin pimeä paikka, jota valo ei koskaan saavuta. Se voi olla jopa pimein koskaan tuntemamme paikka. Kuitenkin tässä sypimeässä havaitaan valoisia, kirkas maailma.

Silmän muodostama kuva on niin terävä ja selkeä, että edes 1900-luvun teknologia ei ole pystynyt samaan. Katso esimerkiksi kirjaa, jota luet, ja käsiä, joissa pitelet sitä, ja nosta sitten pääsi ja katso ympärillesi. Oletko koskaan nähnyt yhtä terävää ja selkeää kuvaa missään muualla? Edes parhaimman televisioidenvalmistajan kehittynein televisioruutu ei pysty tarjoamaan yhtä terävää kuvaa. Tämä on kolmiulotteinen, värillinen ja äärimmäisen terävä kuva. Yli sadan vuoden

Technology in the Eye and Ear

When we compare the eye and the ear with cameras and sound recorders, we see that the eye and the ear are far more complex, functional, and perfect than those technological products.

ajan tuhannet tiedemiehet ovat yrittäneet saavuttaa tällaisen terävyyden. Tätä tarkoitusta varten on perustettu tehtaita, suuria laitoksia, ja tehty paljon tutkimusta, suunnitelmia ja muotoilua. Mutta kun katsoo televisioruutua ja kirjaa kädessään, näkee suuren eron terävyydessä ja selkeydessä. Sitä paitsi televisioruutu tarjoaa kaksiulotteisen kuvan, kun taas silmillä näkee kolmiulotteisen perspektiivin, jossa on myös syvyys. Kun katsoo tarkasti, televisiokuvassa on epätarkkuutta, mutta ihmisen näössä ei varmasti ole.

Monia vuosia kymmenet tuhannet insinöörit ovat yrittäneet tehdä kolmiulotteista televisiota ja saavuttaa silmän näön laadun. He ovat kyllä tehneet kolmiulotteisen televisiojärjestelmän, mutta sitä ei voi katsoa ilman laseja silmillä. Lisäksi se on vain keinotekoinen kolmiulotteisuus. Tausta on epätarkempi ja etuala vaikuttaa paperikulissilta. Koskaan ei ole ollut mahdollista tuottaa sellaista terävää ja selkeää kuvaa kuin silmän tuottama. Sekä kamera että televisio aiheuttavat kuvan laadun menetystä.

Evolutionistit väittävät, että tämän terävän ja tarkan kuvan muodostava mekanismi on syntynyt sattumalta. Jos joku kertoisi sinulle, että kotisi televisio on muodostunut sattumalta ja että kaikki sen atomit vain sattuiivat tulemaan yhteen ja rakentumaan täksi kuvia tuottavaksi laitteeksi, mitä ajattelisit? Miten atomit voisivat tehdä jotain, mihin tuhannet ihmiset eivät pysty?

Melkein sadan vuoden ajan kymmenet tuhannet insinöörit ovat tutkineet ja ponnistelleet korkean teknologian laboratorioissa ja suurissa teollisuuslaitoksissa käyttäen kehittyneimpiä teknologioita välineitä, eivätkä he ole pystyneet tämän enempään.

Jos silmän kuvaa alkeellisempia kuvia tuottavaa laitetta ei ole pystytty muodostamaan sattumalta, on hyvin ilmeistä, että silmä ja sen näkemä kuva eivät ole voineet muodostua sattumalta. Se olisi vaatinut paljon yksityiskohtaisempaa ja viisaampaa suunnittelua ja muotoilua kuin television kuva. Näin selvän ja terävän kuvan suunnittelun ja muotoilun on tehnyt Jumala, jolla on valta kaikkeen.

Korvan toiminta on vastaavanlainen kuin silmän. Ulkokorva kerää korvalehden avulla saatavilla olevat äänet ja johtaa ne keskikorvaan; keskikorva välittää äänivärähtelyt eteenpäin vahvistaen ne; sisäkorva lähettää värähtelyt aivoihin kääntäen ne sähkösignaaleiksi. Vastaavasti kuin silmän tapauksessa, ku-

For decades, thousands of engineers have been trying to create a high-quality three-dimensional imaging system, using special systems and glasses. Despite the extraordinary progress made in the technological arena, they have never been able to form a three-dimensional image as clear as what the eye can perceive.

ulemistapahtuma saatetaan päätökseen aivojen kuulokeskuksessa.

Kuulemiseen liittyvät vastaavat olosuhteet kuin näkemiseen. Toisin sanoen aivot ovat eristetyt ääniltä aivan kuten valolta: mitään ääntä ei pääse sisään. Siten riippumatta siitä, miten meluisaa ympäristössä on, aivojen sisällä on täysin hiljaista. Kuitenkin pienimmätkin äänet havaitaan aivoissa. Ääneltä eristetyissä aivoissa ihminen kuuntelee sinfoniaorkesteria ja kuulee kaikki meluisan paikan äänet. Jos kuitenkin aivojen melutaso mitattaisiin samalla hetkellä tarkan välineen avulla, todettaisiin siellä vallitsevan täydellinen hiljaisuus.

Voidaan taas verrata korvan ja aivojen korkeaa laatua ja ylivoimaista teknologiaa ihmisen tuottamaan teknologiaan. Aivan kuten kuvateknologian tapauksessa, vuosikymmeniä on panostettu yrityksiin synnyttää ja toistaa alkuperäiselle uskollista ääntä. Näiden pyrkimysten tuloksina on äänityslaitteita, äänentoistojärjestelmiä ja äänentunnistusjärjestelmiä. Kaikesta tästä teknologiasta ja tuhansista näissä pyrkimyksissä työskennelleistä insinööreistä ja asiantuntijoista

huolimatta vielä ei ole saavutettu mitään sellaista ääntä, jolla olisi sama terävyys ja selvyys kuin korvan havaitsemalla äänellä. Ajatelkaamme musiikkiteollisuuden suurimman yrityksen tuottamaa Hi Fi -järjestelmää. Jopa näissä laitteissa jotain äänitetystä äänestä katoaa. Kun Hi Fi -laitteen avaa, kuulee aina suhisevan äänen ennen musiikin alkua. Ihmiskehon teknologian tuottamat äänet ovat kuitenkin äärimmäisen tarkkoja ja selkeitä. Ihmiskorva ei koskaan Hi Fi -laitteiden tavoin havaitse ääntä siten, että siihen yhdistyy uusi suhina tai muu lisä-ääni. Se havaitsee äänen sellaisena kuin se on, terävänä ja selkeänä. Näin on ollut ihmisen luomisesta alkaen.

Ihmiskehon teknologia on siis ylivoimainen verrattuna ihmisen lisääntyvän tietonsa, kokemustensa ja mahdollisuuksiensa avulla tuottamaan teknologiaan. Kukaan ei sanoisi äänentoistolaitteen tai kameran syntyneen sattuman tuloksena. Kuinka siis voi väittää, että näihin laitteisiin verrattuna ylivoimainen ihmiskehoon kuuluva teknologia olisi voinut syntyä evoluutioksi kutsutun yhteensattumien sarjan tuloksena?

On ilmeistä, että silmä, korva ja todellakin kaikki ihmiskehon osat ovat hyvin ylivoimaisen luomisen tuotoksia. Nämä ovat kristallinkirkkaita todisteita Jumalan ainutlaatuisesta ja vertaansa vailla olevasta luomisesta, hänen ikuisesta tiedostaan ja voimastaan.

Syy siihen, että tässä mainitaan erityisesti näkö- ja kuuloaisti, on evolutionistien kykenemättömyys ymmärtää luomisen todisteita näin selvästi. Jos joskus kysyy evolutionistilta, miten tämä erinomainen muotoilu ja teknologia tuli mahdolliseksi silmässä ja korvassa sattuman tuloksena, huomaa, ettei hän pysty antamaan järkevää ja loogista vastausta. Jopa **Darwin** kirjoitti kirjeessään Asa Graylle 3.4.1860, että **“ajatus silmästä sai hänet aivan kylmenemään”**, ja hän tunnusti evolutionistien epätoivon elävien olentojen erinomaisen muotoilun vuoksi. (149)

The Theory of Evolution is the Most Potent Spell in the World

Throughout this book it has been explained that the theory of evolution lacks any scientific evidence and that on the contrary, scientific proofs from such branches of science such as paleontology, microbiology and anatomy reveal it to be a bankrupt theory. It has been stressed that evolution is incompatible with sci-

In the same way that the beliefs of people who worshipped crocodiles now seem odd and unbelievable, so the beliefs of Darwinists are just as incredible. Darwinists regard chance and lifeless, consciousness atoms as a creative force, and are as devoted to that belief as if to a religion.

entific discoveries, reason and logic.

It needs to be made clear that anyone free of prejudice and the influence of any particular ideology, who uses only his reason and logic, will clearly understand that belief in the theory of evolution, which brings to mind the superstitions of societies with no knowledge of science or civilization, is quite impossible.

As has been explained above, those who believe in the theory of evolution think that a few atoms and molecules thrown into a huge vat could produce thinking, reasoning professors, university students, scientists such as Einstein and Galileo, artists such as Humphrey Bogart, Frank Sinatra and Pavarotti, as well as antelopes, lemon trees and carnations. Moreover, the scientists and professors who believe in this nonsense are educated people. That is why it is quite justifiable to speak of the theory of evolution as "the most potent spell in history." Never before has any other belief or idea so taken away peoples' powers of reason, refused to allow them to think intelligently and logically and hidden the truth from them as if they had been blindfolded. This is an even worse and unbelievable blindness than, totem worship in some parts of Africa, the people of Saba worshipping the Sun,

the tribe of the Prophet Abraham worshipping idols they had made with their own hands or the people of the Prophet Moses (pbuh) worshipping the Golden Calf.

In fact, this situation is a lack of reason Allah points out in the Qur'an. He reveals in many verses that some peoples' minds will be closed and that they will be powerless to see the truth. Some of these verses are as follows:

As for those who disbelieve, it makes no difference to them whether you warn them or do not warn them, they will not believe. Allah has sealed up their hearts and hearing and over their eyes is a blindfold. They will have a terrible punishment. (Surat al-Baqara: 6-7)

...They have hearts they do not understand with. They have eyes they do not see with. They have ears they do not hear with. Such people are like cattle. No, they are even further astray! They are the unaware. (Surat al-A'raf: 179)

Even if We opened up to them a door into heaven, and they spent the day ascending through it, they would only say, "Our eyesight is befuddled! Or rather we have been put under a spell!" (Surat al-Hijr: 14-15)

Words cannot express just how astonishing it is that this spell should hold such a wide community in thrall, keep people from the truth, and not be broken for 150 years. It is understandable that one or a few people might believe in impossible scenarios and claims full of stupidity and illogicality. However, "magic" is the only possible explanation for people from all over the world believing that unconscious and lifeless atoms suddenly decided to come together and form a universe that functions with a flawless system of organization, discipline, reason and consciousness, the planet Earth with all its features so perfectly suited to life, and living things full of countless complex systems.

In fact, Allah reveals in the Qur'an in the incident of the Prophet Moses (pbuh) and Pharaoh that some people who support atheistic philosophies actually influence others by magic. When Pharaoh was told about the true religion, he told the Prophet Moses (pbuh) to meet with his own magicians. When the Prophet Moses (pbuh) did so, he told them to demonstrate their abilities first. The verses continue:

He said, "You throw." And when they threw, they cast a spell on the people's eyes and caused them to feel great fear of them. They produced an extremely powerful magic. (Surat al-A'raf: 116)

As we have seen, Pharaoh's magicians were able to deceive everyone, apart from the Prophet Moses (pbuh) and those who believed in him. However, the evidence put forward by the Prophet Moses (pbuh) broke that spell, or "swallowed up what they had forged."

We revealed to Moses, "Throw down your staff." And it immediately swallowed up what they had forged. So the Truth took place and what they did was shown to be false. (Surat al-A'raf: 117-119)

As we can see from that verse, when it was realised that what these people who had first cast a spell over others had done was just an illusion, they lost all credibility. In the present day too, unless those who under the influence of a similar spell believe in these ridiculous claims under their scientific disguise and spend their lives defending them abandon them, they too will be humiliated when the full truth emerges and the spell is broken. In fact, Malcolm Muggeridge, who was an atheist philosopher and supporter of evolution for some 60 years, but who subsequently realized the truth, admitted he was worried by just that prospect:

I myself am convinced that the theory of evolution, especially the extent to which it's been applied, will be one of the great jokes in the history books in the future. Posterity will marvel that so very flimsy and dubious an hypothesis could be accepted with the incredible credulity that it has.¹⁵²

That future is not far off: On the contrary, people will soon see that "chance" is not a god, and will look back on the theory of evolution as the worst deceit and the most terrible spell in the world. That spell is already rapidly beginning to be lifted from the shoulders of people all over the world. Many people who see the true face of the theory of evolution are wondering with amazement how it was that they were ever taken in by it.

Evolutionistien Väitteet Ja Tosiasiat

Edeltävissä luvuissa on tutkittu evoluutioteorian pätemättömyyttä fossiileista löydettyjen kehoihimme liittyvien todisteiden sekä molekyylibiologian näkökulmasta. Tässä luvussa käsitellään joitain biologisia ilmiöitä ja käsitteitä, joita evolutionistit ovat esittäneet teoreettisina todisteina. Nämä aiheet ovat erityisen tärkeitä, koska ne osoittavat, että evoluutiota tukevia tieteellisiä löytöjä ei ole, ja koska ne päinvastoin paljastavat evolutionistien käyttämien vääristelyjen ja pimitysten laajuuden.

Muunnokset ja lajit

Genetiikan käyttämä termi muunnos viittaa geneettiseen tapahtumaan, joka aiheuttaa tietyn tyyppisen lajin yksilöille tai ryhmille erilaisia ominaisuuksia kuin toisilla on. Esimerkiksi kaikilla maapallon ihmisillä on pääasiassa sama geneettinen informaatio, mutta joillain on silmäpoimu, joillain punainen tukka ja joillain pitkä nenä ja jotkut ovat lyhyitä tämän geneettisen informaation muuntelumahdollisuuksien laajuuden perusteella.

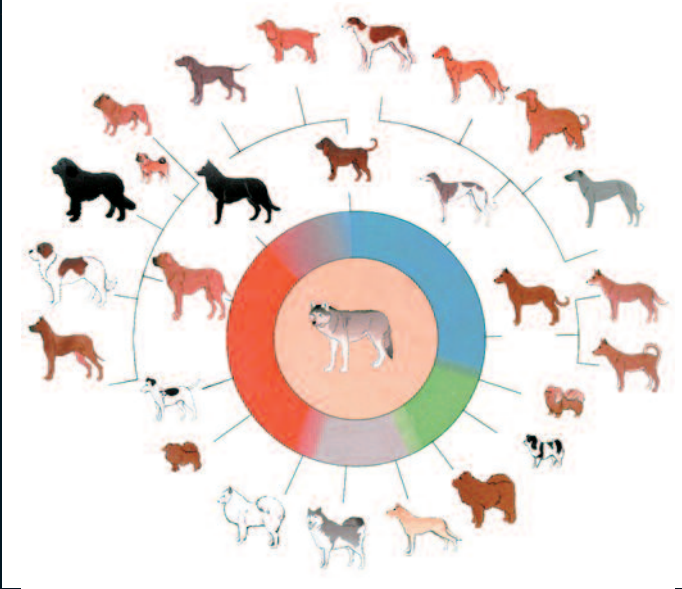
Evolutionistit väittävät lajinsisäistä muuntelua todisteeksi evoluutiosta.

Muuntelu ei kuitenkaan muodosta todistetta evoluutiosta, koska muunnokset ovat tulosta vain jo olevan geneettisen informaation erilaisista yhdistelmistä eivätkä ne lisää uusia piirteitä geneettiseen informaatioon.

Muuntelu tapahtuu aina geneettisen informaation rajoissa. Tätä rajoitusta kutsutaan genetiikan tieteenalalla geenipooliksi. Kaikki geenipooliin sisältyvät lajin piirteet voivat muuntelun ansiosta tulla näkyviin erilaisilla tavoilla. Muuntelun vuoksi esimerkiksi matelijalajissa voi esiintyä muunnoksia, joilla on suhteellisesti pitemmät hännät tai lyhyemmät jalat, koska sekä pitkien että lyhyiden jalkojen informaatio sisältyy matelijan geenipooliin. Muuntelu ei voi kuitenkaan muuntaa matelijoita linnuiksi lisäämällä niille siipiä tai höyheniä tai muuttamalla niiden aineenvaihduntaa. Sellainen muutos vaatisi eliön geneettisen informaation lisääntymistä, mikä ei ole mitenkään mahdollista muuntelussa.

VARIATIONS WITHIN SPECIES DO NOT IMPLY EVOLUTION

Variations w

In *The Origin of Species*, Darwin confused two separate concepts: variations within a species and the emergence of an entirely new one. Darwin observed the variety within the various breeds of dogs, for example, and imagined that some of these variations would one day turn into a different species. Even today evolutionists persist in seeking to portray variations within species as “evolution”.

However, it is a scientific fact that variations within a species are not evolution. For instance, no matter how many breeds of dog there are, these will always remain a single species. No transition from one distinct species to another will ever take place.

Darwin ei ollut tietoinen tästä tosiasiasta, kun hän muotoili teorian. Hän luuli, että muuntelulle ei ollut mitään rajoja. Vuonna 1844 kirjoittamassaan artikkelissa hän totesi: **“Useimmat kirjoittajat uskovat, että luonnon muuntelulle on raja, vaikka minä en pysty löytämään yhtään tosiasiaa, johon tällaisen uskon voisi perustaa.”** (150) *Lajien synnyssä* hän vetosi erilaisiin esimerkkeihin muuntelusta teorian tärkeimpinä todisteina.

Darwinin mukaan esimerkiksi eläinten kasvattajat, jotka risteyttivät erirotuista karjaa saadakseen aikaan parempia maidontuottajia, olisivat lopulta muunta-

THE MYTH THAT WHALES EVOLVED FROM BEARS

In *The Origin of Species*, Darwin asserted that whales had evolved from bears that tried to swim! Darwin mistakenly supposed that the possibilities of variation within a species were unlimited. 20th century science has shown this evolutionary scenario to be imaginary.

neet eläimet uudeksi lajiksi. Darwinin käsitys “rajattomasta muuntelusta” ilmenee parhaiten seuraavasta *Lajien synnyn* lauseesta:

En näe mitään vaikeuksia siinä, että karhujen rotu luonnonvalinnan kautta muuttuisi yhä enemmän vesieläimeksi tavoiltaan ja suuremmaksi suultaan, kunnes tuotettaisiin yhtä hirvuisin olento kuin valas. (151)

Syy siihen, miksi Darwin käytti niin kaukaa haettua esimerkkiä, oli tieteen alkeellinen ymmärryksen taso hänen aikanaan. Sen jälkeen, 1900-luvulla tiede on – eliöillä tehtyjen kokeiden tulosten perusteella – oletanut **geneettisen vakauden** periaatteen eli geneettisen homeostaasin. Tämän periaatteen mukaan mitkään paritusyritykset muunnelmien aikaansaamiseksi eivät olleet ratkaisevia ja **eri eliölajien välillä on ehdottomia rajoja**. Tämä tarkoitti sitä, että eläinten kasvattajien olisi täysin mahdotonta muuttaa karjaa toiseksi lajiksi risteyttämällä lajin eri muunnelma, kuten Darwin oli väittänyt.

Norman Macbeth, joka näytti darwinilaisuuden vääräksi kirjassaan *Darwin Retried (Darwin uudelleen koeteltuna)*, toteaa:

Ongelman ydin on, vaihtelevatko eliöt todella rajattomassa määrin... **Laji vaikuttaa vakaalta**. Olemme kaikki kuulleet pettyneistä risteyttäjästä, jotka kehittivät työtään tiettyyn pisteeseen ja joutuivat kokemaan sen, että eläimet tai kasvit taantuivat työn aloitusvaiheen muotoon. Huolimatta kahden tai kolmen vuosisadan hellittämättömistä yrityksistä koskaan ei ole onnistuttu tuottamaan sinistä ruusua tai mustaa tulppaania. (152)

Kaikkien aikojen pätevimpänä risteyttäjänä pidetty Luther Burbank ilmaisi

tämän tosiasian sanoessaan, että “mahdolliselle kehitykselle on rajat, ja nämä rajat noudattavat sääntöä”. (153) Puhuessaan tästä aiheesta tanskalainen tiedemies W.L. Johannsen huomautti:

Darwinin ja Wallacen korostamia muunnelmia ei voi valikoivasti pakottaa tietyn rajan yli. Sellainen **muuntelu ei sisällä äärettömän monimuotoisuuden salaisuutta**. (154)

Vastustuskyky antibiooteille ja DDT-immuniteetti eivät ole todisteita evoluutiosta

Yksi niistä biologisista käsitteistä, joita evolutionistit pyrkivät esittämään teoriansa todisteena on bakteerien vastustuskyky antibiooteille. Melkein kaikki evolutionistiset lähteet mainitsevat antibioottiresistanssin ”esimerkkinä eliöiden kehityksestä suotuisien mutaatioiden kautta”. Samaa väitetään myös hyönteisistä, jotka kehittävät immuniteetin hyönteismyrkyille kuten DDT:lle.

Evolutionistit erehtyvät kuitenkin myös tässä asiassa.

Antibiootit ovat “tappajamolekyylejä”, joita mikro-organismit tuottavat taistellakseen toisia mikro-organismeja vastaan. Ensimmäinen antibiootti oli Alexander Flemingin vuonna 1928 keksimä penisilliini. Mould oivalsi, että multa tuotti molekyylejä, jotka tappoivat stafylokokkibakteereja, ja tämä löytö merkitsi käännekohtaa lääketieteen historiassa. Mikro-organismeista saatuja antibiootteja käytettiin bakteereja vastaan, ja tulokset olivat toivottuja.

Pian löydettiin jotain uutta. Bakteerit rakensivat ajan mittaan immuniteetin antibiootteja vastaan. Mekanismi toimii näin: Suuri osa antibiooteille altistetuista bakteereista kuolee, mutta jotkut, joihin tämä antibiootti ei vaikuta, lisääntyvät nopeasti ja muodostavat kohta koko populaation. Siten koko populaatio tulee immuniksi antibiooteille.

Evolutionistit yrittävät esittää tämän “bakteerien evoluutiona ympäristöön sopeutumisen kautta”.

Totuus on kuitenkin hyvin erilainen kuin tämä pinnallinen tulkinta. Yksi tästä aiheesta yksityiskohtaisinta tutkimusta tehneistä tiedemiehistä on israelilainen biofysikko Lee Spetner, joka tunnetaan myös vuonna 1997 julkaistusta kirjasta **Not by Chance (Ei sattumalta)**. Spetner väittää, että bakteerien immuniteetti kehittyi kahden mekanismin kautta, mutta kumpikaan niistä ei muodosta todistetta evoluutioteorian puolesta. Nämä mekanismit ovat:

Bakteereissa jo olevien vastustuskykygeenien siirtäminen

Vastustuskyvyn kehittyminen bakteereissa tuloksena mutaatioista johtuvasta geneet-

tisen informaation menetyksestä

Spetner selittää ensimmäistä mekanismia vuonna 2001 julkaistussa artikkelissa.

Jotkut bakteerit ovat varustettuja geeneillä, jotka antavat vastustuskyvyn näille antibiooteille. Tämä vastustuskyky voi ilmetä antibioottimolekyylin hajottamisena tai karkottamisena solusta. Organismit, joilla on tällaisia geenejä, voivat siirtää ne toisille bakteereille ja tehdä myös ne vastustuskykyisiksi. Vaikka vastustuskykymekanismit ovat antibiootikohtaisia, useimmat taudinaiheuttajabakteerit ovat onnistuneet sisällyttämään itseensä useita geenien sarjoja, jotka antavat niille vastustuskyvyn erilaisia antibiootteja vastaan. (155)

Spetner jatkaa sanomalla, että tämä ei ole “todiste evoluutiosta”:

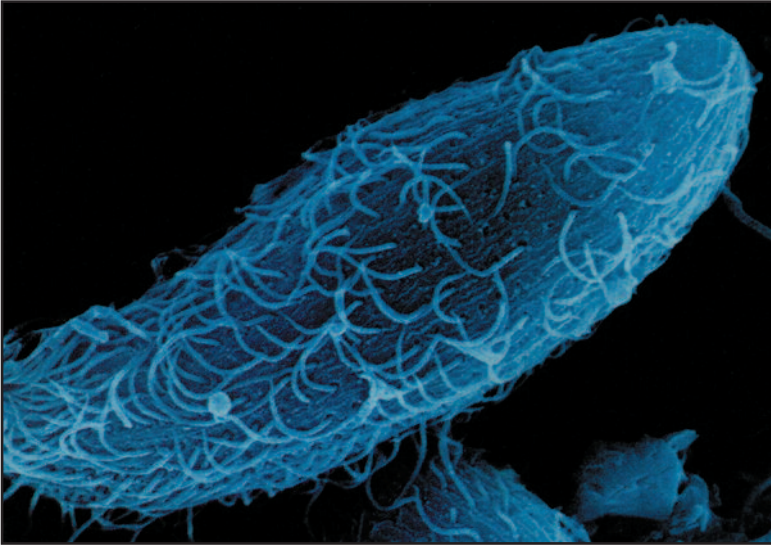
Antibioottiresistanssin hankkiminen tällä tavalla... ei ole sellainen, joka voisi palvella mallina evoluution selittämiseen tarvittavasta mutaatiosta. Teoriaa kuvaavien geneettisten muutosten pitäisi paitsi lisätä informaatiota bakteerin perimään, myös lisätä uutta informaatiota eliömaailmaan. Geenien horisontaalinen siirtäminen vain levittää ympäriinsä geenejä, jotka ovat jo jossain lajissa. (156)

Emme siis voi tässä tapauksessa puhua evoluutiosta, koska mitään uutta geneettistä informaatiota ei tuoteta. Bakteerien välillä yksinkertaisesti siirretään jo olemassa ollutta informaatiota.

Toinen immuniteetin muoto, mutaation tuloksena syntynyt, ei sekään ole esimerkki evoluutiosta. Spetner kirjoittaa:

Mikro-organismi voi joskus saada vastustuskyvyn antibiootille tuloksena jonkin nukleotidin sattumanvaraisesta korvautumisesta. Selman Waksmanin ja Albert Schatzin löytämä ja ensimmäisen kerran vuonna 1944 raportoima streptomysiini, on sellainen antibiootti, jolle bakteerit voivat hankkia vastustuskyvyn tällä tavalla. Mutta vaikka niiden prosessissa kokema mutaatio on mikro-organismille hyödyllinen streptomysiinin läsnä ollessa, se ei voi palvella prototyypinä uusdarwinilaisen teorian tarvitsemista mutaatioista. Sen tyyppinen mutaatio, joka antaa vastustuskyvyn streptomysiinille, ilmenee ribosomissa ja hajottaa antibioottimolekyylin molekyylisen vastinparin. Tämä muutos mikro-organismien ribosomin pinnalla estää streptomysiinimolekyyliä kiinnittymästä ja toteuttamasta tehtävänsä antibioottina. Ilmenee, että tässä hajottamisessa on kyse erottamiskyvyn menetyksestä ja siten informaation kadottamisesta. Olennaista on, että evoluutiota ei voida saavuttaa tämän tyyppisten mutaatioiden avulla, riippumatta siitä, kuinka paljon niitä tapahtuu. Evoluutio ei voi rakentua sellaisten kasautuvien mutaatioiden varaan, jotka vain vähentävät erottelukykyä. (157)

Bakteerin ribosomiin kohdistuva mutaatio siis tekee bakteerin vastustuskykyiseksi streptomysiinille. Syy tähän on mutaation hajottava vaikutus ribosomiin. Mitään uutta geneettistä informaatiota ei siis lisätä bakteeriin. Päinvastoin,

Evolutionists portray bacteria's resistance to antibiotics as evidence of evolution—but in a deceptive way.

ribosomin rakennetta hajoaa, toisin sanoen bakteeri tulee “vajaakykyiseksi”. (On myös saatu selville, että mutanttibakteerin ribosomi on vähemmän toimintakykyinen kuin normaalin bakteerin.) Koska tämä vajaakykyisyys estää toimimasta antibiootia, jolla on ribosomiin kiinnittymisen mahdollistava toiminto, kehittyy antibioottiresistanssi.

Lisäksi ei ole mitään esimerkkejä mutaatiosta, joka “kehittäisi geneettistä tietoa”.

Sama koskee immuniteettia, jonka hyönteiset kehittävät DDT:lle ja muille torjunta-aineille. Useimmissa tapauksissa käytetään jo olemassa olleita immuniteettigenejä. Evolutionistinen biologi Francisco Ayala myöntää tämän tosiasian sanomalla: “Geneettiset muunnokset, joita tarvitaan vastustuskykyyn useimpia erilaisia torjunta-aineita vastaan, olivat ilmeisesti läsnä jokaisessa populaatiossa, joka altistettiin näille ihmisen kehittämille yhdisteille.” (158) Jotkut toiset mutaatiolla selitetyt esimerkit, kuten edellä esitetty ribosomeihin vaikuttavan mutaation esimerkki, ovat ilmiöitä, jotka aiheuttavat “geneettisen informaation vajavuutta” hyönteisissä.

Tässä tapauksessa ei voi väittää, että immuniteettimekanismit bakteereissa tai hyönteisissä muodostaisivat todisteita evoluutioteorian puolesta. Näin on siksi, että evoluutioteoria perustuu väitteeseen eliöiden kehittymisestä mutaatioiden

kautta. Spetner kuitenkin selittää, että antibiootti-immuniteetti tai mikään muu biologinen ilmiö ei muodosta sellaista esimerkkiä mutaatiosta:

Makroevoluution vaatimia mutaatioita ei ole koskaan havaittu. Mitkään satunnaiset mutaatiot, jotka voisivat edustaa uusdarwinilaisen teorian mutaatioita ja joita on tutkittu molekyyliatasolla, eivät ole lisänneet mitään uutta informaatiota. Kysymykseni on: Ovatko havaitut mutaatiot sellaisia, joita teoria tarvitsee tuekseen? Vastaukseksi muodostuu: Eivät ole. (159)

Virhepäätelmä surkastuneista elimistä

Kauan aikaa “surkastuneiden elinten” käsite esiintyi usein evolutionistisessa kirjallisuudessa todisteena evoluutiosta. Lopulta se siirrettiin hiljaa syrjään, kun se oli osoittautunut pätemättömäksi. Jotkut evolutionistit kuitenkin uskovat siihen yhä, ja aika ajoin joku yrittää esittää “surkastuneita elimiä” tärkeinä todisteina evoluutiosta.

“Surkastuneiden elinten” käsite otettiin käyttöön ensimmäisen kerran vuosisata sitten. Kuten evolutionistit esittivät asian, joidenkin eliöiden kehoissa oli joukko toimimattomia elimiä. Nämä elimet oli peritty esimuodoilta ja ne olivat käyttämättöminä vähitellen surkastuneet.

Koko selitys oli kuitenkin aivan epäiteellinen ja perustui kokonaan riittämättömään tietoon. Nämä **“toimimattomat elimet”** olivat itse asiassa **elimiä, joiden toimintoja ei ollut vielä selvitetty**. Paras osoitus tästä oli vähittäinen mutta huomattava kato evolutionistien pitkässä surkastuneiden elinten luettelossa. S.R. Scadding, itsekin evolutionisti, yhtyi tähän *Evolutionary Theory (Evoluutioteoria)* -lehdessä julkaistussa artikkelissaan “Can vestigial organs constitute evidence for evolution?” (“Voivatko surkastuneet elimet muodostaa

All instances of vestigial organs have been disproved in time. For example the semicircular fold in the eye, which was mentioned in the *Origins* as a vestigial structure, has been shown to be fully functional in our time, though its function was unknown in Darwin's time. This organ lubricates the eyeball.

todisteen evoluutiosta?”):

Koska ei ole mahdollista yksiselitteisesti tunnistaa hyödyttömiä rakenteita ja koska käytetyn väitteen muoto ei ole tieteellisesti pätevä, **päättelen, että surkastuneet elimet eivät muodosta erityistä todistetta evoluutioteorian puolesta.** (160)

Saksalaisen anatomin R. Wiedersheimin vuonna 1895 laatima surkastuneiden elinten luettelo sisälsi suunnilleen sata elintä, muiden muassa umpilisäkkeen ja häntäluun. Tieteen edistyksen myötä saatiin selville, että itse asiassa kaikilla Wiedersheimin luettelon elimillä oli hyvin tärkeät tehtävänsä kehossa. Esimerkiksi saatiin selville, että umpilisäke, jonka piti olla surkastunut elin, oli itse asiassa kehon tulehduksia vastaan taisteleva imukudoselin. Tämä tosiasia tuli selväksi vuonna 1997: “Eräät muut kehon elimet ja kudokset – kateenkorva, maksa, perna, **umpilisäke** ja luuydin sekä pienet imukudoksen kasaumat kuten kitarisat ja ohutsuolen imukudos (Peyer’s patch) – ovat myös osa imusuonistoa. Myös ne **“auttavat kehoa taistelemaan tulehduksia vastaan”.** (161)

Saatiin myös selville, että samaan surkastuneiden elinten luetteloon kuuluneilla kitarisoilla oli merkittävä rooli kurkun suojelemisessa tulehduksilta, erityisesti murrosikään asti. Saatiin selville, että häntäluu selkärangan alapäässä tukee lantion alueen luita ja on joidenkin pienten lihasten yhtymäkohta. Seuraavina vuosina ymmärrettiin, että **kateenkorva** käynnistää kehon immuunijärjestelmän aktivoimalla T-solut ja että **käpylisäke** on vastuussa joidenkin tärkeiden hormonien erityksestä. **Kilpirauhanen** taas toimii vauvojen ja lasten tasaisen kasvun säätelyssä, ja **aivolisäke** valvoo monien hormoneja erittävien rauhasen oikeaa toimintaa. Kaikkia näitä pidettiin joskus ”surkastuneina eliminä”. Darwinin surkastuneeksi elimeksi mainitsema silmän puolikuupoimu vastaa itse asiassa silmäripsien puhdistuksesta ja voitelusta.

Surkastuneita elimiä koskevissa evolutionistien väitteissä oli hyvin tärkeä looginen virhe. Kuten selostettiin, evolutionistit väittivät, että eliöt ovat perineet

surkastuneet elimet edeltäjiltään. Joitain ihmisen ”surkastuneiksi” väitetyistä elimistä ei kuitenkaan ole niillä elävillä lajeilla, joiden kaltaisten väitetään olevan ihmisen esi-isiä. Esimerkiksi umpilisäkettä ei ole joillain apinalajeilla, joiden väitetään olevan ihmisen esi-isiä. Kuuluu biologi H. Enoch, joka haastoi surkastuneiden elinten teorian, ilmaisi loogisen virheen seuraavasti:

Isoilla apinoilla on umpilisäke, kun taas niiden vähemmän välittömällä sukulaisilla, alemmilla apinoilla ei ole. Se esiintyy taas sellaisilla nisäkkäillä kuin opossumilla. Kuinka evolutionistit voivat selittää tämän? (162)

Evolutionistien esittämä surkastuneiden elinten teoria sisältää yksinkertaisesti joukon vakavia loogisia virheitä, ja se on joka tapauksessa todistettu tieteellisesti virheelliseksi. Ihmiskehossa ei ole yhtään perittyä surkastunutta elintä, sillä ihmiset eivät kehittyneet muista olennoista sattuman tuloksena, vaan heidät luotiin nykyisessä, täydessä ja täydellisessä muodossaan.

Homologian myytti

Rakenteellista samanlaisuutta eri lajien välillä kutsutaan biologiassa **homologiaksi**. Evolutionistit yrittävät esittää nämä samanlaisuudet todisteina evoluutiosta.

Darwin ajatteli, että olennot, joilla oli samanlaisia (homologisia) elimiä, olivat kehityksellisessä suhteessa toisiinsa, ja että näiden elinten täytyi periytyä yhteiseltä esi-isältä. Tämän oletuksen mukaan, kun kyyhkysellä ja kotkalla on kummallakin siivet, niiden ja itse asiassa kaikkien siivekkäiden lintujen ajatellaan kehittyneen yhteisestä esi-isästä.

Homologia on pettävä väite, joka on kehitetty ilman minkään muun todisteen perustaa kuin ilmeisen fyysisen samankaltaisuuden. Tätä väitettä ei ole koskaan sitten Darwinin ajan todennettu yhdelläkään konkreettisella löydöllä. Mistään maakerroksesta kukaan ei ole koskaan löytänyt sellaisten eliöiden yhteisen esi-isän fossiilia, joilla on homologisia elimiä. Lisäksi seuraavat seikat tekevät

selväksi, että homologia ei muodosta mitään todistetta siitä, että evoluutiota olisi tapahtunut.

Homologisia elimiä on täysin erilaisiin lajeihin kuuluvilla olennoilla, joiden välille evolutionistit eivät ole pystyneet rakentamaan minkäänlaista kehityksellistä suhdetta.

Joidenkin sellaisten eliöiden geneettiset koodit, joilla on homologisia elimiä, ovat keskenään äärimmäisen erilaiset.

Homologisten elinten sikiöaikainen kehitys on eri lajeilla täysin erilainen.

Kutakin näistä seikoista tarkastellaan erikseen.

Samanlaisia elimiä täysin erilaisilla elävillä lajeilla

On joukko homologisia elimiä sellaisilla erilaisilla lajeilla, joiden välille evolutionistit eivät ole pystyneet rakentamaan minkäänlaista kehityksellistä suhdetta. Siivet ovat esimerkki tästä. Paitsi linnuilla, myös lepakoilla, jotka ovat nisäkkäitä, ja hyönteisillä sekä jopa joillain dinosauurksilla, sukupuuttoon kuolleilla matelijoilla, on siivet. Edes evolutionistit eivät esitä kaikkien näiden neljän erilaisen eläinryhmän välistä kehityksellistä suhdetta tai sukulaisuutta.

Toinen huomiota herättävä esimerkki on eri lajien silmissä havaittu hämmästyttävä samankaltaisuus ja rakenteellinen yhdenmukaisuus. Esimerkiksi meritursas ja ihminen ovat äärimmäisen erilaiset lajit, joiden välillä kukaan ei todennäköisesti edes yritä ehdottaa kehityksellistä suhdetta, mutta niiden silmät ovat hyvin samanlaiset sekä rakenteeltaan että toiminnaltaan. Edes evolutionistit eivät väitä, että ihmisellä ja meritursaalla olisi ollut yhteinen esi-isä, jolta kumpikin olisi perinyt tällaiset silmät. Nämä ja lukuisat muut esimerkit vahvistavat, että evolutionistien väitteellä ”homologisista elimistä todisteina elävien lajien kehittymisestä yhteisen esi-isän pohjalta” ei ole tieteellistä perustaa.

Itse asiassa homologisten elinten pitäisi hämmäntää evolutionisteja enem-

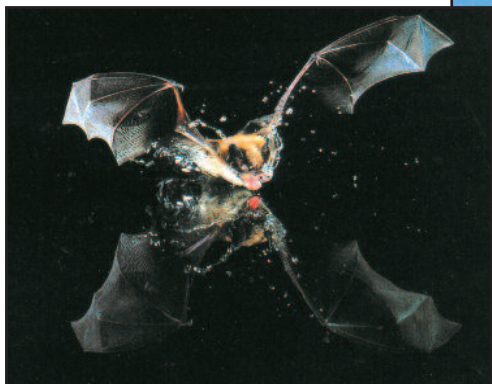
män. Homologian umpikuja korostuu kuuluisan evolutionistin Frank Salisburyn tunnustuksissa, jotka ilmenevät hänen lausumisissaan siitä, miten äärimmäisen erilaiset eliöt saivat hyvin samanlaiset silmät:

Jopa jotain niin monimutkaista kuin **silmä on ilmaantunut monta kertaa**: esimerkiksi kalmarissa, selkärangkaisissa ja niveljalkaisissa. On tarpeeksi vaikeaa selittää sellaisen elimen syntyminen kerran, mutta **ajatus sellaisten tuottamisesta useita kertoja modernin synteettisen teorian mukaisella tavalla saa pääni pyörälle.** (163)

On monia olentoja, jotka huolimatta hyvin samanlaisesta fyysisestä ulko muodostaan eivät anna mahdollisuuksia olettaa mitään kehityksellistä suhdetta. Esimerkki tästä ovat kaksi suurta nisäkäsluokkaa, istukalliset eläimet ja pussieläimet. Evolutionistit myöntävät, että nämä nisäkäksryhmät erosivat toisis-

Eagles, bats and insects all have wings. Yet just because they possess similar organs does not prove that they evolved from any common ancestor.

taan nisäkkäiden kehityksen alkuvaiheessa ja kehittyivät täysin riippumatta toisistaan. On kuitenkin lukuisia lajeja, joilla on ulkonaisesti samannäköinen vastine näistä ryhmistä siinä, johon se ei itse kuulu, eli siitä täysin erilliseksi sanotussa ryhmässä.

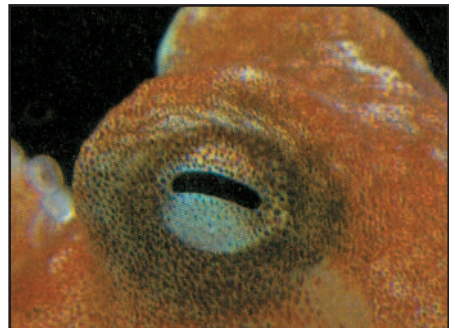
Amerikkalaiset biologit Dean Kenyon ja Percival Davis huomauttavat:

Darwinilaisen teorian mukaan susien, kissojen, oravien, maasikojen, muurahaiskarhujen, myyrien ja hiirien malli kehittyi kaksi kertaa – kerran istukallisissa eläimissä ja toisen kerran, täysin itsenäisesti, pussieläimissä. Tämä johtaa hämmästyttävään väitteeseen, että satunnainen ohjaamaton mutaatioiden ja luonnonvalinnan prosessi jotenkin osui aivan samanlaisiin piirteisiin useita kertoja, laajasti toisistaan erossa olevissa organismeissa. (164)

Tällaiset erikoiset samanlaisuudet, joita evolutionistiset biologit eivät suostu tunnustamaan esimerkeiksi “homologiasta”, näyttävät, että samanlaiset elimet eivät muodosta todistetta yhteisen alkuperän teesin puolesta.

Homologian geneettinen ja sikiönkehityksellinen umpikuja

Jotta evolutionistien homologiaa koskevat väitteet voisi ottaa vakavasti, erilaisten eliöiden samanlaisten elinten pitäisi myös olla koodattu samanlaisilla ge-

In terms of structure, the eyes of humans and octopuses are very much alike. However, the fact that the two species have similar organs doesn't imply that they evolved from a common ancestor. Not even evolutionists try to account for the similarity of the eyes of the octopus and man by positing a common ancestor.

Mammal Twins that Defy Homology

TWO UNRELATED EXTINCT MAMMALS WITH GIANT TEETH

North American wolf skull

Tasmanian wolf skull

Another example of extraordinary resemblance between placental and marsupial mammal "twins," is that between the extinct mammals Smilodon (below) and Thylacosmilus (above), both predators with enormous front teeth. The great degree of resemblance between the skull and teeth structures of these two mammals, between which no evolutionary relationship can be established, overturns the homological view that similar structures are evidence in favour of evolution.

TASMANIAN WOLF AND ITS NORTH AMERICAN COUNTERPART

The presence of "twin" species between marsupial and placental mammals deals a serious blow to the claim of homology. For example, the marsupial Tasmanian wolf (above) and the placental wolf found in North America resemble each other to an extraordinary degree. Above can be seen the skulls of these two highly similar animals. Such a close resemblance between the two, which cannot be suggested to have any "evolutionary relationship", completely invalidates the claim of homology.

neettisillä (homologisilla) DNA-koodeilla. Näin ei kuitenkaan ole. Useimmissa tapauksissa geneettinen koodaus on aivan erilainen. Lisäksi samanlaiset geneettiset koodit eri eliöiden DNA:ssa liittyvät usein täysin eri elimiin.

Australialainen biokemian professori Michael Denton kuvaa kirjassaan *Evolution: A Theory in Crisis (Evoluutio – teoria kriisissä)* homologian evolutionistisen tulkinnan geneettistä umpikujaa: **“Homologiset rakenteet on usein yksilöity ei-homologisilla geneettisillä rakenteilla**, ja homologian käsitteen voi vain harvoin laajentaa sikiönkehitykseen.” (165)

Kuuluu esimerkki tästä aiheesta on ”viiden sormen homologia”, joka mainitaan lähes jokaisessa evolutionistisessa oppikirjassa. Nelijalkaisilla, siis maalla elävillä nisäkkäillä on viisi sormea tai varvasta kussakin etu- ja takajalassaan. Vaikka, kuten tunnettua, jalat eivät aina näytä viisisormisilta, niitä voi pitää sellaisina luuston rakenteen perusteella. Sammakon, liskon, oravan ja apinan etu- ja takajalat ovat tällaiset. Myös lintujen ja lepakoiden luuston rakenteessa on tämä perusmalli.

Professor Michael Denton: "Evolution is a theory in crisis"

Evolutionistit ovat väittäneet kaikkien näiden olentojen kehittyneen samasta esi-isästä, ja tämä seikka mainittiin lähes kaikissa biologian peruslähde-teksteissä kautta 1900-luvun hyvin vahvana todisteena evoluutiosta. 1980-luvun geneettiset löydöt kumosivat tämän evolutionistisen väitteen. Oivallettiin, että viisisormisen raajan malli oli eri eläinlajeilla hyvin erilaisten geenien kontrolloima.

Evolutionistinen biologi William Fix kuvaa tämän evolutionistisen teesin romahtamista näin:

Vanhemmat evoluution oppikirjat antoivat suuren merkityksen homologian ajatukselle ja osoittivat ilmeisiä samankaltaisuuksia eri eläinten raajojen luuston välillä. Viisisorminen raajan malli on ihmisen kädessä, linnun siivessä ja valaan räpylässä, ja tämän väitetään osoittavan yhteistä alkuperää. Tämä teoria olisi hyvin järkevä, jos

nämä rakenteet välittyisivät samanlaisten geeniyhdistelmien avulla, jotka vaihtelisivat ajoittain mutaatioiden ja niiden pohjalta luonnonvalinnan kautta. Valitettavasti näin ei kuitenkaan ole. Nyt tiedetään, että eri eliöillä täysin erilaiset geeniyhdistelmät tuottavat nämä homologiset elimet. Näin on romahtanut se homologiaa koskeva teoria, että yhteinen esi-isä olisi luovuttanut edelleen samanlaiset geenit... (166)

Toinen seikka on, että jotta evolutionistista homologiaväitettä voisi pitää pätevänä, sikiönkehityksen (kehityksellisten vaiheiden munassa tai kohdussa) täytyisi olla vastaavat eläimillä, joilla on homologisia elimiä. Sellaisten elinten sikiönkehitys on tosiasiaa täysin erilainen kaikilla elävillä lajeilla.

Johtopäätöksenä voi sanoa, että geneettinen ja sikiönkehityksellinen tutkimus on todistanut, että homologian käsitettä, jonka Darwin määritteli todisteeksi siitä, että elävät olennot ovat kehittyneet yhteisestä esi-isästä, ei voi mitenkään pitää minään todisteena.

Tässä mielessä tieteen voi sanoa yhä uudestaan todistaneen darwinilaiset väitteet vääriksi.

Molekyylisen homologian väitteen pätemättömyys

Evolutionistien väitteet homologiasta evoluution todisteena eivät ole pätemättömiä vain elinten tasolla vaan myös molekyylisen tasolla. Evolutionistit sanovat, että eri elävien lajien **DNA-koodit ja proteiinien rakenteet** ovat samanlaisia ja että tämä samankaltaisuus on todiste elävien lajien kehittymisestä joko yhteisestä esi-isästä tai toisistaan.

Molekyylivertailujen tulokset eivät todellisuudessa toimi lainkaan evoluutio-teorian eduksi. Hyvin samankaltaisilta tai sukulaisilta vaikuttavien lajien välillä on suunnattomia molekyylisiä eroavuuksia. Esimerkiksi sytokromi-C:n, hengitykselle välttämättömän proteiinin rakenne on uskomattoman erilainen samaan luokkaan kuuluvilla eliöillä. Tästä aiheesta tehdyn tutkimuksen mukaan kahden eri matelijalajin välillä ero on suurempi kuin linnun ja kalan tai kalan ja nisäkkään

välillä. Toinen tutkimus on näyttänyt, että molekyylliset erot joidenkin lintujen välillä ovat suuremmat kuin samojen lintujen ja nisäkkäiden välillä. On myös saatu selville, että molekyyllinen ero hyvin samanlaisilta vaikuttavien bakteerien välillä on suurempi kuin ero nisäkkäiden ja sammakkoeläinten tai hyönteisten välillä. (167) Samanlaisia vertailuja on tehty hemoglobiinin, myoglobiinin, hormonien ja geenien välillä, ja vertailuista on tehty vastaavia päätelmiä. (168)

Näistä ja näihin liittyvistä löydöistä tohtori Michael Denton huomauttaa:

Jokainen luokka molekyyllitasolla on ainutlaatuinen, eristetty ja kytkemätön välittäviin muotoihin. Siten molekyylit eivät – kuten eivät fossiilitkaan – ole onnistuneet tuottamaan niitä saavuttamattomia välittäviä muotoja, joita evoluutiobiologia on niin kauan etsinyt. Molekyyllitasolla mikään organismi ei ole “esimuoto”, “alkeellinen” tai “edistynyt” verrattuna sukulaisiinsa. On hyvin todennäköistä, että jos molekyyllitodisteet olisivat olleet käytettävissä vuosisata aikaisemmin... orgaanisen evoluution ajatusta ei olisi koskaan hyväksytty. (169)

1990-luvulla eliöiden geneettisten koodien tutkimus pahensi evoluutioteorian tässä asiassa kohtaamaa kiusallista tilannetta. Näissä tutkimuksissa, toisin kuin aikaisemmissa, vain proteiinisarjoja koskevissa vertailuissa, ribosomi-RNA:n (rRNA:n) sarjoja verrattiin ja pyrittiin lopulta vahvistamaan “kehityksellinen puu”. Evolutionistit kuitenkin pettyivät tuloksiin. Ranskalaisten biologien Hervé Philippen ja Patrick Forterren mukaan, “kun käytettävissä oli yhä enemmän sarjoja, ilmeni, että **useimmat proteiineihin perustuvat suvunkehityspuut olivat ristiriidassa sekä keskenään että rRNA-puun kanssa**”. (170)

rRNA-vertailujen lisäksi myös eliöiden geenien DNA-koodeja on verrattu, mutta tulokset ovat olleet päinvastaisia kuin evoluutioteorian oletama “elämän puu”. Molekyylibiologit pohtivat tätä artikkelissaan vuonna 1999:

Tiedemiehet alkoivat analysoida joukkoa eri eliöiden geenejä ja saivat selville, että niiden suhteet toisiinsa olivat ristiriidassa pelkästään rRNA-analyysistä peräisin olevan kehityksellisen elämän puun kanssa. (171)

Proteiinien vertailut sen enempää kuin rRNA:n tai geenien vertailut eivät vahvistaneet evoluutioteorian oletuksia. Carl Woese, arvossapidetty biologi Illinoisin yliopistosta sanoo:

Monista yksittäisistä proteiinien suvunkehityspuista ei ole tähän mennessä muodostunut yhtenäistä organismien suvunkehityspuuta. Suvunkehityksellistä yhteensopimattomuutta näkee kaikkialla universaalissa puussa, sen juurissa samoin kuin sen päähaaraumissa, sekä eri ryhmien sisällä että niiden välillä, ja itse pääryhmien muodostumisessa. (172)

Se tosiasia, että molekyylivertailut eivät ole suotuisia evoluutioteorialle vaan lähinnä sen vastaisia, myönnetään myös Science-lehdessä vuonna 1999 julkaistussa artikkelissa “Is it Time to Uproot the Tree of Life?” (“Onko aika repiä elämän puu maasta?”). Tässä Elizabet Pennisin kirjoittamassa artikkelissa todetaan, että Darwinilaisten biologisten elämän puuta valaistakseen tekemät geneettiset analyysit ja vertailut antoivat itse asiassa suorastaan päinvastaisia tuloksia, ja sanotaan, että “uusi tietoaaines samentaa kehityksellistä kuvaa”:

Viime vuonna tarkastellessaan yli tusinan mikro-organismien vastasarjoitettuja geenistöjä biologit ajattelivat, että tämä tietoaaines voisi tukea hyväksytyjä elämän varhaisvaiheiden suuntaviivoja. Heidän löytönsä saattoi heidät kuitenkin ymmälle. Silloin käytettävissä olleet geenistöt eivät vain selkiytäneet kuvaa siitä, miten elämä on kehittynyt, vaan hämmentivät sitä. Ja nyt, kun käytettävissä on kahdeksan mikrobien geenisarjaa lisää, tilanne on muuttunut vielä hämmentävämmäksi. Monet evolutionistiset biologit olivat ajatelleet, että he pystyisivät näkemään karkeasti elämän kolmen kuningaskunnan alut... Kun täydet DNA-sarjat avasivat mahdollisuudet verata toisenlaisia geenejä, tutkijat odottivat voivansa yksinkertaisesti lisätä yksityiskohtia tähän puuhun. Mutta “mikään ei olisi voinut olla kauempana totuudesta”, sanoi Claire Fraser, Rockvillen, Marylandin, geenitutkimuslaitoksen (The Institute for Genomic Research TIGR) johtaja. Sen sijaan **vertailut ovat tuottaneet monia elämän puun versioita, jotka eroavat rRNA-puusta ja ovat ristiriidassa myös keskenään...** (173)

Mitä enemmän tutkimusta tehdään, sitä enemmän homologiakäsite kadottaa perustaansa. Vertailut rRNA:n, geenien ja proteiinien välillä paljastavat, että evoluutioteorian läheisiksi sukulaisiksi väittämät eliöt ovat itse asiassa täysin erilisiä. 88 proteiinisarjaa käyttänyt vuonna 1996 suoritettu tutkimus luokitteli kaniinit kädellisten, ei jyrsijöiden, kanssa samaan ryhmään. 19 eläinlajin 13 geenistä vuonna 1998 tehty tutkimus sijoitti merisiilit selkäjänteellisten joukkoon. Toinen vuoden 1998 tutkimus, joka perustui 12 proteiiniin, sijoitti lehmät lähemmäs valaita kuin hevosia. Molekyylibiologi Jonathan Wells tekee tilanteesta yhteenvedon:

Epäjohdonmukaisuudet eri molekyylien perusteella rakennetuissa puissa ja joistain molekyylianalyyseistä seuraavat eriskummalliset puut ovat nyt syösseet molekyyllisen suvunkehitystutkimuksen kriisiin. (174)

Sikiönkehitykseen liittyvän biogeneettisen kehitysteorian myytti

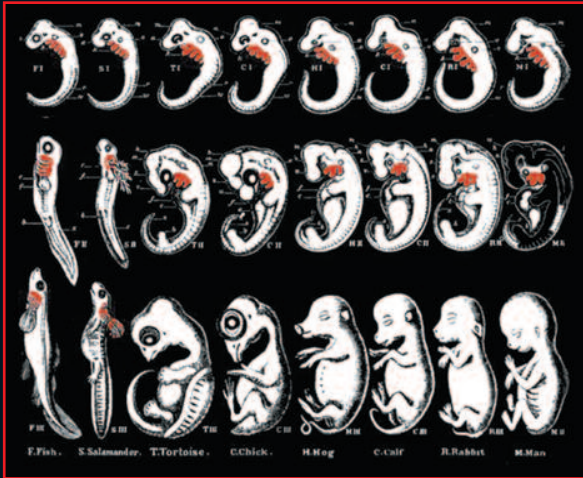
Aikaisemmin “rekapitulaatioteoriaksi” eli biogeneettiseksi kehitysteoriaksi kutsuttu teoria on kauan sitten syrjäytetty tieteellisestä kirjallisuudesta, mutta jotkut evolutionistiset julkaisut esittävät sen yhä tieteellisen todellisuuden osana. Termi rekapitulaatio (recapitulation) on tiivistelmä evolutionistisen biologin Ernst Haeckelin 1800-luvun lopulla esittämästä sanonnasta “yksilönkehitys toistaa (recapitulates) suvunkehitystä”.

Tämä Haeckelin esittämä teoria väittää, että elävä sikiö kokee uudelleen esi-isiensä oletetusti läpikäymän evoluutioprosessin. Hän olettaa, että äidin kohdussa kehittymisen aikana ihmissikiö ilmentää ensin kalan, sitten matelijan ja lopulta ihmisen ominaisuuksia.

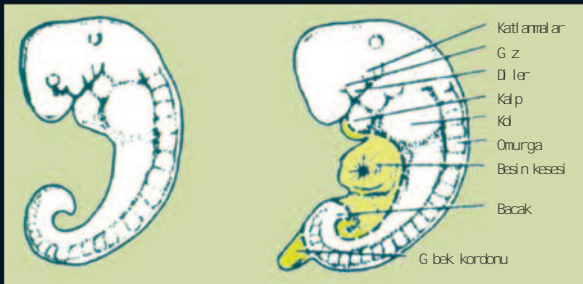

Haeckel was an evolutionist even more ardent than Darwin in many respects. For this reason, he did not hesitate to distort the scientific data and devise various forgeries.

HAECKEL'S FRAUDULENT DRAWINGS

These drawings were fabricated by Haeckel to demonstrate the “similarities” between human and fish embryos. Comparing his sketch with a genuine human embryo, you can see that he has deliberately omitted a large portion of the actual organs. (*Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, p. 205*)

DOCTORED DRAWING

ACCURATE DRAWING

Teorian esittämisen jälkeisinä vuosina on todistettu, että se on täysin väärä. Nyt tiedetään, että ihmissikiöön varhaisvaiheessa ilmestyvät ”kidukset” ovat tosiasiaa keskikorvan kanavan, lisäkilpirauhasen ja kateenkorvan alkuvaiheet. Sikiön osa, joka samastettiin munan keltuaispussiin, paljastui verta sikiölle luovuttavaksi pussiksi. Haeckelin ja hänen seuraajiensa hännäksi tunnistama osa on tosiasiaa selkäranka, joka muistuttaa häntää vain koska se muotoutuu ennen jalkoja.

Nämä ovat yleisesti tunnustettuja tosiasioita tieteen maailmassa, ja jopa evo-

lutionistit itse tunnustavat ne. George Gaylord Simpson, yksi uusdarwinilaisuuden perustajista, kirjoittaa:

Haeckel lausui tähän liittyvän kehityksellisen periaatteen väärin. Nyt on vakaasti vahvistettu, että yksilönkehitys ei seuraa suvunkehitystä. (175)

American Scientist -lehdessä julkaistusta artikkelista voimme lukea:

Biogeneettinen laki on varmasti kuollut kuin kivi. 1950-luvulla se lopulta karkotettiin biologian oppikirjoista. Jo 1920-luvulla se oli kuollut sukupuuttoon vakavan teoreettisen tutkimuksen aiheena. (176)

Toinen kiinnostava näkökanta oli Ernst Haeckel itse, huijari, joka väärensi omat piirroksensa tukemaan esittämänsä teoriaa. Haeckelin väärennökset näyttivät, että ihmisen ja kalan sikiöt muka muistuttavat toisiaan. Kun hän jäi kiinni, hänen ainoa puolustuksensa oli, että toiset evolutionistit olivat tehneet samanlaisia rikkomuksia.

Tunnustettuani sovittelevasti “väärennökset” minun pitäisi tuntea velvollisuudekseni pitää itseäni tuomittuna ja tuhattuna, ellen voisi lohdukseni nähdä rinnallani vangittavien penkissä satoja kanssarikollisia, heidän joukossaan monia luotetuimmista havainnoitsijoista ja arvostetuimmista biologeista. Suuri enemmistö kaikista kaavioista parhaissa biologian oppikirjoissa, kirjoitelmissa ja tieteellisissä lehdissä joutuisi samassa määrin väärennösväitteiden kohteeksi, sillä ne ovat kaikki epätasällisiä ja enemmän tai vähemmän paranneltuja, järjesteltyjä ja rakennettuja. (177)

On todellakin “satoja kanssarikollisia, heidän joukossaan monia luotetuimmista havainnoitsijoista ja arvostetuimmista biologeista”, joiden tutkimukset ovat täynnä ennakkokäsityksiin perustuvia päätelmiä, vääristelyjä ja jopa väärennöksiä. Näin on, koska he ovat kaikki sitoutuneet kannattamaan evoluutioteoriaa, vaikka sen tueksi ei ole lainkaan tieteellisiä todisteita.

Evoluutioteoria – Materialistinen Sitoumus

K

autta tämän kirjan esitetty tieto näyttää, että evoluutioteorialla ei ole tieteellistä perustaa ja että evoluutioväitteet päinvastoin ovat selvästi ristiriidassa tieteellisten löytöjen kanssa. Toisin sanoen evoluutiota ylläpitävä voima ei ole tiede. Jotkut “tiedemiehet” voivat tukea evoluutiota, mutta epäilemättä toinen perustava tekijä vaikuttaa myös.

Tämä toinen tekijä on materialistinen filosofia.

Materialistinen filosofia on yksi historian vanhimmista ajatusjärjestelmistä. Sen perustavin piirre on aineen pitäminen absoluuttisena. Tämän filosofian mukaan aine on ääretön ja kaikki oleva koostuu aineesta ja vain aineesta. Tämä lähestymistapa tekee välttämättä mahdottomaksi Luojaan uskomisen. Materialismi on siksi pitkään suhtautunut vihamielisesti kaikenlaisiin uskonnollisiin käsitelmiin, jotka luottavat Jumalaan.

Kysymykseksi tulee siis, onko materialistinen käsitys oikea. Filosofian totuuden tai epätotuuden testaamisen menetelmä on tutkia tämän filosofian tieteeseen liittyviä väitteitä tieteellisillä menetelmillä. Esimerkiksi 900-luvun filosofi saattoi väittää, että kuun pinnalla oli jumalallinen puu ja että kaikki elävät olennot itse asiassa kasvoivat tämän valtavan puun oksilla kuin hedelmät ja putosivat sieltä maahan. Jotkut ihmiset olisivat saattaneet pitää tästä filosofiasta ja uskoa siihen. Mutta 1900-luvulla, aikana jolloin ihminen on onnistunut kävelemään kuun pinnalla, ei ole mahdollista esittää sellaista filosofiaa. Voidaan vahvistaa tieteellisillä menetelmillä, siis havainnoilla ja kokeilla, onko kuussa todella sellaista puuta vai ei.

Siten voidaan tutkia tieteellisillä menetelmillä materialistisia väitteitä, että aine on ollut ikuisesti ja että tämä aine pystyy ilman aineen ulkopuolista Luojaa järjestäytymään ja saamaan aikaan elämää. Kun tehdään tämä, **materialismin**

nähdään jo romahtaneen, koska se ajatus, että aine on ollut ikuisesti, on kumottu alkuräjähdysteorialla. Alkuräjähdysteoria näyttää, että maailmankaikkeus on luotu tyhjästä. Väite siitä, että aine järjestäytyy ja saa aikaan elämää, on evoluutioteoria, jota on tarkasteltu tässä kirjassa ja jonka myös on näytetty romahtaneen.

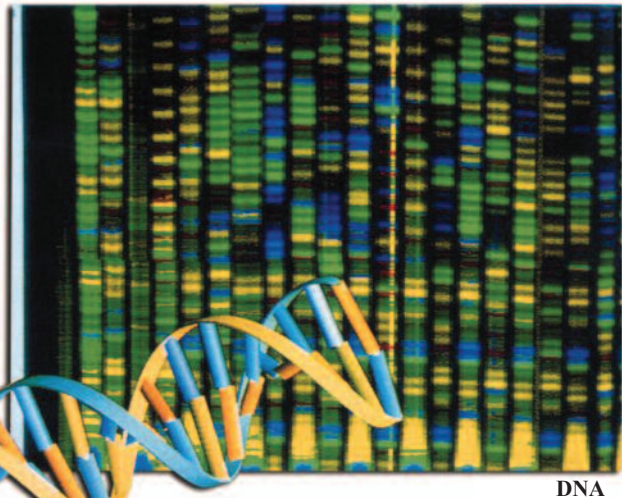
Mutta tällä tavalla ei toimi, jos on päättänyt uskoa materialismiin ja omistautua materialistiselle filosofialle kaiken muun edellä. Se, joka on “ensisijaisesti materialisti ja sen jälkeen tiedemies”, ei luovu materialismista, kun näkee sen olevan ristiriidassa tieteen kanssa. Päinvastoin, sellainen ”tiedemies” pyrkii pitämään yllä materialismia ja pelastamaan sen yrittämällä tukea evoluutiota kaikin keinoin. Juuri tässä kiusallisessa tilanteessa ovat nykyään evoluutioteoriaa tukevat evolutionistit.

On mielenkiintoista, että he aika ajoin myös myöntävät tämän tosiasian. Tunnettu geneetikko ja avoin evolutionisti Richard C. Lewontin Harvardin yliopistosta tunnustaa seuraavin sanoin olevansa “ensisijaisesti materialisti ja sen jälkeen tiedemies”:

Ei ole kyse siitä, että tieteen menetelmät tai instituutiot jotenkin pakottaisivat meidät hyväksymään ilmiömaailmalle materialistisen selityksen, vaan **lähtökohtainen (a priori) sitoutumisemme materialismin kantaan pakottaa meidät** luomaan tutkimusvälineet ja käsitejärjestelmät, jotka tuottavat materialistisia selityksiä, riippumatta siitä, miten intuition vastaisia ja hämmentäviä ne ovat asiaan perehtymättömille. **Lisäksi tämä materialismi on absoluuttista, joten emme voi antaa minkään jumalallisen saada jalkaa oven rakoon.** (178)

Lewontinin tässä käyttämä termi “a priori” on varsin tärkeä. Tämä filosofinen termi viittaa ennakko-olettamukseen, joka ei perustu kokeelliseen tietoon. Ajatus on “a priori”, kun sitä pitää oikeana ja hyväksyy sen, vaikka käytävissä ei ole tietoa sen oikeellisuudesta. Kuten evolutionisti Lewontin ilmaisee reilusti, materialismi on evolutionisteille valmiina annettu ja hyväksytty ”a priori”, ja he pyrkivät sovittamaan tieteen tähän annettuun. Koska materialismi vaatii ehdottomasti Luojan olemassaolon kieltämistä, he omaksuvat ainoan saatavilla olevan vaihtoehdon eli evoluutioteorian. Heitä ei haittaa se, että evoluutioteoria on ristiriidassa tieteellisten tosiasioiden kanssa. He ovat hyväksyneet sen “a priori” oikeaksi.

Tämä ennakkoluuloihin perustuva käyttäytyminen saa evolutionistit uskomaan, että “tiedoton aine kokosi itsensä”, mikä on paitsi tieteen myös järjen vastaista. New Yorkin yliopiston kemian professori

sori ja DNA-asiantuntija

Robert Shapiro selittää – jo aikaisemmin lainatulla tavalla – tämän evolutionistien uskon ja sen pohjana olevan materialistisen opin:

Tarvitaan siten toinen kehityksellinen periaate, jotta voimme päästä kuilun yli yksinkertaisista luonnon kemikaaleista ensimmäisiin tehokkaasti kopioituviiin. Tätä periaatetta ei ole vielä kuvailtu yksityiskohtaisesti eikä esitelty, mutta sitä on enakoitu ja sille on annettu sellaisia nimiä kuin kemiallinen evoluutio tai aineen **itseorganisoituminen**. **Dialektinen materialistinen filosofia pitää tämän periaatteen olemassaoloa itsestään selvänä**, ja Alexander Oparin on soveltanut sitä elämän alkuperään. (179)

Evolutionistinen propaganda, johon jatkuvasti törmäämme johtavissa länsimaaisissa tiedotusvälineissä sekä kuuluisissa ja arvostetuissa tiedejulkaisuissa, on tulosta tästä ideologisesta välttämättömyydestä. Koska evoluutiota pidetään välttämättömänä, siitä on tullut tabu piireille, jotka asettavat tieteen standardit.

Jotkut tiedemiehet katsovat olevansa asemassa, jossa heidän on säilyttääkseen maineensa pakko puolustaa tätä kaukaa haettua teoriaa tai ainakin välttää lausumasta mitään sitä vastaan. Länsimaisten tutkijoiden on saatava artikkelinsa julkaistuksi tietyissä tiedelehdissä saavuttaakseen ja säilyttääkseen tehtävänsä yliopistossa. Kaikki biologiaa käsittelevät lehdet ovat evolutionistien valvonnassa, ja he eivät anna yhdenkään evoluutionvastaisen artikkelin ilmestyä

DARWINILAISUUS JA MATERIALISMI

Ainoa syy siihen, että Darwinin teoriaa yhä puolustetaan, vaikka tiede on selvästi kumonnut sen, on läheinen kytkeä tämän teorian ja materialismin välillä. Darwin sovelsi materialistista filosofiaa luonnontieteisiin, ja tämän filosofian kannattajat, etenkin marxistit, jatkavat darwinilaisuuden puolustamista kaikesta huolimatta.

Yksi kuuluisimmista evoluutioteorian nykyisistä kannattajista, biologi Douglas Futuyma kirjoitti: ”Yhdessä Marxin materialistisen historiateorian kanssa... Darwinin evoluutioteoria on ratkaiseva osa mekanismin ja materialismin ohjelmaanjulistusta.” Tämä on hyvin selkeä tunnustus siitä, miksi evoluutioteoria on todella niin tärkeä sen puolustajille. (1)

Toinen kuuluisa evolutionisti, paleontologi Stephen J. Gould on sanonut: ”Darwin sovelsi yhtenäistä materialismin filosofiaa tulkintaansa luonnosta.” (2) Leon Trotski, yksi Venäjän kommunistisen vallankumouksen johtavista ajattelijoista Leninin rinnalla, huomautti: ”Darwinin löytö oli dialektiikan korkein voitto koko orgaanisen aineen alueella.” (3) Tiede on kuitenkin näyttänyt, että darwinilaisuus ei ollut materialismin voitto vaan lähinnä merkki tämän filosofian syrjäytymisestä.

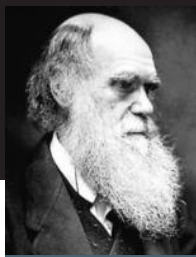
1 Douglas Futuyma, Evolutionary Biology, 2nd ed., Sunderland, MA: Sinauer, 1986, p. 3

2 Alan Woods and Ted Grant, “Marxism and Darwinism”, Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London, 1993

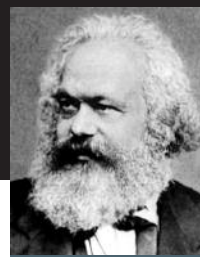
3 Alan Woods and Ted Grant. “Marxism and Darwinism”, London, 1993

Trotsky

Darwin

Marx

lehdissä. Siksi jokaisen biologin on tehtävä tutkimuksensa tämän teorian ylivoimaisen alaisuudessa. Myös he ovat osa vakiintunutta järjestystä, joka koskee evoluutiota ideologisenä välttämättömyytenä. Siksi he puolustavat sokeasti kaikkia tähän mennessä käsiteltyjä “mahdottomia sattumia”.

Materialistien tunnustuksia

Saksalainen biologi Hoimar Von Dithfurt, joka on myös kuuluisa evolutionisti, on hyvä esimerkki tällaisesta hartaasta materialistisesta ymmärryksestä. Käsiteltyään esimerkkiä äärimmäisen monimutkaisesta elämän koostumuksesta Dithfurt jatkaa seuraavasti siitä kysymyksestä, olisiko elämä voinut ilmaantua sattumalta vai ei:

Onko pelkistä yhteensattumista syntyvä harmonia mahdollinen todellisuudessa? Tämä on koko biologisen evoluution peruskysymys. Kun vastaa tähän kysymykseen: ”Kyllä, se on mahdollista”, tunnustaa uskonsa moderniin luonnontieteeseen. Kriittisesti puhuen voimme sanoa, että sillä, joka tunnustaa uskonsa moderniin luonnontieteeseen, ei ole muuta vaihtoehtoa kuin sanoa ”kyllä”, koska hän pyrki selittämään luonnon ilmiöitä ymmärrettävällä tavalla ja yrittäisi johtaa niitä luonnonlaeista soveltamatta minkään yliluonnollisen osallisuutta. Tässä vaiheessa kaiken selittäminen luonnonlakien, siis sattumien avulla on kuitenkin merkki siitä, että hänellä ei ole mitään muuta pakopaikkaa. Sillä mitä muuta hän voisi tehdä kuin uskoa sattumiin? (180)

Niin, kuten Dithfurt toteaa, materialistinen, tieteellinen lähestymistapa omaksuu peruseriaatteekseen selittää elämän kieltämällä ”yliluonnollisen osallisuuden” eli luomisen. Kun tämä periaate on omaksuttu, jopa mahdottomimmat mahdollisuudet on helppo hyväksyä. Esimerkkejä tästä dogmaattisesta ajattelutavasta on helppo löytää lähes kaikesta evolutionistisesta kirjallisuudesta. Professori Ali Demirsoy, huomattava evoluutioteorian edustaja Turkissa, on vain yksi monista. Kuten edellä on huomautettu, Demirsoyn mukaan elämälle välttämättömän proteiinin, sytokromi-C:n, sattumanvaraisen muodostumisen todennäköisyys on **”yhtä pieni kuin sen, että koneella kirjoittava apina kirjoittaisi ihmiskunnan historian ilman yhtään virhettä”**. (181)

Sellaisen mahdollisuuden hyväksyminen merkitsee epäilyksettä itse asiassa logiikan ja terveen järjen periaatteiden hylkäämistä. Jopa yksittäinen oikea kirjain sivulla tekee selväksi, että sen on kirjoittanut joku ihminen. Kun näkee kirjan maailmanhistoriasta, tulee vielä selvemmäksi, että sen on kirjoittanut kirjailija. Kukaan selväjärkinen ei hyväksyisi väitettä että laajan teoksen kirjaimet on yhdistetty sattumanvaraisesti.

On kuitenkin hyvin mielenkiintoista nähdä, että ”evolutionistinen tiedemies”

Materialismin kuolema

Evoluutioteorian filosofisen perustan muodostanut 1800-luvun materialistinen filosofia esitti, että maailmankaikkeus oli ollut olemassa ikuisesti, sitä ei ollut luotu ja orgaanisen maailman voi selittää aineen sisäisen vuorovaikutuksen pohjalta. 1900-luvun tieteen löydöt ovat kuitenkin täydellisesti kumonneet nämä väitteet.

Olettamus, että maailmankaikkeus on ollut olemassa ikuisesti, romahti, kun saatiin selville, että maailmankaikkeuden alkuperä oli lähes 15 miljardia vuotta sitten tapahtunut suuri räjähdys (niin sanottu alkuräjähdys tai the Big Bang). Alkuräjähdys näyttää, että kaikki maailmankaikkeuden aine syntyi tyhjästä eli se luotiin. Yksi huomattavimmista materialismin edustajista, ateistinen filosofi Anthony Flew myöntää:

Kuten tunnettua, tunnustus tekee hyvää sielulle. Siksi aloitan myöntämällä, että stratonicialaista ateistia hämmentää nykyinen kosmologinen konsensus (alkuräjähdyksestä). Sillä kosmologit näyttävät tarjoavan tieteellisiä todisteita... siitä, että maailmankaikkeudella on ollut alku. (1)

Alkuräjähdys osoittaa myös, että jokaisessa vaiheessa maailmankaikkeutta on muovannut hallittu luominen. Tämän tekee selväksi alkuräjähdystä seurannut niin täydellinen järjestys, että se ei ole voinut muotoutua hallitsemattomassa räjähdyksessä. Kuuluu fyysikko Paul Davies selittää tilannetta:

On vaikeaa välttää sellaista vaikutelmaa, että nykyinen maailmankaikkeuden järjestys, joka on ilmeisesti herkkä hyvin pienille suureiden numeeristen arvojen muutoksille, on varsin huolellisesti harkittu. Näennäisesti ihmeenomainen luonnon perustaville vakioilleen määräämien numeeristen arvojen yhteisvaikutus muodostuu pakottavimmaksi todisteeksi kosmisen suunnittelun elementin puolesta. (2)

Samat tosiasiat saavat amerikkalaisen tähtitieteen professorin George Greensteinin sanomaan:

Kun tarkastelemme kaikkea todistusaineistoa, nousee itsepintaisesti esiin ajatus, että jonkin ylikuonnollisen toimijan – tai lähinnä jonkun Toimijan – on täytynyt olla osallisena. (3)

Siten materialistinen oletus, että elämän voi selittää yksinomaan aineen sisäisen vuorovaikutuksen perusteella, on romahtanut myös tieteen löytöjen valossa. Erityisesti kaikkia eliöitä määräävän geneettisen informaation alkuperää ei voi mitenkään selittää puhtaasti aineellisella toimijalla. Yksi evoluutioteorian johtavista puolustajista, George C. Williams myöntää tämän vuonna 1995 julkaisemassaan artikkelissa:

Evolutionistiset biologit eivät ole onnistuneet oivaltamaan, että he toimivat kahdella yhteismitattomalla alueella: informaation ja aineen... geeni on tietopaketti, ei esine...

Nämä ratkaisevat kuvaajat tekevät informaatiosta ja aineesta kaksi erillistä olemassaolon aluetta, joita on käsiteltävä erikseen, kumpaakin omilla ehdoillaan. (4)

Tämä tilanne on todiste sellaisen yliaineellisen Viisauden olemassaolosta, joka tekee geneettisen informaation olevaksi. Aineen ei ole mahdollista tuottaa itseään koskevaa informaatiota. Saksan liittovaltion fysiikan ja teknologian instituutin johtaja, professori Werner Gitt huomauttaa:

Kaikki kokemukset viittaavat siihen, että tarvitaan kognitio – ajatteleva ja vapaaehtoisesti omaa vapaata tahtoaan harjoittava olento. Ei ole mitään tunnettua luonnonlakia, ei mitään tunnettua prosessia tai tapahtumasarjaa, joka voisi saada aineesta syntymään itsestään informaatiota. (5)

Kaikki nämä tieteelliset tosiasiat osoittavat, että maailmankaikkeuden ja kaikki elävät olennot on luonut Luoja, jolla on ikuinen voima ja tieto, toisin sanoen Jumala. Mitä materialismiin tulee, yksi vuosisatamme nimekkäistä filosofiista, Arthur Koestler sanoo: “Se ei voi enää väittää olevansa tieteellinen filosofia.” (6)

1- Henry Margenau, Roy A. Vargesse, *Cosmos, Bios, Theos*, La Salle IL: Open Court Publishing, 1992, p. 241

2- Paul Davies, *God and the New Physics*, New York: Simon & Schuster, 1983, p. 189

3- Hugh Ross, *The Creator and the Cosmos*. Colorado Springs, CO: Nav-Press, 1993, pp. 114-15

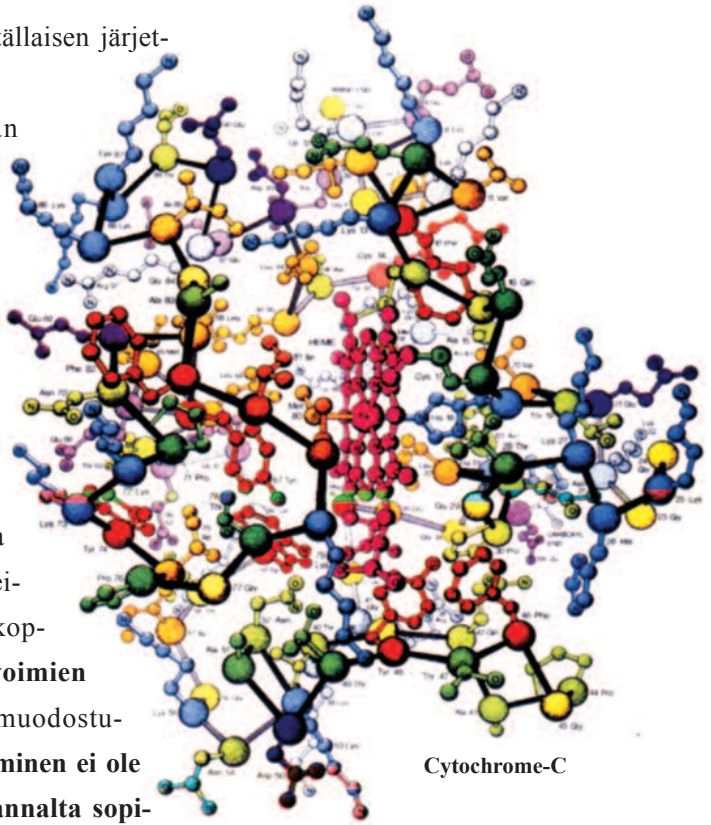
4- George C. Williams, *The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution*, New York, Simon & Schuster, 1995, pp. 42-43

5- Werner Gitt, *In the Beginning Was Information*, CLV, Bielefeld, Germany, pp. 107, 141

6- Arthur Koestler, *Janus: A Summing Up*, New York, Vintage Books, 1978, p. 250

Ali Demirsoy hyväksyy tällaisen järjet-
tömän olettamuksen.

Sytokromi-C-sarjan muodostumisen todennäköisyys on olennaisesti sama kuin nolla. Jos siis elämä edellyttää tiettyä sarjaa, voi sanoa sillä olevan todennäköisyys toteutua mahdollisesti kerran koko maailmankaikkeudessa. Muussa tapauksessa joidenkin meidän määritelmämme ulkopuolisten **metafyysisten voimien** on täytynyt toimia sen muodostumisessa. **Tämän myöntäminen ei ole tieteellisen tavoitteen kannalta sopivaa.** On siis tarkasteltava ensimmäistä olettamusta. (182)

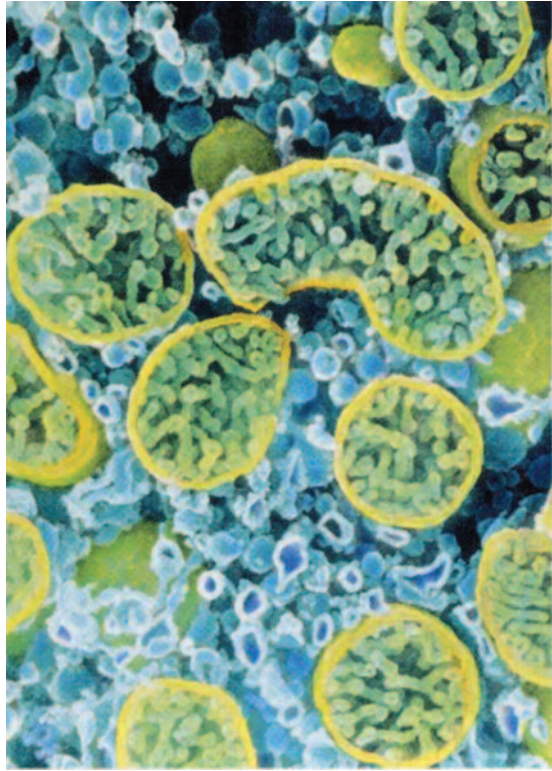
Cytochrome-C

Demirsoy jatkaa sanomalla, että hän hyväksyy mahdottoman, **jotta hänen ei tarvitsisi hyväksyä metafyysisiä voimia** eli tunnustaa Jumalan luomistyötä. On selvää, että tällä lähestymistavalla ei ole mitään yhteyttä tieteeseen. Ei ole yllättävää, että kun Demirsoy käsittelee toista aihetta, solun mitokondrioiden alkuperää, hän hyväksyy avoimesti yhteensattumaselityksen tunnustamisen, vaikka se on “aivan vastakkainen tieteelliselle ajattelulle”.

Engelman ydin on se, miten mitokondriot ovat saaneet tämän piirteen, koska tämän piirteen ilmestyminen sattumalta yhteenkin yksilöön on mahdollista vain sellaisella äärimmäisen pienellä todennäköisyydellä, jota on aivan mahdoton käsittää. Mekanismin ytimen muodostavat hengityksestä huolehtivat ja katalyyteinä kussakin vaiheessa eri muodoissa toimivat entsyymit. Solun täytyy sisältää tämä entsyymisarja täydellisenä tai se on merkityksetön. Tässä asiassa, **huoli-**

matta siitä, että se on vastoin biologista ajattelua, dogmaattisemman selityksen tai spekulatiivisen välttämiseksi on hyväksyttävä, vaikka vastentahtoisesti, käsitys, että kaikki hengitysprosessin entsyymit **olivat solussa täydellisinä**, ennen kuin solu ensimmäisen kerran joutui kosketuksiin hapen kanssa. (183)

Tällaisista lausumista johdettava päätelmä on, että evoluutioteoria ei missään tapauksessa ole tieteelliseen tutkimukseen

Mitochondria

perustuva teoria. Päinvastoin, tämän teorian muodon ja sisällön sanelivat materialistisen filosofian vaatimukset. Se muuttui siten uskomukseksi ja dogmaksi riippumatta konkreettisista tieteellisistä tosiasioista. Evolutionistisesta kirjallisuudesta voi taas selvästi nähdä, että näillä kaikilla yrityksillä oli “tarkoituksensa”. Ja tämä tarkoitus sulkee pois uskon, että Luoja olisi luonut elävät olennot.

Evolutionistit määrittelevät tämän tarkoituksen “tieteelliseksi”. Se, mihin he viittaavat, ei kuitenkaan ole tiedettä vaan materialistista filosofiaa. Materialismi kieltää ehdottomasti sen, että olisi olemassa mitään aineen ulkopuolista (tai mitään yliluonnollista). Tiede sinänsä ei ole velvollinen omaksumaan tällaista dogmaa. Luonnontiede merkitsee luonnon tutkimista ja päätelmien johtamista löytöjen pohjalta. Jos nämä löydöt johtavat päätelmään, että luonto on luotu, tieteen on hyväksyttävä se. Tämä on todellisen tiedemiehen tehtävä, ei mahdottomien rakennelmien puolustaminen takertumalla 1800-luvun vanhentuneeseen materialistiseen dogmaan.

Tiedotusvälineet: Hedelmällinen Maaperä Evoluutiolle

A

As what we have examined so far has demonstrated, the theory of evoluKuten tähän mennessä tutkimamme on osoittanut, evoluutioteoriassa ei ole tieteellistä perustaa. Useimmat ihmiset kaikkialla maailmassa eivät kuitenkaan ole tietoisia tästä vaan he olettavat evoluution olevan tieteellinen teoria. Suurin syy tähän petokseen on tiedotusvälineiden järjestelmällinen evoluutiota koskeva indoktrinaatio ja propaganda. Tämä vuoksi on tarpeen mainita tämän indoktrinaation ja propagandan erityiset piirteet.

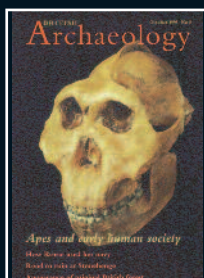
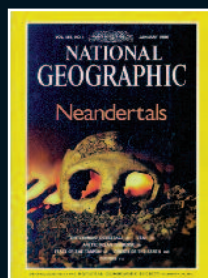
Kun seuraa länsimaisia tiedotusvälineitä huolellisesti, törmää usein evoluutioteoriaa käsitteleviin uutisiin. Johtavat mediaorganisaatiot ja arvostapidetyt lehdet ottavat tämän aiheen esille ajoittain. Kun tutkii niiden lähestymistapaa, saa sen vaikutelman, että tämä teoria on ehdottomasti todistettu tosiasia, joka ei jätä enää tilaa keskustelulle.

Lukiessaan tällaisia uutisia tavalliset ihmiset alkavat luonnollisesti ajatella, että evoluutioteoria on yhtä varma tosiasia kuin mikä tahansa matematiikan laki. Hallitsevissa tiedotusvälineissä esitetyt tällaiset uutiset toistetaan myös paikallisissa tiedotusvälineissä. Ne painavat suurin kirjaimin otsikoita: ”*Time*-lehden mukaan on löydetty fossiiliketjussa olleen aukon paikkaava uusi fossiili” tai ”*Nature* osoittaa tiedemiesten valaisseen evoluutioteorian viimeisiä ongelmia”. ”Evoluutioketjun viimeisen lenkin löytäminen” ei merkitse mitään, sillä mitään evoluutiota koskevaa seikkaa ei ole todistettu. Kaikki todisteina esitetty on virheellistä, kuten edeltävissä luvuissa on kuvailtu. Tiedotusvälineiden lisäksi sama koskee tieteellisiä lähteitä, tietosanakirjoja ja biologian oppikirjoja.

Sekä tiedotusvälineet että yliopistopiirit, jotka ovat uskonnonvastaitten voimakeskusten käytettävissä, pitävät yllä täysin evolutionistista näke-

EVOLUTIONIST PROPAGANDA

Popular science magazines having taken over the leadership of evolution propaganda, play an important role in encouraging the public to accept the theory of evolution.

mystä ja tyrkyttävät sitä yhteiskunnalle. Tämä tyrkytys on niin tehokasta, että se on ajan mittaan muuttanut evoluution ideaksi, jota ei koskaan hylätä. Evoluution kieltäminen nähdään tieteen vastaisena ja perustavien tosiasioiden huomiotta jättämisenä. Tämän vuoksi huolimatta niin monista puutteista, joita on paljastettu etenkin 1950-luvulta alkaen, ja siitä, että evolutionistiset tiedemiehet itse ovat tunnustaneet ne, nykyisin on lähes mahdotonta löytää evoluution kritiikkiä tieteellisistä piireistä tai tiedotusvä-

lineistä.

Sellaiset lehdet kuin *Scientific American*, *Nature*, *Focus* ja *National Geographic*, jotka on laajalti hyväksytty kunnioitetuimmiksi biologian ja luonnon alojen julkaisuiksi, ovat omaksuneet evoluutioteorian viralliseksi ideologiakseen ja yrittävät esittää tämän teorian todistettuna tosiasiana.

Paketoituja valheita

Evolutionistit käyttävät taitavasti hyväkseen tiedotusvälineiden tarjoamaa aivopesuohjelmaa. Monet ihmiset uskovat evoluutioon niin ehdottomasti, että he eivät edes vaivaudu kysymään ”miten” ja ”miksi”. Tämä tarkoittaa sitä, että evolutionistit voivat pakata valheensa helposti houkuttelevaan muotoon.

Esimerkiksi jopa ”tieteellisimmissä” evolutionistisissa teoksissa selittää naurettavan yksinkertaisella tavalla siirtyminen vedestä maalle – yksi suurimmista sellaisista evoluutioon liittyvistä ilmiöistä, joista ei ole pystytty antamaan selitystä. Evoluution mukaan elämä alkoi vedessä ja ensimmäiset kehittyneet eläimet olivat kaloja. Teoria väittää, että eräänä päivänä nämä kalat alkoivat syystä tai toisesta heittäytyä maalle – useimmiten syyksi sanotaan kuivuutta – ja kalat, jotka valitsivat maalla elämisen, sattuiivat saamaan jalat evien sijaan ja keuhkot kidusten sijaan.

Useimmat evolutionistiset teokset eivät kerro miten tämä tapahtui. Jopa ”tieteellisimmissä” kirjoissa väitteen absurdius peitetään sellaisilla lauseilla kuin ”siirtymä vedestä maalle oli saavutettu”.

Miten tämä siirtymä saavutettiin? Tiedetään, että kalat eivät voi elää poissa vedestä muutamaa minuuttia kauemmin. Jos oletamme, että väitetty kuivuus tapahtui ja että kalojen täytyi muuttaa kohti kuivaa maata, mitä kaloille olisi tapahtunut? Vastaus on ilmeinen. Jokainen vedestä pois tuleva kala olisi kuollut muutamassa minuutissa. Vaikka tämä prosessi olisi kestänyt kymmenen miljoonaa vuotta, vastaus olisi silti sama: kalat olisivat kuolleet kukin vuorollaan. Syynä tähän on se, että niin monimutkainen elin kuin täydellinen keuhko ei voi syntyä äkillisen ”vahingon”, siis mutaation tuloksena, eikä puolikkaasta keuhkosta taas ole mitään hyötyä.

Mutta juuri tätä evolutionistit esittävät. **”Siirtymä vedestä maalle”, ”siir-**

THE WHALE TALE FROM EVOLUTIONISTS

One of the curious evolutionary fables is the one about the "evolution of whale" that was published in *National Geographic*, widely respected as one of the most scientific and serious publications in the world:

The Whale's ascendancy to sovereign size apparently began sixty million years ago when hairy, four-legged mammals, in search of food or sanctuary, ventured into water. As eons passed, changes slowly occurred. Hind legs disappeared, front legs changed into flippers, hair gave way to a thick smooth blanket of blubber, nostrils moved to the top of the head, the tail broadened into flukes, and in the buoyant water world the body became enormous.¹

Besides the fact that there is not a single scientific basis for any of this, such an occurrence is also contrary to the principles of nature. This fable published in *National Geographic* is noteworthy for being indicative of the extent of the fallacies of seemingly serious evolutionist publications.

1- Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", *National Geographic*, vol. 50, December 1976, p. 752

tymä maalta ilmaan" ja monet muut väitetyt harppaukset selitetään tällaisin epäloogisin tavoin. Todella monimutkaisten elinten kuten silmän tai korvan muodostumisesta evolutionistit ovat mieluiten sanomatta mitään.

Maallikkoon on helppo tehdä vaikutus "tieteellisen paketin" avulla. Laaditaan kuviteltu piirros esittämään siirtymää vedestä maalle, annetaan latinalainen nimi vedessä eläneelle eläimelle, sen jälkeläiselle maalla ja välittävälle siirtymämuodolle (joka on kuvitteellinen eläin) ja tekaistaan huolellinen valhe: "Eusthenopteron muuntui ensin Rhipitistian Crossoptergianiksi ja sitten Ichthyostegaksi pitkässä evoluutioprosessissa." Jos nämä sanat laittaisi silmälasipäisen, valkotakkisen tiedemiehen suuhun, onnistuisi vakuuttamaan monia ihmisiä, koska evoluution edistämiseksi omistautuneet tiedotusvälineet julistaisivat hyvät uutiset maailmalle suurella innostuksella.

Johtopäätös: Evoluutio On Petos

On paljon muita todisteita, kuten tieteellisiä lakeja, jotka kumoavat evoluution, mutta tässä kirjassa on voitu käsitellä vain osa todisteista. Jo näiden pitäisi riittää paljastamaan mitä tärkein totuus: Vaikka evoluutioteoria on peitetty tieteen valepukuun, se on vain petos – petos, jota puolustetaan materialistisen filosofian hyväksi ja joka ei perustu tieteeseen vaan on propagandaa, aivope-sua ja huijausta.

Tähän asti käsitellyn voi tiivistää seuraavasti:

Evoluutioteoria on romahtanut

Evoluutioteoria on joka vaiheessaan epäonnistuva teoria. Syynä tähän on se, että evolutionistit eivät kykene selittämään edes yksittäisen proteiinin muodostumista. Todennäköisyyden lait sen enempää kuin fysiikan ja kemian lait eivät anna mitään mahdollisuutta elämän sattumanvaraiselle muodostumiselle.

Kun ei voi olla edes yhtä sattumalta muodostunutta proteiinia, kuulostaako tämä loogiselta tai järkevältä: Miljoona sellaista proteiinia olisi yhdistynyt tuottaakseen elävän olennon solun, ja miljardi solua olisi onnistunut liittymään yhteen tuottaakseen sattumalta eliön. Näistä eliöistä syntyivät kalat, ja kaloista maalle nousseet kehittyivät matelijoiksi ja linnuiksi, ja näin muodostuivat kaikki maapallon miljoonat lajit.

Vaikka se ei vaikuttaisi loogiselta, evolutionisti uskoo tähän taruun.

Se on kuitenkin vain uskomus – tai lähinnä usko – sillä evolutionisteilla ei ole ainoatakaan todistetta tarinansa vahvistamiseksi. He eivät ole koskaan löytäneet yhtään siirtymämuotoa kuten puoliksi kalaa ja puoliksi matelijaa tai puoliksi matelijaa ja puoliksi lintua. He eivät ole myöskään onnistuneet todistamaan, että proteiini tai edes yksittäinen proteiiniin tarvittava aminohappo olisi voinut muodostua heidän alkumaapallon olosuhteiksi kutsumissaan oloissa; he eivät ole

onnistuneet siinä edes huolellisesti varustetuissa laboratorioissaan. Päinvastoin, joka yrityksellään evolutionistit ovat itse näyttäneet, että mitään evoluutioprosessia ei ole tapahtunut eikä olisi koskaan voinut tapahtua maapallolla.

Evoluutiota ei voi vahvistaa edes tulevaisuudessa

Nähdessään tämän evolutionistit voivat vain haaveilla, että tiede ajan mittaan jotenkin ratkaisisi nämä ongelmat. Riippumatta siitä, kuinka monta vuotta kuluu, ei kuitenkaan tule kysymykseenkään, että tiede vahvistaisi niin täysin perusteetoman ja epäloogisen väitteen. Päinvastoin, edistyessään tiede tekee evolutionistien väitteiden mielettömyyden yhä selvemmäksi ja paljaammaksi.

Näin on ollut tähän asti. Kun lisää elävän solun rakenteen ja toiminnan yksityiskohtia saatiin selville, tuli erittäin ilmeiseksi, että solu ei ole yksinkertainen, sattumanvaraisesti muodostettu kokoonpano, kuten Darwinin ajan alkeellisen biologisen ymmärryksen mukaan luultiin.

Kun tilanne on näin selvä, luomisen tosiasian kieltäminen ja elämän alkuperän perustaminen äärimmäisen epätodennäköisille sattumille – sekä sitten näiden väitteiden puolustaminen itsepintaisesti – voivat muodostua myöhemmin suureksi nöyryytyksen lähteeksi. Kun evoluutioteorian todelliset kasvot tulevat yhä enemmän näkyviin ja suuri yleisö alkaa nähdä totuuden, ei ehkä kestä kauan, ennen kuin evoluution lyhytnäköiset kiihkoilevat kannattajat eivät enää pysty näyttämään kasvojaan.

Evoluution suurin este: sielu

Maailmassa on monia toisiaan muistuttavia eliölajeja. On esimerkiksi monia hevosta tai kissaa muistuttavia eläimiä, ja monet hyönteislajit näyttävät hyvin samanlaisilta. Kukaan ei hämmästele näitä samankaltaisuuksia.

Ihmisen ja isojen apinoiden väliset pinnalliset samankaltaisuudet herättävät jollain tavoin liian paljon huomiota. Tämä mielenkiinto johtaa joskus niin pitkälle, että se saa jotkut ihmiset uskomaan evoluution vääriin väitteisiin. Tosiasiassa pinnalliset samankaltaisuudet ihmisen ja isojen apinoiden välillä eivät merkitse mitään. Sarvikuono ja sarvikuonokuoriainen muistuttavat toisiaan joiltain pinnallisilta piirteiltään, mutta olisi naurettavaa pyrkiä vahvistamaan tämän samanlaisu-

uden perusteella jonkinlainen kehityksellinen kytkentä näiden kahden eliölajin välille, joista toinen on nisäkäs ja toinen hyönteinen.

Apinoiden ei voi sanoa olevan lähempänä ihmistä kuin muita eläimiä muuten kuin pinnallisen samankaltaisuuden osalta. Itse asiassa jos ajatellaan älykkyyden tasoa, hunajakennon ihmeenomaisen geometrisen rakenteen valmistavan mehiläisen tai verkon insinööriyön tekevän hämähäkin voi sanoa olevan lähempänä ihmistä. Ne ovat joiltain piirteiltään jopa ihmistä parempia.

Ihmisen ja apinan välillä on hyvin suuri ero ulkoisesta samankaltaisuudesta huolimatta. Apina on eläin eikä tietoisuuden tasoltaan eroa hevosesta tai koirasta. Ihminen on kuitenkin tietoinen, voimakastahtoinen olento, joka osaa ajatella, puhua, ymmärtää, päättää ja arvioida. Kaikki nämä ovat ihmisen sielun toimintoja. Sielu on tärkein ero, joka aiheuttaa valtavan kuilun ihmisen ja muiden olentojen välille. Mikään fyysinen samankaltaisuus ei voi sulkea tätä kuilua ihmisen ja minkään olennon välillä. Ihminen on luonnon ainoa olento, jolla on sielu.

Jumala luo tahtonsa mukaan

Olisiko sillä merkitystä, jos evolutionistien esittämä kehitys olisi todella tapahtunut? Ei vähänkään. Syy tähän on se, että kukin evoluutioteorian esittämä, sattumaan perustuva vaihe olisi voinut toteutua vain ihmeen tuloksena. Vaikka elämä olisi syntynyt vähitellen sellaisten toisiaan seuranneiden vaiheiden kautta, kunkin vaiheen olisi voinut toteuttaa vain tietoinen tahto. Vaiheiden toteutuminen sattumalta ei ole vain epäuskottavaa vaan mahdotonta.

Jos sanotaan proteiinimolekyylin muodostuneen alkumaapallon olosuhteissa, on muistettava todennäköisyyden, biologian ja kemian lakien jo osoittaneen, että näin ei ole voinut tapahtua sattumalta. Mutta jos on väitettävä proteiinimolekyylin muodostuneen niissä oloissa, ei ole muuta vaihtoehtoa kuin myöntää sen olevan olemassaolonsa velkaa Jumalan tahdolle. Sama logiikka soveltuu koko evolutionistien esittämään oletukseen. Ei esimerkiksi ole paleontologisia todisteita eikä fyysistä, kemiallista, biologista tai loogista oikeutusta, joka todistaisi kalojen siirtyneen vedestä maalle ja muotoutuneen maaeläimiksi siirtymämuodon kautta. Mutta jos haluaa väittää kalojen kiivenneen maalle ja muuttuneen matelijoiksi, väitteen esittäjän pitäisi myös hyväksyä sellaisen Luojan

olemassaolo, joka kykenee saamaan minkä tahansa haluamansa olevaksi pelkällä sanalla: “Ole!” Mikä tahansa muu selitys sellaiselle ihmeelle on luonnostaan ristiriitainen ja loukkaa järjen periaatteita.

Todellisuus on selvä ja ilmeinen. Kaikki elämä on täydellisen suunnittelun ja ylivertaisen luomisen tuotetta. Tämä puolestaan muodostaa konkreettisen todisteen Luojan olemassaolosta sekä siitä, että hänellä on ääretön voima, tieto ja älykyys.

Luoja on Jumala, taivaiden ja maan ja kaiken niiden välisen Herra.

Luomisen Totuus

K

irjan aikaisemmissa osissa on tutkittu sitä, miksi evoluutioteoria ja sen väite, että elämää ei ole luotu, ovat täysin tieteellisten tosiasioiden vastaisia harhakuvitelmia. Modernin tieteen nähtiin paljastaneen tiettyjen tieteenhaarojen kuten paleontologian, biokemian ja anatomian kautta hyvin selvän tosiasian. Tämä tosiasia on, että kaikki elävät olennot ovat Jumalan luomia.

Jotta huomaisi tämän tosiasian, ei itse asiassa tarvitse vedota biokemian laboratorioissa tai geologisilla kaivauksilla saatuihin monimutkaisiin tuloksiin. Epätavallisen viisauden merkit erottuvat missä tahansa havainnoidussa eliössä. Hyönteisen ruumiissa tai meren syvyyksien pienessä kalassa on erinomaista teknologiaa ja muotoilua, jollaista ihminen ei ole koskaan saavuttanut. Jotkut eliöt, joilla ei edes ole aivoja, suorittavat täydellisesti niin monimutkaisia tehtäviä, että ihminen ei pystyisi niihin.

Tämä kaikkialla luonnossa vallitseva erinomainen viisaus, muotoilu ja suunnittelu tarjoavat epäilyksettä vahvan todistusaineiston sen puolesta, että on koko luontoa hallitseva ylivertainen Luoja, Jumala. Jumala on varustanut kaikki elävät olennot harvinaisilla piirteillä ja näyttänyt ihmisille selvät merkit olemassaolostaan ja mahdollistaan.

Seuraavilla sivuilla tutkitaan vain joitain luonnossa näkyvistä lukemattomista luomisen todisteista.

Mehiläiset ja hunajakenttien arkkitehtoniset ihmeet

Mehiläiset tuottavat enemmän hunajaa kuin ne todella tarvitsevat, ja ne varastoivat sen hunajakenttiin. Hunajakenttien kuusikulmainen rakenne on kaikkien hyvin tuntema. Oletko koskaan ihmetellyt, miksi mehiläiset rakentavat kuusikulmaisia kenttiä viisi- tai kahdeksankulmaisten sijasta?

Tähän kysymykseen vastausta etsivät matemaatikot tulivat mielenkiintoiseen

johtopäätökseen: kuusikulmio on sopivin geometrinen muoto annetun pinta-alan maksimaaliseen käyttämiseen.

Kuusikulmaisen lokeron rakentamiseen tarvitaan pienin mahdollinen määrä vahaa, ja siihen voidaan varastoida suurin mahdollinen määrä hunajaa. Mehiläinen käyttää siis kaikkein sopivinta muotoa.

Myös hunajakentöjen rakentamisessa käytetty menetelmä on hyvin hämmästyttävä. Mehiläiset aloittavat pesän rakentamisen kahdesta tai kolmesta eri paikasta ja punovat hunajakentöt samanaikaisesti kahteen tai kolmeen eri rihmaan. Vaikka mehiläiset, joita on suuri määrä, aloittavat eri paikoista, ne rakentavat identtisiä kuusikulmioita ja sitten punovat pesän yhdistämällä nämä osat ja kohtaavat keskellä. Kuusikulmioiden yhtymäkohdat kootaan niin taitavasti, ettei jää mitään merkkiä jälkeensä tapahtuneesta yhdistämisestä.

Kun näkee tämän harvinaisen suorituksen, on epäilyksettä myönnettävä yliveritaisen, näitä olentoja määräävän tahdon olemassaolo. Evolutionistit haluavat kuitata tämän saavutuksen ”vaiston” käsitteellä ja yrittävät esittää sen yksinkertaisena mehiläisen ominaisuutena. Jos kuitenkin toiminnassa on vaisto ja se hallitsee kaikkia mehiläisiä varmistaen, että ne kaikki työskentelevät sopusoinnussa saamatta tietoa toisistaan, se tarkoittaa, että näitä pieniä olentoja hallitsee jokin korkea voima.

Selvemmin sanottuna Jumala, näiden pienten olentojen luoja ”innoittaa” niitä siinä, mitä niiden on tehtävä. Tämä tosiasia julistettiin Koraanissa 1400 vuotta sitten:

Ja teidän Ylläpitäjänne on innoittanut mehiläistä: ”Rakentakaa itsellenne majat vuorille ja puihin ja rakennuksiin, ja syökää sitten kaikenlaisia hedelmiä ja löytäkää taidolla Ylläpitäjänne leveät polut.” Niiden ruumiista tulee eriväristä juomaa, joka on parantavaa ihmiselle. Totisesti tämä on merkki niille, jotka ajattelevat. (Surat an-Nahl, 68 – 69)

Hämmästyttävät arkkitehdit: termiitit

Kukaan ei voi olla hämmästyttämättä nähdessään termiitipesän nousevan maasta termiittien rakentamana. Termiitipesät näet kohoavat viiden – kuuden metrin korkeuteen arkkitehtonisina ihmeinä. Pesän sisällä on hienostuneet järjestelmät tyydyttämässä kaikki termiittien tarpeet. Termiitit eivät voi ruumiinsa rakenteen vuoksi tulla koskaan auringonvaloon. Pesässä on tuuletusjärjestelmiä, kanavia, toukkahuoneita, käytäviä, erityisiä pihoja sienten tuotantoa varten, varauloskäyntejä, huoneita kuumaa ja kylmää säätä varten – siis kaikki. Vielä hämmästyttävämpää on, että näitä ihmeellisiä pesiä rakentavat termiitit ovat sokeita. (184)

Kun verrataan termiitin ja sen pesän kokoa, nähdään että tästä huolimatta termiitit suoriutuvat menestyksellisesti rakennusprojektista, joka on yli 300 kertaa niitä itseään suurempi.

Termiiteillä on myös toinen hämmästyttävä ominaisuus: Jos jaamme termiitipesän kahtia sen ensimmäisten rakennusvaiheiden aikana ja sitten yhdistämme puolikkaat tietyn ajan kuluttua, näemme kaikkien kanavien, käytävien ja teiden yhtyvän toisiinsa. Termiitit jatkavat työtään, ikään kuin niitä ei olisi erotettu toisistaan ja kuin niitä ohjattaisiin samasta paikasta.

Tikka

Kaikki tietävät tikkojen rakentavan pesänsä hakkaamalla puun runkoa. Harvat ihmiset tulevat ajatelleeksi, kuinka tikka voi välttyä aivoverenvuodolta hakatessaan voimakkaasti päällään. Tikka tekee päällään jotain vastaavaa kuin ihminen vasaroidessaan naulan seinään. Jos ihminen uskaltautuisi käyttämään päätään samalla tavalla, hän luultavasti kärsisi aivoverenvuodosta aiheutuvan shokin. Tikka voi kuitenkin hakata kovaa puunrunkoa 38 – 40 kertaa 2,10 – 2,69 sekunnissa kärsimättä mitään vahinkoa.

Mitään vahinkoa ei tapahdu, koska tikan pää on luotu tähän toimintaan sopivaksi. Tikan päässä on “jousitusjärjestelmä”, joka vähentää ja imee itseensä iskujen voimaa. Sen kallon luiden välissä on erityisiä pehmentäviä kudoksia. (185)

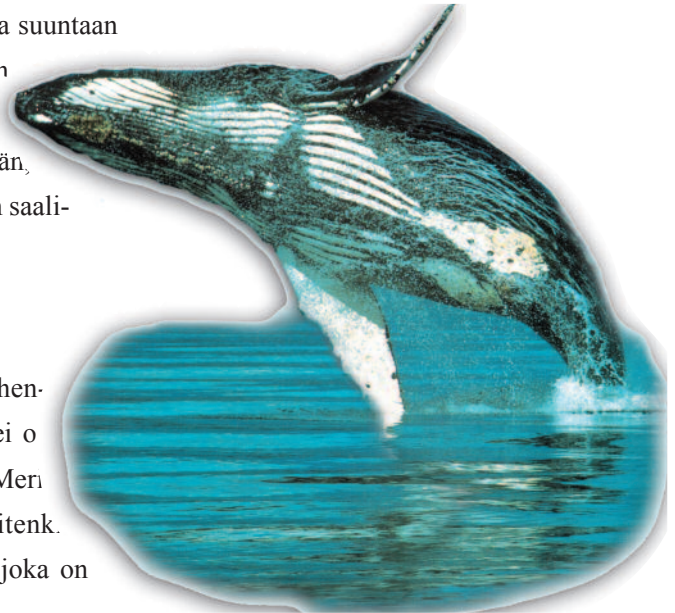
Lepakoiden tutkajärjestelmä

Lepakot lentävät pilkkopimeässä ilman ongelmia, ja niillä on hyvin mielenkiintoinen suunnistusjärjestelmä tätä varten. Se on tutkajärjestelmä: ympäröivien esineiden muoto määrittellään ääniaaltojen kaiun perusteella.

Nuori ihminen tuskin pystyy kuulemaan äänen, jonka tiheys on 20 000 värähdystä sekunnissa. Erityisellä tutkajärjestelmällä varustettu lepakko käyttää kuitenkin hyväkseen ääniä, joiden tiheys on 50 000 – 200 000 värähdystä sekunnissa. Se lähettää näitä ääniä joka suuntaan 20 – 30 kertaa sekunnissa. Äänen kaiku on niin voimakas, että lepakko paitsi havaitsee esteet tiellään, myös paikantaa nopeasti lentävän saaliinsa. (186)

Valaat

Nisäkkäiden täytyy saada hengittää säännöllisesti, joten vesi ei ole niille kovin mukava ympäristö. Merisäikäs valaassa ongelma on kuitenkin ratkaistu hengitysjärjestelmällä, joka on

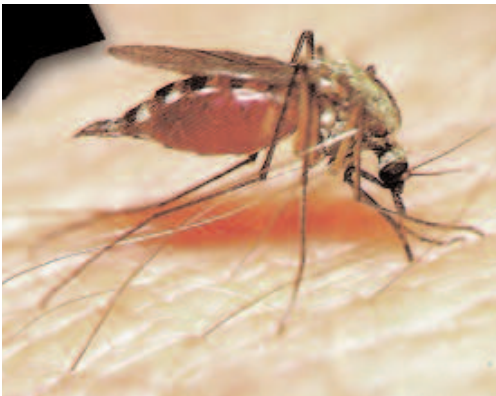

paljon tehokkaampi kuin monilla maalla elävillä eläimillä. Valas poistaa yhdellä uloshengityksellä 90 prosenttia käyttämästään ilmasta. Siten sen ei tarvitse hengittää kuin hyvin pitkin väliajoin. Lisäksi valaissa on hyvin tiivistä ainetta, myoglobiinia, joka auttaa niitä varastoimaan happea lihaksiinsa. Näiden järjestelmien avulla esimerkiksi erään lajin valaat voivat sukeltaa 500 metrin syvyyteen ja uida 40 minuuttia hengittämättä lainkaan. (187) Valaan sieraimet ovat lisäksi sen selässä toisin kuin maalla elävien eläinten, joten se voi hengittää helposti.

Sääsken muotoilu

Sääsken ajatellaan olevan lentävä eläin. Itse asiassa sääski viettää kehitysvaiheensa veden alla ja nousee veden alta poikkeuksellisen ”muotoilun” kautta, varustettuna kaikilla tarvitsemillaan elimillä.

Sääski alkaa lentää varustettuna erityisellä aistijärjestelmällä, jonka avulla se paikantaa saaliinsa. Näine järjestelmineen se muistuttaa taistelulentokonetta, johon on asennettu kuumuuden, kaasujen, kosteuden ja hajujen tunnistimet. Sillä on jopa kyky ”nähdä lämpötilan perusteella”, mikä auttaa sitä löytämään saaliin jopa pilkkopimeässä.

Sääsken verenimemistekniikkaan liittyy uskomattoman monimutkainen järjestelmä. Kuusiteräisellä leikkausjärjestelmällään se leikkaa ihon kuin saha. Leikkausprosessin jatkuessa haavan päälle valutettu erite turruttaa kudokset, eikä ihminen edes huomaa, että hänen vertaan imetään. Samalla tämä erite estää veren hyytymisen ja varmistaa

imemisprosessin jatkumisen.

Jos yksikin näistä osatekijöistä puuttuisi, sääski ei pystyisi saamaan verta eikä lisääntymään. Poikkeuksellisen muotoilunsa vuoksi jopa tämä pieni olento sinänsä on ilmeinen todiste luomisesta. Koraanissa sääskeä korostetaan esimerkkinä, joka osoittaa ymmärtäville ihmisille Jumalan olemassaolon.

Varmasti Jumala ei halveksi vertausten esittämistä – (naaras)sääsken tai minkä tahansa sen yläpuolisen. Silloin ne, jotka uskovat, tietävät sen olevan totuus hei-

dän Herraltaan. Ja ne, jotka eivät usko, kysyvät: Mitä Jumala tarkoittaa tällä vertauksella? Hän johtaa monet harhaan sen kautta, ja hän johtaa monet oikeaan. Hän ei saa sen kautta erehtymään keitään muita kuin syntisiä. (Surat al-Baqara, 26)

Tarkkanäköiset petolinnut

Petolinnuilla on tarkka näkö, jonka avulla ne tekevät saaliinsa kimppuun hyökätessään tarkkoja etäisyyksien arviointeja. Lisäksi niiden suuret silmät sisältävät enemmän näkösoluja, mikä merkitsee hyvää näköä. Petolinnun silmässä on yli miljoona näkösolua.

Tuhansien metrien korkeudessa lentävillä kotkilla on niin tarkat silmät, että ne pystyvät tarkastelemaan maata täydellisesti tältä etäisyydeltä. Aivan kuten taistelulentokoneet tunnistavat maalinsa tuhansien metrien päästä, samoin kotkat paikantavat saaliinsa havaitsemalla vähäisenkin värin vaihtelun tai liikkeen maassa. Kotkan silmällä on 300 asteen näkökenttä, ja se pystyy suurentamaan kuvan kuusiin – kahdeksankertaiseksi. Kotkat pystyvät tarkastelemaan 30 000 hehtaarin aluetta lentäessään 4 500 metrin korkeudessa sen yläpuolella. Ne kykenevät helposti erottamaan ruohikossa piilossa olevan kaniinin 1 500 metrin korkeudelta. Kotkan harvinainen silmän rakenne on aivan ilmeisesti muotoiltu erityisesti tätä olentoa varten.

Hämähäkin seitti

Dinopis-nimisellä hämähäkillä on mahtava metsästystaito. Sen sijaan että kutoisi kiinteän verkon ja odottaisi saalistaan, se kutoo pienen mutta epätavallisen verkon ja heittää sen saaliinsa päälle. Sitten se kietoo saaliinsa tiukasti tähän verkkoon. Ansaan joutunut hyönteinen ei pysty tekemään mitään vapautuakseen. Verkko on niin täydellisesti rakennettu, että hätääntyessään hyönteinen vain sotkeu-

tuu siihen yhä enemmän. Varastoidakseen ruokansa hämähäkki kietoo saaliinsa vielä erillisillä rihmoilla, ikään kuin vangiten sen.

Miten tämä hämähäkki pystyy rakentamaan verkkonsa niin erinomaiseksi sekä mekaaniselta muotoilultaan että kemialliselta rakenteeltaan? On mahdotonta, että hämähäkki olisi saanut sellaisen taidon sattumalta kuten evolutionistit väittävät. Hämähäkiltä puuttuvat sellaiset kyvyt kuin oppiminen ja muistaminen, eikä sillä ole edes aivoja tällaisten tekojen suorittamiseen. Aivan ilmeisesti tämän taidon on hämähäkille antanut sen Luoja, Jumala, jolla on korkein valta.

Hyvin tärkeitä ihmeitä kätkeytyy hämähäkkien seittiin. Tämä läpimitaltaan tuhannesosamillimetriä ohuempi seitti on viisi kertaa vahvempaa kuin yhtä ohut teräsvaijeri. Tällä seitillä on myös toinen erinomainen ominaisuus: se on äärimmäisen kevyttä. Maapallon ympäri ulottuva pituus tätä seittiä painaisi vain 320 grammaa. (180) Teräs, erityisesti insinööriyöhön tuotettu aine, on yksi vahvimmista ihmisen valmistamista aineista. Hämähäkki pystyy kuitenkin tuottamaan kehossaan paljon kestävämpää lankaa kuin teräs. Tuottaessaan terästä ihminen käyttää hyväkseen vuosisatojen ajan kehiteltyä tietoa ja teknologiaa. Mitä tietoa ja teknologiaa hämähäkki käyttää tuottaessaan seittinsä?

Voidaan nähdä, että ihmisen käytettävissä olevat teknologiset ja tekniset keinot ovat jäljessä hämähäkin keinoista.

Talvihorrokseen vaipuvat eläimet

Talvihorrokseen vaipuvat eläimet voivat säilyä hengissä, vaikka niiden ruumiin lämpötila laskee yhtä alhaiseksi kuin kylmän ympäristön. Miten ne pystyvät siihen?

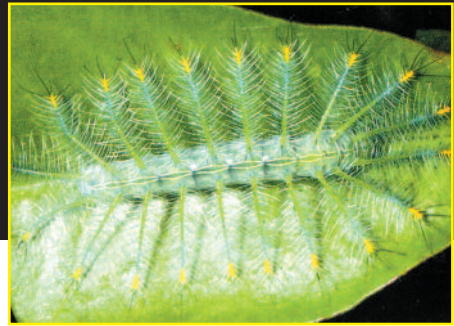
Nisäkkäät ovat tasalämpöisiä. Normaaleissa olosuhteissa niiden kehon lämpötila pysyy aina vakiona, koska luonnollinen termostaatti niiden kehossa säätelee kehon lämpötilaa. Talvihorroksen aikana kuitenkin pienten eläinten kuten oravien kehon lämpötila, joka on normaalisti 40 astetta Celsiusta, laskee aivan jäätympisteeseen yläpuolelle kuin jonkinlaisen avaimen säätelmänä. Kehon aineenvaihdunta hidastuu huomattavasti. Eläin alkaa hengittää hyvin hitaasti, ja sen normaali sydämen lyöntitiheys, joka on 300 kertaa minuutissa, laskee seitsemään – kymmeneen kertaan minuutissa. Sen normaalit kehon refleksit lakkaavat, ja aivojen sähkötoiminta hidastuu lähes havaitsemattomaksi.

Yksi liikkumattomuuden vaaroista hyvin kylmällä säällä on kudosten jäätyminen ja se, että jääkiteet rikkovat niitä. Talvihorrokseen vaipuvat eläimet ovat kuitenkin suojassa tältä vaaralta erityisten piirteiden ansiosta, joilla ne on varustettu. Talvihorroksessa eläimen kehon nesteet sisältävät sellaisia kemiallisia aineita, joilla on suuri molekyyli massa. Siten niiden jäätympiste on alhaisempi ja ne ovat turvassa vahingolta. (189)

Sähköiset kalat

Joidenkin kalatyypin kuten ankerioiden ja piikkikalojen tietyt lajit käyttävät hyväkseen kehonsa tuottamaa sähköä suojellakseen itseään vihollisiltaan tai lamauttaakseen saaliinsa. Jokaisessa elävässä olennessa – myös ihmisessä – on pieni määrä sähköä. Ihminen ei kuitenkaan pysty suuntaamaan sähköään tai ottamaan sitä hallintaansa käyttääkseen sitä hyödykseen. Edellä mainituilla eläimillä sen sijaan on ruumiissaan 500 – 600 voltin sähkövirta, ja ne pystyvät käyttämään sitä vihollisiaan vastaan. Lisäksi ne eivät itse kärsi tästä sähkövirrasta.

Niiden puolustautumiseensa käyttämä energia palautuu määrätyn ajan kuluttua, niin kuin paristo latautuu, ja sähkövoimaa on taas käytettävissä. Kalat eivät käytä pienten ruumiidensa korkeajännitteistä sähköä pelkästään puolustautumiseen.

Above: Tree louse imitating tree thorns. Right above: A snake concealing itself by suspending itself among leaves. Right below: A caterpillar settled right in the middle of a leaf to go unnoticed.

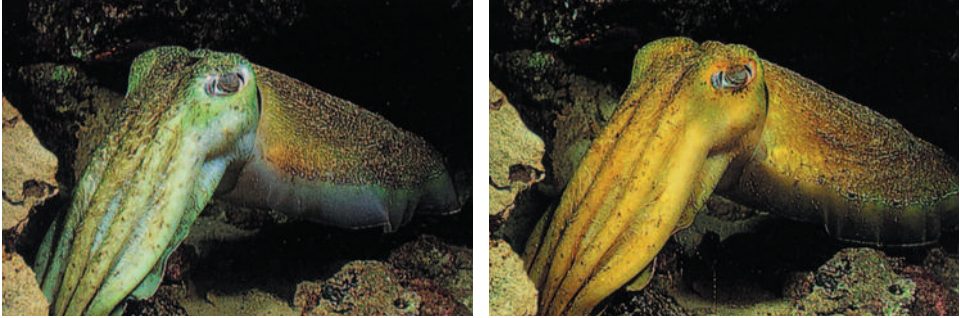
Sähkö antaa niille keinon suunnistaa syvässä, pimeissä vesissä ja auttaa niitä myös aistimaan kohteita, joita ne eivät näe. Kalat voivat lähettää signaaleja käyttämällä ruumiinsa sähköä. Nämä sähkösignaalit heijastuvat takaisin osuttuaan kiinteisiin kohteisiin, ja heijastumat antavat kaloille tietoa kohteista. Tällä tavoin kalat määrittävät kohteen etäisyyden ja koon. (190)

Eläinten älykäs suunnitelma: naamioituminen

Yksi eläinten hengissä säilymistä tukevista piirteistä on taito piiloutua: naamioitumalla.

Eläimillä on tarve piiloutua kahdesta syystä: saalistamista ja pedoilta suojautumista varten. Naamioituminen eroaa kaikista muista keinoista siinä osallisena olevan äärimmäisen älyn, taidon, estetiikan ja harmonian vuoksi.

Eläinten naamioitumistekniikat ovat todella hämmästyttäviä. On melkein mah-

Left: A cuttlefish that makes itself look like the sandy surface. **Right:** The bright yellow colour the same fish turns in case of danger, such as when it is seen by a diver.

dotonta erottaa puunrungolle tai lehden alle piiloutunutta hyönteistä.

Kasvien nesteitä imevät lehtiluteet ruokailevat kasvien varsilla naamioituneina piikeiksi. Tällä keinolla ne hämäävät suurimpia vihollisiaan ja varmistavat, että lintu eivät laskeudu istumaan näille oksille.

Mustekala

Mustekalan ihon alla on paksu kerros pigmenttipusseja (chromatofores). Ne ovat enimmäkseen keltaisia punaisia, mustia ja ruskeita. Signaalista solut laajentuvat ja peittävät ihon sopivaan värisävyyn. Näin mustekala saa alustanaan olevan kiven värin ja naamioituu täydellisesti.

Tämä järjestelmä toimii niin tehokkaasti, että mustekala voi saada myös monimutkaisen seepraraidituksen.

Erilaiset näköjärjestelmät

Monille merieläimille näkökyky on äärimmäisen tärkeä saalistuksessa ja puolustautumisessa. Siten useimpien merieläinten varusteina ovat täydellisesti vedenalaiseen elämään muotoillut silmät.

Veden alla mahdollisuus nähdä tulee yhä rajoittuneemmaksi syvemmälle mentäessä, erityisesti 30:a metriä syvempänä. Näin syvällä elävillä organismeilla on kuitenkin olosuhteiden vaatimusten mukaan luodut silmät.

Merieläimillä, toisin kuin maaeläimillä, on pallonmuotoiset linssit, jotka vastaavat täydellisesti niiden elinympäristön veden tiheyden asettamiin vaatimuksiin. Verrattuna maaeläinten elliptisiin silmiin tämä pallonmuotoinen rakenne palvelee

paremmin näkemistä veden alla; se on sopeutunut näkemään kohteet lähikuvina. Kun katse tarkennetaan kaukana olevaan kohteeseen, koko linssijärjestelmä vetäytyy taaksepäin silmässä olevan erityisen lihasjärjestelmän avulla.

Eräs toinen syy kalojen silmien pallomaisuuteen on valon taittuminen vedessä. Koska silmässä on tiheydeltään miltei samanlaista nestettä kuin vesi, taittumista ei tapahdu, kun ulkopuolella muodostunut kuva heijastuu silmästä. Tästä seuraa, että silmän linssi tarkentaa täydellisesti ulkoisen kohteen kuvan verkkokalvolle. Kala, toisin kuin ihminen, näkee vedessä hyvin tarkasti.

Joillain eläimillä kuten meritursalla on melko suuret silmät, mikä kompensoi valon vähäisyyttä syvissä vesissä. 300:a metriä syvemmällä suurisilmäisten kalojen on vangittava ympäröivien eliöiden välähdykset huomatakseen ne. Niiden on oltava erityisen herkkiä veden läpi tunkeutuvalla sinisellä valolla. Siksi niiden silmien verkkokalvoilla on runsaasti herkkiä sinisiä soluja.

Kuten näistä esimerkeistä näkee, jokaisella elävällä lajilla on erilaiset silmät, jotka on erityisesti muotoiltu vastaamaan tämän lajin erityisiin tarpeisiin. Tämä tosiasia todistaa, että ne on kaikki luonut – juuri sellaisiksi kuin niiden täytyy olla – Luoja, jolla on ikuinen viisaus, tieto ja valta.

Erityinen jäädytysjärjestelmä

Jäätynyt sammakko ilmentää epätavallista biologista rakennetta. Se ei osoita mitään elämän merkkejä. Sen sydämenlyönnit, hengitys ja verenkierto ovat kokon-

aan pysähtyneet. Kun jää sulaa, sama sammakko kuitenkin palaa elämään kuin se olisi herännyt unesta.

Jäätymistilassa oleva eliö kohtaa normaalisti monia hengenvaarallisia riskejä. Sammakko ei kuitenkaan kohtaa mitään niistä. Sillä on keskeinen ominaisuus tuottaa suuria määriä glukoosia, kun se on tuossa tilassa. Aivan kuten diabeetikolla veren sokeritaso sammakolla saavuttaa suuria lukemia. Se voi joskus kohota jopa 550 millimooliin litrassa. (Luku on normaalisti yhdestä viiteen millimoolia litrassa sammakolla ja neljästä viiteen ihmisellä.) Tämä äärimmäinen glukoositiheys saattaisi aiheuttaa ongelmia normaaleina aikoina.

Jäätyneessä sammakossa tämä äärimmäinen glukoosipitoisuus kuitenkin estää veden poistumista soluista sekä kutistumista. Sammakon solukalvo läpäisee hyvin glukoosia, joten glukoosi pääsee helposti soluihin. Ruumiin korkea glukoositaso alentaa jäätymisspistettä, ja siten vain pieni määrä eläimen ruumiin sisäisestä nesteestä muuttuu jääksi kylmässä. Tutkimus on osoittanut, että glukoosia voi syöttää

myös jäätyneille soluille. Sen

lisäksi, että glukoosi on ruumiin luonnollinen poltto-

aine, tämän jakson aikana se

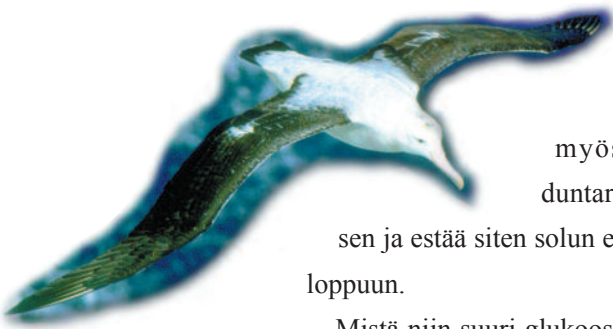
myös pysäyttää monia aineenvaihduntareaktioita kuten virtsanmuodostuk-

sen ja estää siten solun erilaisia ravinnon lähteitä kulumasta

loppuun.

Mistä niin suuri glukoosin määrä tulee yhtäkkiä sammakon ruumiiseen? Vastaus on varsin mielenkiintoinen. Tällä elävällä olennolla on varusteinaan hyvin erityinen tästä tehtävästä vastaava järjestelmä. Heti kun iholle ilmestyy jäätä, maksaan kulkee viesti, joka saa maksan muuttamaan osan varastoituneesta glykokeenista glukoosiksi. Tämän maksaan kulkevan viesti luonne on vielä tuntematon. Viisi minuuttia viestin vastaanottamisen jälkeen veren sokeripitoisuus alkaa nousta tasaisesti. (192)

Epäilyksettä vain kaikkivaltiaan Luojan erehtymätön suunnitelma voi tehdä mahdolliseksi sen, että eläin on varustettu järjestelmällä, joka juuri tarvittaessa muuttaa sen aineenvaihdunnan täysin, jotta se voisi tyydyttää tarpeensa. Yhteensattuma ei voi synnyttää tällaista täydellistä ja monimutkaista järjestelmää.

Albatrossit

Muuttolinnut minimoivat energian kulutuksensa käyttämällä erilaisia lentotekniikoita. Myös albatrosseilla on havaittu sellainen lentotyyli. Näiden 92 prosenttia elämästään merellä viettävien lintujen siivenkärkien väli on jopa kolme ja puoli metriä. Albatrossien tärkein piirre on niiden lentotyyli. Ne voivat lentää tunteja räpyttelemättä siipiään lainkaan. Tehdäkseen niin ne liukuvat ilmassa pitäen siipensä paikoillaan ja käyttäen hyväkseen tuulta.

Vaatii melko paljon energiaa pitää jatkuvasti levitettyinä siipiä, joiden kärkiväli on kolme ja puoli metriä. Albatrossit voivat kuitenkin pysytellä tässä asennossa tunteja. Tämä perustuu niillä niiden syntymästä asti olevaan erityiseen anatomiseen järjestelmään. Albatrossin siivet ovat lukkiutuneina lennon aikana. Siten sen ei tarvitse käyttää lainkaan lihasvoimaa. Vain lihaskerrokset pitävät siipiä kohotettuina. Tämä auttaa lintua huomattavasti lennon aikana. Tämä järjestelmä vähentää linnun lentäessään kuluttamaa energiaa. Albatrossi ei käytä energiaa, koska se ei lyö siivillään eikä kuluta energiaa siipien levitettyinä pitämiseen. Kyky lentää tunteja turvautuen vain tuuleen tarjoaa albatrossille rajattoman energialähteen. Esimerkiksi kymmenkiloinen albatrossi menettää yhden prosentin ruumiinpainostaan kulkiessaan tuhannen kilometrin matkan. Se on todella hyvin pieni osuus. Ihmiset ovat rakentaneet purjelentokoneita käyttäen albatrossia mallina ja hyödyntäen niiden kiehtovan lentotekniikan esimerkkiä. (193)

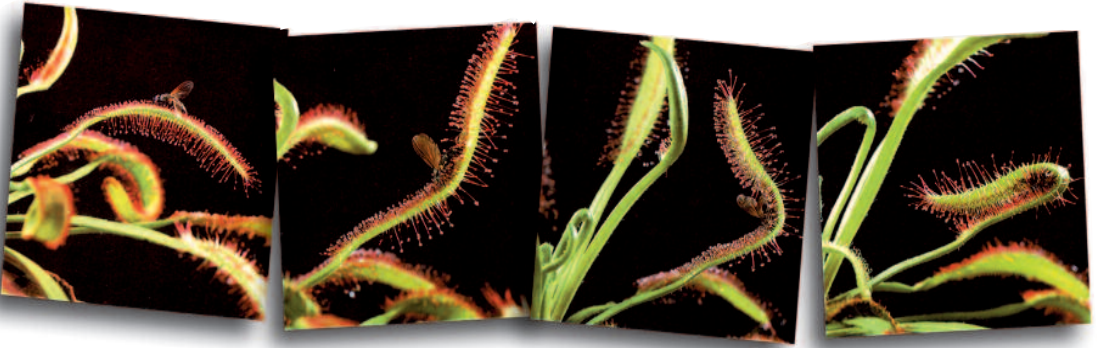
Vaivalloinen vaellus

Tyynenmeren lohella on poikkeuksellinen ominaisuus palata kutemaan niihin jokiin, joissa se on itse kehittynyt kudusta. Vietettyään osan elämästään meressä nämä eläimet palaavat makeisiin vesiin lisääntymään. Kun kalat aloittavat matkansa kesän alussa, niiden väri on kirkkaan punainen. Matkan lopussa niiden väri kuitenkin muuttuu mustaksi. Vaelluksen alkaessa ne lähestyvät rannikkoa ja pyrkivät sitten joille. Ne ponnistelevat hellittämättä päästäkseen syntymäseudulleen. Ne saavuttavat paikan, jossa ne ovat kehittyneet kudusta, hyppäämällä virranpyörteiden yli, uimalla vastavirtaan, ylittämällä vesiputouksia ja patoja. Tämän 3 500 – 4 000 kilometrin matkan päättyessä naaraslohilla on munat, koiraslohilla siemenneste valmiina. Saavutettuaan kutupaikan naaraslohet laskevat 3000 – 5000 munaa ja koiraslohet hedelmöittävät ne. Kalat kärsivät paljon vahinkoa tästä vaelluksesta ja kuttukaudesta. Munineet naaraat ovat uupuneita: niiden pyrstöevät ovat kulluneet ja niiden iho muuttuu mustaksi.

Sama koskee koiraita. Joki on pian täynnä kuolleita lohia. Uusi lohisukupolvi on kuitenkin valmis kehittymään kudusta ja tekemään saman matkan.

Kuinka lohet suoriutuvat tästä matkasta, miten ne saavuttavat meren kehittyään kudusta ja miten ne löytävät perille? Nämä ovat vain osa vastausta vaille jäävistä kysymyksistä. Vaikka monia ehdotuksia on tehty, mitään lopullista ratkaisua ei ole keksitty. Mikä voima saa lohet ryhtymään tuhansien kilometrien matkaan kohti niille tuntematonta paikkaa? On ilmeistä, että ylivertainen tahto hallitsee ja valvoo kaikkia eläviä olentoja. Tämä tahto on Jumalan, kaikkien maailmojen ylläpitäjän.

Left: An open Sundew. Right: A closed one.

Koalat

Eukalyptuksen lehtien öljy on myrkyllistä monille nisäkkäille. Tämä myrky on eukalyptuspuun kemiallinen puolustusreaktio sen vihollisia vastaan. Eräs hyvin erikoinen elävä olento kuitenkin hyötyy tästä mekanismista ja ravitsee itseään myrkyllisillä eukalyptuksen lehdillä: koalaksi kutsuttu pussieläin. Koalat asuvat eukalyptuspuissa, saavat niistä ravintonsa ja myös vetensä.

Kuten muutkaan nisäkkäät koalat eivät pysty sulattamaan puiden selluloosaa. Tässä asiassa ne ovat riippuvaisia selluloosaa hajottavista mikro-organismeista. Näitä mikro-organismeja on runsaasti ohut- ja paksusuolen yhtymäkohdassa ja umpisuolella, joka on suolijärjestelmän peräloke. Umpisuoli on koalan ruoansulatusjärjestelmän mielenkiintoisin osa. Tämä osa toimii käymishuoneena, jossa mikrobit sulattavat selluloosaa samalla kun lehtien eteneminen on pysähdyksissä. Tällä tavalla koala pystyy neutralisoimaan eukalyptuksen lehtien myrkyllisen vaikutuksen. (194)

Kyky saalistaa paikoillaan

Eteläafrikkalainen kihokkikasvi vangitsee hyönteisiä tahmeilla karvoillaan. Kasvin lehdet ovat pitkien punaisten karvojen peitossa. Kasvin karvojen kärjet ovat hajullaan hyönteisiä houkuttelevan nesteen peitossa. Toinen tämän nesteen ominaisuus on äärimmäinen tahmeus. Hajun lähteelle tuleva hyönteinen juuttuu kiinni näihin karvoihin. Pian tämän jälkeen koko lehti sulkeutuu karvoihin jo kokonaan

The Extraordinary Structure of the Bird Feathers

On first examination, bird feathers don't appear to contain that many features. When inspected more carefully, however, feathers—which are light but strong and impermeable to water—are seen to have a highly complex structure.

In order to be able to fly, birds must weigh as little as possible. In line with that requirement, feathers consist of keratin proteins. On both sides of each shaft of the feather are some 400 side branches, or barbs, each with approximately 800 tiny hooks, or barbules. On each of these 800 barbules are 20 smaller hooked filaments, called

barbicels, that hold the parallel barbules together, like zippers connecting two pieces of cloth.

There are approximately 300 million hooks in any single feather; and the total number of hooks in all the feathers on any one bird is approximately 700 billion.

The complex structure of barbs and hooks that lock a feather together serves a most important function. Feathers need to be closely bound together in order not to become separated, frayed and useless when the bird flies. Thanks to this mechanism, each feather is bound together so closely that neither strong winds nor rain can break up its continuous surface.

The down-feathers are not the same as those on the wings and tail. The very large tail feathers serve as rudders and brakes. Meanwhile, the wing feathers increase surface area and thus, lift by opening up when the wing flaps down.

sotkeutuneen hyönteisen ympärille, ja kasvi saa itselleen tärkeää proteiinia hyönteisestä sulattamalla sen. (195)

Tällainen paikaltaan liikkumaan kykenemättömälle kasville lahjoitettu kyky on epäilyksettä ilmeinen merkki erityisestä suunnittelusta. Kasvin olisi ollut mahdollonta kehittää tällaista saalistustapaa oman tietoisuutensa ja tahtonsa avulla tai satumalta. Siten on yhä mahdollisempaa jättää huomiotta sellaisen Luojan olemassaoloa ja mahtia, joka on varustanut kasvin tällä kyvyllä.

Linnun höyhenten muotoilu

Ensi silmäyksellä linnun höyhenet näyttävät rakenteeltaan hyvin yksinkertaisilta. Kun niitä tutkii tarkemmin, havaitsee kuitenkin hyvin monimutkaisen rakenteen höyhenissä, jotka ovat kevyitä mutta silti äärimmäisen vahvoja ja vedenpitäviä.

Lintujen pitää olla mahdollisimman kevyitä, jotta ne voivat lentää helposti. Höyhenet koostuvat keratiini-proteiinista, joka vastaa tähän tarpeeseen. Kummallakin puolella höyhenen ruotia on suonia, ja kussakin suonessa on noin 400 väkästä, höytysädettä. Näissä 400 väkäsessä on yhteensä 800 pienempää väkästä, kaksi kussakin. Näistä pienessä linnun höyhenessä hyvin tiheässä olevista 800 väkäsestä niissä, jotka ovat kohti etuosaa, on kussakin 20 väkästä lisää. Nämä väkäset kiinnittävät kaksi höyhentä toisiinsa niin kuin kaksi toisiinsa ommeltua kangaspalaa.

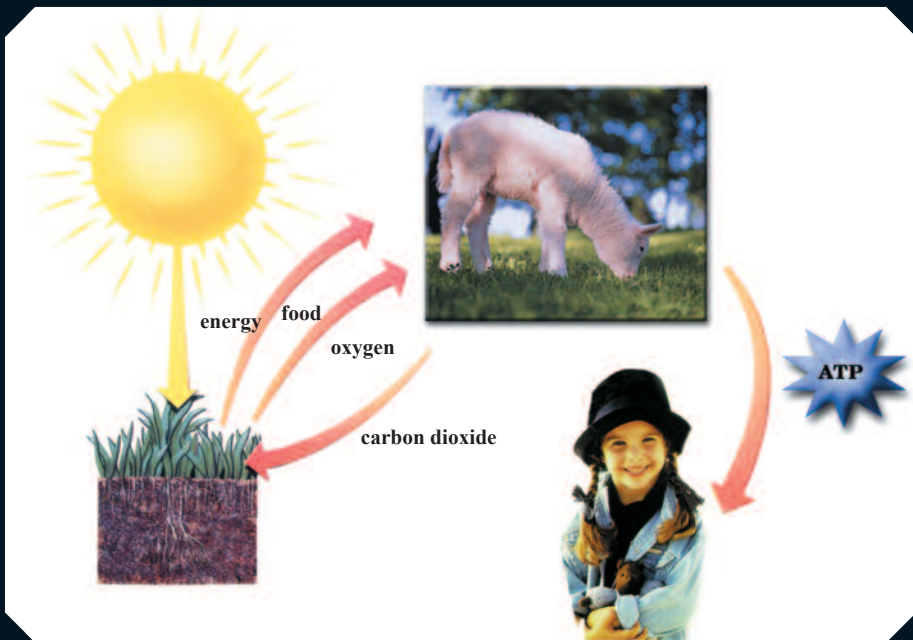

The basilisk lizard is one of those rare animals that can move establishing a balance between water and air.

Yhdessä höyhenessä on noin 300 miljoonaa pientä väkistä. Linnun kaikissa höyhenissä on väkisiä yhteensä noin 700 miljoonaa.

On hyvin tärkeä syy siihen, että linnun höyhenet ovat kiinnittyneet lujasti kiinni toisiinsa väkäsillä ja hakasilla. Höyhenten täytyy olla lujasti kiinni linnussa, jotta ne eivät irtoa missään liikkeessä. Väkästen ja hakasten muodostaman mekanismin avulla höyhenet ovat lujasti kiinni, niin että tuuli, vesisade tai lumi ei voi irrottaa niitä.

Lisäksi linnun vatsahöyhenet eivät ole samanlaisia kuin selän ja siipien höyhenet. Pyrstö koostuu suhteellisen suurista höyhenistä, sulista, jotka toimivat peräsiemenä ja jarruna. Siipisulat ovat siten muotoiltuja, että ne laajentavat siipien pinta-alaa niitä räpyteltäessä ja siten lisäävät nostovoimaa.

In the microscopic factories of plants, a miraculous transformation takes place. With the energy from the Sun, they perform photosynthesis, which in turn supplies the energy needs of animals and eventually, human beings.

Basiliski – veden pinnalla kulkemisen asiantuntija

Harvat eläimet kykenevät kulkemaan veden pinnalla. Yksi sellainen on alla kuvattu basiliski, joka elää Keski-Amerikassa. Basiliskin takajalkojen varpaiden reunoissa on liuskat, joiden avulla se voi loiskia vedessä. Ne ovat rullattuina, kun eläin kävelee maalla. Kun eläin kohtaa vaaran, se lähtee juoksemaan hyvin nopeasti järven tai joen pinnalla. Silloin läpät takajaloissa aukeavat, joten niille tulee suurempi pinta-ala veden pinnalla kulkemista varten. (196)

Tämä basiliskin ainutlaatuinen muotoilu on ilmeinen merkki tietoisesta luomisesta.

Fotosynteesi

Kasveilla on epäilyksettä keskeinen tehtävä maailmankaikkeuden tekemisessä asuttavaksi. Ne puhdistavat ilmaamme, pitävät planeetan lämpötilan vakiotasolla ja tasapainottavat kaasujen suhteet ilmakehässä. Hengitysilmaamme happi on kasvien tuottamaa. Tärkeä osa ruoastamme on myös kasvien tuottamaa. Kasvien ravitsemuksellinen arvo perustuu niiden solujen erityiseen muotoiluun, samoin kuin muutkin kasvien ominaisuudet.

Kasvisolut, toisin kuin ihmisen ja eläinten solut, pystyvät käyttämään auringon energiaa hyväkseen suoraan. Kasvisolu muuntaa aurinkoenergiaa kemialliseksi energiaksi ja varastoi sen ravintoaineisiin hyvin erityisillä tavoilla. Tätä prosessia kutsutaan fotosynteesiksi. Itse asiassa tätä prosessia ei suorita solu vaan kloroplastit, soluelimet, jotka antavat kasveille niiden vihreän värin. Nämä vain mikroskoopilla havaittavat vihreät soluelimet ovat maapallon ainoita laboratorioita, jotka kykenevät varastoimaan aurinkoenergiaa orgaaniseen aineeseen.

Kasvien maapallolla tuottaman aineen määrä on noin 200 biljoonaa tonnia vuodessa. Tämä tuotanto on elintärkeää kaikille maapallon eläville olennoille. Kasvien tuotanto toteutuu hyvin monimutkaisen kemiallisen prosessin kautta. Kloroplastissa sijaitsevat tuhannet klorofylli-pigmentit reagoivat valoon uskomattoman lyhyessä ajassa, noin sekunnin tuhannesosassa. Siksi monia klorofyllissä tapahtuvia toimintoja ei ole vielä pystytty havaitsemaan.

Aurinkoenergian muuntaminen sähköenergiaksi tai kemialliseksi energiaksi on varsin äskettäinen teknologinen läpimurto. Jotta tässä onnistuttaisiin, käytetään korkean teknologian välineitä. Paljaalle ihmissilmälle näkymättömän pieni kasvisolu on suorittanut tätä tehtävää miljoonia vuosia.

Tämä täydellinen järjestelmä asettaa luomisen jälleen kerran kaikkien nähtäväksi. Fotosynteesin hyvin monimutkainen järjestelmä on Jumalan luoma, tietoisesti suunniteltu mekanismi. Vertaansa vailla oleva tehdas on puristettu alaltaan pikkuruiseen lehden yksikköön. Tämä virheetön muotoilu on vain yksi merkeistä, jotka paljastavat, että kaikki elävät olennot on luonut Allah, maailmojen ylläpitäjä.

VAROITUS!

Luku, jota nyt ryhdyt lukemaan, paljastaa ratkaisevan salaisuuden elämästäsi. Sinun pitäisi lukea se hyvin tarkkaavaisesti ja perusteellisesti, koska se käsittelee aihetta, jolla on taipumus muuttaa perustavalla tavalla näkemystäsi ulkoisesta maailmasta.

Tämä luvun aihe ei ole vain mielipide, erilainen lähestymistapa tai perinteinen filosofinen ajattelu; se on tosiasia, joka jokaisen, uskovan ja epäuskoisen, on myönnettävä ja joka on nykyisin myös tieteen todistama.

Aineen Todellinen Olemus

Ihmiset, jotka pohtivat tunnollisesti ympäristöään, oivaltavat viisaasti, että kaiken maailmankaikkeudessa, niin elollisen kuin elottoman, täytyy olla luotua. Kysymykseksi muodostuu siis: Kuka on kaiken tämän Luoja?

On ilmeistä, että maailmankaikkeuden joka puolella paljastuva **luomisen tosiasia** ei voi olla tulosta maailmankaikkeudesta itsestään. Esimerkiksi hyönteinen ei ole voinut luoda itseään. Aurinkokunta ei ole voinut luoda ja järjestää itseään. Kasvit, ihmiset, bakteerit, punasolut tai perhoset eivät ole voineet luoda itseään. Se mahdollisuus, että ne kaikki olisivat syntyneet “sattumalta” ei ole edes kuviteltavissa.

Siksi tulemme seuraavaan johtopäätökseen. Kaikki näkemämme on luotu. Mutta mikään näkemästämme ei voi olla “luoja”. Luoja on erilainen ja kaiken silmillä näkemämme yläpuolella, ylivertainen voima, joka on näkymätön mutta jonka olemassaolo ja ominaisuuksia paljastuu kaikessa olevassa.

Tässä vaiheessa ne, jotka kieltävät Jumalan olemassaolon, esittävät vastaväitteitä. Nämä ihmiset ovat asettaneet sen ehdon, että he eivät usko Jumalaan, ennen kuin näkevät hänet omin silmin. Näiden luomisen tosiasiaa piittaamattomien ihmisten on pakko jättää huomiotta kaikkialla maailmankaikkeudessa ilmenevän **luomisen** todellisuus ja näyttää väärin todistein, että maailmankaikkeutta ja kaikkia sen eläviä olentoja ei olisi luotu. Evoluutioteoria on keskeinen esimerkki tällaisista turhista pyrkimyksistä.

Jumalan kieltävien ihmisten perusvirhe on sama kuin monien sellaisten ihmisten, jotka eivät itse asiassa kiellä Jumalan olemassaoloa mutta joilla on vääränlainen käsitys hänestä. He eivät kiellä luomista, mutta heillä on taikauskoinen käsitys siitä, “missä” Jumala on. Useimmat ajattelevat Jumalan olevan ylhäällä “taivaassa”. Sanattomasti he kuvittelevat Jumalan olevan hyvin kaukaisen planeetan takana ja puuttuvan “maallisiin” asioihin aina silloin tällöin. Tai ehkä he kuvittelevat, että hän ei puutu asioihin lainkaan: hän loi maailman ja jätti sen sitten

omilleen, ja ihmisten on itse päätettävä kohtalostaan.

Jotkut ovat kuitenkin kuulleet, että Koraanissa on kirjoitettu Jumalan olevan “kaikkialla”. He eivät silti pysty käsittämään, mitä se täsmällisesti tarkoittaa. Sanattomasti he ajattelevat sen tarkoittavan, että Jumala ympäröi kaikkea niin kuin radioaallot tai näkymätön, havaitsematon kaasu.

Tämä käsitys ja muut uskomukset, jotka eivät kykene tekemään selväksi, **“missä” Jumala on**, (ja jotka ehkä kieltävät hänet sen vuoksi), perustuvat kaikki samaan erehdykseen. Niihin sisältyy perusteita vailla oleva ennakkoluulo, joka johtaa vääriin käsityksiin Jumalasta. Mikä tämä ennakkoluulo on?

Ennakkoluulo koskee aineen luonnetta ja ominaisuuksia. Olemme niin ehdottoman vakuuttuneita aineen olemassaoloa koskevista oletuksista, että emme koskaan ajattele, onko se todella olemassa vai onko se vain varjo. Nykyaikainen luonnontiede purkaa tämän ennakkoluulon ja paljastaa hyvin tärkeä ja pakottavan todellisuuden. Seuraavilla sivuilla on pyrkimyksenä selittää tämä merkittävä tosi- asia, johon Koraani viittaa.

Sähköisten signaalien maailma

Kaikki tietomme maailmasta, jossa elämme, välittyy meille viiden aistimme kautta. Tuntemamme maailma koostuu siitä, mitä silmämme näkevät, kätemme tuntevat, nenämme haistaa, kieleemme maistaa ja korvamme kuulevat. Emme koskaan ajattele, että “ulkopuolinen maailma” voisi olla muuta, kuin minkä aistimme esittelevät meille, sillä olemme olleet riippuvaisia näistä aisteista syntymästämme asti.

Monien tieteenalojen nykyaikainen tutkimus viittaa kuitenkin hyvin erillaiseen ymmärrykseen ja saa vakavasti epäilemään aistejamme ja niiden avulla havaittua maailmaa.

Tämän lähestymistavan lähtökohta on, että aivoissa muovautuva käsitys “ulkoisesta maailmasta” on vain sähkösignaalien aivoissamme synnyttämä reaktio. Omenan punaisuus, puun kovuus, ja edelleen äitimme, isämme, perheemme, kaikki omistamamme, kotimme, työpaikkamme, kirjan teksti – nämä kaikki muodostuvat vain sähkösignaaleista.

Frederick Vester selittää, minkä vaiheen tiede on saavuttanut tässä aiheessa:

Joidenkin tiedemiesten lausumat, joiden mukaan “ihminen on kuva, kaikki koettu on tilapäistä ja maailmankaikkeus on varjo”, näyttävät tulleen todistetuiksi nykyajan ti-
eteessä. (197)

Kuuluisan filosofin George Berkeleyyn kommentti aiheesta on seuraava:

Uskomme kohteiden olemassaoloon vain, koska näemme ne ja kosketamme niitä ja ne heijastuvat meille havainnoissamme. Havaintomme ovat kuitenkin vain ideoita mielessämme. Siten havainnoilla vangitsemamme kohteet ovat vain ideoita ja nämä ideat eivät olennaisesti ole missään muualla kuin mielessämme. Koska tämä kaikki on olemassa vain mielessä, olemme harhojen pettämisiä, kun kuvittelemme maailmankaikkeudella ja esineillä olevan olemassaolo mielemme ulkopuolella. Siten mil-lään ympäröivillä asioilla ei ole olemassaoloa mielemme ulkopuolella. (198)

Asian selventämiseksi voimme tarkastella näköaistia, joka tarjoaa meille laa-jimman informaation ulkoisesta maailmasta.

Miten näemme, kuulemme ja maistamme

Näkötoiminta toteutuu hyvin edistyksellisellä tavalla. Kohteesta silmään matkaavat valokimput (fotonit) kulkevat silmän etuosassa olevan linssin läpi, missä ne taittuvat langetakseen ylösalaisin silmän takaosan verkkokalvolle. Tänne tunkeutunut valo muunnetaan sähkösignaaleiksi, ja hermosolut välittävät signaalit aivojen takaosaan näkökeskukseksi kutsutulle pienelle alueelle. Nämä sähkösig-naalit havaitaan kuvana tässä aivojen keskuksessa prosessien sarjan jälkeen. Näkötoiminta tapahtuu itse asiassa tällä aivojen takaosan pienellä alueella, **jossa on pilkkopimeää ja joka on täysin eristyksissä valolta.**

Pohtikaamme nyt tätä näennäisesti tavallista ja huomiota herättämätöntä tapahtumasarjaa. Kun sanomme ”näkevämme”, me itse asiassa näemme vaikutuksia niistä impulsseista, jotka ovat saavuttaneet silmämme ja jotka aivomme ovat saaneet vasta sitten, kun ne on muutettu sähkösignaaleiksi. Toisin sanoen, **kun sanomme “näkevämme”, me itse asiassa havaitsemme sähkösignaaleja mielessämme.**

Kaikki elämässämme näkemämme kuvat muodostuvat näkökeskuksessa, joka koostuu vain muutaman kuutiosenttimetrin osuudesta aivojen koko tilavuutta. Sekä nyt lukemasi kirja että horisonttiin katsoessasi näkemäsi ääretön maisema mahtuvat tälle pienelle alueelle. Lisäksi on pidettävä mielessä aikaisemmin mainittu seikka, että aivot ovat eristetyt valolta: aivojen sisus on täysin pimeä. Aivot eivät ole lainkaan kosketuksissa itse valon kanssa.

Tämä mielenkiintoinen tilanne voidaan selittää esimerkin avulla. Oletakaamme edessämme olevan palava kynttilä. Voimme istua kynttilää vastapäätä ja katsoa sitä kauan. Tämän ajan kuluessa aivoillamme ei kuitenkaan ole mitään suoraa kosketusta kynttilän alkuperäiseen valoon. Samalla kun näemme kynttilän valon, aivojen sisällä on aivan pimeää. Katsomme värikästä ja valoisaa maailmaa pimeiden aivojemme sisällä.

R.L. Gregory selittää seuraavasti näkemisen, pitkälti itsestäänselvyytenä pitämämme toiminnon ihmeenomaisen puolen:

Olemme niin tottuneita näkemiseen, että vaati mielikuvituksen loikan oivaltaa siinä olevan yhä ratkaisemattomia ongelmia. Mutta pohtikaapa sitä. Me saamme pieniä vääristyneitä ylösalaisia kuvia silmiimme, ja me erotamme erillisiä kohteita ympäristöstä. Verkkokalvolle jäljentyvistä kuvioista havaitsemme esineiden maailman, eikä tästä ilmiöstä puutu mitään, mikä **tekee siitä ihmeen.** (199)

Sama tilanne koskee kaikkia aistejamme. Ääni, kosketus, maku ja haju välittyvät kaikki aivoillemme sähkösignaaleina, ja ne havaitaan määrätyillä aivojen alueilla.

Kuuloaistimus tapahtuu vastaavalla tavalla. Ulkokorva kerää korvalehden avulla saatavilla olevat äänet ja ohjaa ne keskikorvaan; keskikorva välittää äänivärähtelyt sisäkorvaan vahvistaen ne; sisäkorva lähettää nämä värähtelyt aivoihin kääntämällä ne sähkösignaaleiksi. Vastaavasti kuin silmän tapauksessa, kuulemistoiminto tulee viimeistellyksi aivojen kuulokeskuksessa. Aivot ovat eristetyt ääniltä aivan samoin kuin valolta. Siten riippumatta siitä, miten meluisaa ympäristössä on, aivojen sisällä on täysin hiljaista.

Tästä huolimatta aivot havaitsevat herkimmätkin äänet. Tämä havaitseminen on niin täsmällistä, että terveen ihmisen korva kuulee kaiken ilman ilmanpaineen suhinaa tai muuta häirintää. Ääniltä eristetyissä aivoissa ihminen kuuntelee sinfoniaorkesteria, kuulee kaikki ruuhkaisen paikan äänet ja havaitsee kaikki äänet laajalla tiheysalueella puiden lehtien kahinasta lentokoneen jylinään. Jos kuitenkin

Stimulations coming from an object are converted into electrical signals and cause an effect in the brain. When we "see", we in fact view the effects of these electrical signals in our mind.

aivojen sisäinen äänitaso mitattaisiin samalla hetkellä herkän mittalaitteen avulla, nähtäisiin, että aivojen sisällä vallitsee täydellinen hiljaisuus.

Hajujen havaitseminen tapahtuu vastaavasti. Esimerkiksi vaniljan tai ruusun erittämät haihtuvat molekyylit saavuttavat vastaanottajasolut (reseptorit) nenän epiteelialueen herkissä karvoissa ja tulevat osallisiksi vuorovaikutuksesta. Tämä vuorovaikutus välittyy aivoille sähkösignaaleina ja havaitaan hajuna. Kaikki haistamamme, hyvä tai paha, on vain aivojen havaintoja haihtuvien molekyyliden vuorovaikutuksesta sen jälkeen, kun se on muunnettu sähkösignaaleiksi. Parfyymien, kukan, mieluisten ruokien tai meren tuoksu tai mikä tahansa mieluinen tai vastenmielinen haju havaitaan aivoissa. Molekyylit itse eivät saavuta aivoja. Aivan kuten kuulon ja näön tapauksissa vain sähkösignaalit saavuttavat aivot. Toisin sanoen kaikki hajut, joiden olet syntymästäsi asti oletanut kuuluvan ulkoisille kohteille, ovat vain sähkösignaaleja, jotka tunnet aistielimiesi avulla.

Vastaavasti ihmisen kielen etuosassa on neljän tyyppisiä vastaanottajasoluja. Ne vastaavat makua suolainen, makea, hapan ja kitkerä. Nämä makureseptorit muuttavat aistimukset kemiallisten prosessien ketjun jälkeen sähkösignaaleiksi ja välittävät ne aivoihin. Aivot havaitsevat signaalit makuina. Maku, josta nautit syödessäsi suklaapatukkaa tai mieluista hedelmää, on aivojesi tulkinta sähkösignaaleista. Et voi koskaan saavuttaa ulkoista kohdetta: et pysty koskaan näkemään, haistamaan tai maistamaan suklaata itseään. Esimerkiksi jos aivoihin kulkevat

makuhermot katkaistaan, mikään sillä hetkellä syömäsi ei saavuta aivoja; makuaisti kadotetaan kokonaan.

Tässä vaiheessa kohtaamme toisen tosiasian. Emme koskaan voi olla varmoja, että se mitä tunnemme ruokaa maistaessamme ja se mitä toinen henkilö tuntee maistaessaan samaa ruokaa, tai mitä havaitsemme kuullessamme äänen ja mitä toinen havaitsee kuullessaan saman äänen, on sama havainto. Tästä tosiasiasta Lincoln Barnett sanoo, että kukaan ei voi koskaan tietää, havaitseeko toinen ihminen punaisen värin tai C-sävelen samalla tavalla kuin hän itse. (200)

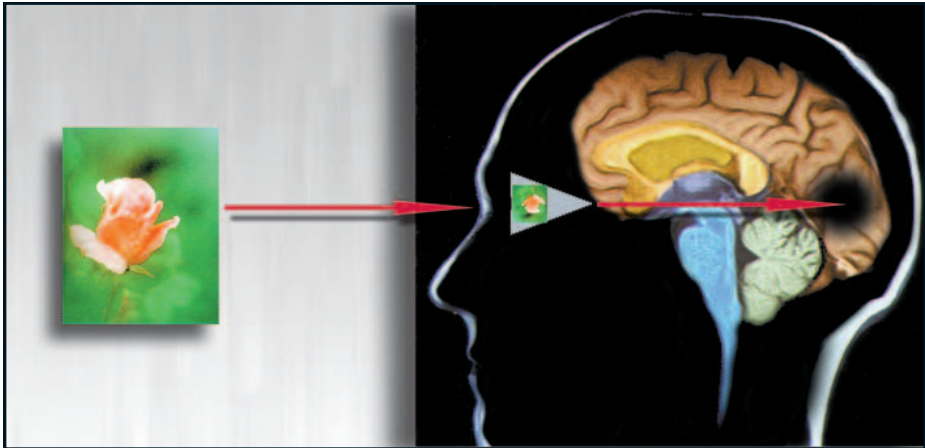
Tuntoaistimme ei eroa toisista aisteista. Kun kosketamme esinettä, kaikki tieto, joka auttaa meitä tunnistamaan ulkoisen maailman ja sen kohteita, välittyy aivoille ihon tuntohermoista. Tuntohavainto muodostuu aivoissa. Vastoin yleistä uskomusta tuntoaistimuksen havaitsemisen paikka ei ole sormenpäissä tai iholla vaan aivojen tuntokeskuksessa. Tuloksena eri kohteista tulevia sähköärsykykeitä koskevista aivojen arvioinneista havaitsemme erilaisia näihin kohteisiin liittyviä tuntemuksia kuten kovuuden tai pehmeiden, lämmön tai kylmyyden. Näistä ärsykykeistä johdamme kaikki kohteiden tunnistamisessa auttavat yksityiskohdat. Kahden kuuluisan filosofin, B. Russellin ja L. Wittgeinsteinin tätä tärkeää tosiasiaa koskevat ajatukset ovat seuraavanlaisia:

Esimerkiksi ei voi kysyä eikä tutkia, onko sitruuna todella olemassa tai kuinka se tuli olevaksi. Sitruuna koostuu vain kielen aistimasta mausta, nenän aistimasta hajusta, silmän aistimasta väristä ja muodosta, ja vain nämä sen ominaisuudet voivat olla tutkimisen ja arvioinnin kohteena. Luonnontiede ei pysty koskaan tuntemaan fyysikaalista maailmaa. (201)

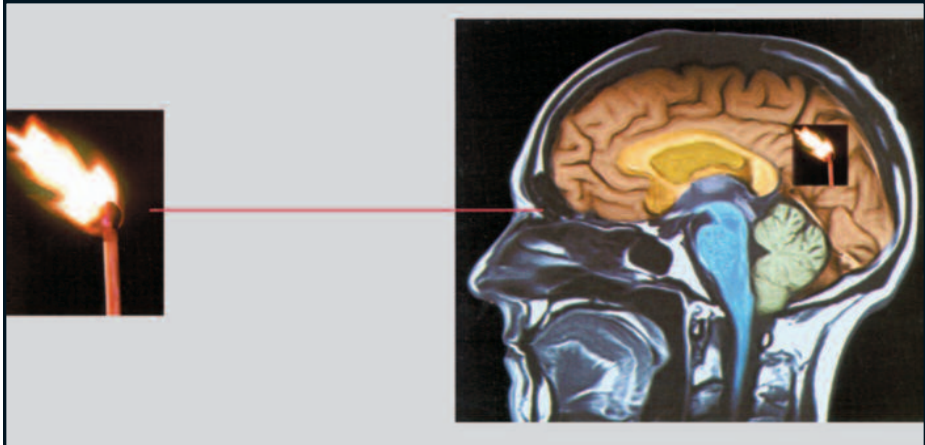
Meidän on mahdotonta saavuttaa fyysikaalista maailmaa. Kaikki kohteet ympärillämme ovat kokoelma havaintoja, kuten näkemistä, kuulemista, tuntemista. Työstämällä tätä ainesta näkökeskuksessa ja muissa aivojen aistikeskuksissa **aivomme eivät koko elämämme aikana kohtaa ulkopuolellamme olevaa ainetta “alkuperäisenä” vaan lähinnä aivoissamme muodostetun kopion siitä.** Tässä vaiheessa kuljemme harhaan olettaessamme, että nämä jäljennökset ovat todellista ainetta ulkopuolellamme.

“Ulkoinen maailma” aivojemme sisällä

Tähän mennessä käsitellyistä fyysikaalisista tosiasioista voimme päätellä seuraavaa. Kaikki minkä näemme, kuulemme, tunnemme ja havaitsemme “aineena”, “maailmana” ja “maailmankaikkeutena” on vain aivoissamme kulkevia sähkösignaaleja.

Bundles of light coming from an object fall on the retina upside-down. Here, the image is converted into electrical signals and transmitted to the centre of vision at the back of the brain. Since the brain is insulated from light, it is impossible for light to reach this centre. This means that we view a vast world of light and depth in a tiny spot which receives no light whatsoever.

Even at the moment when we see the light and feel the heat of a fire, the inside of our brain is pitch dark and its temperature never changes.

Hedelmää syövä ei itse asiassa kohtaa hedelmää vaan vain aivojensa havainnon siitä. Ihmisen hedelmänä pitämä kohde koostuu itse asiassa aivoissa syntyvästä vaikutelmasta, joka koskee sen muotoa, makua, hajua ja rakennetta. Jos aivoihin kulkeva näköhermo äkkiä katkaistaisiin, hedelmän kuva katoaisi. Tai

katkos nenän aistisoluista aivoihin kulkevissa hermoissa katkaisisi kokonaan hajuhavainnon. Yksinkertaisesti sanottuna hedelmä on vain aivojen tulkinta sähkösignaaleista.

Toinen pohdittava kysymys on **etäisyyden aistiminen**. Etäisyys, esimerkiksi lukijan ja kirjan välinen etäisyys on vain aivoissa muodostunut tyhjyyden tunne. Myös havaitsijan mielestä kaukana toisistaan olevat kohteet ovat olemassa havaitsijan aivoissa. Esimerkiksi taivaan tähtiä katsova olettaa niiden olevan miljoonien valovuosien päässä hänestä. Tähdet, jotka hän todella näkee, ovat kuitenkin tähdet hänen sisällään, hänen aivojensa näkökeskuksessa. Lukiessasi näitä rivejä et itse asiassa ole huoneessa, jossa oletat olevasi, vaan päinvastoin huone on sinun sisälläsi. Näkevä kehosi saa sinut ajattelemaan, että olet sen sisällä. **On kuitenkin muistettava, että myös kehosi on aivojesi sisällä muodostunut kuva.**

We perceive a perfume, a flower, food we enjoy, the smell of the sea and all other smells we like or dislike in our brains.

Sama koskee kaikkia muita havaintojasi. Esimerkiksi kun ajattelet kuulevasi television äänen viereisestä huoneesta, koet äänen itse asiassa aivojesi sisällä. Et voi todistaa, että omasi vieressä on toinen huone tai että ääni tulee siinä huoneesta olevasta televisiosta. Sekä ääni, jonka ajattelet tulevan metrien päästä että aivan vieressäsi olevan ihmisen puhe havaitaan muutaman neliösenttimetrin kokoisessa aivojesi äänikeskuksessa. Tätä havaitsemisen keskusta lukuun ottamatta ei ole mitään käsitteitä “oikealla”, “vasemmalla”, “edessä” tai “takana”. Ääni ei siis tule luoksesi oikealta tai vasemmalta tai ilmasta; **ei ole mitään suuntaa, mistä ääni tulee.**

Havaitsemasi hajut ovat myös tällaisia: mikään niistä ei saavuta sinua pitkän matkan päästä. Oletat, että hajukeskuksessasi muodostuneet loppuvaikutelmat ovat ulkopuolisten kohteiden hajuja. Kuitenkin aivan kuten ruusun kuva on näkökeskuksessasi, ruusun tuoksu on hajukeskuksessasi. Ulkopuolella ei ole ruusua eikä sille kuuluvaa hajua.

Havaintojemme meille esittelemä “ulkoinen maailma” on vain kokoelma

aivomme saavuttaneita sähkösignaaleja. Läpi elämämme aivomme työstävät näitä signaaleja, ja me elämme tunnistamatta, että erehdymme olettaessamme niiden olevan “ulkoisessa maailmassa” olevan aineen alkuperäisiä versioita. Meitä johtaa harhaan se, että emme koskaan pysty saavuttamaan aistiemme keinoin itse ainetta.

Lisäksi aivomme edelleen tulkitsevat ja antavat merkityksiä signaaleille, joiden oletamme olevan “ulkoisen maailma”. Voidaan pohtia esimerkiksi kuu-
loaistia. Itse asiassa aivomme muuntavat “ulkoisen maailman” ääniaallot sinfoniaksi. Myös musiikki on siis aivojemme luoma havainto. Vastaavasti kun näemme värejä, silmiimme saapuu vain **aallonpituudeltaan erilaisia** sähkösignaaleja. Jälleen aivomme muuntavat nämä signaalit väreiksi. **“Ulkoisessa maailmassa” ei ole mitään värejä.** Omena ei ole punainen, taivas ei ole sininen, eivätkä puut ole vihreitä. Ne ovat sellaisia, kuin ne ovat vain, koska havaitsemme ne sellaisina. **“Ulkoisen maailma” riippuu täydellisesti havaitisijasta.**

Jopa vähäisin virhe silmän verkkokalvossa aiheuttaa värisokeutta. Jotkut ihmiset havaitsevat sinisen vihreänä, jotkut punaisen sinisenä ja jotkut havaitsevat kaikki värit erilaisina harmaan sävyinä. Tässä tilanteessa ei ole merkitystä sillä, onko ulkoinen esine värillinen vai ei.

Huomattava ajattelija Berkeley käsittelee myös tätä tosiasiaa:

Aluksi uskottiin, että **värit, haju** ja muut sellaiset ominaisuudet ovat todella olemassa, mutta myöhemmin sellaiset näkemykset hylättiin ja nähtiin näiden ominaisuuksien **olevan olemassa vain riippuvaisina aistimuksistamme.** (202)

Johtopäätöksenä on, että syy esineiden näkemiseen värillisinä ei ole niiden värillisyyden tai niiden itsenäinen aineellinen olemassaolo meidän ulkopuolellamme. Totuus asiassa on lähinnä, että **kaikki kohteisiin liittämämme ominaisuudet ovat sisällämme eivätkä “ulkoisessa maailmassa”.**

Mitä “ulkoisesta maailmasta” siis jää jäljelle?

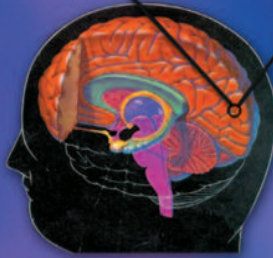
Onko “ulkoisen maailman” olemassaolo välttämätön?

Tähän mennessä on puhuttu toistuvasti “ulkoisesta maailmasta” sekä aivoissa muodostuneiden havaintojen maailmasta, joista jälkimmäisen me näemme. Mutta kun emme voi koskaan todella saavuttaa “ulkoista maailmaa”, kuinka voimme olla varmoja, että sellaista on lainkaan olemassa?

Itse asiassa emme voi olla varmoja. Koska jokainen kohde on vain kokoelma havaintoja ja havainnot ovat olemassa vain mielessä, on oikeampaa sanoa, että

All the things we see in our lives are formed in a part of our brain called the "vision center", which is only a few cubic centimetres in size. Both the book you are now reading and the boundless landscape you see when you gaze at the horizon fit into this tiny space. That is to say that when we look at objects, it is the interpretation of our brain

which gives an idea of their size since, for obvious physical reasons, the images formed of them in the centre of vision cannot be on the same scale as the objects themselves.

ainoa olemassa oleva maailma on havaintojen maailma. Ainoa maailma, josta tiedämme, on mielessämme oleva maailma: siellä muotoiltu, tallennettu ja eläväksi tehty maailma – mielessämme luotu maailma. Tämä on ainoa maailma, josta voimme olla varmoja.

Emme pysty koskaan todistamaan, että mieleemme havainnoilla on aineelliset vastineet. Nämä havainnot voisivat hyvin perustua "keinotekoiseen" lähteeseen.

Tästä voidaan tehdä havaintoja. Keinotekoiset ärsykkeet voivat tuottaa aivoissamme täysin kuvitteellisen "aineellisen maailman". Ajatellaan esimerkiksi kehittynyttä rekisteröintilaitetta, jolla voidaan rekisteröidä kaikenlaisia sähköisiä signaaleja. Siirretään ensin kaikki johonkin tilanteeseen liittyvä aines (myös kehonkuva) tähän laitteeseen muuntamalla aines sähkösignaaleiksi. Toiseksi kuvitellaan, että aivosi säilyvät hengissä kehostasi riippumatta. Lopuksi yhdistetään rekisteröintilaitte aivoihin elektrodeilla, jotka toimivat hermoina ja välittävät ennalta tallennetun aineksen aivoille. Tässä tilassa sinusta tuntuu, kuin todella eläisit tässä keinotekoisesti luodussa tilanteessa. Esimerkiksi voit helposti uskoa ajavasi kovaa vauhtia moottoritiellä. Ei ole koskaan mahdollista ymmärtää, että

koostut vain aivoistasi. Tämä johtuu siitä, että maailman muodostamiseen aivoissa ei tarvita todellisen maailman olemassaoloa vaan lähinnä simulaatioiden, jäljitelmien saatavuutta. On täysin mahdollista, että nämä jäljitelmät ovat peräisin keinotekoisesta lähteestä, kuten tallentimesta.

Merkittävä tiedefilosofi Bertrand Russell kirjoitti tästä aiheesta:

Mitä tulee tuntoaistimukseen, kun painamme pöydän pintaa sormillamme, se on sormenpäidemme elektronien ja protonien kohtaama sähköinen häiriö, jonka modernin fysiikan mukaan tuottaa pöydän pinnan elektronien ja protonien läheisyys. **Jos samanlainen häiriö syntyisi sormenpäissämme millä tahansa muulla tavalla, tuntisimme saman aistimuksen, vaikka pöytää ei olisi.** (203)

Meidän on todella hyvin helppo tulla petetyiksi pitämään havaintoja todellisina ilman mitään aineellista vastinetta. Koemme tämän usein unissamme. Unissamme koemme tapahtumia ja näemme ihmisiä, esineitä ja paikkoja, jotka tuntuvat täysin todellisilta. Ne ovat kaikki kuitenkin vain pelkkiä havaintoja. Ei ole mitään perustavaa eroa unien ja “todellisen maailman” välillä. Ne molemmat koetaan aivoissa.

Kuka havaitsija on?

Kuten tähän mennessä on kerrottu, ei voi epäillä sitä tosiasiaa, että maailma, jossa luulemme asuvamme ja jota kutsumme “ulkoiseksi maailmaksi”, on luotu aivoissamme. Nyt herää kuitenkin ensisijaisen tärkeä kysymys. Jos kaikki tuntemamme fysikaaliset tapahtumat ovat olennaisesti vain havaintoja, entä sitten aivomme? Koska aivomme ovat osa fysikaal-

We see everything around us as coloured inside the darkness of our brains, just as this garden looks coloured from the window of a darkened room.

ista maailmaa aivan kuten kätemme ja jalkamme, myös niiden pitäisi olla vain havaintoja, kuten kaikki muut kohteet ovat.

Esimerkki unista valaisee aihetta edelleen. Ajatellaan, että näemme unen aivojemme sisällä edellä selitetyn mukaisesti. Unessa meillä on kuvitteellinen keho, kuvitteellinen käsi ja silmä, kuvitteelliset aivot. Jos unen aikana meiltä kysyttäisiin: “Missä sinä näet?” vastaisimme: “Näen aivoissani.” Itse asiassa ei kuitenkaan ole mitään aivoja, joista voisi puhua, vaan vain kuvitteellinen pää ja kuvitteelliset aivot. Kuvien näkijä eivät ole unen kuvitteelliset aivot, vaan olento, joka on selvästi niiden “yläpuolella”.

Tiedämme, ettei ole fysikaalista eroa unen tilanteen ja todelliseksi elämäksi kutsumamme tilanteen välillä. Kun meiltä siis kysytään todelliseksi elämäksi kutsumassamme tilanteessa sama kysymys: “Missä sinä näet?”, on yhtä merkityksetöntä vastata “Näen aivoissani”, kuin se oli edeltävässä esimerkissä. Kummissakaan olosuhteissa näkevä kokonaisuus eivät ole aivot, jotka ovat loppujen lopuksi vain lihaskimpale. Kun aivoja analysoidaan, nähdään, että siellä ei ole

As a result of artificial stimulations, a physical world as true and realistic as the real one can be formed in our brain. As a result of artificial stimulations, a person may think that he is driving in his car, while he is actually sitting in his home.

mitään muuta kuin rasva- ja proteiinimolekyylejä, joita on myös muissa elävissä organismeissa. Tämä tarkoittaa, että aivoiksemme kutsumassamme lihaksim-paleessa ei ole mitään, mikä havaitsisi kuvia, muodostaisi tietoisuuden tai loisi olennon, jota kutsumme "itseksi".

R.L. Gregory mainitsee ihmisten erehdyksen, joka koskee kuvien havaitsemista aivoissa:

On vältettävä kiusausta sanoa, että silmät tuottavat kuvan aivoissa. Kuva aivoissa viittaa jonkin sen näkemiseen tarvittavan sisäisen silmän tarpeeseen – mutta tämä silmä tarvitsisi edelleen toisen silmän näkemään sen muodostaman kuvan, ja niin edelleen loputtomassa kuvien ja silmien sarjassa. Tämä on mieletöntä. (204)

Juuri tämä vaihe saattaa vaikeuksiin materialistit, joiden mukaan mikään muu kuin aine ei ole todellista. Kenelle kuuluu "sisällä oleva silmä", joka näkee, havaitsee näkemänsä ja reagoi siihen?

Myös Karl Pribram keskittyi tähän luonnontieteen ja filosofian maailman tärkeään kysymykseen siitä, kuka havainnoitsija on:

Filosofit kreikkalaisista alkaen ovat spekuloineet "haamusta koneen sisällä", "pienestä miehestä pienen miehen sisällä" ja niin edelleen. Missä on minä – olevainen, joka käyttää aivoja? Kuka tekee varsinaisen tietämisen? Tai kuten Frisiscus Assisilainen sanoi: "Etsimme sitä, joka etsii." (205)

Ajatelkaamme tätä. Kirjan kädessäsi, huoneen jossa olet, kaikki kuvat edessäsi näet aivojesi sisällä. Atomitko näkevät nämä kuvat? Sokeat, kuurot, tiedottomat atomitko? Miksi jotkut atomit saivat tämän kyvyn ja toiset eivät? Koostuvatko ajattelemisen, ymmärtämisen, muistamisen, ilahtumisen ja murheel-lisuuden tekemme ja tunteemme – ja kaikki muu – näiden atomien välisistä sähkökemiallisista reaktioista?

Pohtiessamme näitä kysymyksiä näemme, ettei ole mieltä etsiä tahtoa atom-eista. On selvää, että näkevä, kuuleva ja tunteva olento on yliaineellinen olento. Tämä olento on "elävä", eikä se ole ainetta eikä aineen kuva. Tämä olento liittyy edessään oleviin havaintoihin käyttämällä ruumiimme kuvaa.

Tämä olento on sielu.

"Aineelliseksi maailmaksi" kutsumamme havaintojen kasauma on tämän sielun havainnoima uni. Aivan kuten meillä unissamme olevalla keholla ja niissä näkemällämme aineellisella maailmalla ei ole todellisuutta, asumallamme maailmankaikkeudella ja kehollamme ei ole aineellista todellisuutta.

THE WORLD IN THE DREAMS

In your dreams you can "touch with your hand and see with your eye", but in reality, you have neither hand nor eye, nor is there anything that can be touched or seen. There is no material reality in your dream that makes these things happen except your brain. You are living in an illusory world. What is it that separates real life and dreams from one another? Ultimately, both aspects of life are experienced within the brain. If we are able to live easily in an unreal

world during our dreams, a similar state of affairs can be equally true of the world we live in. When we wake up from a dream, there is no logical reason for not thinking that we have entered a longer dream that we call "real life". The reason we consider our dream to be fancy and the world as real is nothing but a product of our habits and prejudices. This suggests that we may well be awoken from the life on earth which we think we are living right now, just as we are awoken from a dream.

Todellinen olento on sielu. Aine koostuu vain sielun näkemistä havainnoista. Näitä rivejä kirjoittavat ja lukevat älykkäät olennot eivät ole atomien ja molekyylien kasaumia ja niiden välisiä kemiallisia reaktioita – vaan sieluja.

Todellinen absoluuttinen oleva

Kaikki nämä tosiasiat saattavat meidät kohtaamaan hyvin tärkeän kysymyksen. Jos aineellisena maailmana pitämämme koostuu vain sielun näkemistä havainnoista, mikä sitten on näiden havaintojen alkuperä?

Tähän kysymykseen vastattaessa on otettava huomioon seuraava seikka: aineella ei ole itsensä hallitsevaa olemassaoloa itsessään. Koska aine on havainto, se on jotain ”keinotekoista”. Tämän havainnon täytyy siis olla jonkin toisen voiman aiheuttama, mikä tarkoittaa sitä, että sen täytyy itse asiassa olla luotu. Lisäksi tämän luomisen pitäisi olla jatkuvaa. Ellei olisi jatkuvaa ja johdonmukaista luomista, aineeksi kutsumamme häviäisi ja se kadotettaisiin. Tätä voi verrata televisioon, jossa kuva näkyy niin kauan, kuin signaalia lähetetään. Kuka siis saa sielumme katsomaan tähtiä, maata, kasveja, ihmisiä, kehoamme ja kaikkea muuta minkä näemme?

On hyvin ilmeistä, että on olemassa ylivertainen Luoja, joka on luonut koko aineellisen maailmankaikkeuden, siis havaintojen summan, ja joka jatkaa luomistaan keskeytyksettä. Koska tämä Luoja ilmentää tällaista mahtavaa luomista, hänellä on varmasti ikuinen voima ja valta. Tämä Luoja esittelee itsensä meille. Hän on lähettänyt meille kirjan, ja tämän kirjan kautta hän on kuvaillut meille itseään, maailmankaikkeutta ja olemassaolomme syytä.

Tämä Luoja on Jumala, ja hänen kirjansa nimi on Koraani.

Ne tosiasiat, että taivaat ja maa, siis maailmankaikkeus, eivät ole vakaita ja että niiden läsnäolon tekee mahdolliseksi vain Jumalan luomistyö, niin että ne katoavat hänen lopettaessaan tämän luomisen, on kaikki selitetty seuraavassa säkeessä:

Taivaita ja maata pitää yllä Jumala, jotta ne eivät lakkaisi (toimimasta), ja jos ne sattuisivat epäonnistumaan, ei olisi mitään – ei ketään – pitämään niitä yllä sen jälkeen. Totisesti, Hän on kärsivällisin, anteeksiantavin. (Surah Fatir, 41)

Kuten mainitsimme alussa, joillain ihmisillä ei ole aitoa ymmärrystä Jumalasta, ja niin he kuvittelevat hänet läsnä olevaksi jossain taivaissa eikä todella osalliseksi maailman asioissa. Tämän logiikan perusta on itse asiassa ajatuksessa, että maailmankaikkeus on aineen yhteenliittymä ja Jumala on tämän aineellisen maailman ”ulkopuolella”, kaukaisessa paikassa. Joissain väärissä uskonnoissa usko Jumalaan rajoittuu tähän ymmärrykseen.

Kuten edellä on pohdittu, aine koostuu kuitenkin vain aistimuksista. Ja ainoa todellinen absoluuttinen oleva on Jumala. Tämä tarkoittaa sitä, että **vain Jumala on olemassa: kaikki muu paitsi Hän on varjo-olevaa**. Siten on mahdotonta käsittää Jumalaa erilliseksi olennoiksi kaiken tämän ainemassan ulkopuolella. **Jumala on varmasti “kaikkialla” ja sulkee sisäänsä kaiken**. Tämä todellisuus selitetään Koraanissa seuraavasti:

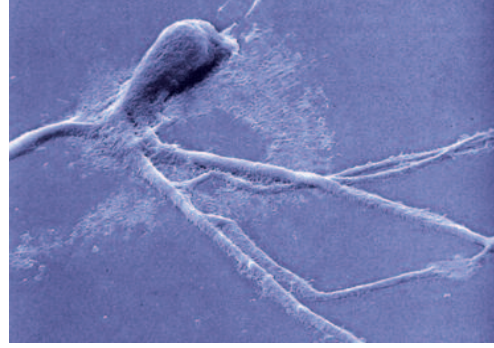
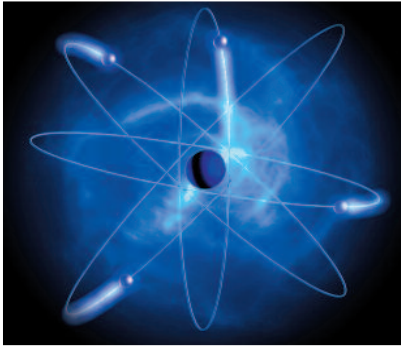
Jumala! Ei ole muuta jumalaa kuin hän, Elävä, Omavarainen, Ikuinen. Hän ei torkahda eikä nuku. Hänen on kaikki taivaissa ja maan päällä. Kuka voisi ryhtyä välittäjäksi hänen läsnä ollessaan paitsi hänen luvallaan? Hän tietää sen mikä (ilmenee hänen Luoduilleen) ennen, jälkeen ja heidän takanaan. Eivätkä he käsitä mitään hänen tiedostaan paitsi hänen tahdostaan. Hänen valtaistumensa ulottuu taivaiden ja maan yli, eikä hän tunne väsymystä vahtiessaan ja säilyttäessään niitä, sillä hän on Korkein, Ylivertainen (kunniaassa). (Surat al-Baqara, 255)

The findings of modern physics show that the universe is a collection of perceptions. The following question appears on the cover of the well-known American science magazine *New Scientist* which dealt with this fact in its 30 January 1999 issue: "Beyond Reality: Is the Universe Really a Frolic of Primal Information and Matter Just a Mirage?"

An article titled “The Hollow Universe”, published in the 27 April, 2002, edition of *New Scientist*, said: “You’re holding a magazine. It feels solid; it seems to have some kind of independent existence in space. Ditto the objects around you -perhaps a cup of coffee, a computer. They all seem real and out there somewhere. But it’s all an illusion. Those supposedly solid objects are mere projections, emanating from a shifting kaleidoscopic pattern living on the boundary of our Universe.”

The brain is a heap of cells made up of protein and fat molecules. It is formed of nerve cells called neurons. There is no power in this piece of meat to observe the images, to constitute consciousness, or to create the being we call "myself". The existence of the soul can clearly be seen from this.

Se, että Jumalaa ei rajoita tila ja että hän sulkee sisäänsä kaiken ympärillä, on todettu toisessa säkeessä seuraavasti:

Jumalalle kuuluu itä ja länsi. Minne tahansa käännyt, siellä on Jumalan läsnäolo. Sillä Jumala on Kaikkiolla Vallitseva, Kaikkitietävä. (Surat al-Baqara, 115)

Koska aineellisista olennoista kukin on vain havainto, ne eivät voi nähdä Jumalaa. Mutta Jumala näkee luomansa aineen kaikissa sen muodoissa. Koraanissa tämä tosiasia todetaan näin: “Mikään näkökyky ei käsitä Häntä, mutta hänen käsityksensä ulottuu kaiken näkemisen yli.” (Surat al-Anaam, 103)

Me emme siis voi havaita Jumalan olemassaoloa silmillämme, mutta Jumala on perusteellisesti sulkenut sisäänsä meidän sisäisen ja ulkoisen olemuksemme, meidän ulkomuotomme ja ajatuksemme. Me emme voi lausua yhtään sanaa tai edes vetää henkeä hänen tietämättään.

Kun katselemme näitä aistihavaintoja elämämme kuluessa, meitä lähin olento ei ole mikään näistä aistimuksista vaan Jumala itse. Seuraavan Koraanin säkeen salaisuus on kätkeyty tähän todellisuuteen: “Ihmisen loimme me, ja me tiedämme, mitä pimeitä ehdotuksia hänen sielunsa tekee hänelle. **Me olemme lähempänä häntä kuin (hänen) kaulasuonensa.**” (Surah Qaf, 16) Kun joku ajattelee kehonsa koostuvan aineesta, hän ei voi ymmärtää tätä tärkeää tosiasiaa. Jos hän ajattelee, että hänen aivonsa ovat “hän itse”, hänen itsensä ulkopuolena pitämä on 20 – 30 senttimetrin päässä hänestä. Jos hän kuitenkin käsittää, että ainetta ei ole ja että kaikki on mielikuvitusta, sellaiset käsitteet kuin sisäpuolella, ulkop-

uolella ja lähellä menettävät merkityksensä. **Jumala on sulkenut hänet sisäänsä ja on “äärettömän lähellä” häntä.**

Jumala ilmoittaa ihmisille olevansa “äärettömän lähellä” heitä säkeellä: “Kun palvelijani kysyvät sinulta minusta, **minä olen tosiaan lähellä (heitä).**” (Surat al-Baqara, 186) Toinen säe kertoo saman tosiasian: “Kerroimme sinulle, että sinun Herrasi sulkee sisäänsä ihmiskunnan kaikkialla.” (Surat al-Isra, 60)

Ihminen harhautuu ajatellessaan, että häntä lähin olento on hän itse. Jumala on tosiasiaassa meitä vielä lähempänä kuin me itse. Hän kehottaa meitä kiinnittämään huomiota tähän säkeellä: “Miksi silloin kun se (sielu) nousee kurkkuun ja sinä katsot, **minä olen lähempänä sitä kuin sinä, mutta sinä et näe.**” (Surat al-Waqia, 83 – 85) Kuten säkeessä tiedotetaan, ihmiset elävät tiedostamatta tätä ilmiöistä tosiasiaa, koska he eivät näe sitä silmillään.

Toisaalta ihmisellä, pelkällä varjo-olennolla, on mahdotonta olla Jumalan voimaa ja itsenäistä tahtoa. Säe “Jumala on luonut sinut ja kättesi työt” (Surat as-Saaffat, 96) näyttää, että kaikki kokemamme tapahtuu Jumalan valvonnassa. Tämä todellisuus todetaan Koraanin säkeessä **“Kun sinä heitit, se ei ollut sinun tekosi vaan Jumalan.”** (Surat al-Anfal, 17), joka korostaa, että mikään teko ei ole riippumaton Jumalasta. Koska ihminen on varjo-olento, hän ei voi suorittaa tekoa itse. Jumala kuitenkin antaa tälle varjo-olennolle tunteen itsestä. Todellisuudessa Jumala suorittaa kaikki teot. Siten tekojen pitäminen omina on ilmeistä itsensä pettämistä.

Tämä on todellisuus. Ihminen saattaa olla haluton tunnustamaan tätä ja saattaa pitää itseään riippumattomana Jumalasta, mutta tämä ei muuta mitään. Myös hänen epäviisas kieltämisensä on tietenkin Jumalan tahdon ja toivomuksen mukainen.

Kaikki ihmisen omistama on olennaisesti illusorista

Kuten voidaan selvästi nähdä, on tieteellinen ja looginen tosiasia, että “ulkoisella maailmalla” ei ole aineellista todellisuutta ja että se on Jumalan sielullemme alituisesti lahjoittamia kuvia. Ihmiset eivät kuitenkaan tavallisesti sisällytä – tai lähinnä eivät halua sisällyttää – kaikkea “ulkoiseen maailman” käsitteeseen.

Jos ajattelet tätä asiaa vilpittömästi ja rohkeasti, oivallat, että talosi ja huonekalusi siinä, ehkä vastaostettu autosi, toimistosi, korusi, pankkitilisi, vaate-

varastosi, puolisosi, lapsesi, työtoverisi ja kaikki muu, minkä omistat, sisältyy itse asiassa tähän kuviteltuun, sinulle heijastuneeseen ulkoiseen maailmaan. Kaikki, mitä näet, kuulet – tai havaitset millä tahansa viidestä aististasi – ympärilläsi, on osa tätä “kuvitteellista maailmaa”: lempilaulajasi ääni, tuolisi kovuus, sinulle mieluinen parfyymi, sinua lämmittävä auringonpaiste, kauniin värinen kukka, ikkunan editse lentävä lintu, vedessä kiitävä pikavene, hedelmällinen puutarhasi, työssäsi käyttämäsi tietokone, äänentoistolaitteesi, joissa on maailman edistynein teknologia...

Tämä on todellisuus, koska maailma on vain kokoelma ihmistä testaamaan luotuja kuvia. Ihmisiä testataan koko heidän rajallisen elämänsä ajan havainnoilla, joilla ei ole mitään todellisuuspohjaa. Nämä havainnot esitellään tarkoituksellisesti houkuttelevina ja miellyttävinä.

Tämä tosiasia mainitaan Koranissa: ”Kaunis on ihmisen silmissä rakkaus asioihin, joita hän himoitsee: naisiin ja poikiin, kukkuraisiin varastoihin kultaa ja hopeaa, (veren ja erinomaisuuden perusteella luokiteltuihin) merkkihevosiin, karjaan ja hyvin viljeltyyn maahan (omaisuutena). Sellaista on omaisuus tämän maailman elämässä. Mutta Jumalan läheisyydessä on paras maali (johon palata). (Surat Aal-e Imran, 14)

Useimmat ihmiset luopuvat uskonnostaan omaisuuden, rikkauden, kukkuraisen kulta- ja hopeavarastojen, dollarien, jalokivien, pankkitilien, luottokorttien, vaatevarastojen, urheiluautojen – kaiken sellaisen hyvinvoinnin houkutuksesta, mitä he omistavat tai pyrkivät omistamaan, ja he keskittyvät vain tähän maailmaan unohtaen tuonpuoleisen. Heitä pettävät tämän maailman elämän kauniit ja viekoittelevat kasvot, ja he laiminlyövät rukouksen, almujen antamisen köyhille ja palvonnan, joka auttaisi heitä kukoistamaan tuonpuoleisessa. He sanovat: “Minulla on tehtävää”, “Minulla on ihanteita”, “Minulla on velvollisuuksia”, “Minulla ei ole tarpeeksi aikaa”, “Minun on saatettava tehtäviä loppuun”, “Teen ne asiat tulevaisuudessa”. He kuluttavat elämänsä yrittämällä menestyä vain tässä maailmassa. Tätä väärinkäsitystä kuvataan säkeessä: **“He tietävät vain ulkoiset (asiat) tämän maailman elämästä. Mutta he ovat välinpitämättömiä asioiden Lopusta.** (Surat ar-Room, 7)

Tässä luvussa kuvailemamme tosiasia, että kaikki on vain kuvaa, on hyvin tärkeä sen seurauksensa vuoksi, että se tekee kaikki himot ja rajat merkityksettömiksi. Tämän tosiasian vahvistaminen tekee selväksi, että kaikki, mitä ihmiset

omistavat tai minkä omistamiseksi he uurastavat – ahneudella hankittu vauraus, lapset, joilla he ylpeilevät, puoliset, joita he pitävät läheisimpinään, heidän rakkaat kehonsa, heidän korkeina pitämänsä arvoasemat, heidän käymänsä koulut, heidän viettämänsä lomat – kaikki nämä ovat pelkkiä harhakuvia. Siten kaikki nähty vaiva, kulutettu aika ja tunnettu ahneus osoittautuvat turhiksi.

Tämän vuoksi jotkut ihmiset tekevät tahattomasti itsensä naurettaviksi kerskailemalla varallisuudellaan ja omaisuudellaan tai ”jahdeillaan, helikoptereillaan, tehtaillaan, arvopapereillaan, kartanoillaan ja pelloillaan”, ikään kuin ne todella olisivat olemassa. Niiden hyväosaisten ihmisten, jotka vetelehtivät pöyhkeillen jahdeillaan, ylpeilevät autoillaan, puhuvat jatkuvasti varallisuudesta, olettavat heidän asemansa tekevän heidät muita arvokkaammiksi ja ajattelevat olevansa kaiken tämän perusteella hyvin menestyneitä, pitäisi itse asiassa ajatella, millaisessa tilassa he huomasivat olevansa, jos he oivaltaisivat menestyksensä olevan vain harhaa.

Itse asiassa tällaisia asioita nähdään usein myös unissa. Myös unissa ihmisillä on taloja, nopeita autoja, kallisarvoisia jalokiviä, dollaritukkoja ja kasoittain kultaa ja hopeaa. Unissa he ovat myös korkeissa asemissa, omistavat tuhansien työntekijöiden tehtaita, saavat vallan hallita monia ihmisiä, pukeutuvat vaatteisiin, joissa kaikki ihailevat heitä. Aivan kuten kerskailu unissa saadulla omaisuudella tekee ihmisen naurettavaksi, tässä maailmassa nähyillä kuvilla kerskailu tekee hänet yhtä naurettavaksi. Loppujen lopuksi sekä se, mitä ihminen näkee unissa, että se, mihin hän liittyy tässä maailmassa, ovat vain hänen mielensä kuvia.

Samoin tapa, jolla ihmiset reagoivat maailmassa kokemiinsa tapahtumiin, saa heidät häpeämään, kun he oivaltavat totuuden. Ne jotka taistelevat kiihkeästi toisiaan vastaan, raivoavat hurjina, petkuttavat, ottavat lahjuksia, väärentävät, valehtelevat, jotka ahnaasti pitävät kiinni rahoistaan, tekevät vääryyttä ihmisille, hakkaavat ja kiroavat toisia, riehuvat aggressiivisina, himoitsevat virkaa ja asemaa, kadehtivat, kerskailevat ja yrittävät oikeuttaa tekonsa, sekä kaikki muut joutuvat häpeään oivaltaessaan, että he ovat tehneet kaiken tämän unessa.

Koska Jumala luo kaikki nämä kuvat, kaiken pohjimmainen omistaja on Jumala. Tätä tosiasiaa korostetaan Koraanissa:

Mutta Jumalalle kuuluu kaikki taivaissa ja maan päällä, ja Hän on sulkee sisäänsä kaiken. (Surat an-Nisa, 126)

On suurta hulluutta työntää uskonto syrjään kuvitteellisten intohimojen vuoksi ja siten kadottaa ikuinen elämä.

Tässä vaiheessa on käsitettävä eräs seikka. Tässä ei sanota, että nyt kohdattu tosiasia väittäisi kaiken omaisuuden, varallisuuden, lasten, puolison, ystävien ja arvokkaana pidetyn aseman häviävän ennemmin tai myöhemmin ja olevan siksi vailla merkitystä. Sen sijaan sanotaan lähinnä, että kaikki, mitä ihminen näyttää omistavan, ei itse asiassa ole lainkaan olemassa vaan on vain unta ja koostuu vain Jumalan hänen testaamiseksi hänelle näyttämistä kuvista. Kuten voi nähdä, näiden kahden lausuman välillä on suuri ero.

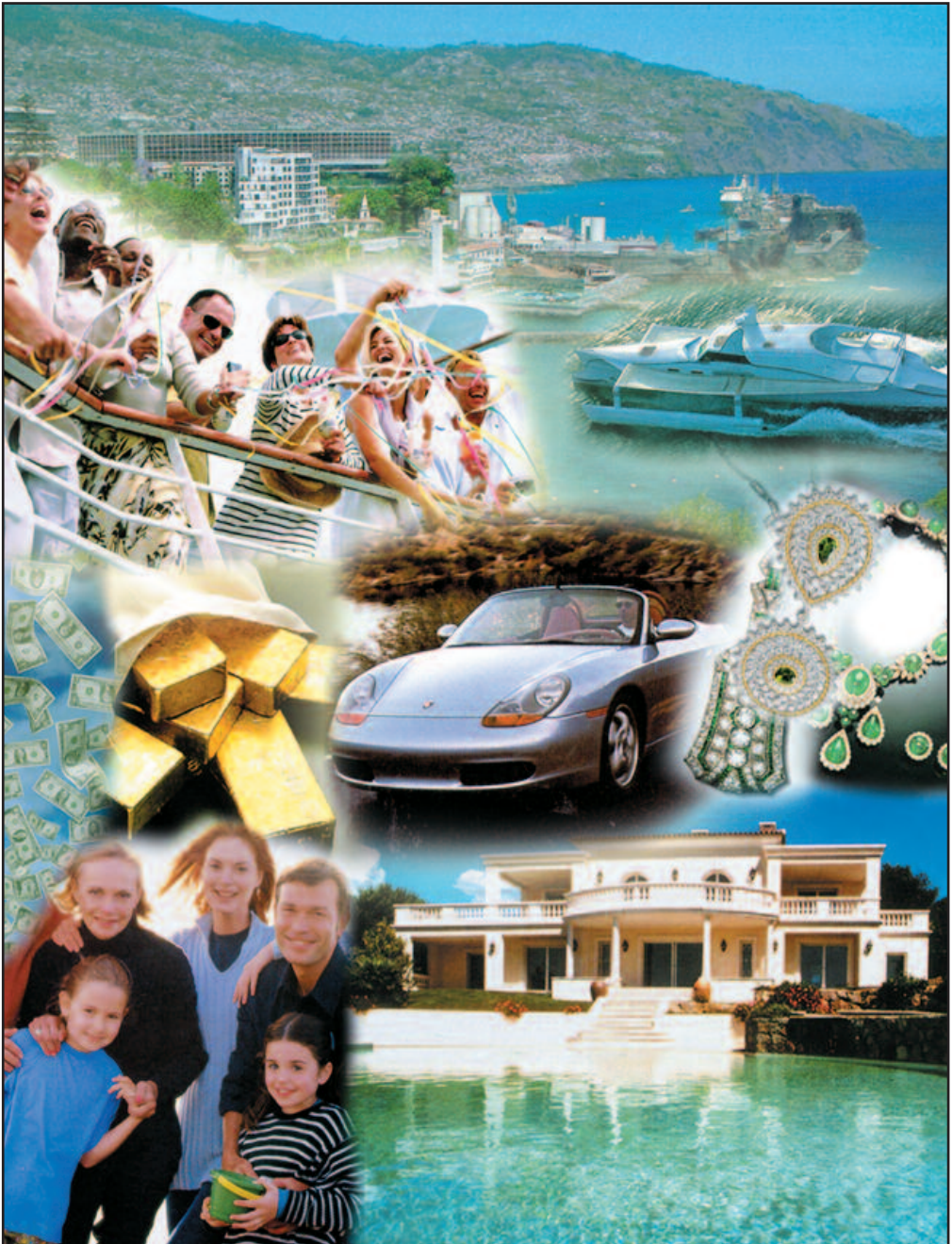
Vaikka ihminen ei haluaisi tunnustaa tätä tosiasiaa suoraa päätä vaan pettäisi mieluummin itseään olettamalla kaiken olevan todella olemassa, hän lopulta kuolee ja tuonpuoleisessa kaikki tulee selväksi, kun hänet luodaan uudelleen. Sinä päivänä **“ihmisen näkö on tarkka”** (Surah Qaf, 22) ja hän pystyy näkemään paljon selvemmin. Jos hän on kuitenkin kuluttanut elämänsä tavoitellen kuvitteellisia päämääriä, hän toivoo, ettei olisi koskaan elänyt tätä elämää, ja sanoo: “Voi, kunpa (kuolema) olisi tehnyt lopun minusta. Vaurauteni ei ole hyödyttänyt minua lainkaan! Voimani on kadonnut minusta!” (Surat al-Haqqaa, 27-29)

Toisaalta viisaan ihmisen pitäisi yrittää ymmärtää maailmankaikkeuden suurinta todellisuutta tässä maailmassa, niin kauan kuin hänellä on aikaa. Muuten hän kuluttaa koko elämänsä juoksemalla unien perässä ja kohtaa lopussa ankaran rangaistuksen. Harhakuvien – tai kangastusten – perässä tässä maailmassa juoksevien ja Luojaansa unohtavien ihmisten lopullinen tila todetaan Koraanissa seuraavasti:

Mutta epäuskoisten, heidän tekonsa ovat kuin hiekkaerämaan kangastukset, joita janoon nääntyvä ihminen luulee vedeksi – kunnes tullessaan niiden luo hän näkee, etteivät ne ole mitään. Mutta hän löytää Jumalan (aina) seurastaan, ja Jumala maksaa hänelle hänen tilinsä. Ja Jumala on kerkeä pitämään tiliä. (Surat an-Noor, 39)

Materialistien logiikan puutteet

Tämän luvun alusta alkaen on todettu, että – toisin kuin materialistit väittävät – aine ei ole absoluuttinen oleva, vaan lähinnä Jumalan luomien aistimusten kokoelma. Materialistit vastustavat äärimmäisen dogmaattisella tavalla tätä ilmeistä todellisuutta, joka tuhoaa heidän filosofiansa, ja esittävät perusteettomia vastaväitteitä.

If one ponders deeply on all that is said here, he will soon realise this amazing, extraordinary situation by himself: The world is a sphere created solely in order to test Man. Throughout their brief lives, people are tested with perceptions, which are depicted as particularly decorative and attractive. But they can never experience the true, original sources of those perceptions.

Esimerkiksi yksi 1900-luvun suurimmista materialistisen filosofian kannattajista, tulinen marxisti **George Politzer** esitti **”bussiesimerkin”** ”suurimpana todisteena” aineen olemassaolosta. Politzerin mukaan myös filosofit, jotka ajattelivat aineen olevan vain havaintoja, juoksevat pois alta nähdessään bussin tulevan kohti ja tämä on todiste aineen fysikaalisesta olemassaolosta. (206)

Kun toiselle kuuluisalle materialistille, Johnsonille kerrottiin, että aine on havaintojen kokoelma, hän yritti ”todistaa” kivien olemassaolon potkaisemalla niitä. (207)

Samanlaisen esimerkin antaa **Friedrich Engels**, Politzerin opettaja ja dialektisen materialismin perustaja Marxin rinnalla, kirjoittamalla: **”Jos syömämme kakut olisivat vain havaintoja, ne eivät tyydyttäisi nälkäämme.”** (208)

Kuuluisien materialistien kuten Marxin, Engelsin ja Leninin kirjoituksissa on samantapaisia esimerkkejä ja kiivaita lauseita kuten: **”Ymmärrämme aineen olemassaolon, kun meitä lyödään kasvoihin.”**

Sekaannus ymmärryksessä, joka johtaa tällaisiin materialistien esimerkkeihin, on heidän antamansa tulkinta – ”aine on näköharha, valon temppu” – väit-tämälle ”aine on havaintoja”. He luulevat, että havainnon käsite rajoittuu vain näköön ja että sellaisilla havainnoilla kuin tunto on fysikaalinen vastine. Miehen kaatava bussi saa heidät sanomaan: ”Katso, se törmäsi; se ei siis ole vain havainto.” He eivät ymmärrä, että kaikki bussikolarissa koetut havainnot, kuten kovuus, törmäys ja kipu, muodostuvat aivoissa.

Unien esimerkki

Paras esimerkki tämän todellisuuden selittämiseen ovat unet. Ihminen voi kokea hyvin realistisia tapahtumia unessaan. Hän voi vierä ää alas portaita ja katkaista jalkansa, joutua vakavaan auto-onnettomuuteen, juuttua bussin alle, tai syödä kakun ja tulla kylläiseksi. Samanlaisia tapahtumia kuin päivittäisessä elämässämme koetaan myös unissa yhtä vakuuttavina ja samanlaisia tunteita herättävinä.

Ihminen, joka uneksii joutuvansa bussin yliajamaksi, voi edelleen unessaan herätä sairaalassa ja ymmärtää olevansa vammautunut, mutta tämä kaikki on unta. Hän voi myös uneksia kuolevansa auto-onnettomuudessa ja kuoleman enkelien ot-tavan hänen sielunsa ja tuonpuoleisen elämänsä alkavan. (Tämä tapahtuma koetaan samalla tavalla tässä elämässä, ja se on havainto aivan kuten unessa.)

Tämä ihminen havaitsee hyvin tarkasti kuvia, ääniä, kovuutta, valoa, värejä ja kaikkia muita hänen unessa kokemaansa tapahtumaan liittyviä tuntemuksia. Hänen unessa havaitsemansa havainnot ovat yhtä luonnollisia kuin “todellisessa” elämässä. Hänen unessa syömänsä kakku tekee hänet kylläiseksi, vaikka se on pelkkä havainto, koska myös kylläisyys on vain havainto. Todellisuudessa tämä ihminen kuitenkin makaa sängyssään. Ei ole portaita, liikennettä, huomioon otettavaa bussia. Uneksiva ihminen kokee ja näkee havaintoja ja tunteita, joita ei ole olemassa ulkoisessa maailmassa. Se tosiasia, että unissa koemme, näemme ja tunnemme tapahtumia, joilla ei ole fysikaalista vastinetta “ulkoisessa maailmassa”, paljastaa hyvin selkeästi, että “ulkoinen maailma” ehdottomasti koostuu pelkistä havainnoista.

Materialistiseen filosofiaan uskovat ja erityisesti marxistit ovat raivoissaan, kun heille kertoo tämän todellisuuden, aineen olemuksen. He lainaavat esimerkkejä **Marxin**, **Engelsin** ja **Leninin** pinnallisesta päättelystä ja esittävät tunnepohjaisia julistuksia.

Näiden ihmisten täytyy kuitenkin ajatella, että he voivat myös tehdä nämä julistukset unissaan. Unissaan he voivat myös kirjoittaa “Pääoman”, osallistua kokouksiin, vastustaa poliisia, saada iskun päähän, ja lisäksi tuntea kipua haavoissaan. Kun heiltä kysytään unessa, he ajattelevat, että heidän unessa kokemansa koostuu myös “absoluuttisesta aineesta”, aivan kuten he olettavat heidän valveilla näkemiensä asioiden olevan “absoluuttista ainetta”. Mutta niin unessa kuin päivittäisessä elämässä kaikki heidän näkemänsä, kokemansa ja tuntemansa koostuu vain havainnoista.

Maailma unissa

Todellisuus on sinulle kaikki, mitä voit koskettaa kädellä ja katsoa silmillä. Unessa voit myös “koskettaa kädellä ja katsoa silmillä”, mutta todellisuudessa sinulla ei ole kättä eikä silmää eikä ole mitään kosketettavaa tai katsottavaa. Ei ole mitään aineellista todellisuutta, joka saisi nämä asiat tapahtumaan, paitsi aivosi. Sinua yksinkertaisesti petetään.

Mikä erottaa todellisen elämän ja unet toisistaan? Pohjimmiltaan nämä molemmat elämän muodot tulevat oleviksi aivoissa. Jos pystymme uniemme aikana helposti elämään epätodellisessa maailmassa, sama voi yhtä hyvin koskea maailmaa, jossa elämme. Kun heräämme unesta, ei ole mitään loogista syytä olla

ajattelematta, että olemme as-
tuneet pitempään uneen, jota
kutsumme “todelliseksi
elämäksi”. Syy siihen, että ajat-
telemme unemme olevan ku-
vitelmaa ja maailman olevan
todellinen, on vain tapojemme
ja ennakkoluulojemme tuote.
Tämä viittaa siihen, että
voimme aivan hyvin herätä
maanpäällisestä elämästämme,
jota luulemme parhaillaan
elävämme, aivan samoin kuin
heräämme unista.

Esimerkki hermojen yhdistämisestä vastineeseen

Pohditaan vielä Politzerin
bussionnettomuusesimerkkiä.
Tässä onnettomuudessa, jos
loukkaantuneen henkilön vi-
idestä aistista aivoihin kulkevat
hermot yhdistettäisiin vastaavalla yhteydellä toisen henkilön, esimerkiksi
Politzerin aivoihin bussin törmäyshetkellä, bussi törmäisi myös sillä hetkellä ko-
tona istuvaan Politzeriin. Paremmin sanoen, Politzer kokisi kaikki onnettomuu-
teen joutuneen ihmisen kokemat tunteet, samoin kuin samaa laulua kuunnellaan
kahdesta samaan kasettisoittimeen kytketystä kaiuttimesta. Politzer tuntee, näkee
ja kokee bussin jarrutusäänen, bussin kosketuksen kehollaan, katkenneen käden
kuvan ja verenvuodon, murtumakivun, kuvat saapumisesta leikkaussaliin, kip-
simuotin kovuuden ja käsivarren voimattomuuden.

Jokainen toinen tämän ihmisen hermoihin vastaavasti yhdistetty henkilö
kokisi onnettomuuden aivan samoin kuin Politzer. Jos onnettomuuteen joutunut
ihminen vajoaisi koomaan, he kaikki vajoaisivat koomaan. Lisäksi jos kaikki auto-

**Some people accept that when they touch a bus, they
feel the cold metal in their brains. On the other
hand, they do not accept that the feeling of pain at
the moment the bus hits them forms in the brain.
However, a person will feel the same pain if he sees
himself falling under a bus in his dream.**

onnettomuuteen liittyvät havainnot tallennettaisiin laitteella ja siirrettäisi ihmiseen, bussi törmäisi häneen monta kertaa.

Mikä näihin ihmisiin törmänneistä busseista siis on todellinen? Materialistisella filosofialla ei ole johdonmukaista vastausta tähän kysymykseen. Oikea vastaus on, että kaikki nämä ihmiset kokevat auto-onnettomuuden kaikissa yksityiskohdissaan oman mielensä sisällä.

Sama periaate soveltuu kakku- ja kiviesimerkkeihin. Jos hermot Engelsin aistielimistä, kun hän tunsi kylläisyyttä kakusta vatsassaan syötyään kakun, olisi yhdistetty vastaavasti toisen henkilön aivoihin, myös tämä henkilö olisi tuntenut kylläisyyttä Engelsin syötyä kakun ja ollessa kylläinen. Jos Johnsonin hermot, kun hän tunsi kipua jalassaan potkaistuaan kiveä, olisi yhdistetty vastaavasti toiseen henkilöön, tämä henkilö olisi tuntenut saman kivun.

Mikä kakku ja mikä kivi siis oli todellinen? Materialistinen filosofia epäonnistuu jälleen johdonmukaisen vastauksen antamisessa tähän kysymykseen. Oikea ja johdonmukainen vastaus on tämä: sekä Engels että toinen henkilö ovat syöneet kakun mielessään ja ovat kylläisiä; sekä Johnson että toinen henkilö ovat täysin kokeneet mielessään kiveen osumisen hetken.

Tehdään muutos Politzerista annettuun esimerkkiin. Yhdistetään bussin ylijaman ihmisen hermot Politzerin aivoihin ja kotona istuvan Politzerin hermot ylijajetun miehen aivoihin. Tässä tapauksessa Politzer ajattelee bussin osuneen häneen, vaikka hän istuu kotonaan, ja bussin todella ylijajama ihminen ei koskaan tunne onnettomuuden vaikutusta vaan ajattelee istuvansa Politzerin talossa. Samaa logiikkaa voi soveltaa kakku- ja kiviesimerkkeihin.

Kuten nähdään, ihminen ei voi ylittää aistejaan ja vapautua niistä. Tässä mielessä ihmisen sielun voi altistaa kaikenlaisille representaatioille, vaikka sillä ei ole fyysikaalista kehoa, aineellista olemassaoloa eikä aineellista painoa. Ihmiselle ei ole mahdollista oivaltaa tätä, koska hän olettaa näiden kolmiulotteisten kuvien olevan todellisia ja on ehdottoman varma niiden olemassaolosta sen vuoksi, että jokainen on riippuvainen aistielinten aiheuttamista havainnoista.

Kuuluu brittiläinen filosofi David Hume ilmaisee ajatuksensa tästä tosiasia-asta:

Suoraan sanoen, kun luen itseni siihen mitä kutsun itseksi, törmään aina tiettyyn havaintoon, joka liittyy kuumaan tai kylmään, valoon tai varjoon, rakkauteen tai vihaan, makeaan tai suolaiseen tai johonkin muuhun käsitteeseen. Ilman havainnon

olemassaoloa en voi koskaan vangita itseäni tietynä hetkenä, **enkä pysty havainnoimaan mitään muuta kuin havaintoa.** (209)

Havaintojen muodostuminen aivoissa ei ole filosofiaa vaan luonnontieteellinen tosiasia

Materialistit väittävät tässä sanomaamme filosofiseksi näkemykseksi. Väite siitä, että “ulkoiseksi maailmaksi” kutsumamme on havaintojen kokoelma, ei ole filosofinen kysymys vaan puhdas luonnontieteellinen tosiasia. Lääketieteellisissä tiedekunnissa opetetaan yksityiskohtaisesti, miten kuvat ja tunteet muodostuvat aivoissa. Nämä 1900-luvun luonnontieteen ja erityisesti fysiikan todistamat tosiasiat näyttävät selvästi, että aineella ei ole absoluuttista todellisuutta ja että jokainen tavallaan katsoo “kuvaruutua aivoissaan”.

Jokaisen luonnontieteeseen uskovan, olkoon hän sitten ateisti, buddhalainen tai minkä tahansa muun näkemyksen kannattaja, on hyväksyttävä tämä tosiasia. Materialisti voi kieltää Jumalan olemassaolon, mutta hän ei voi kieltää tätä tieteellistä todellisuutta.

Karl Marxin, Friedrich Engelsin, Georges Politzerin ja muiden kyvyttömyys käsittää niin yksinkertaista ja ilmeistä tosiasiaa on hätkähdyttävä, vaikka heidän aikansa mahdollisuuksien ja luonnontieteellisen ymmärryksen taso oli riittämätön. Meidän aikanamme tiede ja teknologia ovat pitkälle edistyneitä, ja viimeaikaiset löydöt tekevät tämän tosiasian käsittämisen helpommaksi. Materialistit on toisaalta vallannut pelko tämän tosiasian osittaisestakin ymmärtämisestä ja oivaluksesta, että se hajottaa lopullisesti heidän filosofiansa.

Materialistien suuri pelko

Kului jonkin aikaa niin, että Turkin materialistisilta piireiltä ei tullut vastaiskua tässä kirjassa esitettyä asiaa kohtaan – sitä, että aine on vain havaintoa. Tämä antoi meille vaikutelman, että asiaa ei ollut esitetty tarpeeksi selkeästi ja että tarvittiin lisäselityksiä. Ennen pitkää kuitenkin paljastui, että materialistit tunsivat olonsa epämurkavaksi tämän asian suosion vuoksi ja ennen kaikkea tunsivat suurta pelkoa asian takia.

Nyt jonkin aikaa materialistit ovat äänekkäästi lausuneet pelkonsa ja paniikkinsa julkaisuissaan, konferensseissaan ja paneelikeskusteluissaan. Heidän kihtynyt ja toivoton diskurssinsa merkitsee, että he kärsivät vakavasta älyllisestä

kriisistä. Heidän filosofiansa niin sanotun perustan, evoluutioteorian romahdus oli jo ollut heille suuri järkytys. Nyt he alkavat oivaltaa olevansa menettämässä itse aineen, joka on ollut heille darwinismia suurempi kantava voima, ja kokevat vielä suuremman järkytyksen. He julistavat, että tämä asia on heille “suurin uhka” ja että se täydellisesti ”hajottaa kulttuurisen rakennelman”.

Yksi avoimimmin materialististen piirien tunteman huolen ja paniikin ilmaisseista on Renan Pekunlu, yliopistomies ja materialismin puolustamisen tehtäväkseen ottaneen aikakauslehden *Bilim ve Utopya (Tiede ja utopia)* kirjoittaja. Sekä artikkeleissaan *Bilim ve Utopya* –lehdessä että paneelikeskusteluissa hän esitteli kirjan *Evolution Deceit (Evoluution petos)* materialismin tärkeimpänä uhkana. Juuri kirjan tämä luku häiritsi Pekunlua enemmän kuin darwinismin kumoavat luvut. Lukijoilleen ja yleisölleen (kouralliselle) hän antoi tämän viestin: “Älkää antako idealismin indoktrinaation temmata teitä mukaansa vaan säilyttäkää usko materialismiin.” Hän viittasi Vladimir Leniniin, Venäjän verisen vallankumouksen johtajaan. Neuvoen kaikkia lukemaan Leninin sata vuotta vanhan teoksen “Materialismi ja keisarikunnan kritiikki” Pekunlu vain toisti Leninin neuvoja sanoen: “Älkää ajatelko tätä asiaa, tai menetätte tuntuman materialismiin ja uskonto eksyttää teidät. Mainittuun lehteen kirjoittamassaan artikkelissa hän lainasi seuraavia Leninin sanoja:

Kun kerrankin kiellätte objektiivisen todellisuuden, joka annetaan meille tuntemuksina, olette jo menettäneet kaikki aseet fideismia vastaan, sillä olette liukuneet agnostisismiin ja subjektivismiin ja vain juuri sitä fideismi vaatii. **Yksi kynsi satimessa, ja lintu on menetetty.** Ja machistimme ovat kaikki joutuneet idealismin – laimennetun, hienovaraisen fideismin – ansaan. He joutuivat ansaan sillä hetkellä, jolloin he alkoivat pitää tuntemusta ulkoisen maailman kuvan sijasta erityisenä elementtinä. Se ei ole kenenkään tuntemus, kenenkään mieli, kenenkään henki, kenenkään tahto. (210)

Nämä sanat osoittavat nimenomaisesti, että se hälyyttävä tosiasia, jonka Lenin oivalsi ja jonka hän halusi sulkea pois sekä omasta mielestään että “toverien” mielistä, häiritsee myös nykyajan materialisteja samalla tavalla.

Pekunlu ja muut materialistit kärsivät kuitenkin vielä suuremmasta ahdingosta, koska he tietävät, että tämä tosiasia esitetään nyt paljon nimenomaisemmin, selvemmin ja vakuuttavammin kuin sata vuotta aikaisemmin. Ensimmäisen kerran maailmanhistoriassa tämä asia selitetään näin vastaansanomattomalla tavalla.

Yleiskuva on kuitenkin se, että suurella joukolla materialistisia tiedemiehiä on yhä hyvin pinnallinen asenne tätä tosiasiaa vastaan, että “aine on vain harhaa”. Tässä luvussa esitetty aihe on **yksi tärkeimmistä ja jännittävimmistä**, mitä ihmiset kohtaavat elämässään. He eivät ole voineet kohdata aikaisemmin yhtä merkittävää kysymystä. Silti näiden tiedemiesten reaktiot ja tyyli heidän puheissaan ja artikkeleissaan viittaavat hyvin pinnalliseen ymmärrykseen.

Joidenkin materialistien reaktiot tässä käsiteltyyn aiheeseen osoittavat jopa, että heidän sokea sitoutumisensa materialismiin on vaurioittanut jollain tavalla heidän logiikkaansa ja tästä syystä heillä ei ole mitään mahdollisuutta käsittää aihetta. Esimerkiksi Alaattin Senel, myös yliopistomies ja *Bilim ve Utopyan* kirjoittaja, antaa samanlaisia viestejä kuin Rennan Pekunlu sanomalla: **“Unohtakaa darwinismin romahtaminen; todellinen uhkaava aihe on tämä”** ja esittää sellaisia vaatimuksia kuin: “Todistakaa siis se, mitä sanotte” tuntien, että hänen omalla filosofiallaan ei ole perustaa. Vielä kiinnostavampaa on, että tämä kirjoittaja on itse kirjoittanut rivejä, jotka paljastavat, että hän ei pysty mitenkään käsittämään tätä uhkana pitämäänsä tosiasiaa.

Esimerkiksi artikkelissa, jossa Senel käsittelee yksinomaan tätä aihetta, hän myöntää, että ulkoinen maailma havaitaan aivoissa kuvina. Hän kuitenkin jatkaa väittämällä, että kuvat jakautuvat kahtia, niihin, joilla on fyysikaalinen vastine, ja niihin, joilla ei ole, ja että ulkoiseen maailmaan liittyvillä kuvilla on fyysikaalinen vastine. Tukeakseen väitettään hän antaa “puhelinesimerkin”. Yhteenvetona hän kirjoittaa: “En tiedä, onko mieleni kuvilla fyysikaalinen vastine vai ei, mutta samanlainen tilanne vallitsee, kun puhun puhelimesta. Kun puhun puhelimesta, en näe henkilöä, jonka kanssa puhun, mutta voin saada vahvistuksen keskustelulle, kun myöhemmin tapaan hänet kasvokkain.” (211)

Sanoessaan näin kirjoittaja itse asiassa tarkoittaa seuraavaa: ”Jos epäilemme havaintojamme, voimme katsoa ainetta itseään ja tarkistaa sen todellisuuden. Tämä on kuitenkin ilmeinen väärinkäsitys, koska meidän on mahdotonta saavuttaa ainetta itseään. **Emme voi koskaan päästä ulos aivoistamme ja tietää mitä on ”ulkopuolella”**. Puhelimesta kanssamme puhunut ihminen voi vahvistaa, että kuuluneella äänellä oli vastine. Tämä vahvistaminen on kuitenkin sekien mielen kokema kuva.

Itse asiassa ihmiset kokevat samanlaisia tapahtumia unissaan. Esimerkiksi Senel voi nähdä myös unissaan, että hän puhuu puhelimesta ja että henkilö, jonka

kanssa hän on puhunut, vahvistaa sitten keskustelun. Tai Pekunlu voi unessaan tuntea kohtaavansa vakavan uhan ja neuvoa ihmisiä lukemaan sata vuotta vanhoja Leninin teoksia. Mitä tahansa nämä materialistit tekevät unissaan, he eivät voi koskaan kieltää sitä tosiasiaa, että heidän kokemansa tapahtumat ja ihmiset, joiden kanssa he puhuivat, ovat olleet vain havaintoja.

Keneltä sitten saa vahvistuksen siihen, onko aivoissamme olevilla kuvilla vastineet vai ei? Aivoissamme olevilta varjo-olennoiltako jälleen? Materialistien on epäilyksettä mahdollonta löytää tietolähdettä, joka voisi antaa tietoa mistään aivojen ulkopuolisesta ja vahvistaa sen.

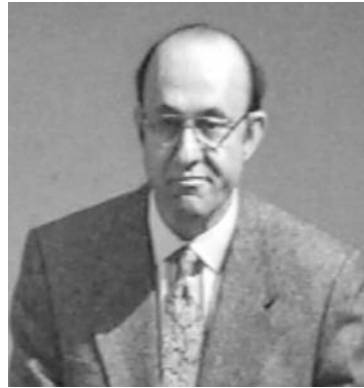
Sen myöntämisen, että kaikki havainnot muodostuvat aivoissa, ja samanaikaisesti sen olettaminen, että tästä voi astua "ulos" ja vahvistaa havainnot todellisen ulkoisen maailman perusteella, paljastavat henkilön havaintokyvyn rajoittuneeksi ja päättelyn vääristyneeksi.

Tässä kerrotun tosiasian voi kuitenkin helposti käsittää henkilö, jolla on normaalin tasoinen ymmärrys- ja päättelykyky. Jokainen ennakkoluuloton ihminen tietäisi, suhteessa kaikkeen mitä on sanottu, että hänelle ei ole mahdollista testata ulkoisen maailman olemassaoloa aisteillaan. Sokea sitoutuminen materialismiin näyttää kuitenkin vääristävän ihmisten päättelykykyä. Tästä syystä nykyajan materialistit ilmentävät vakavia loogisia virheitä päättelyssään, aivan kuten opettajat, jotka yrittivät "todistaa" aineen olemassaolon potkimalla kiviä tai syömällä kakkuja.

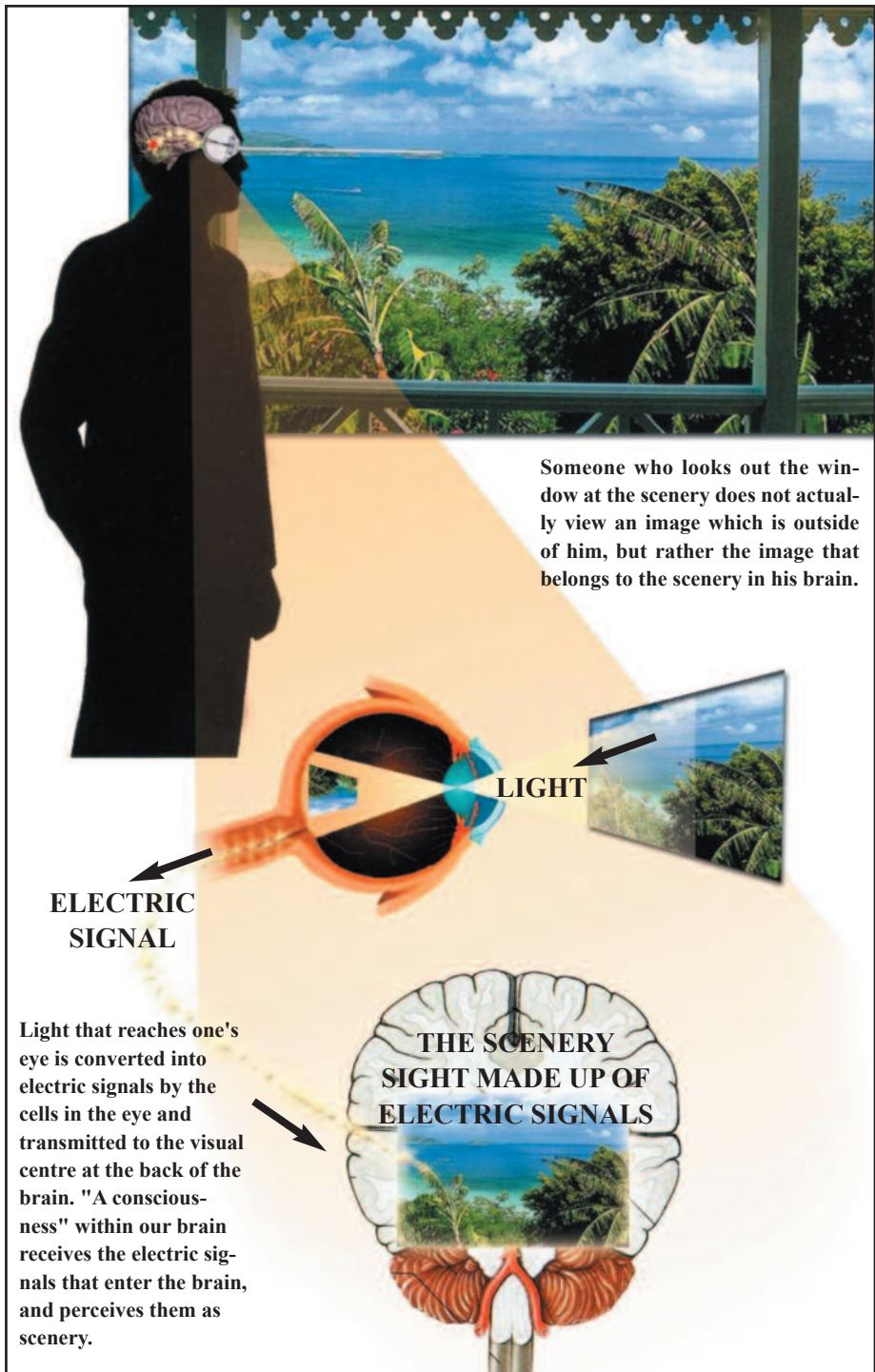
On myös todettava, että tämä ei ole hämmästyttävä tilanne, koska kyvyttömyys ymmärtää on epäuskovien yhteinen piirre. Koraanissa Jumala toteaa nimenomaisesti, että he ovat **ihmisiä vailla ymmärrystä**. (Surat al-Maeda, 58)

Materialistit ovat joutuneet historian suurimpaan ansaan

Turkin materialististen piirien läpi kulkenut paniikkiin ilmapiiri, josta olemme tässä maininneet vain muutamia esimerkkejä, osoittaa materialistien edessä olevan ehdottoman tappion, jollaista he eivät ole aikaisemmin historiassa tavanneet.

Turkish materialist writer Renan Pekunlu says that "the theory of evolution is not so important, the real threat is this subject," because he is aware that this subject reveals how the absoluteness of matter, the only concept in which he has faith, is a grave deception.

Moderni tiede on todistanut tosiasian, että aine on yksinkertaisesti havaintoa, ja se on esitetty hyvin selkeällä, suoraviivaisella ja painokkaalla tavalla. Materialistit voivat vain katsella koko sen aineellisen maailman romahtamista, johon he ovat sokeasti uskoneet ja nojautuneet.

Kautta ihmiskunnan historian on aina ollut materialistista ajattelua. Hyvin varmoina itsestään ja filosofiastaan, johon he ovat uskoneet, materialistit ovat kapinoineet heidät luonutta Jumalaa vastaan. Heidän muotoilemansa rakennelma väitti, että aineella ei ollut alkua eikä loppua ja että sillä kaikella ei mitenkään voinut olla Luoja. Samalla kun he kielsivät Jumalan vain röyhkeyttään, he turvautuivat aineeseen, jolla he katsoivat olevan todellinen olemassaolo. He luottivat tähän filosofiaan niin lujasti, että he eivät ajatelleet koskaan olevan mahdollista esittää selitystä, joka todistaisi päinvastaista.

Tämän vuoksi tässä kirjassa esitetyt tosiasiat aineen todellisesta luonteesta hämmästyttivät näitä ihmisiä niin paljon. Tässä kerrottu tuhosi heidän filosofiansa perustan eikä jättänyt tilaa jatkokeskustelulle. Aine, johon he olivat perustaneet kaikki ajatuksensa, elämänsä, röyhkeytensä ja kieltämisensä, katosi yhtäkkiä.

Kuinka voisi olla materialismia, jos ainetta – materiaa – ei ole olemassa?

Yksi Jumalan ominaisuuksista on hänen juonimisensa epäuskoisia vastaan. Tämä on todettu säkeessä: “He juonivat ja suunnittelevat, ja myös Jumala suunnittelee. **Mutta suunnittelijoista paras on Jumala.** (Surat al-Anfal, 30)

Jumala sai materialistit ansaan antamalla heidän olettaa aineen olevan olemassa ja siten nöyryyttämällä heidät ennennäkemättömällä tavalla. Materialistit ajattelivat omaisuutensa, asemansa, arvonsa, yhteiskuntansa, koko maailman ja kaiken muun olevan olemassa, ja lisäksi näihin asioihin nojautuessaan he tulivat röyhkeiksi Jumalaa kohtaan. He kapinoivat Jumalaa vastaan kerskailemalla ja lisäsivät epäuskoaan. Tehdessään niin he luottivat täydellisesti aineeseen. Heidän ymmärryksensä on kuitenkin niin vajavainen, että he eivät kykene ajattelemaan Jumalan ympäröivän heitä. Jumala ilmoittaa tilan, johon epäuskoiset päätyvät typeryytensä vuoksi:

Vai aikovatko he juonia (sinua vastaan)? Mutta Jumalaa uhmaavat joutuvat itse juonittelun kohteiksi. (Surat at-Tur, 42)

Tämä on luultavasti historian suurin tappio. Samalla kun materialistit tulivat röyhkeiksi omassa asiassaan, heitä on petkutettu, ja he ovat kärsineet vakavan tappion Jumalaa vastaan käymässään sodassa esittäessään jotain hirmuista häntä vas-

taan. Säkeet **“Siten me olemme asettaneet joka kaupunkiin johtajia, häijyjä miehiä, ja he juonivat (kätkeytyen) siellä, mutta he juonivat vain omia sielujaan vastaan, eivätkä he havaitse sitä”** ilmaisevat, miten tietämättömiä nämä Luojaansa vastaan kapinoivat ovat ja miten heidän lopulta käy. (Surat al-Anaam, 123) Toisessa säkeessä sama asia esitetään näin:

Mielellään he pettäisivät Jumalaa ja uskovia, mutta he pettävät vain itseään eivätkä oivalla (sitä)! (Surat al-Baqara, 9)

Kun epäuskoiset yrittävät juonia, he eivät oivalla hyvin tärkeää asiaa, kuten korostetaan säkeen sanoissa: **“mutta he pettävät vain itseään eivätkä oivalla (sitä)!”** Tämä on se tosiasia, että kaikki heidän kokemansa on vain heidän havaittavikseen muotoiltuja kuvia ja että kaikki heidän laatimansa juonet ovat yksinkertaisesti heidän aivoissaan muodostuneita kuvia kuten kaikki muutkin heidän suorittamansa teot. Heidän mielettömyytensä on saanut heidät unohtamaan, että he ovat yksin Jumalan kanssa ja siten omien vilpillisten suunnitelmiansa ansassa.

Aivan kuten menneisyydessä eläneet epäuskoiset myös nykyiset epäuskoiset kohtaavat todellisuuden, joka murskaa heidän vilpilliset suunnitelmansa perustuksia myöten. Säkeessä **“...voimaton todellakin on Saatanan viekkaus”** (Surat an-Nisa 76) Jumala on todennut, että nämä juonet on tuomittu päättymään epäonnistumiseen jo sinä päivänä, kun ne on haudottu, ja hän on antanut hyviä uutisia uskoville säkeessä: **“...heidän viekkautensa ei aiheuta vähäisintäkään harmia teille.”** (Surat Aal-E-Imran, 120)

Toisessa säkeessä Jumala toteaa: **“Mutta epäuskoisten, heidän tekonsa ovat kuin hiekkaerämaan kangastukset, joita janoon nääntyvä ihminen lulee vedeksi – kunnes tullessaan niiden luo, hän näkee, etteivät ne ole mitään.”** (Surat an-Noor, 39) Myös materialismista tulee kapinallisille kangastus, aivan kuten säkeessä todetaan; kun he turvautuvat siihen, he huomaavat sen olevan vain harhaa. Jumala on pettänyt heitä sellaisella kangastuksella ja viekoitellut heidät havaitsemaan koko tämän kuvien kokoelman todellisena. Kaikkia niitä ”huomattavia” ihmisiä, professoreja, tähtitieteilijöitä, biologeja, fyysikoita ja kaikkia muita, riippumatta heidän arvostaan ja asemastaan, yksinkertaisesti petetään kuin lapsia ja nöyryytetään, koska pitivät ainetta jumalanaan. Olettaen kuvien kokoelman absoluuttiseksi, he perustivat filosofiansa ja ideologiansa siihen, osallistuivat vakaviin keskusteluihin, ja omaksuivat niin sanotun ”älyllisen” keskustelutavan. He pitivät itseään kyllin viisaina esittämään väitteitä maail-

mankaikkeuden totuudesta ja jopa väittelemään Jumalasta rajoitetun älynsä varassa. Jumala selittää heidän tilanteensa seuraavassa säkeessä:

“(Epäuskoiset) juonivat ja suunnittelevat, ja myös Jumala suunnittelee. Mutta suunnittelijoista paras on Jumala. (Surat Aal-E-Imran, 54)

Voi olla mahdollista paeta joitain juonia. Tämä Jumalan suunnitelma epäuskoisia vastaan on kuitenkin niin vankka, että ei ole mitään keinoa paeta sitä. Riippumatta siitä, mitä he tekevät tai kehen he vetoavat, he eivät voi koskaan löytää muuta auttajaa kuin Jumalan. Kuten Jumala antaa tiedoksi Koraanissa: **“He eivät löydä itselleen muuta tukijaa tai auttajaa kuin Jumala.”** (Surat an-Nisa, 173)

Materialistit eivät koskaan odottaneet joutuvansa sellaiseen ansaan. Kun heillä oli käytettävissään kaikki 1900-luvun keinot, he ajattelivat voivansa peräänantamattomasti kasvaa kieltämisessään ja vetää ihmisiä epäuskoon. Tämä epäuskoisten kestävä ajattelutapa ja heidän loppunsa kuvaillaan Koraanissa seuraavasti:

He juonivat ja suunnittelivat, mutta myös me suunnittelimme, jopa kun he eivät havainneet sitä. Nähkää siis, mikä oli juonen loppu – tämä, että me tuhosimme heidät ja heidän kansansa, kaikki (heistä)! (Surat an-Naml, 50-51)

Tämä on toisessa merkityksessä, mitä säkeissä mainittu tosiasia tulee tarkoittamaan: Materialistit saadaan oivaltamaan, että kaikki heidän omistamansa on harhaa ja siten **kaikki heidän omistamansa on tuhottu**. Kun he näkevät omaisuutensa, tehtaidensa, kultansa, dollareidensa, lastensa, puolisoitensa, ystäviensä, arvonsa ja asemiansa, jopa oman kehonsa, joiden kaikkien he ajattelivat olevan olemassa, liukuvan pois heidän käsistään, heidät on Surat an-Naml:n säkeen 51 sanoin “tuhottu”. Tässä vaiheessa he eivät ole enää ainetta vaan sieluja.

Totuuden oivaltaminen on epäilemättä pahin mahdollinen asia materialisteille. Se tosiasia, että kaikki heidän omistamansa on vain harhaa, merkitsee heidän omien sanojensa mukaan käytännössä samaa kuin “kuolema ennen kuolemista” tässä maailmassa.

Tämä tosiasia jättää heidät kaikki yksin Jumalan kanssa. Säkeessä **“Jätä minut yksin (käsittelemään) (luotua), jonka olen luonut (paljaaksi ja) yksinäiseksi.”** Jumala on kiinnittänyt huomionsa siihen, että jokainen ihmiso-

lento on itse asiassa yksin Jumalan läsnä ollessa. (Surat Al- Muddaththir, 11) Tämä merkittävä tosiasia toistetaan monissa säkeissä:

Katso! Tulet luoksemme paljaana ja yksin, niin kuin loimme sinut alussa; olet jättänyt taaksesi kaiken (suopeuden) minkä lahjoitimme sinulle. (Surat al-Anaam, 94)

Ja jokainen heistä tulee hänen luokseen ylönousemuksen päivänä yksin. (Surat Maryam, 95)

Tämä on toisessa merkityksessä, mitä säkeissä mainittu tosiasia tulee tarkoittamaan: Ainetta jumalanaan pitävät ovat tulleet Jumalasta ja palaavat häneen. He ovat alistaneet tahtonsa Jumalalle haluten tai haluamattaan. Nyt he odottavat tuomiopäivää, jolloin jokainen heistä kutsutaan tilille – riippumatta siitä, miten haluttomia he ovat ymmärtämään tätä.

Johtopäätös

Tähän mennessä selitetty asia on yksi suurimmista totuuksista, jotka sinulle koskaan elämäsi aikana kerrotaan. Tämä aihe, joka todistaa koko aineellisen maailman olevan todellisuudessa “**varjo-olevaista**”, on avain Jumalan olemassaolon ja luomistyön ymmärtämiseen ja sen ymmärtämiseen, että Jumala on ainoa absoluuttisesti oleva.

Tämän aiheen ymmärtävä ihminen oivaltaa, että maailma ei ole sellainen paikka, kuin useimmat ihmiset olettavat. Maailma ei ole todella olemassa oleva absoluuttinen paikka, niin kuin päämäärättömästi katuja pitkin kulkevat, karpakoissa tappeluihin joutuvat, ylellisissä kahviloissa näyttäytyvät, omaisuudellaan kerskailevat tai tyhjille päämäärille elämänsä omistavat ihmiset olettavat. Maailma on vain kokoelma havaintoja, harhakuva. Kaikki edellä lainaamamme henkilöt ovat vain varjo-olentoja, jotka katsovat näitä havaintoja mielessään, mutta he eivät ole tietoisia siitä.

Tämä käsite on hyvin tärkeä, sillä se kaivaa maata Jumalan olemassaolon kieltävän **materialistisen filosofian** alta ja saa sen romahtamaan. Tämä on syy siihen, miksi materialistit kuten **Marx, Engels** ja **Lenin** tunsivat paniikkia, raivosuivat ja varoittivat seuraajiaan ajattelemasta tätä käsitettä, kun heille kerrottiin siitä. Itse asiassa sellaiset ihmiset ovat sellaisessa henkisen vajavuuden tilassa, että

he eivät kykene edes käsittämään tosiasiaa havaintojen muodostumisesta aivoissa. He olettavat heidän aivoissaan katselemaisaa maailman olevan ulkoinen maailma, eivätkä he kykene käsittämään ilmeisiä todisteita päinvastaisesta.

Tämä tiedostamisen puute on tulosta niille annetusta viisauden vajavuudesta, jotka eivät usko Jumalaan. Kuten Koraanissa sanotaan, epäuskoisilla **“on sydämet, joilla he eivät ymmärrä, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule.** He ovat kuin karjaa – ei, vaan pahemmin harhaan johdettuja, sillä he eivät välitä varoituksista.” (Surat al-Araf, 179)

Tästä vaiheesta eteenpäin voi pohtia käyttäen oman henkilökohtaisen ajattelun voimaa. Tätä varten on keskityttävä, omistettava huomionsa asialle, pohdittava tapaa, jolla näkee kohteet ympärillään ja jolla tuntee niiden kosketuksen. Jos ajattelee tarkkaavaisesti, voi tuntea, että viisas, tällä hetkellä näkevä, kuuleva, koskettava, ajatteleva, tätä kirjaa lukeva olento on vain sielu, joka katselee “aineeksi” kutsuttuja havaintoja kuvaruudulta. Tämän asian käsittäneen henkilön voi katsoa siirtyneen pois ihmiskunnan valtaosaa peittävän aineellisen maailman alueelta ja astuneen todellisen olemassaolon alueelle.

Tämän todellisuuden on ymmärtänyt joukko teistejä ja filosofeja kautta historian. Sellaiset muslimi-intellektuellit kuin Imam Rabbani, Muhyiddin Ibn Arabi ja Mevlana Cami oivalsivat tämän tosiasian Koraanissa annetuista merkeistä ja päättelynsä avulla. Jotkut länsimaiset filosofit kuten George Berkeley ovat käsittäneet saman tosiasian päättelyn kautta. Imam Rabbani kirjoitti teoksessaan Mekutabat (Kirjeitä), että koko aineellinen maailmankaikkeus on “harha ja olettamus (havainto)” ja että ainoa absoluuttinen oleva on Jumala:

Jumala... näiden hänen luomiensa asioiden olemus on olemattomuus (ei-mitään)...

Hän loi kaiken **aistien ja harhojen sfääriin**... Maailmankaikkeuden olemassolo on aistien ja harhojen sfäärissä eikä se ole aineellinen... Todellisuudessa ulkopuolella ei ole mitään muuta kuin Lostava Oleva(, joka on Jumala). (122)

Imam Rabbani totesi nimenomaisesti, että kaikki ihmiselle esitetyt kuvat ovat harhaa ja ettei niillä ole vastinetta “ulkopuolella”.

Tämä kuvitteellinen kehä esitetään mielikuvituksessa. Se nähdään siinä määrin kuin se esitetään – kuitenkin **mielen silmillä**. Ulkopuolella näyttää siltä kuin se nähtäisiin pään silmillä. Näin ei kuitenkaan ole. Sillä ei ole osoitetta eikä jälkeä ulkopuolella. Ei ole mitään olosuhteita nähtävinä. Jopa ihmisen peilistä heijastuvat kasvot ovat tällaiset. Niillä ei ole mitään pysyvyyttä ulkopuolella. Epäi-

lyksettä sekä niiden pysyvyys että kuva ovat **mielikuvituksessa**. Jumala tietää parhaiten. (123)

Mevlana Cami totesi saman, Koraanin antamia merkkejä seuraamalla ja älynsä avulla löytämänsä tosiasian: **“Mitä tahansa maailmankaikkeudessa onkin, se on aistimuksia ja harhoja. Ne ovat niin kuin joko heijastuksia peilissä tai varjoja.”**

Tämän asian ymmärtäneiden joukko on kautta historian kuitenkin aina ollut rajoittunut. Suuret oppineet kuten Imam Rabbani ovat kirjoittaneet, että olisi saatanut olla hankalaa kertoa tätä tosiasiaa massoille ja että useimmat ihmiset eivät olisi pystyneet käsittämään sitä.

Meidän aikanamme luonnontieteen esittämä todistusaineisto on tehnyt tästä tosiasiaista empiirisen. Ensimmäistä kertaa historiassa se tosiasia, että maailmankaikkeus on varjo-oleva, kuvataan konkreettisesti, selkeästi ja nimenomaisesti.

Tästä syystä **2000-luvusta tulee historiallinen – käännekohta**, jolloin ihmiset yleisesti ymmärtävät jumalallisia tosiasioita ja joukkoina löytävät Jumalan, ainoan Absoluuttisen Olevan. 2000-luvulla viskataan historian roskakoriin 1900-luvun materialistiset opit, käsitetään Jumalan olemassaolo ja luomistyö, ymmärretään sellaiset käsitteet kuin avaruudettomuus ja ajattomuus, ja ihmiskunta vapautuu sitä verhonneista vuosisatoja vanhoista verhoista, petoksista ja taikauskoista.

Tätä väistämätöntä tapahtumien kulkua ei voi estää mikään varjo-olento.

Ajan Suhteellisuus Ja Kohtalon Todellisuus

Kaikki edellä käsitelty osoittaa, että kolmiulotteista avaruutta ei todellisuudessa ole olemassa ja että se on ennakkoluuloa, täysin havaintojen inspiroima käsite, joten todellisuudessa ihmiset elävät koko elämänsä “avaruudettomuudessa”, “tilattomuudessa”. Päinvastaisen väittäminen olisi pitäytymistä taikauskaisessa käsityksessä, joka eroaa järjestä ja tieteellisestä totuudesta, sillä ei ole päteviä todisteita kolmiulotteisen aineellisen todellisuuden olemassaolosta.

Tämä tosiasia kumoaa evoluutioteorian pohjana olevan materialistisen filosofian tärkeimmän väitteen. Tämän oletuksen mukaan aine on absoluuttista ja ikuista. Toinen oletamus, johon materialistinen filosofia nojautuu, on ajan absoluuttisuus ja ikuisuus. Tämä oletamus on yhtä taikauskoinen kuin ensimmäinenkin.

Ajan havaitseminen

Ajaksi kutsumamme havainto on itse asiassa keino verrata yhtä hetkeä toiseen. Tämän voi selittää esimerkillä. Esimerkiksi esinettä taputtaessaan ihminen kuulee erityisen äänen. Kun hän taputtaa samaa esinettä viisi minuuttia

myöhemmin, hän kuulee toisen äänen. Hän havaitsee välin ensimmäisen ja toisen äänen välillä ja tätä väliä hän kutsuu ajaksi. Hänen kuullessaan toisen äänen hänen kuulemansa ensimmäinen ääni on kuitenkin enää vain mielikuvitusta hänen mielessään. Se on vain kappale tietoa hänen muistissaan. Ihminen muodostaa havainnon “aika” **vertaamalla muistissaan olevaa hetkeen, jossa hän elää. Jos tätä vertailua ei tehdä, ei ole myöskään ajan havaintoa.**

Vastaavasti ihminen tekee vertailun, kun hän näkee jonkun tulevan ovesta huoneeseen ja istuutuvan nojatuoliin huoneen keskellä. Siihen mennessä, kun tämä henkilö istuutuu tuoliin, kuvat jotka liittyvät niihin hetkiin, jolloin hän avaa oven, astuu huoneeseen ja kävelee kohti tuolia, ovat kasautuneet tiedoksi aivoihin. Ajan havaitseminen tapahtuu, kun ihminen vertaa tuolissa istuvaa henkilöä ja aivoissaan olevia tiedon kappaleita.

Aika siis tulee olevaksi tuloksena joidenkin aivoihin varastoitujen harhojen vertailusta. Jos ihmisellä ei olisi muistia, hänen aivonsa eivät tekisi tällaisia tulkintoja ja siten ajan havaintoa ei olisi koskaan muodostettu. Ihminen määrittelee itsensä 30 vuotta vanhaksi vain, koska hän on kasannut mieleensä noihin 30 vuoteen liittyvää tietoa. Jos hänen muistiaan ei olisi, hän ei ajattelisi sellaisen edeltävän ajanjakson olemassaoloa ja hän kokisi vain yksittäisen hetken, jossa hän elää.

Ajattomuuden tieteellinen selitys

Aihetta voidaan yrittää selventää lainaamalla eri tiedemiesten ja oppineiden selityksiä. Kuuluksa intellektuelli ja nobelisti, geneetikko François Jacob toteaa teoksessaan *Le Jeu des Possibles (Mahdollisuuksien leikki)* ajan virtaamisesta taaksepäin:

Filmien pyörittäminen taaksepäin tekee meille mahdolliseksi kuvitella **maailman, jossa aika virtaa taaksepäin**. Maailman, jossa maito erottuu kahvista ja hyppää kupista päästäkseen maitokannuun. Maailman, jossa valonsäteet lähetetään seinistä ja ne kokoontuvat ansaan (painovoimakeskukseen), sen sijaan, että ne tulvisivat ulos valolähteestä. Maailman, jossa kivi tulee miehen kämmenelle tuloksena hämmästy-

The past is composed of information given to a person's memory. If a memory is erased, her past is also. The future is composed of ideas. Without them, only the present moment of experience remains.

IN A WORLD WHERE TIME FLEW BACKWARDS, PAST WOULD BE FUTURE

Because every event is shown to us in a definite series, we think that time always moves forward. For example, a skier always skies down a mountain, not up it. A drop of water does not rise up from a pool, but always falls down into it. In this situation, a skier's position on a mountain is in the past, while his position down the mountain is the future. However, if the information in our memories were to be displayed in reverse, as we would rewind a film, what is for us the future, that is the downhill position, would be the past and the past, that is the uphill position, would be the future.

tävästä lukemattomien vesipisaroiden välisestä yhteistyöstä, jolla ne saavat sen hyp-
päämään ylös vedestä. Kuitenkin sellaisessa maailmassa, jossa ajalla olisi tällaisia
päinvastaisia ominaisuuksia, **aivojemme prosessit ja tapa, jolla muisti kerää ti-
etoja, toimisivat vastaavasti takaperin.** Sama koskee menneisyyttä ja tulevaisu-
utta, ja maailma ilmenisi meille aivan samanlaisena kuin nyt. (214)

Koska aivomme ovat tottuneet tiettyihin tapahtumasarjoihin, maailma ei
toimi edellä kuvatulla tavalla, ja me oletamme ajan virtaavan aina eteenpäin.
Tämä on kuitenkin aivojen saavuttama päätös ja siten täysin suhteellinen. Todel-
lisuudessa emme voi koskaan tietää, miten aika virtaa, tai edes sitä, virtaako se vai
ei. Tämä on osoitus siitä tosiasiaista, että aika ei ole absoluuttinen tosiasia vaan
vain jonkinlainen havainto.

Ajan suhteellisuus on myös 1900-luvun tärkeimmän fyysikon, Albert Ein-
steinin vahvistama tosiasia. Lincoln Barnett kirjoittaa teoksessaan *The Universe
and Dr. Einstein (Maailmankaikkeus ja tohtori Einstein)*:

Yhdessä absoluuttisen tilan kanssa Einstein hylkäsi absoluuttisen ajan käsitteen –
vakaan, muuttumattoman, hetyttömän universaalin aikavirran, joka virtaisi ääret-
tömästä menneisyydestä äärettömään tulevaisuuteen. Suuri osa suhteellisuusteoriaa
ympäroineestä hämryydestä on johtunut ihmisen haluttomuudesta tunnistaa, että
ajan taju, samoin kuin värin taju, on havaitsemisen muoto. Aivan kuten tila on
yksinkertaisesti aineellisten kohteiden mahdollinen järjestys, **aika on yksinkertais-
esti tapahtumien mahdollinen järjestys.** Ajan subjektiivisuus on parhaiten selitet-

tävissä Einsteinin omin sanoin. “Yksilön kokemukset”, hän sanoo, “ilmenevät meille järjestyneinä tapahtumasarjaksi; tässä sarjassa **yksittäiset muistamamme tapahtumat ilmenevät järjestyneinä kriteerien “aikaisemmin” ja “myöhemmin” mukaan.** Siksi on olemassa – yksilölle – minä-aika, **subjektiivinen aika.** Tämä sinänsä ei ole mitattavissa. Minä voin tosin liittää numeroita tapahtumiin sillä tavalla, että myöhempisiin tapahtumiin liittyy suurempi numero kuin aikaisempiin. (215)

Einstein itse huomautti, kuten Barnett lainaa kirjassaan: “tila ja aika ovat intuition muotoja, joita **ei voi erottaa tietoisuudesta paremmin** kuin värin, muodon ja koon käsitteitämme.” Yleisen suhteellisuusteorian mukaan **“ajalla ei ole itsenäistä olemassaoloa sen tapahtumien järjestyksen ulkopuolella, jota käytämme sen mittaamiseen.”** (216)

Koska aika koostuu havainnosta, se riippuu täysin havainnoitsijasta ja on siten suhteellinen.

Nopeus, jolla aika virtaa, vaihtelee sen mukaan, mitä viittauskohtia käytämme sen mittaamiseen, sillä ihmiskehossa ei ole luonnollista kelloa osoittamassa täsmällisesti, miten nopeasti aika kuluu. Kuten Lincoln Barnett kirjoitti: “aivan kuten ei ole sellaista asiaa kuin väri ilman sen erottavaa silmää, samoin hetki, tunti tai päivä ei ole mitään ilman tapahtumia, jotka merkitsevät sen.” (217)

Ajan suhteellisuus koetaan paljaana unissa. Vaikka unessa näkemämme näyttää kestävän tunteja, se kestää todellisuudessa vain muutamia minuutteja, tai vain muutamia sekunteja.

Asian selventämiseksi edelleen voidaan ajatella esimerkkiä. Oletetaan, että meidät sijoitetaan huoneeseen, jossa on vain yksi erikoissuunniteltu ikkuna, ja meitä pidetään siellä tietty ajanjakso. Huoneessa voi olla kello, josta näemme kulleen ajan määrän. Olkoon samalla niin, että huoneen ikkunasta näemme auringon laskevan ja nousevan tietyin väliajoin. Muutama päivä myöhemmin vastauksemme kysymykseen, kuinka paljon aikaa olemme viettäneet huoneessa, perustuisi sekä aika ajoin kelloa katsomalla keräämäämme tietoon että laskelmiin,

30 YEARS AGO

TODAY

One twin sister takes a space trip at a speed close to the speed of light. When she returns thirty years later, the sister who stayed on the earth will be much older compared to the sister who went into space.

jotka olemme tehneet sen mukaan, kuinka monta kertaa aurinko on laskenut ja noussut. Esimerkiksi arvioimme viettäneemme huoneessa kolme päivää. Jos kuitenkin meidät huoneeseen sulkenut henkilö sanoisi meidän viettäneen huoneessa vain kaksi päivää ja ikkunasta näkemämme auringon olleen keinotekoisesti simulaatiokoneella tuotettu sekä että huoneen kello oli asennettu käymään tavallista nopeammin, silloin tekemillämme laskelmilla ei olisi mitään merkitystä.

Tämä esimerkki vahvistaa, että meillä ajan kulun tahdista oleva tieto perustuu suhteellisiin lähteisiin. Ajan suhteellisuus on myös tieteellisillä menetelmillä todistettu tieteellinen tosiasia. Einsteinin **yleisen suhteellisuusteorian** mukaan ajan nopeus muuttuu sen mukaan, mikä on esineen nopeus ja sen etäisyys painovoimakeskuksesta. Kun nopeus kasvaa, aika lyhenee, tiivistyy, ja hidastuu niin, että se lähestyy “pysähtymisen” tilaa.

Tämä voidaan selittää Einsteinin itse antaman esimerkin avulla. Kuvitellaan kaksoset, joista toinen jää maahan toisen matkustaessa avaruudessa lähes valon nopeudella. Kun avaruudessa matkustanut tulee takaisin, hän näkee veljensä tulleen paljon vanhemmaksi kuin hän itse. Syynä on ajan virtaaminen paljon hitaammin ihmiselle, joka liikkuu lähes valon nopeudella. Jos samaa esimerkkiä sovellettaisiin avaruudessa matkustavaan isään ja hänen maassa olevaan poikaansa, jotka olisivat 27- ja kolmivuotiaat isän matkan alkaessa, isän palatessa

30 (maan) vuoden kuluttua, poika olisi 33-vuotias ja isä vain 30-vuotias. (218)

On huomautettava, että tätä ajan suhteellisuutta ei aiheuta kellojen käymisen hidastuminen tai nopeutuminen tai mekaanisen vieterin hidastuminen tai nopeutuminen. Se on lähinnä seurausta eriytyneistä toimintajaksosta koko aineellisessa järjestelmässä, joka on niin syvällä kuin atomia pienemmissä osasissa. Toisin sanoen ajan lyheneminen ei ole sen kokevalle ihmiselle niin kuin toimimista hidastetussa filmissä. Tilanteessa, jossa aika lyhenee, henkilön sydämenlyönnit, solujen uusiutuminen, aivotoiminnat ja kaikki muu toimii hitaammin kuin hitaasti toimivalla ihmisellä maassa. Henkilö jatkaa jokapäiväistä elämäänsä eikä huomaa ajan lyhenemistä lainkaan. Lyheneminen ei tosiaankaan tule edes ilmeiseksi, ennen kuin tehdään vertailu.

Suhteellisuus Koraanissa

Nykyajan tieteen löydöt johtavat päätelmään, että **aika ei ole absoluuttinen tosiasia, kuten materialistit olettavat, vaan vain suhteellinen havainto**. Vielä mielenkiintoisempaa on, että tämä tieteen vasta 1900-luvulla paljastama tosiasia ilmoitettiin ihmiskunnalle Koraanissa 1400 vuotta sitten. Koraanissa on useita viittauksia ajan suhteellisuuteen.

Useissa Koraanin säkeissä voi nähdä nyt tieteellisesti todistetun tosiasian, että aika on tapahtumista, paikoista ja olosuhteista riippuva psykologinen

havainto. Esimerkiksi ihmisen koko elinikä on hyvin lyhyt aika, kuten Koraanissa annetaan tiedoksi:

Päivänä, jona Hän kutsuu sinua ja vastaat (Hänen kutsuunsa) ylistyksellä ja tottelevaisuudella (ylistyksen ja tottelevaisuuden sanoilla) ja sinä ajattelet viipyneesi (tässä maailmassa) vain lyhyen hetken! (Surat al-Isra, 52)

Ja päivänä, jona Hän kokoaa heidät yhteen, (heistä vaikuttaa siltä) kuin he eivät olisi viipyneet (maailmassa) pitempää kuin yhden tunnin päivästä, he tunnustavat toisensa. (Surah Yunus, 45)

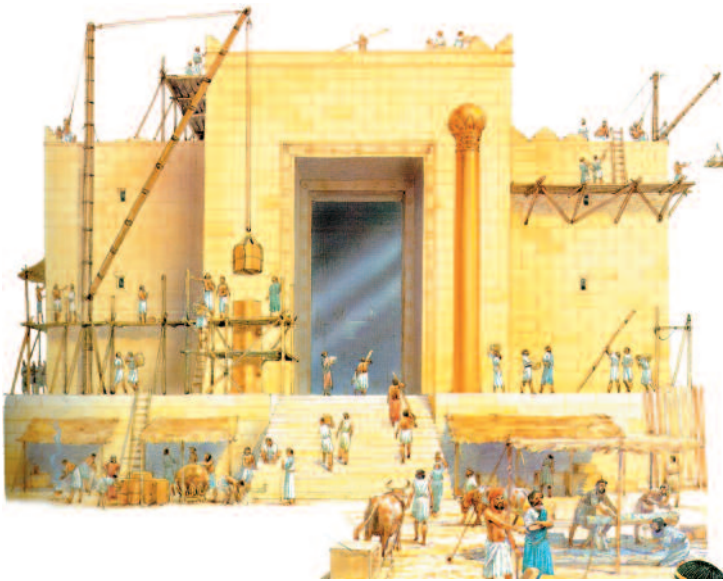
Joissain säkeissä osoitetaan, että ihmiset havaitsevat ajan eri tavoin ja että joskus ihmiset voivat havaita hyvin lyhyen hetken pitkänä aikana. Seuraava ihmisten heidän tuomitsemisensa aikana käymä keskustelu on hyvä esimerkki tästä:

Hän sanoo: “Kuinka monta vuotta elitte maan päällä?” He sanovat: “Me elimme päivän tai osan päivää. Mutta kysy niiltä, jotka pitävät lukua.” Hän sanoo: ”Te viivyitte vain vähän aikaa – jospa vain olisitte tienneet.” (Surat al-Mumenuon, 112 – 114)

Joissain toisissa säkeissä todetaan, että aika voi virrata eri tahtia eri paikoissa.

Silti he pyytävät sinua jouduttamaan Rangaistusta! Mutta Jumala ei petä lupastaan. Totisesti päivä teidän Herranne silmissä on tuhat vuotta teidän laskujenne mukaan. (Surat al-Hajj, 47)

Enkelit ja henki nousevat hänen luokseen päivässä, jonka mitta on (kuin) 50 000 vuotta. (Surat al-Maarij, 4)

The Prophet Moses (pbuh) and his people are fleeing through the divided sea now and being saved. Pharaoh and his army are being covered by the sea now and being drowned. The Prophet Noah (pbuh)'s ark and The Prophet Solomon (pbuh)'s temple are being built now. All these things are now present in Allah's memory, much more vividly and clearly than we can know.

Nämä säkeet ovat selviä ilmaisia ajan suhteellisuudesta. Se tosiasia, että tämä 1900-luvun tieteen vasta äskettäin ymmärtämä tulos viestittiin ihmisille Koraanissa 1400 vuotta sitten, on osoitus siitä, että Koraanin on paljastanut ihmisille Jumala, joka sulkee sisäänsä kaiken ajan ja tilan.

Kerronta monissa muissa Koraanin säkeissä paljastaa ajan havainnoksi. Tämä on erityisen ilmeistä tarinoissa. Esimerkiksi Jumala piti Luolan Seuruetta, Koraanissa mainittua uskovien ryhmää, syvässä unessa yli kolmen vuosisadan ajan. Kun nämä ihmiset heräsivät, he ajattelivat olleensa siinä tilassa vain lyhyen ajan eivätkä pystyneet ymmärtämään, kuinka kauan he olivat nukkuneet:

Sitten he vetivät (hunnun) korviensa yli joiksikin vuosiksi, luolassa (niin että he eivät voineet kuulla). Sitten me herätimme heidät emmekä saattaisi tietää, kumpi osapuoli laskisi parhaiten ajan, jonka he olivat viipyneet. (Surat al-Kahf, 11-12)

Kun heidän tilansa oli sellainen, me herätimme heidät (unesta), jotta he voisivat kysyä toisiltaan. Yksi heistä kysyi: “Kuinka kauan olet ollut (täällä)?” He sanoivat: “Olemme olleet (ehkä) päivän, tai osan päivää.” (Ajan mittaan) he (kaikki) sanoivat: “Jumala (yksin) tietää parhaiten, kuinka kauan olette olleet täällä.” (Surat al-Kahf, 19)

Myös seuraavassa säkeessä kerrottu tilanne on todiste siitä, että aika on tosiasiassa psykologinen havainto.

Tai (ottakaa) sen hahmo, joka kulkee kokonaan raunioituneen pienen kylän

läpi. Hän sanoo: “Voi! Kuinka Jumala saa sen (koskaan) elämään (tämän) kuoleman jälkeen?” Mutta Jumala sai hänet kuolemaan sadaksi vuodeksi ja sitten herätti hänet (taas). Hän sanoi: “Kuinka pitkään siis viivyt?” Hän sanoi: “(Ehkä) päivän tai osan päivää.” Hän sanoi: “Ei, sinä viivyt sata vuotta. Mutta katso ruokaasi ja juomaasi: ne eivät osoita iän merkkejä. Ja katso aasiasi. Ja että me saatamme tehdä sinusta merkin ihmisille. Katso edelleen luita – miten me panemme ne yhteen ja pueimme ne lihaan.” Kun tämä näytettiin selvästi hänelle, hän sanoi: “Tiedän, että Jumalalla on valta kaikkeen.” (Surat al-Baqara, 259)

Edeltävä säe korostaa selvästi, että ajan luonut Jumala ei ole sen sitoma. Ihminen sen sijaan on Jumalan säättämän ajan sitoma. Kuten säkeessä ihminen ei ole kykenevä edes tietämään, kuinka kauan hän on ollut unessa. Tällaisessa tilanteessa ajan väittäminen absoluuttiseksi (kuten materialistit tekivät vääristyneessä ajatteluvassaan) olisi hyvin järjetöntä.

Kohtalo

Ajan relatiivisuus selkiyttää hyvin tärkeän asian. Suhteellisuus on niin vaihtelevaa, että meistä biljoonalta vuodelta vaikuttava ajanjakso voi kestää toisessa ulottuvuudessa vain sekunnin. Lisäksi valtava ajanjakso maailman alusta sen loppuun saattaa toisessa ulottuvuudessa olla sekuntiakin lyhyempi.

Tämä on kohtalon käsitteen syvin olemus – käsitteen, jota useimmat ihmiset

eivät ymmärrä kovin hyvin, eivät varsinkaan materialistit, jotka kieltävät kohtalon kokonaan. Kohtalo on Jumalan täydellinen tieto kaikista menneistä ja tulevista tapahtumista. Ihmisten enemmistö kyseenalaistaa Jumalan kyvyn jo tietää tapahtumat, joita ei ole vielä edes koettu, ja tämä saa heidät epäonnistumaan kohtalon aitouden ymmärtämisessä. “Vielä kokemattomat” tapahtumat ovat kuitenkin vielä kokematta vain **meiltä**. Jumalaa ei sido aika eikä paikka, koska Hän on itse luonut ne. Tästä syystä **menneisyys, tulevaisuus ja nykyisyys ovat kaikki Jumalalle sama asia; Hänelle kaikki on jo tapahtunut ja päättynyt.**

Teoksessaan *The Universe and Dr. Einstein (Maailmankaikkeus ja tohtoeri Einstein)* Lincoln Barnett selittää, miten yleinen suhteellisuusteoria johtaa tähän tosiasiaan. Barnettin mukaan maailmankaikkeuden “**sen koko majesteettisuudessa voi sisällyttää itseensä vain kosminen äly.**” (219) Barnettin “kosmiseksi älyksi” kutsuma tahto on **koko maailmankaikkeudessa vallitsevan Jumalan viisaus ja tieto.** Aivan kuten näemme helposti jonkun hallitsijan kauden alun, keskivaiheen ja lopun sekä kaikki osat siinä välillä kokonaisuutena, Jumala tuntee ajan, jolle meidät on alistettu, kuin yksittäisenä hetkenä aivan sen alusta sen loppuun. Ihmiset kokevat tapahtumat vain, kun heidän aikansa tulee ja he näkevät Jumalan heille luoman kohtalon.

On myös tärkeää kiinnittää huomiota yhteiskunnassa vallitsevan kohtaloa koskevan vääristyneen käsityksen pinnallisuuteen. Tämä vääristynyt kohtaloa

koskeva vakaumus sisältää taikauskaisen käsityksen, että Jumala on määrännyt kohtalon kullekin ihmiselle mutta että ihmiset voivat joskus muuttaa näitä kohtaloita. Esimerkiksi kuoleman ovelta pelastuneesta potilaasta sanotaan pinnallisesti: “Hän väisti kohtalonsa.” Kukaan ei kuitenkaan pysty muuttamaan kohtaloaan. Kuoleman ovelta pelastunut potilas ei kuollut, koska hänen kohtalonsa ei ollut kuolla vielä. Toisaalta kun ihminen sanoo: “Väistin kohtaloni”, hänen kohtalonsa on sanoa niin ja säilyttää sellainen asenne.

Kohtalo on Jumalan ikuinen tieto, ja Jumalalle, joka tuntee ajan yhtenä hetkenä ja joka vallitsee koko ajassa ja tilassa, kaikki kohtalossa on määrättyä ja loppuunsaatettua. Koraanissa kerrotun perusteella ymmärrämme myös, että aika on Jumalalle yksi: jotkut tapahtumat, jotka meille ilmenevät tulevaisuuteen kuu-

luvina, kerrotaan Koraanissa sillä tavoin, kuin ne

Everything has its own appointed destiny. For example, an antique vase that breaks, does so at the moment ordained in its destiny. Who will use this vase, dating back hundreds of years, where it will stand in his house and what other objects will stand alongside it are ordained long before it is even manufactured.

olisivat tapahtuneet jo kauan sitten. Esimerkiksi säkeet, joissa kuvataan tiliä, joka ihmisten pitää tehdä Jumalalle tuonpuoleisessa, on muotoiltu kuin ne kertoisivat jo kauan sitten tapahtuneesta.

Ja trumpettiin puhalletaan, ja kaikki taivaissa ja kaikki maan päällä pyörtyvät paitsi ne, joiden Jumala ei tahdo. Sitten siihen puhalletaan toisen kerran, ja katso: he seisovat odottamassa. Ja maa hohtaa Herran valoa, ja kirja asetetaan ylös, ja profetat ja todistajat tuodaan, ja heidän välillään tuomitaan, eikä heille tehdä vääryyttä. Ja epäuskoiset ajetaan joukoittain helvettiin... ja Jumalaa uskollisesti palvelleet ajetaan joukoittain Puutarhaan. (Surat az-Zumar, 68 – 73)

Muita aihetta koskevia säkeitä ovat:

Ja kukin sielu tuli, mukanaan ajaja ja todistaja. (Surat al-Qaf, 21)

Ja taivas halkaistaan rikki, niin että sinä päivänä se on hauras. (Surat al-Haaqqa, 16)

Ja koska he olivat kärsivällisiä ja uskollisia, Hän palkitsi heidät Puutarhalla ja silkillä (silkkipuvuilla). Levätessään siellä (Puutarhassa) korotetuilla valtaistumilla he eivät nähneet aurinkoa (auringon liiallista kuumuutta) eivätkä liiallista kylmyyttä. (Surat al-Insan, 12-13)

Ja helvetti asetetaan täysin näkyville, (kaikkien) nähtäväksi. (Surat an-Naziat, 36)

Mutta tänä päivänä uskovat nauravat epäuskoville. (Surat al-Mutaffifin, 34)

Ja syntiset näkevät tulen ja tajusivat, että heidän täytyisi pudota sinne; he eivät löytäneet mitään keinoa kääntyä sieltä pois. (Surat al-Kahf, 53)

Kuten voi nähdä, (meidän näkökulmastamme) kuolemamme jälkeen tulevat tapahtumat kerrotaan Koraanissa jo koettuina ja menneinä tapahtumina. Jumala ei ole sidottu meitä rajoittavaan suhteelliseen aikakehykseen. Jumala on tahtonut nämä asiat ajattomuudessa: ihmiset ovat jo suorittaneet ne, ja kaikki nämä tapahtumat on jo eletty läpi ja päätetty. Seuraavassa säkeessä ilmoitetaan, että jokainen tapahtuma, pieni tai suuri, on Jumalan tiedossa ja rekisteröitynä kirjaan:

Missä tahansa tehtävässä olet ja mitä tahansa osaa Koraanista olet lukemassa ja mitä tahansa tekoa sinä (ihmiskunta) olet tekemässä, me olemme sen todistajia, kun olet kokonaan syventynyt siihen. Herraltasi ei myöskään ole piilossa edes atomin paino maan päällä tai taivaassa. Ja sekä pienimmät että suurimmat näistä asioista on kirjattu selvään rekisteriin. (Surah Jonah, 61)

Materialistien huoli

Tässä luvussa käsitellyt kysymykset, nimittäin ainetta, ajattomuutta ja avaruudettomuutta koskevat totuudet, ovat todella äärimmäisen selkeitä. Kuten on ilmaistu aiemmin, nämä eivät ehdottomasti ole mitään filosofiaa tai ajattelutapoja vaan kristallinkirkkaita totuuksia, joita on mahdoton kieltää. Paitsi että ne ovat teknisiä totuuksia, rationaalinen ja looginen todistusaineisto ei myöskään salli

tässä asiassa mitään vaihtoehtoja: maailmankaikkeus on kokonaisuudessaan harhaa kaikkine aineinen, josta se koostuu, ja ihmisineen, jotka asuvat siinä. Se on kokoelma havaintoja.

Materialistien on vaikea ymmärtää tätä asiaa. Palataan esimerkiksi Politzerin bussiesimerkkiin. Vaikka Politzer teknisesti tiesi, että hän ei voisi astua ulos havainnoistaan, hän pystyi myöntämään sen vain tietyissä tapauksissa. Politzerille tapahtumat siis sattuvat aivoissa bussionnettomuuteen asti, mutta heti bussionnettomuuden tapahduttua asiat tulevat ulos aivoista ja saavat fyysikaalisen todellisuuden. Looginen puute on tässä vaiheessa hyvin selvä: Politzer on tehnyt saman virheen kuin materialistinen filosofi Johnson, joka sanoi: ”Osun kiveen, jalkaani sattuu, se on siis olemassa”, eikä voinut ymmärtää, että bussin törmäyksen jälkeen tunnettu järkytys on tosiasiaa sekin vain havainto.

Syvällisempi syy, miksi materialistit eivät pysty käsittämään tätä aihetta, on sen tosiasian pelko, jonka asian käsittäminen saisi heidät kohtaamaan. Lincoln Barnett ilmoitti, että jotkut tiedemiehet huomasivat tämän aiheen:

Sen lisäksi, että filosofit ovat alentaneet kaiken objektiivisen todellisuuden havaintojen varjomaailmaksi, luonnontieteilijät ovat tulleet tietoisiksi ihmisen aistien hälyttävästä rajoittuneisuudesta. (220)

Mikä tahansa viittaus siihen, että aine ja aika ovat havaintoja, herättää suurta pelkoa materialisteissa, jotka nojautuvat vain juuri näihin kahteen käsitteeseen ainoina absoluuttisesti olevina. He tavallaan ottavat nämä kaksi ihanteikseen, joita he palvovat, koska he ajattelevat, että aine ja aika ovat luoneet heidät (evoluution kautta).

Kun materialisti tuntee, että maailmankaikkeus, jossa hän ajattelee asuvansa, maailma, hänen oma kehonsa, toiset ihmiset, toiset materialistiset filosofit, joiden ajatukset ovat vaikuttaneet häneen – lyhyesti sanottuna kaikki on vain havaintoa, hän joutuu kauhun valtaan. Kaikki, mihin hän nojautuu, uskoo ja turvautuu, katoaa äkkiä. Hän tuntee epätoivoa, jota hän olennaisesti, sen todellisessa merkityksessä saa kokea tuomiopäivänä, kuten kuvataan säkeessä: “Sinä päivänä he saavat (avoimesti) näyttää alistumisen(sa) Jumalalle, ja kaikki heidän keksintönsä jättävät heidät pulaan.” (Surat an-Nahl, 87)

Tämän jälkeen materialisti yrittää vakuuttaa itsensä aineen todellisuudesta ja

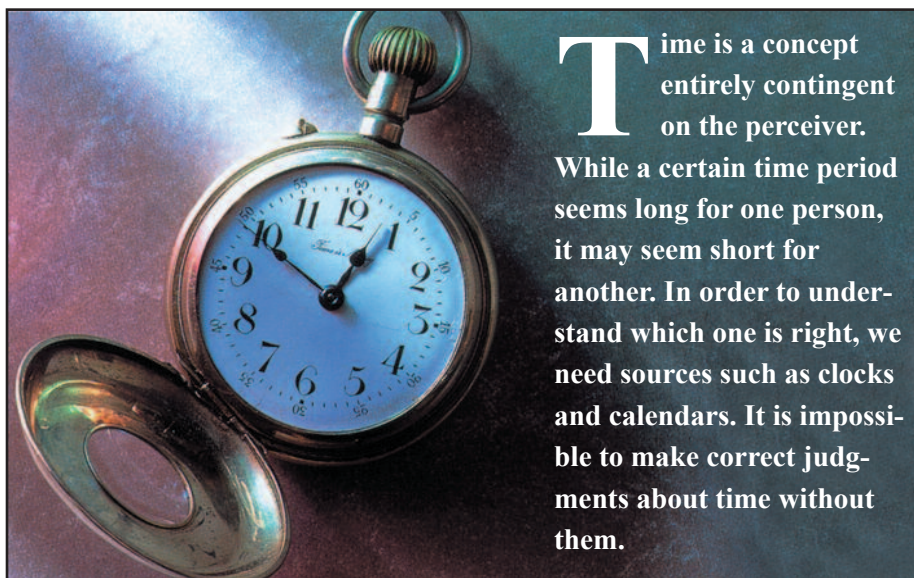
keksii sille todisteita: lyö nyrkkinsä seinään, potkii kiviä, huutaa ja kiljuu, mutta hän ei voi koskaan paeta todellisuutta.

Samoin kuin materialistit pyrkivät karkottamaan tämän todellisuuden mielestään, he haluavat myös toisten hylkäävän sen. He ovat myös tietoisia, että jos aineen todellinen luonne on yleisesti ihmisten tiedossa, heidän oman filosofi-ansa alkeellisuus ja heidän maailmankatsomuksensa tietämättömyys paljastuvat kaikkien nähtäviksi eikä jäljelle jää mitään pohjaa, jolta he voisivat perustella näkemyksiään. Nämä pelot ovat syynä siihen, että tässä kerrottu tosiasia häiritsee materialisteja niin paljon.

Jumala toteaa, että epäuskoisten pelot voimistuvat tuonpuoleisessa. Tuomiopäivänä heitä puhutellaan näin:

Eräänä päivänä me kutsumme heidät kaikki koolle. Me kysymme niiltä, jotka asettivat vertaisia (meille): **“Missä ovat ne kumppanit, jotka keksitte ja joista puhuitte?”** (Surat al-Anaam, 22)

Tämän jälkeen epäuskoiset saavat nähdä omin silmin omaisuutensa, lastensa ja lähipiirinsä, joiden he olettivat olevan todellisia ja jotka he asettivat Jumalan rinnalle, jättävän heidät ja katoavan. Jumala antoi tämän tosiasian tiedoksi säkeellä: **“Katso: miten he valehtelevat omia sielujaan vastaan. Mutta heidän keksimänsä (valhe) jättää heidät pulaan.”** (Surat al-Anaam, 24)

Mitä uskovat saavuttavat

Kun tosiasia aineesta ja ajasta havaintona huolestuttaa materialisteja, tosi uskovat reagoivat aivan päinvastaisella tavalla. Uskovat tulevat todella iloisiksi havaittuaan salaisuuden aineen takana, koska tämä todellisuus on vastaus kaikkiin kysymyksiin. Tällä avaimella avataan kaikki salaisuudet. Voi helposti alkaa ymmärtää monia asioita, jotka olivat aikaisemmin vaikeita ymmärtää.

Kuten aikaisemmin sanottiin, tulee helpoksi vastata sellaisiin kysymyksiin kuin “Missä Jumala on?”, “Mitä oli ennen Jumalaa?”, “Kuka loi Jumalan?”, “Kuinka kauan elämä haudassa kestää?”, “Missä taivas ja helvetti ovat?” ja “Missä taivas ja helvetti ovat nyt?” Voidaan ymmärtää, millaisella järjestelmällä Jumala loi koko maailmankaikkeuden olemattomuudesta. Voidaan ymmärtää niin

paljon, että tämän salaisuuden avulla **kysymykset “milloin” ja “missä” tulevat merkityksettömiksi**, koska ei ole jäljellä mitään aikaa eikä tilaa. Kun avaruudettomuus ymmärretään, voidaan käsittää helvetin, taivaan ja maan olevan itse asiassa **samassa paikassa**. Jos ajattomuus ymmärretään, voidaan käsittää kaiken tapahtuvan **yhtenä hetkenä**: mitään ei tarvitse odottaa, ja aika ei kulu, koska kaikki on jo tapahtunut ja saatettu loppuun.

Kun tämä salaisuus on tutkittu perusteellisesti, **maailmasta tulee kuin taivas uskovalle**. Kaikki ahdistavat aineelliset huolet, hädät ja pelot katoavat. Ihminen käsittää, että maailmankaikkeudessa on yksi Hallitsija, joka muuttaa koko fysikaalista maailmaa niin kuin haluaa, ja että ihmisen tulee vain kääntyä Hänen puoleensa. Silloin ihminen alistaa itsensä täysin Jumalalle **“ollakseen omistautunut Hänen palvelukseensa”** (Surat Aal-e Imran, 35)

Tämän salaisuuden käsittäminen on suurin maailmassa saavutettava asia.

Tämän salaisuuden avulla paljastuu toinen hyvin tärkeä Koraanissa mainittu todellisuus: se tosiasia, että **“Jumala on lähempänä ihmistä kuin hänen kaulavaltimonsa”**. (Surah Qaf, 16) Kuten kaikki tietävät, kaulavaltimo on kehon sisällä. Mikä voisi olla lähempänä ihmistä kuin hänen sisuksensa? Tämän tilanteen voi hyvin selittää avaruudettomuuden tosiasialla. Säkeen voi myös ymmärtää paljon paremmin, kun tämä salaisuus on käsitetty.

Tämä on paljas totuus. Pitäisi olla hyvin vahvistettu, että ihmiselle ei ole

muuta auttajaa ja ylläpitäjää kuin Jumala. **Ei ole mitään muuta kuin Jumala.**

Hän on absoluuttinen oleva, jolta voi etsiä turvaa, anoa apua ja odottaa palkintoa.

Mihin tahansa käännyimme, siellä on Jumalan läsnäolo.

SRF-Konferenssit – Evoluutiota Koskevan Tiedon Jakaminen Suurelle Yleisölle

V

iime aikoina kiihtynyt evoluutiopropaganda on suuri uhka kansallisille käsityksille ja moraalisisille arvoille. The Science Research Foundation (Luonnontieteellinen tutkimussäätiö) on hyvin tietoinen tästä, ja se on otanut tehtäväkseen tiedottaa turkkilaiselle yleisölle aiheesta koskevasta tieteellisestä totuudesta.

Ensimmäinen konferenssi – Istanbul

Ensimmäinen Science Research Foundationin (SRF) järjestämässä kansainvälisten konferenssien sarjassa järjestettiin vuonna 1998. Se pidettiin Istanbulissa 4.4.1998 nimellä “Collapse of the Theory of Evolution: The Fact of Creation” (“Evoluutioteorian romahdus: luomisen totuus”). Konferenssi oli suuri menestys, ja siihen osallistui tunnustettuja asiantuntijoita kaikkialta maailmasta. Se tarjosi näyttämön, jolla evoluutioteoria ensimmäisen kerran tieteellisesti kyseenalaistettiin ja kumottiin Turkissa. Konferenssi herätti suurta huomiota, ja siihen osallistui ihmisiä kaikista yhteiskunnan osista. Ne, jotka eivät saaneet paikkaa konferenssisalista, seurasivat keskustelua sen ulkopuolella televisioinnin avulla.

Konferenssi sisälsi kuuluisia puhujia Turkista ja ulkomailta. SRF:n valmistama dokumenttifilmi seurasi SRF:n jäsenten puheita, jotka paljastivat evoluutioteorian pohjana olevat perimmäiset ideologiset motiivit.

Tohtorit Duane Gish ja Kenneth Cumming, maailmankuulut tiedemiehet

yhdysvaltalaisesta luomistutkimuksen laitoksesta (the Institute for Creation Research), ovat biokemian ja paleontologian auktoriteetteja. He osoittivat merkittävien todistein, että evoluutioteorialla ei ole mitään pätevyyttä. Konferenssin aikana yksi Turkin arvostetuimmista tiedemiehistä, tohtori Cevat Babuna kuvasi ihmeitä ihmisen luomisen joka vaiheessa käyttäen diaesitystä, joka ravisteli juuria myöten evoluutioteorian “sattumahypoteesia”.

Toinen konferenssi – Istanbul

Saman sarjan toinen kansainvälinen konferenssi järjestettiin kolme kuukautta ensimmäisen jälkeen, 5.7.1998 Cemal Resit Rey -konferenssikeskuksessa, jälleen Istanbulissa. Puhujat – kuusi amerikkalaista ja yksi turkkilainen – osoittivat, miten nykyajan luonnontiede on kumonnut darwinilaisuuden. Tuhannen istumapaikan Cemal Resit Rey -konferenssikeskus oli ääriään myöten täynnä innokkaita kuulijoita.

Tässä on yhteenveto konferenssin puhujista ja heidän aiheistaan.

Professori Michael P. Girouard: Puheessaan “Is it Possible for Life to Emerge by Coincidences?” (“Onko elämän mahdollista syntyä yhteensattumista?”) Michael P. Girouard, Etelä-Louisianan yliopiston biologian professori, selitti erilaisten esimerkkien avulla elämän yksiköiden, proteiinien monimutkaisuutta ja päätteli, että ne ovat voineet syntyä vain taitavan muotoilun tuloksena.

Tohtori Edward Boudreaux: Puheessaan “The Design in Chemistry” (“Kemian muotoilu”) Edward Boudreaux, New Orleansin yliopiston kemian professori, huomautti, että jotkut kemialliset elementit on täytynyt tarkoituksellisesti

järjestää luomisen avulla, jotta elämä voisi olla olemassa.

Professori Carl Fliermans: Yhdysvalloissa laajalti tunnettu tiedemies ja Indianan yliopiston mikrobiologian professori Carl Fliermans tekee Yhdysvaltain puolustusministeriön tukemaa tutkimusta ”the neutralisation of chemical wastes by bacteria” (”kemiallisen jätteen neutralisointi bakteerien avulla”). Hän kumosi evoluutioväitteet mikrobiologisella tasolla.

Professori Edip Keha: Biokemian professori Edip Keha oli konferenssin ainoa turkkilainen puhuja. Hän esitti perustietoa solusta ja korosti todistusaineiston avulla, että solu on voinut saada alkunsa vain tietoisien muotoilun tuloksena.

Professori David Menton: Washingtonin yliopiston professori David Menton tarkasteli hyvin kiinnostavaan tietokoneavusteiseen esitykseen liittyvässä puheessa lintujen höyhenten ja matelijoiden suomujen välisiä eroja ja osoitti siten sellaisen väitteen pätemättömyyden, että linnut olisivat kehittyneet matelijoista.

Professori Duane Gish: Kuuluksa evolutionistinen asiantuntija Duane Gish kumosi puheessaan ”The Origin of Man” (”Ihmisen alkuperä”) teorian, jonka mukaan ihminen olisi kehittynyt apinasta.

ICR:n puheenjohtaja, professori John Morris: Professori Morris, ICR:n (the Institute for Creation Research) puheenjohtaja ja kuuluksa geologi, piti puheen evoluutioteorian pohjana olevista ideologisista ja filosofisista sitoumuksista. Hän selitti edelleen, että tämä teoria on muutettu dogmaksi ja että sen puolustajat uskovat darwinilaisuuteen uskonnollisella kiihkolla.

Kuunneltuaan kaikki nämä puheet yleisö sai nähdä omin silmin evoluutioteorian olevan dogmaattinen usko, jonka tiede on todistanut kaikilta aspekteiltaan pätemättömäksi. Lisäksi SRF:n järjestämä ja konferenssikeskuksen aulassa esillä ollut posterinäyttely otsikolla ”The Collapse of the Theory of Evolution: The Fact of Creation” (”Evoluutioteorian romahdus: luomisen totuus”) herätti huomattavaa mielenkiintoa. Näyttely koostui 35 posterista, joista jokainen tähdensi joko evoluution perusväitteitä tai luomisen todisteita.

World- renowned Creationist Dr Duane Gish, receiving his SRF plaque from Dr Nevzat Yalcintas, A member of Turkish Parliament.

PROF. CARL FLIERMANS: "Modern biochemistry proves that organisms are marvelously designed and this fact alone proves the existence of the Creator."

PROF. DUANE GISH: "The fossil record refutes the evolutionary theory and it demonstrates that species appeared on Earth fully formed and well designed. This is a concrete evidence for that they were created by God."

PROF. DAVID MENTON: "I am examining the anatomical features of living things for 30 years. What I saw has always been the evidence of God's creation."

PROF. EDWARD BOUDREAUX: "The world we live in, and its natural laws are very precisely set up by the Creator for the benefit of us, humans."

Kolmas konferenssi – Ankara

Sarjan kolmas kansainvälinen konferenssi pidettiin 12.7.1998 Sheraton-hotellissa Ankarassa. Konferenssin osanottajat – kolme amerikkalaista ja yksi turkkilainen – esittivät nimenomaisia ja olennaisia todisteita siitä, että nykyajan tiede on kumonnut evoluutioteorian.

Vaikka Ankaran Sheraton-hotellin konferenssisali oli suunniteltu noin tuhannelle hengelle, konferenssin osanottajamäärä ylitti 2 500. Konferenssisalin ulkopuolelle asetettiin kuvaruutuja niitä varten, jotka eivät mahtuneet sisään. Konferenssikeskuksen aulassa esillä ollut posterinäyttely otsikolla "The Collapse of the Theory of Evolution: The Fact of Creation" ("Evoluutioteorian romahdus: luomisen totuus") herätti huomattavaa mielenkiintoa. Konferenssin päätteeksi yleisö osoitti suosiotaan nousemalla seisomaan, mikä näytti, kuinka paljon ihmiset kaipasivat evoluutiopetokseen ja luomisen totuuteen liittyvien tieteellisten tosiasioiden valaisua.

Näiden kansainvälisten konferenssien menestyksen seurauksena SRF alkoi järjestää samanlaisia konferensseja kaikkialla Turkissa. Vain elokuun 1998 ja

Scenes from National Conferences of SRF

Ankara

Sanliurfa

Izmir

Balikesir

Samsun

Kayseri

Giresun

Bursa

toukokuun 1999 välisenä aikana järjestettiin 60 konferenssia eri kaupungeissa. SRF jatkaa konferenssien järjestämistä eri puolilla maata.

*Kunnia olkoon Sinulle!
Meillä ei ole muuta tietoa kuin minkä
sinä opetat meille. Sinä olet
Kaikkitietävä, Kaikkiviisas
(Surat al-Baqara, 32)*

- 1 Cliff, Conner, "Evolution vs. Creationism: In Defense of Scientific Thinking", *International Socialist Review* (Monthly Magazine Supplement to the Militant), November 1980.
- 2 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim* (Inheritance and Evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 61.
- 3 Michael J. Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, pp. 232-233.
- 4 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, p. 159.
- 5 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, pp. 235-236
- 6 Dan Graves, *Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Historic Scientists and Their Christian Faith*, Grand Rapids, MI, Kregel Resources.
- 7 Science, Philosophy, And Religion: A Symposium, 1941, CH.13.
- 8 Max Planck, *Where is Science Going?*, www.websophia.com/aphorisms/science.html.
- 9 H. S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", *Evolution Trends in Plants*, Vol 2, No. 1, 1988, p. 6.
- 10 Although Darwin came up with the claim that his theory was totally independent from that of Lamarck's, he gradually started to rely on Lamarck's assertions. Especially the 6th and the last edition of *The Origin of Species* is full of examples of Lamarck's "inheritance of acquired traits". See Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, New York: Schocken Books, 1966, p. 64.
- 11 Michael Ruse, "Nonliteralist Antievolution", AAAS Symposium: "The New Antievolutionism," February 13, 1993, Boston, MA
- 12 Steven M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process*, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, pp. 35, 159.
- 13 Colin Patterson, "Cladistics", Interview with Brian Leek, Peter Franz, March 4, 1982, BBC.
- 14 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, p. 141-151
- 15 Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's *Melanism: Evolution in Action*, *Nature*, 396 (1988), p. 35-36
- 16 Stephen Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, Vol 86, July-August 1977, p. 28.
- 17 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 189.
- 18 *Ibid*, p. 177.
- 19 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
- 20 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", *Science*, Vol 123, June 29, 1956, p. 1159.
- 21 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York: Harper & Row, 1983, p. 48.
- 22 Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, p. 70.
- 23 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.
- 24 *Ibid*, pp. 172, 280.
- 25 Derek V. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, Vol 87, 1976, p. 133.
- 26 Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", *MacLean's*, January 19, 1981, p. 56.
- 27 R. Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, p. 45
- 28 David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", *Bulletin, Field Museum of Natural History*, Vol 50, January 1979, p. 24.
- 29 Richard Monastersky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, April 1993, p. 40.
- 30 Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, vol 293, No 5529, 20 July 2001, p. 438-439.
- 31 *Ibid*.
- 32 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, p. 229.
- 33 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, p. 197.
- 34 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 302.
- 35 Stefan Bengtson, *Nature*, Vol. 345, 1990, p. 765.
- 36 *The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications*, *Proc. of Nat. Aca. of Sci.*, 25 April 2000, vol 97, No 9, p. 4453-4456.
- 37 *Ibid*.
- 38 Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, Vol 26, No. 4, 1980, p. 757.
- 39 R. L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co. 1988, p. 4.
- 40 Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York: John Wiley and Sons,

- 1991, p. 99.
- 41 Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, p. 120.
- 42 Jacques Millot, "The Coelacanth", *Scientific American*, Vol 193, December 1955, p. 39.
- 43 *Bilim ve Teknik Magazine*, November 1998, No: 372, p. 21.
- 44 Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, p. 198.
- 45 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı" (The Mystery of the Eyes and the Wings), *Bilim ve Teknik*, No. 203, October 1984, p. 25.
- 46 *Nature*, Vol 382, August, 1, 1996, p. 401.
- 47 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, p. 310.
- 48 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, Vol 98, 1980, p. 86.
- 49 *Ibid*, p. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", Ithaca, New York: Comstock Publishing Association, 1991, pp. 485, 540.
- 50 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, Vol 69, 1985, p. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, Vol 177, 1980, p. 595.
- 51 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, February 1, 1997, p. 31.
- 52 "Old Bird", *Discover*, March 21, 1997.
- 53 *Ibid*.
- 54 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", p. 28.
- 55 S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, Vol 3, 1977, p. 147.
- 56 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", p. 28.
- 57 *Ibid*.
- 58 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, vol 212, June 26, 1981, p. 1492.
- 59 George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, p. 42.
- 60 R. Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, Vol 33, December 1979, p. 1230.
- 61 David R. Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", *Nature*, June 1978, p. 40.
- 62 Earnest A. Hooton, *Up From The Ape*, New York: McMillan, 1931, p. 332.
- 63 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, p. 59.
- 64 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, February 5, 1979, p. 44.
- 65 Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S., "Pitdown", *Meydan Larousse*, Vol 10, p. 133.
- 66 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, April 5, 1979, p. 44.
- 67 W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", *Science*, Vol 66, December 1927, p. 579.
- 68 Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga: The Pygmy in The Zoo*, New York: Delta Books, 1992.
- 69 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, April 1982, pp. 6-7.
- 70 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, pp. 75-94.
- 71 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, Vol 258, p. 389.
- 72 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, Vol 369, June 23, 1994, pp. 645-648.
- 73 Holly Smith, *American Journal of Physical Anthropology*, Vol 94, 1994, pp. 307-325.
- 74 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol 369, June 23, 1994, p. 645-648.
- 75 Tim Bromage, *New Scientist*, vol 133, 1992, p. 38-41.
- 76 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, Vol 292, 1981, p. 113-122.
- 77 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2.b. New York: Rinehart and Wilson, 1979.
- 78 Alan Walker, *Scientific American*, vol 239 (2), 1978, p. 54.
- 79 Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol 284, No 5411, 2 April 1999, p. 65-71.
- 80 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 83.
- 81 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, November 19, 1984.
- 82 *Ibid*.
- 83 Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, p. 62.
- 84 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 136.
- 85 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November- December 2000, p. 491.

- 86 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", *Natural History*, vol 87, December 1978, p. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive?", *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, Vol 12, 1991, p. 94.
- 87 Alan Walker, *Science*, vol 207, 1980, p. 1103.
- 88 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, p. 272.
- 89 S. J. Gould, *Natural History*, Vol 85, 1976, p. 30.
- 90 *Time*, November 1996.
- 91 L. S. B. Leakey, *The Origin of Homo Sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, p. 25-29; L. S. B. Leakey, *By the Evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974.
- 92 "Is This The Face of Our Past", *Discover*, December 1997, p. 97-100.
- 93 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1.b., 1970, pp. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, p. 272.
- 94 Donald C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, p. 250.
- 95 *Science News*, Vol 115, 1979, p. 196-197.
- 96 Ian Anderson, *New Scientist*, Vol 98, 1983, p. 373.
- 97 Russell H. Tuttle, *Natural History*, March 1990, p. 61-64.
- 98 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Vol 39, 1996, p. 178.
- 99 Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, p. 5.
- 100 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, p. 19.
- 101 Robert Locke, "Family Fights" *Discovering Archaeology*, July/August 1999, p. 36-39.
- 102 *Ibid*.
- 103 Henry Gee, *In Search of Time: Beyond the Fossil Record to a New History of Life*, New York, The Free Press, 1999, p. 126-127.
- 104 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, pp. 298-99.
- 105 "Hoyle on Evolution", *Nature*, Vol 294, November 12, 1981, p. 105.
- 106 Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 64.
- 107 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*. Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 304.
- 108 *Ibid*, p. 305.
- 109 J. D. Thomas, *Evolution and Faith*. Abilene, TX, ACU Press, 1988. p. 81-82.
- 110 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, New York, Summit Books, 1986. p.127.
- 111 Fred Hoyle, *Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space*, New York, Simon & Schuster, 1984, p. 148.
- 112 *Ibid*, p. 130.
- 113 Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi (Fabbri Britannica Science Encyclopaedia), vol 2, No 22, p. 519.
- 114 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, p. 14.
- 115 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.
- 116 Kevin Mc Kean, *Bilim ve Teknik*, No 189, p. 7.
- 117 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society*, vol 97:11, 1975, p. 2964.
- 118 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, vol 63, November 1982, p. 1328-1330.
- 119 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, p. 25.
- 120 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 325.
- 121 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, p. 25.
- 122 *Ibid*.
- 123 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical Engineering News*, June 22, 1970, p. 80.
- 124 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, September 1971, p. 336.
- 125 Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie*, 1970, p. 118.
- 126 Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, p. 88.
- 127 Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 39.
- 128 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", *American Scientist*, January 1955, p.121.
- 129 Reinhard Junker & Siegfried Scherer, "Entstehung Gesichte Der Lebewesen", Weyel,

- 1986, p. 89.
- 130 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*. London: Burnett Books, 1985, p. 351.
- 131 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, vol. 264, February 1991, p. 119.
- 132 G.F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the *RNA World*, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, p. 13.
- 133 Jacques Monod, *Chance and Necessity*, New York: 1971, p.143.
- 134 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", *Scientific American*, Ekim 1994, vol. 271, p. 78.
- 135 Gordon C. Mills, Dean Kenyon, "The RNA World: A Critique", *Origins & Design*, 17:1, 1996
- 136 Brig Klyce, *The RNA World*, <http://www.panspermia.org/rnaworld.htm>
- 137 Chandra Wickramasinghe, Interview in *London Daily Express*, August 14, 1981.
- 138 Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, New York, Viking Press, 1980, p.6
- 139 J. H. Rush, *The Dawn of Life*, New York, Signet, 1962, p 35
- 140 Roger Lewin, "A Downward Slope to Greater Diversity", *Science*, vol. 217, 24.9.1982, p. 1239
- 141 George P. Stravropoulos, "The Frontiers and Limits of Science", *American Scientist*, vol. 65, November-December 1977, p.674
- 142 Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, p.55
- 143 For further info, see: Stephen C. Meyer, "The Origin of Life and the Death of Materialism", *The Intercollegiate Review*, 32, No. 2, Spring 1996
- 144 Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley & Roger L. Olsen *The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories*, 4. edition, Dallas, 1992. chapter 9, p. 134
- 145 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, New York, Bantam Books, 1984, p. 175
- 146 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*. Summit Books, New York: 1986, s. 207
- 147 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, p. 103.
- 148 *Ibid*, p. 107.
- 149 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*. Boston: Gambit, 1971, p. 101.
- 150 Loren C. Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, p. 186.
- 151 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 184.
- 152 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York: 1971, p. 33.
- 153 *Ibid*, p. 36.
- 154 Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958. p. 227.
- 155 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 156 *Ibid*.
- 157 *Ibid*.
- 158 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, Vol. 239, September 1978, p. 64.
- 159 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 160 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, Vol 5, May 1981, p. 173.
- 161 *The Merck Manual of Medical Information*, Home edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997.
- 162 H. Enoch, *Creation and Evolution*, New York: 1966, p. 18-19.
- 163 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, September 1971, p. 338.
- 164 Dean Kenyon & Percival Davis, *Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins* (Dallas: Houghton Publishing, 1993), p. 33
- 165 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*. London, Burnett Books, 1985, p. 145.
- 166 Fix, William, *The Bone Peddlers: Selling Evolution* (New York: Macmillan Publishing Co., 1984), p. 189
- 167 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, pp. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, *Of Pandas and People*, Houghton Publishing Co., 1990, pp. 35-38.
- 168 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, pp. 98-99, 199-202.
- 169 Michael Denton. *Evolution: A Theory in Crisis*. London: Burnett Books, 1985, pp. 290-91.
- 170 Hervé Philippe and Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable", *Journal of Molecular Evolution*, vol 49,

- 1999, p. 510
- 171 James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", *Science*, vol. 283, 1999, p. 2027
- 172 Carl Woese, "The Universel Ancestor", *Proceedings of the National Academy of Sciences, USA*, 95, (1998) p. 6854
- 173 Ibid.
- 174 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, p. 51
- 175 G. G. Simpson, W. Beck, *An Introduction to Biology*, New York, Harcourt Brace and World, 1965, p. 241.
- 176 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", *American Scientist*, Vol 76, May/June 1988, p. 273.
- 177 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, p. 204.
- 178 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, January 9, 1997, p. 28.
- 179 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*. Summit Books, New York: 1986, p. 207.
- 180 Hoimar Von Dithfurt, *Im Anfang War Der Wasserstoff (Secret Night of the Dinosaurs)*, Vol 2, p. 64.
- 181 Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 61.
- 182 Ibid, p. 61.
- 183 Ibid, p. 94.
- 184 Bilim ve Teknik, July 1989, Vol. 22, No.260, p.59
- 185 Grzimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, p.92
- 186 David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History*, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, p.236
- 187 David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History*, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, p.240
- 188 "The Structure and Properties of Spider Silk", *Endeavour*, January 1986, vol. 10, pp.37-43
- 189 GörselGörsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi, pp.185-186
- 190 Walter Metzner, <http://cnas.ucr.edu/~bio/faculty/Metzner.html>
- 191 National Geographic, September 1995, p.98
- 192 Bilim ve Teknik, January 1990, pp.10-12
- 193 David Attenborough, *Life of Birds*, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1998, p.47
- 194 James L.Gould, Carol Grant Gould, *Life at the Edge*, W.H.Freeman and Company, 1989, pp.130-136
- 195 David Attenborough, *The Private Life of Plants*, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1995, pp.81-83
- 196 *Encyclopedia of Reptiles and Amphibians*, Published in the United States by Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, p.35
- 197 Frederick Vester, *Denken, Lernen, Vergessen*, vga, 1978, p.6
- 198 George Politzer, *Principes Fondamentaux de Philosophie*, Editions Sociales, Paris 1954, pp.38-39-44
- 199 R.L.Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, p.9
- 200 Lincoln Barnett, *The Universe and Dr.Einstein*, William Sloane Associate, New York, 1948, p.20
- 201 Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi (The History of Thought)*, Istanbul: Remzi Bookstore, 6.ed., September 1995, p.447
- 202 V.I.Lenin, *Materialism and Empirio-criticism*, Progress Publishers, Moscow, 1970, p.14
- 203 Bertrand Russell, *ABC of Relativity*, George Allen and Unwin, London, 1964, pp.161-162
- 204 R.L.Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, p.9
- 205 Ken Wilber, *Holographic Paradigm and Other Paradoxes*, p.20
- 206 George Politzer, *Principes Fondamentaux de Philosophie*, Editions Sociales, Paris 1954, p.53
- 207 Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi (The History of Thought)*, Istanbul: Remzi Bookstore, 6.ed., September 1995, p.261
- 208 George Politzer, *Principes Fondamentaux de Philosophie*, Editions Sociales, Paris 1954, p.65
- 209 Paul Davies, *Tanrı ve Yeni Fizik, (God and The New Physics)*, translated by Murat Temelli, Im Publishing, Istanbul 1995, s.180-181
- 210 Rennan Pekünlü, "Aldatmacanın Evrimsizliği", (Non-Evolution of Deceit) *Bilim ve Ütopya*, December 1998 (V.I.Lenin, Materialism and Empirio-criticism, Progress Publishers, Moscow, 1970, pp.334-335)
- 211 Alaettin Şenel, "Evrim Aldatmacası mı?, Devrin Aldatmacası mı?", (Evolution Deceit or Deceit of the Epoch?) *Bilim ve Ütopya*, December 1998
- 212 Imam Rabbani Hz. Mektupları (Letters of

- Rabbani), Vol.II, 357. Letter, p.163
- 213 Imam Rabbani Hz. Mektupları (Letters of Rabbani), Vol.II, 470. Letter, p.1432
- 214 François Jacob, *Le Jeu des Possibles*, University of Washington Press, 1982, p.111
- 215 Lincoln Barnett, *The Universe and Dr.Einstein*, William Sloane Associate, New York, 1948, pp. 52-53
- 216 Lincoln Barnett, *The Universe and Dr.Einstein*, William Sloane Associate, New York, 1948, p.17
- 217 Lincoln Barnett, *The Universe and Dr.Einstein*, William Sloane Associate, New York, 1948, p.58.
- 218 Paul Strathern, *The Big Idea: Einstein and Relativity*, Arrow Books, 1997, p. 57
- 219 Lincoln Barnett, *The Universe and Dr.Einstein*, William Sloane Associate, New York, 1948, p.84
- 220 Lincoln Barnett, *The Universe and Dr.Einstein*, William Sloane Associate, New York, 1948, pp.17-18